Capitolul 1
Zoey

Cerul nopţii care acoperea oraşul Tulsa era luminat de o semilună magică. Strălucirea ei făcea să scânteieze gheaţa care se aşternuse peste oraş şi peste mănăstirea benedictină, unde tocmai ne răfuiserăm cu un înger căzut şi cu o Mare Preoteasă malefică, aşa că totul în jurul meu părea atins de bagheta magică a zeiţei noastre. Am privit cercul de dinaintea grotei Fecioarei Maria scăldat în lumina lunii, locul plin de forţă în care, cu puţin timp în urmă, Spiritul, Sângele, Pământul, Umanitatea şi Noaptea se întrupaseră şi apoi îşi uniseră forţele ca să învingă ura şi întunericul. Reprezentarea sculptată a Fecioarei înconjurate de trandafiri de piatră, care se adăpostea într-o firidă înălţată în grotă, părea să atragă lumina de argint. Am privit cu atenţie statuia. Expresia Fecioarei era senină, iar obrajii acoperiţi cu o pojghiţă de gheaţă scânteiau de parcă aceasta ar fi vărsat lacrimi de bucurie.

Mi-am înălţat privirea către cer. „Mulţumesc“, i-am spus în gând frumoasei semiluni, simbolul zeiţei mele, Nyx. „Suntem teferi, iar Kalona şi Neferet au fugit.“

— Mulţumesc, i-am şoptit lunii.

„Ascultă în adâncul tău...“

Cuvintele acestea s-au prelins prin mine, discrete şi delicate, asemenea frunzelor mângâiate de briza verii, învăluindu-mi atât de diafan conştiinţa, încât mintea mea trează abia le-a luat în seamă; însă porunca pe care mi-a şoptit-o Nyx mi-a rămas întipărită în suflet.

Îmi dădeam oarecum seama că erau o mulţime de oameni (vreau să spun călugăriţe, novici şi vreo câţiva vampiri) în jurul meu. Auzeam învălmăşeala de strigăte, discuţii, ţipete şi chiar râsete, care umplea liniştea nopţii, dar le simţeam pe toate îndepărtate. În clipa aceea, singurele lucruri pe care le percepeam ca fiind adevărate erau luna şi cicatricea care îmi traversa pieptul de la un umăr la celălalt. Aceasta m-a furnicat, ca răspuns la ruga mea nerostită, dar nu era o furnicătură dureroasă, ci o căldură familiară, ca o înţepătură, care mă asigura că Nyx mă însemnase din nou, pentru a arăta că-i aparţin. Ştiam că, dacă aş trage cu ochiul pe sub tricou, aş descoperi un nou desen care îmi împodobea rana prelungă şi

fioroasă cu exoticul filigran safiriu, semn că nu mă abătusem de la calea zeiţei.

— Erik, Heath, căutaţi-i pe Stevie Rae, pe Johnny B şi pe Dallas, apoi verificaţi incinta mănăstirii, ca să vă asiguraţi că toţi Imitatorii de Corbi au fugit împreună cu Kalona şi cu Neferet! a ordonat Darius, smulgându-mă din starea plăcută, indusă de rugăciunea rostită în şoaptă, şi, odată revenită la realitate, m-am simţit de parcă cineva mi-ar fi dat iPodul la maximum în căşti, pentru că simţurile mi-au fost invadate de zgomote şi de haos.

— Dar Heath e uman. Orice Imitator de Corbi l-ar omorî într-o clipită, mi-a ieşit pe gură înainte să apuc să o închid, dovedind dincolo de orice îndoială că influenţa lunii asupra mea nu era singura mea abilitate de tot râsu'.

Cum era de aşteptat, Heath s-a umflat ca un broscoi luat la rost de o pisică.

— Zo, nu sunt tocmai o fetiţă proastă!

Erik, cu un aer de vampir mare şi tare, gata să-l ia la şuturi, a pufnit sarcastic şi a spus:

— Eşti o fiinţă umană proastă, ceea ce e echivalent cu o fetiţă!

— Carevasăzică îi învingem pe ăia răi şi, cinci minute mai târziu, Erik şi Heath îşi arată muşchii unul altuia. Că previzibili mai sunteţi! a spus Afrodita cu rânjetul ei sarcastic marcă înregistrată. S-a dus lângă Darius, dar expresia i s-a schimbat îndată ce şi-a îndreptat atenţia spre războinicul din ordinul Fiilor lui Erebus. Salut, bucăţică. Toate bune?

— Nu trebuie să-ţi faci griji din cauza mea, a spus Darius. Privirile li s-au întâlnit, dezvăluind toată atracţia dintre ei, dar în loc să se ducă la ea, ca de obicei, şi să se pupăcească, mai să-ţi întoarcă stomacul pe dos, Darius şi-a menţinut atenţia asupra lui Stark.

Privirea Afroditei a alunecat de la Darius la Stark.

— Îhh, ce scârboşenie! Te-ai prăjit de tot pe piept.

James Stark stătea în picioare între Darius şi Erik. Mă rog, de fapt nu se poate spune că stătea în picioare, pentru că Stark se legăna şi părea tare slăbit.

Fără s-o bage în seamă pe Afrodita, Erik a spus:

— Darius, cred că ar fi bine să-l duci pe Stark înăuntru. O să plec cu Stevie Rae în recunoaştere, ca să mă asigur că totul e în

ordine.

Cuvintele sale păreau în regulă, dar tonul pe care vorbise era de mare şmecher şi când a mai adăugat şi un: „îl las până şi pe Heath să ne ajute“ plin de aroganţă, chiar că a părut un nesuferit cu nasul pe sus.

— Mă laşi tu să te ajut? a izbucnit Heath. Vezi să nu!

— Auzi, care zici că e prietenul tău? m-a întrebat Stark. Chiar şi în starea cumplită în care se afla, tot s-a străduit să-mi întâlnească privirea. Vocea îi era aspră şi părea înfiorător de slăbit, însă ochii îi licăreau de veselie.

— Eu! au răspuns Heath şi Erik într-un glas.

— Haide, măi Zoey, că amândoi sunt nişte tembeli! a intervenit Afrodita.

Stark a scos un chicot care s-a transformat într-un acces de tuse, iar apoi într-un icnet de durere. Şi-a dat ochii peste cap şi s-a prăbuşit.

Cu viteza specifică unui războinic din ordinul Fiilor lui Erebus, Darius l-a prins pe Stark înainte să atingă pământul.

— Trebuie să-l duc înăuntru, a spus el.

Am simţit că-mi bubuie capul. Moale ca o cârpă în braţele lui Darius, Stark părea să se îndrepte cu repeziciune spre lumea celor drepţi.

— Nici... nici nu ştiu unde e infirmeria, m-am bâlbâit eu.

— Nu face nimic. Îi zic unui pinguin din ăsta să ne arate, a spus Afrodita. Auzi, măi, călugăriţă! a strigat spre una dintre măicuţele de lângă noi, îmbrăcate în veşminte alb cu negru şi care se strecuraseră afară din mănăstire după ce noaptea trecuse de la stadiul de haos apocaliptic la cel de haos postapocaliptic.

Darius s-a îndepărtat rapid, urmat de Afrodita. Războinicul mi-a aruncat o privire peste umăr.

— Nu vii cu noi, Zoey?

— Vin cât de repede pot.

Înainte să mă ocup de Erik şi de Heath, o voce familiară din spatele meu a salvat situaţia.

— Tu du-te cu Darius şi cu Afrodita, Z. Mă ocup eu de tăntălău şi de gogoman şi mă asigur că n-a mai rămas niciun baubau pe aici.

— Stevie Rae, eşti cea mai bună prietenă din lume.

M-am întors şi am îmbrăţişat-o iute, încântată de sentimentul

liniştitor că era aici, în came şi oase, şi pe deasupra şi normală. De fapt, părea aşa de normală, încât mai că am simţit un junghi ciudat când s-a dat înapoi şi mi-a zâmbit larg, moment în care am văzut, parcă pentru prima oară, desenele stacojii care porneau din semiluna colorată complet de pe frunte şi îi coborau pe pomeţi. Deodată m-a străbătut un fior de nelinişte.

Dar Stevie Rae mi-a interpretat greşit ezitarea:

— Nu-ţi face griji din cauza fraierilor ăstora, deja m-am obişnuit să mă tot bag între ei. Când am rămas pe loc, cu ochii mari la ea, zâmbetul larg i-a pălit. Ştii că bunica ta e bine, nu? Kramisha a dus-o înapoi înăuntru chiar după ce a fugit Kalona, iar măicuţa Maria Angela mi-a spus adineauri că se duce să vadă cum se simte.

— Da, îmi aduc aminte că a ajutat-o Kramisha să se aşeze în căruciorul cu rotile. Numai că... Mi-am reţinut vorbele. Numai că ce? Cum puteam să exprim în cuvinte sentimentul că ceva era în neregulă cu cea mai bună prietenă a mea şi cu gaşca de puştani cu care se aliase şi cum să-i spun chestia asta tocmai celei mai apropiate prietene ale mele?

— Eşti doar obosită şi îngrijorată de un milion de chestii, mi-a spus Stevie Rae cu blândeţe.

Oare ce citisem în ochii ei era înţelegere? Sau altceva, mai întunecat?

— Las' pe mine, Z, mă ocup eu. Tu ai grijă de Stark, mi-a zis, m-a strâns din nou în braţe şi m-a împins uşor înspre mănăstire.

— Bine. Mersi, am îngânat eu şi am pornit spre mănăstire, ignorându-i complet pe cei doi fraieri care stăteau şi căscau ochii la mine.

— Auzi, a strigat Stevie Rae în urma mea, zi-i lui Darius sau vezi tu cui să stea cu ochii pe ceas. Mai e o oră până la răsărit şi ştii că eu şi novicii cu semiluni roşii trebuie să fim la adăpost de razele soarelui până atunci.

— Da, da, nicio problemă. N-am să uit, am asigurat-o.

Problema era că îmi venea din ce în ce mai greu să uit că Stevie Rae nu mai era ca pe vremuri.

Capitolul 2
Stevie Rae

— Bun, căscaţi urechile la mine, pentru că n-am de gând să repet. Purtaţi-vă frumos, a spus Stevie Rae, stând cu mâinile în şold, între Erik şi Heath şi fulgerându-i pe amândoi cu privirea. Fără să-şi ia ochii de la ei, a strigat: Dallas!

Aproape instantaneu, puştiul s-a înfiinţat lângă ea.

— Ce e, Stevie Rae?

— Du-te după Johnny B. Spune-i să-l ia pe Heath şi să verifice în faţa mănăstirii, până la strada Lewis, ca să se asigure că au plecat pe bune Imitatorii de Corbi. Tu şi Erik verificaţi latura sudică a clădirii. Eu mă ocup de şirul de copaci care se întind de-a lungul străzii 21.

— Singură? s-a mirat Erik.

— Da, singură, a izbucnit Stevie Rae. Ai uitat că, dacă bat acum din picior, fac pământul să tremure sub tine? Şi dacă vreau, pot să te salt şi să dau de pământ cu tine şi cu gelozia din tine? Cred că pot să mă uit şi singură la câţiva copăcei.

Lângă ea, Dallas s-a pus pe râs.

— Am sentimentul că un vampir cu semilună roşie şi cu o afinitate faţă de pământ îl bate la fund pe unul cu semilună albastră bun la actorie.

Chestia asta l-a făcut pe Heath să pufnească şi apoi să izbucnească în râs şi, cum era de aşteptat, Erik s-a înfierbân tat iar.

— Gata! a spus Stevie Rae înainte ca prostălăii ăia să se apuce iarăşi să-şi cărăbănească pumni. Dacă nu aveţi ceva amabil de spus, mai bine ţineţi-vă naibii fleanca.

— Ai treabă cu mine, Stevie Rae? a întrebat Johnny B şi s-a aşezat lângă ea. M-am întâlnit cu Darius, care-l ducea la mănăstire pe puştiul ăla iute de săgeată şi mi-a spus să vin la tine.

— Mda, a spus ea uşurată. Du-te cu Heath să verificaţi partea din faţă a mănăstirii până la strada Lewis. Vedeţi dacă mai sunt Imitatori de Corbi.

— Mă ocup! a spus Johnny B şi s-a prefăcut că-i arde lui Heath un pumn în umăr. Hai, fotbalistule, să vedem ce ştii să faci!

— Tu fii atent la copaci şi la chestiile întunecoase, a zis Stevie Rae clătinând din cap, în timp ce Heath se feri şi îi trase şi el lui Johnny B câţiva pumni fulgerători în umăr.

— Nicio problemă, a spus Dallas şi a luat-o din loc, urmat de Erik, redus acum la tăcere.

— Mişcaţi-vă iute, a strigat Stevie Rae spre cele două perechi de băieţi. În curând o să răsară soarele. Ne întâlnim în faţa grotei Fecioarei Maria cam în jumătate de oră. Ţipaţi cât puteţi de tare dacă găsiţi ceva şi venim cu toţii într-un suflet.

I-a urmărit cu privirea pe cei patru băieţi, ca să fie sigură că se duceau unde îi trimisese ea, apoi s-a întors şi, cu un oftat, a pornit în propria misiune. La naiba, ce stresanţi! Ţinea la Zoey ca la ochii din cap, dar problemele pe care i le creau prietenii celei mai bune prietene îi dădeau sentimentul că este o furnicuţă plecată la plimbare cu un elefant. Mai demult crezuse că Erik era cel mai tare tip din lume, dar după cele câteva zile petrecute alături de el, acum ajunsese să-l creadă un junghi în coaste şi un orgolios până la disperare. Heath era dulcic, dar era doar o fiinţă umană, iar Z nu greşea când îşi făcea griji din cauza lui. Oamenii mureau mult mai uşor decât vampirii sau chiar novicii. A aruncat o privire peste umăr şi a încercat să-l zărească pe Johnny B şi pe Heath, dar întunericul de gheaţă şi copacii o înghiţiseră şi nu mai vedea nici ţipenie de om.

Nu că ar fi deranjat-o pe Stevie Rae un pic de singurătate. Johnny B avea să-i poarte de grijă lui Heath. Adevărul e că se bucura că scăpase pentru o vreme de el şi de gelosul de Erik. Cei doi o faceau să-l aprecieze pe Dallas. El era simplu şi nepretenţios, şi pe deasupra prietenul ei, oarecum. Se cam plăceau unul pe celălalt, dar lucrul ăsta nu le încurca treburile. Dallas ştia că Stevie Rae avea multe pe cap, aşa că o lăsa în pace. El era la îndemână pentru momentele mai libere. Simplu şi frumos, aşa stătea treaba cu Dallas.

„Z ar trebui să înveţe de la mine cum trebuie să trateze cu băieţii“, i-a trecut prin cap, în timp ce îşi croia drum printre copacii bătrâni care împrejmuiau grota Fecioarei Maria şi fereau curtea mănăstirii de zgomotele intens circulatei străzi 21.

Hm, un lucru era sigur, era o noapte de cacao. Nu făcuse mai mult de câţiva paşi şi deja avea părul blond şi cârlionţat ud fleaşcă. La naiba, i se prelingea apă până şi pe nas! Şi-a şters cu dosul mâinii amestecul rece şi ud de ploaie şi de gheaţă de pe obraji. Totul era ciudat de întunecat şi de tăcut. Faptul că niciun felinar de pe strada 21 nu mergea te băga în sperieţi. Nu trecea nicio maşină, nici măcar maşina poliţiei din Tulsa, aflată în patrulare. A coborât panta, alunecând pe gheaţă. A ajuns pe drum şi numai supervederea ei nocturnă de vampir cu semilună

roşie a ajutat-o să se orienteze. Era ca şi cum, atunci când fugise, Kalona ar fi luat cu el şi sunetele.

Speriată, şi-a îndepărtat cu dosul mâinii părul îmbibat de apă şi şi-a făcut curaj.

— Te porţi ca o găină fricoasă, şi ştii doar cât de proaste sunt găinile! a spus cu voce tare şi s-a speriat şi mai rău când cuvintele i-au părut amplificate în mod bizar de gheaţă şi de întuneric.

De ce oare era atât de agitată?

— O fi din cauză că ţii secrete faţă de cea mai bună prietenă a ta, a mormăit Stevie Rae, apoi a închis gura.

Glasul îi răsunase prea tare în noaptea întunecoasă şi stăpânită de gheaţă.

Dar avea să-i spună lui Z tot ce era de spus. Serios! Atât doar că nu avusese timp. Iar Z avea destule pe cap, fără s-o mai streseze şi ea. Şi... şi... Îi venea greu să vorbească despre asta, chiar şi cu Zoey.

Stevie Rae a lovit cu piciorul o creangă acoperită cu gheaţă. Ştia că nu conta faptul că era greu. Avea să vorbească cu Zoey. Trebuia. Dar mai târziu. Poate mult mai târziu.

Era mai bine să se concentreze asupra prezentului, cel puţin acum.

Stevie Rae a mijit ochii şi şi-a dus mâna streaşină la ei, ca să şi-i ferească de ploaia tăioasă de gheaţă, încercând să zărească ceva printre crengile copacilor. Vedea bine, în ciuda întunericului şi a furtunii, şi a constatat cu uşurare că nu se zărea nicio siluetă întunecată care s-o pândească de deasupra. Era mai uşor de înaintat pe marginea drumului, aşa că a pomit-o spre strada 21, îndepărtându-se de mănăstire, ţinându-şi în tot acest timp privirea îndreptată în sus.

Abia când a ajuns în apropierea gardului care separa proprietatea călugăriţelor de locuinţele de bogătaşi a simţit mirosul.

Mirosea a sânge.

A sânge pângărit.

Şi s-a oprit. Cu o privire sălbatică, Stevie Rae a adulmecat aerul. Era încărcat de mirosul de umed şi de mucegai al gheţii aşternute pe pământ, de aroma proaspătă de scorţişoară a copacilor iernatici şi de o urmă de miros artificial, de la asfaltul de sub picioarele ei. Nu a băgat în seamă mirosurile acelea şi s-

a concentrat asupra sângelui. Nu era sânge uman, nici măcar sânge de novice, aşa că nu mirosea a soare şi a primăvară, a miere şi a ciocolată, a iubire şi a viaţă şi a tot ce visase ea vreodată. Nu, sângele ăsta prea mirosea a negru, a gros. Era prea impregnat de ceva inuman. Dar tot sânge era şi o atrăgea, deşi ştia în adâncul sufletului că era ceva în neregulă cu el.

Aroma a ceva ciudat, nepământean a condus-o la primele pete stacojii. În întunericul măcinat de furtuna dimineţii văduvite de lumina soarelui, chiar şi vederea ei îmbunătăţită le-a considerat nişte simple pete ude pe gheaţă, care împroşcau drumul şi iarba de lângă el. Însă Stevie Rae ştia că era sânge. O mulţime de sânge.

Însă niciun om şi niciun animal nu zăceau pe acolo, într-o baltă de sânge.

în schimb, se vedea o dâră întunecoasă, lichidă şi groasă pe straturile de gheaţă, care se îndepărta de stradă şi se afunda în pâlcul mai compact de copaci din spatele mănăstirii.

Instinctul de prădător i s-a trezit imediat la viaţă. A început să înainteze pe furiş, abia respirând, neauzită aproape, în urma dârei de sânge.

L-a găsit sub unul dintre copacii cei mai mari, ghemuit sub o creangă uriaşă ruptă de curând, de parcă s-ar fi târât aici să moară în singurătate.

Pe Stevie Rae au cuprins-o fiorii. Era un Imitator de Corbi.

Creatura era uriaşă, mai mare decât îi păruseră ei de la distanţă. Stătea pe-o parte, cu capul lăsat pe pământ, aşa că nu-i zărea prea bine faţa. Aripa uriaşă pe care i-o vedea părea ciudată, evident ruptă, iar braţul omenesc ce zăcea sub ea avea o poziţie nefirească şi era năclăit de sânge. Avea şi picioare omeneşti şi le ţinea şi pe acestea chircite, de parcă ar fi murit în poziţie fetală. Şi-a amintit că îl auzise pe Darius trăgând cu pistolul în timp ce el, Z şi restul găştii fugeau mâncând pământul pe strada 21 spre mănăstire. Deci îl nimerise pe Imitatorul de Corbi şi acesta căzuse din cer.

La naiba, şi-a spus ea în barbă. Cred că a tras o căzătură oribilă.

Stevie Rae şi-a dus mâinile pâlnie la gură şi se pregătea să strige după Dallas, ca s-o ajute să târască undeva cadavrul, împreună cu restul băieţilor, când Imitatorul de Corbi s-a mişcat şi a deschis ochii.

Stevie Rae a înlemnit. S-au privit unul pe celălalt şi creatura şi-a holbat la ea ochii roşii, uluiţi şi incredibil de umani pe faţa de pasăre, apoi s-a uitat în jurul şi în spatele ei, ca să vadă dacă e singură. Stevie Rae s-a făcut atunci mică, a ridicat braţele ca să se apere şi s-a concentrat să invoce pământul pentru a-i da putere.

Însă în clipa aceea, creatura a vorbit.

— Ucide-mă! Să se termine odată, a icnit, gâfâind de durere.

Vocea lui semăna atât de izbitor cu cea a unui om, încât Stevie Rae şi-a lăsat braţele în jos şi s-a dat un pas înapoi.

— Vorbeşti! a izbucnit ea.

Atunci Imitatorul de Corbi a făcut ceva ce a şocat-o pe Stevie Rae şi i-a schimbat viaţa definitiv.

A râs.

Glasul îi sunase mai întâi sarcastic, pentru a sfârşi într-un geamăt de durere. Dar râsese totuşi, şi acest lucru a insuflat umanitate vorbelor sale.

— Da, a spus cu glasul întretăiat. Vorbesc, sângerez, mor. Ucide-mă şi sfârşeşte odată.

În clipa aceea a încercat să se ridice în fund, dornic parcă să-şi întâmpine moartea, dar mişcarea i-a smuls un ţipăt agonizant. Ochii lui mult prea omeneşti s-au dat pe spate şi s-a prăbuşit pe pământul bocnă.

Stevie Rae a acţionat înainte să se hotărască măcar să o facă. Când a ajuns la el, a ezitat doar o clipă. Leşinase cu faţa în jos, aşa că nu i-a fost greu să-i dea aripile într-o parte şi să-i apuce de subsuori. Era mare, mare rău, cam cât un bărbat normal, şi se aştepta să fie şi greu, dar nu a fost aşa. De fapt, era atât de uşor încât a fost o nimica toată să-l târască, lucru pe care s-a trezit că-l făcea în timp ce în minte îi răsuna mereu întrebarea: „Ce naiba faci? Ce faci? Ce faci?“

Ce naiba făcea?

Habar n-avea. Un lucru era sigur: nu-l ucidea pe Imitatorul de Corbi.

Capitolul 3
Zoey

— O să se facă bine? am întrebat în şoaptă, ca să nu-l trezesc

pe Stark, dar se pare că n-am avut succes, pentru că pleoapele închise i-au fremătat, iar colţurile gurii i s-au ridicat în ceea ce mi se părea a fi un simulacru al zâmbetului său ştrengăresc.

— Încă n-am murit, a spus.

— Iar eu nu vorbeam cu tine, am rostit pe un ton mai iritat decât îmi propusesem.

— Calm, u-we-tsi-a-ge-ya, m-a dojenit bunica Redbird, în timp ce măicuţa Maria Angela, stareţa călugăriţelor benedictine, o conducea spre mica infirmerie.

— Bunico! Aici erai! am strigat şi m-am dus iute s-o ajut pe măicuţa Maria Angela să o aşeze pe un scaun.

— E îngrijorată din cauza mea, a spus Stark, care închisese iarăşi ochii, dar pe buze încă i se desluşea un zâmbet.

— Ştiu, tsi-ta-ga-a-s-ha-ya. Dar Zoey e Mare Preoteasă în devenire şi trebuie să înveţe să-şi stăpânească sentimentele.

Tsi-ta-ga-a-s-ha-ya! în mod normal, aş fi râs în hohote, dacă bunica nu ar fi părut aşa de palidă şi de slăbită şi dacă n-aş fi fost atât de, hm, îngrijorată în general.

— Scuze, bunico. Ar trebui să fiu calmă, dar e cam greu când oamenii pe care îi iubesc tot ajung în pragul morţii! am spus într-un suflet şi a trebuit să inspir adânc ca să mă liniştesc. Dar tu nu ar trebui să fii în pat?

— Imediat, u-we-tsi-a-ge-ya, imediat.

— Ce înseamnă tsi-ta-ga-a-s..., mă rog.

Glasul lui Stark era încărcat de suferinţă, în timp ce Darius îi ungea cu o cremă groasă pielea arsă. Dar, în ciuda rănii, părea amuzat şi curios.

— Tsi-ta-ga-a-s-ha-ya, l-a corectat bunica, înseamnă „cocoş“.

Ochii i-au sclipit amuzaţi.

— Toată lumea spune că eşti o femeie înţeleaptă.

— Ceea ce este mai puţin interesant decât ceea ce spune lumea despre tine, tsi-ta-ga-a-s-ha-ya, a replicat bunica.

Stark a izbucnit în râs, apoi a tras cu greu aer în piept.

— Stai liniştit, i-a ordonat Darius.

— Măicuţă, parcă spuneaţi că aveţi un doctor aici, am zis eu şi am încercat să nu par chiar aşa de panicată cum mă simţeam.

— Nu-l poate ajuta un doctor din specia umană, a intervenit Darius înainte ca măicuţa Maria Angela să apuce să răspundă. Are nevoie de odihnă, de linişte şi...

— Da, odihnă şi linişte, l-a întrerupt Stark. După cum am mai

spus, încă n-am murit.

I-a căutat privirea lui Darius şi l-am văzut pe Fiul lui Erebus ridicând din umeri şi aprobând uşor din cap, de parcă i-ar fi dat dreptate vampirului mai tânăr.

Ar fi trebuit să ignor mica scenă dintre ei, dar îmi pierdusem răbdarea de ore bune.

— Ce-mi ascundeţi?

Călugăriţa care îl ajutase pe Darius mi-a aruncat o privire lungă şi rece şi a spus:

— Poate că băiatul rănit vrea să se asigure că sacrificiul lui nu a fost zadarnic.

Cuvintele dure ale călugăriţei mi-au trezit brusc un sentiment de vină, am simţit cum mi se pune un nod în gât şi n-am putut să-i răspund femeii cu privirea tăioasă. Stark fusese pregătit să-şi dea viaţa pentru mine. Am înghiţit în sec, căci îmi simţeam gura uscată. Oare ce valora viaţa mea? Eram doar o puştoaică, abia aveam şaptişpe ani. O dădusem în bară de nenumărate ori. Eram reîncarnarea unei fete care fusese plăsmuită ca să-l facă prizonier pe un înger căzut, iar asta însemna că, în adâncul sufletului meu, nu puteam să nu-l iubesc, chiar dacă ştiam că nu e bine... că nu trebuia să fac asta...

Nu. Nu meritam sacrificiul lui Stark.

— Ştiu deja, a spus Stark cu siguranţă în glas, recăpătându-şi deodată tonul hotărât. Mi-am alungat lacrimile şi l-am privit în ochi. Am făcut ce îmi cerea datoria, a adăugat. Sunt războinic şi am jurat să fiu în slujba lui Zoey Redbird, Mare Preoteasă şi Aleasă a lui Nyx. Asta înseamnă că sunt în slujba zeiţei noastre şi nu e mare şmecherie că am fost un pic scuturat şi pârlit, dacă aşa am ajutat-o pe Zoey să-i bată pe băieţii răi.

— Bine spus, tsi-ta-ga-a-s-ha-ya, a intervenit bunica.

— Soră Emily, poţi să-ţi iei liber de la infirmerie în noaptea asta. Te rog, trimite-o pe sora Bianca să te înlocuiască. Cred că ar trebui, poate, să meditezi la vorbele lui Luca din Capitolul 6, versetul 37, a spus măicuţa Maria Angela.

— Prea bine, soră, a încuviinţat călugăriţa şi a ieşit în grabă din încăpere.

— Capitolul 6, versetul 37 din Luca? Ce e asta? am întrebat.

— „Nu judecaţi şi nu veţi fi judecaţi; nu osândiţi şi nu veţi fi osândiţi; iertaţi şi veţi fi iertaţi.“, a spus bunica, schimbând un zâmbet cu măicuţa Maria Angela.

Chiar atunci Damien a ciocănit uşurel în uşa întredeschisă.

— Putem să intrăm? E cineva care vrea neapărat să îl vadă pe Stark, a spus el, apoi a aruncat o privire peste umăr şi a făcut semn cuiva să rămână acolo, în spatele lui. Un lătrat uşurel venit pe post de răspuns mi-a dat de înţeles că acel cineva era de fapt un câine.

— N-o lăsa să intre, a zis Stark, făcând o grimasă de durere când a întors capul, ca să nu privească înspre cadrul uşii. Spune-i puştiului ăluia, Jack, că acum e a lui.

— Nu, i-am spus eu lui Damien pe când se pregătea să se retragă. Spune-i lui Jack s-o aducă pe Ducesa.

— Zoey, nu..., a dat să spună Stark, dar eu am ridicat mâna, curmându-i vorbele.

— Adu-o, am zis, apoi l-am privit pe Stark. Ai încredere în mine?

M-a privit îndelung, sau cel puţin aşa mi s-a părut mie. I-am observat foarte clar vulnerabilitatea şi durerea, dar într-un final a dat aprobator din cap şi a zis:

— Am încredere în tine.

— Haide, Damien, l-am îndemnat.

Damien s-a întors şi a şoptit ceva peste umăr, apoi s-a dat într-o parte. Primul a intrat în cameră Jack, prietenul lui Damien. Avea obrajii trandafirii şi ochii îi luceau puternic. S-a oprit după câţiva paşi şi s-a întors înapoi spre uşă.

— Intră, e în regulă. E aici, a rostit el cu o voce blândă.

Labradorul gălbui a intrat în încăpere şi m-a surprins cât de uşor se mişca pentru un câine atât de mare. S-a oprit un pic lângă Jack şi s-a uitat în sus la el, dând din coadă.

— E în regulă, a repetat Jack. I-a zâmbit Ducesei, apoi şi-a şters lacrimile care i se prelingeau pe obraji. Acum se simte mai bine, a continuat el şi a făcut o mişcare spre pat. Ducesa a răsucit capul în direcţia în care îi arătase el şi s-a uitat direct la Stark.

Băiatul rănit şi căţeaua s-au privit fix unul pe celălalt şi jur că noi, ceilalţi, nici n-am mai respirat.

— Salut, fetiţo, a spus Stark ezitant, cu glasul sugrumat de lacrimi.

Ducesa a ridicat din urechi şi şi-a plecat capul.

Stark a întins o mână şi i-a făcut semn să vină.

— Vino aici, Duch.

Şi, de parcă vorbele lui ar fi rupt un stăvilar din adâncul Ducesei, căţeaua s-a năpustit înainte, scheunând şi hămăind, ca un căţeluş aproape, ceea ce părea imposibil judecând după cele cincizeci de kilograme ale sale.

— Nu! a strigat Darius. Nu te sui în pat!

Ducesa i s-a supus războinicului şi s-a mulţumit să se lipească de Stark şi să-şi strecoare botul mare la subraţul lui, în timp ce tremura din tot corpul, iar Stark, cu chipul strălucindu-i de fericire, o mângâia şi îi spunea întruna cât de dor îi fusese de ea şi ce fetiţă cuminte era.

Nici nu mi-am dat seama că mă pufnise şi pe mine plânsul, până să-mi dea Damien o batistuţă.

— Mersi, am mormăit şi mi-am şters faţa.

Mi-a zâmbit scurt, apoi s-a dus lângă Jack, l-a cuprins cu braţul şi l-a bătut pe umăr (dându-i şi lui o batistuţă). L-am auzit spunându-i: „Haide, hai să mergem în camera pe care ne-au pregătit-o măicuţele. Trebuie să te odihneşti“.

Jack a scos un suspin amestecat cu un fornăit şi un sughiţ, a dat din cap şi s-a lăsat condus de Damien afară din ca meră.

— Stai aşa, Jack, l-a strigat Stark.

Jack s-a uitat spre pat, unde Ducesa rămăsese cu capul lipit de Stark, care, la rândul lui, o ţinea pe după gât.

— Ai avut grijă de Duch cum trebuie atunci când eu nu puteam.

N-a fost nicio greutate. Eu n-am mai avut câine, aşa că nu ştiam cât de minunaţi sunt, a răspuns Jack cu vocea uşor tremurândă. Şi-a dres glasul şi a continuat. Mă... mă bucur că nu mai eşti rău şi îngrozitor, şi altele de genul, ca să puteţi fi din nou împreună.

— Păi, în privinţa asta... Stark s-a oprit şi s-a strâmbat când mişcarea i-a provocat durere. Încă nu sunt sută la sută vindecat, dar chiar şi când o să fiu, nu ştiu ce treburi o să am. Aşa că mă gândesc că mi-ai face o mare favoare dacă ai vrea s-o împărţim pe Ducesa.

— Serios? a spus Jack, iar chipul i s-a luminat.

Stark a dat obosit din cap.

— Serios. Aţi putea, tu şi Damien, s-o duceţi înapoi la voi în cameră şi să mi-o aduceţi, poate, mai târziu?

— Cum să nu! s-a bucurat Jack, apoi şi-a dres iar glasul şi a adăugat: Sigur, după cum am mai spus, nu mi-a făcut nicio

problemă.

— E bine, a spus Stark. I-a ridicat botul Ducesei şi a privit-o în ochi. Acum sunt bine, scumpo. Du-te cu Jack, ca să mă fac şi mai bine.

Ştiam că trebuie să-l fi durut rău, dar Stark s-a ridicat în capul oaselor, s-a aplecat, a sărutat-o pe Ducesa şi a lăsat-o să-l lingă pe faţă. Ce fetiţă cuminte... fetiţa mea drăguţă..., a şoptit el, a sărutat-o din nou şi i-a spus: Hai, du-te cu Jack! Du-te! a repetat şi i-a făcut semn spre el.

După ce l-a lins iarăşi pe Stark pe faţă şi a mai scheunat o dată, cam cu inima îndoită, s-a depărtat de pat şi s-a dus agale la Jack, dând din coadă şi împungându-l cu botul în semn de salut, în timp ce acesta cu o mână îşi ştergea ochii şi cu cealaltă o mângâia pe cap.

— O să am grijă de ea şi o să ţi-o aduc înapoi imediat ce apune soarele, da?

Stark a reuşit să schiţeze un zâmbet.

— Bine, Jack, mersi, a spus el, apoi s-a prăbuşit pe perne.

— Are nevoie de odihnă şi de linişte, ne-a zis Darius tuturor, în timp ce continua să se ocupe de Stark.

— Zoey, ce-ar fi să mă ajuţi să o duc pe bunica ta în camera ei? Şi ea are nevoie de odihnă şi de linişte. A fost o noapte lungă pentru noi toţi, a spus măicuţa Maria Angela.

Grija pentru Stark mi s-a îndreptat spre bunica şi îmi plimbam privirea între cei doi oameni la care ţineam aşa de mult.

Stark mi-a surprins privirea.

— Ai grijă de bunica ta. Simt că soarele o să răsară curând, şi o să mă sting şi eu cam tot atunci.

— Păi atunci... bine. M-am dus lângă patul lui şi am rămas acolo, stânjenită. Ce trebuia să fac în momentul ăsta? Să-l sărut? Să-l strâng de mână? Să ridic degetul mare şi să-i zâmbesc tâmp? Chestia e că nu era oficial prietenul meu, dar legătura noastră depăşea stadiul de simplă prietenie. Nedumerită, îngrijorată şi, pe scurt, deloc în apele mele, i-am pus mâna pe umăr şi i-am şoptit: Mersi că mi-ai salvat viaţa.

Privirile ni s-au întâlnit şi restul încăperii a ieşit cu totul din peisaj.

— Întotdeauna o să am grijă de inima ta, chiar dacă, pentru asta, a mea trebuie să se oprească, mi-a răspuns cu o voce caldă.

— M-am aplecat, l-am sărutat pe frunte şi i-am şoptit:

— Hai să încercăm să evităm chestia asta, da?

— Hai, a şoptit la rândul lui.

— Ne vedem la apus, i-am spus lui Stark înainte să pornesc, în sfârşit, grăbită spre bunica. Măicuţa Maria Angela şi cu mine am ajutat-o să se ridice în picioare, luând-o aproape pe sus din camera lui Stark şi ducând-o pe un hol scurt, spre o altă încăpere ca de spital. O simţeam pe bunica micuţă şi plăpândă sub braţul pe care mi se sprijinea şi iar mi s-a strâns stomacul de grijă.

— Nu te mai frământa, u-we-tsi-a-ge-ya, a rostit ea, în timp ce măicuţa Maria Angela aranja nişte perne în jurul ei, ca să stea cât mai comod.

— Mă duc să-ţi aduc sedativele, i-a zis măicuţa Maria Angela bunicii. O să mai verific şi dacă sunt lăsate transperantele din camera lui Stark şi draperiile trase bine, aşa că aveţi câteva minute să staţi de vorbă, dar când mă întorc, îţi dau sedativul şi te culci.

— Eşti o adevărată cerberă, Maria Angela, a spus bunica.

— Cerber la cerber trage, Sylvia, a spus călugăriţa şi a ieşit în grabă din cameră.

Bunica mi-a zâmbit şi mi-a făcut semn să mă aşez lângă ea pe pat.

— Stai lângă mine, u-we-tsi-a-ge-ya.

I-am urmat îndemnul şi m-am aşezat cu picioarele sub mine, atentă să nu mişc prea tare patul. Avea vânătăi şi arsuri pe faţă de la airbagul care îi salvase viaţa. Buzele şi obrazul îi erau vineţii de la punctele de sutură. Avea capul bandajat, iar braţul drept îi era prins într-un ghips care-ţi dădea fiori.

— Ce ironie că rănile mele arată aşa de cumplit, dar de fapt sunt mai puţin dureroase şi mai puţin profunde decât rănile nevăzute din adâncul tău.

Am dat să-i spun bunicii că, de fapt, eram bine, dar întrebarea care-a urmat mi-a alungat şi ultimele fărâme de negare care îmi mai rămăseseră.

— De cât timp ştii că eşti fecioara A-ya reîntrupată?

Capitolul 4
Zoey

— M-am simţit atrasă de Kalona din clipa în care l-am văzut, am rostit încet. Nu puteam s-o mint pe bunica, dar asta nu însemna că îmi era simplu să-i spun adevărul. Dar aproape toţi novicii, şi chiar şi vampirii se simţeau atraşi de el; de fapt, era ca şi când ar fi aruncat asupra lor un soi de vrajă.

— Mi-a spus şi Stevie Rae, m-a anunţat bunica, încuviinţând din cap. Dar la tine a fost altfel? Ceva mai mult decât atracţia magică pe care o răspândeşte?

— Mda. Eu nu am fost atât de vrăjită de el, am spus şi am înghiţit în sec. Pe mine nu m-a păcălit, făcându-mă să cred că era Erebus coborât pe pământ şi ştiam că are planuri malefice împreună cu Neferet. Am văzut cât de întunecat este. Dar în acelaşi timp voiam să fiu cu el, nu pentru că aş fi crezut că mai e în stare să aleagă binele, ci pentru că îl doream, deşi ştiam că nu e bine.

— Dar tu te-ai împotrivit dorinţei, u-we-tsi-a-ge-ya. Ţi-ai ales propria cale, cea a iubirii, a bunătăţii şi a zeiţei tale, şi astfel creatura a fost alungată. Tu ai ales iubirea, a repetat încet. Ăsta trebuie să fie balsamul care să-ţi aline rana pe care ţi-a lăsat-o în suflet.

Apăsarea şi panica din piept mi s-au mai domolit.

— Eu chiar pot să-mi urmez calea, am spus, mai convinsă ca oricând din clipa în care înţelesesem că eu sunt A-ya reîncarnată. Apoi m-am încruntat. Nu încăpea nicio îndoială că noi două eram legate. Poţi să-i zici chintesenţă, suflet, spirit sau cum oi vrea, în orice caz era la fel de sigur că asta mă lega de un nemuritor pe cât era faptul că fusese întemniţat în pământ timp de secole. Nu sunt A-ya, am repetat mai încet, dar n-am terminat-o cu Kalona. Ce mă fac, bunico?

Bunica m-a luat de mână şi mi-a strâns-o.

— După cum ai spus, tu urmează-ţi calea. Iar în momentul acesta, calea te duce spre un pat moale şi cald şi spre un somn lung, cât toată ziua.

— Adică să luăm crizele una câte una?

— Să luăm lucrurile pe rând, da?, a încuviinţat ea.

— Şi e vremea ca şi tu să-ţi urmezi propriul sfat, Sylvia, a spus măicuţa Maria Angela, dând buzna în cameră cu un pahar într-o mână şi cu pastilele în cealaltă. Bunica i-a zâmbit obosită călugăriţei şi a luat medicamentele. Am observat că îi tremurau

mâinile când şi-a pus pastilele pe limbă şi a băut apa.

Bunico, te las să te odihneşti.

— Te iubesc, u-we-tsi-a-ge-ya. Azi te-ai descurcat de minune.

— N-aş fi reuşit fără ajutorul tău. Şi eu te iubesc, bunico, am spus, apoi m-am aplecat şi am sărutat-o pe frunte. Pe când ea închidea ochii şi se lăsa pe perne cu un zâmbet satisfăcut, eu am urmat-o pe măicuţa Maria Angela afară din încăpere şi, imediat ce am ajuns pe hol, mi-am pornit tirul întrebărilor.

— Aţi găsit camere pentru toată lumea? Novicii cu semiluni roşii sunt bine? Aveţi idee dacă Stevie Rae s-a dus cu Erik, cu Heath şi cu ceilalţi să verifice primprejurul mănăstirii? E vreun pericol pe afară?

Măicuţa Maria Angela a ridicat mâna ca să-mi oprească puhoiul de cuvinte.

— Copilă, trage-ţi sufletul şi lasă-mă să vorbesc.

Mi-am reţinut un oftat, dar am reuşit să tac în timp ce o urmam pe hol şi îmi povestea că ea şi călugăriţele amenajaseră ca un soi de dormitor confortabil pentru novicii cu semiluni roşii în subsol, după ce Stevie Rae îi spusese că lor le-ar fi mai bine acolo. Gaşca mea era sus, în dormitoarele pentru oaspeţi, iar puştii spuseseră că nu e nici picior de Imitator de Corbi pe afară.

— Ştiţi ceva, sunteţi incredibilă, i-am spus cu un zâmbet, când ne-am oprit în faţa unei uşi închise de la capătul coridorului. Mulţumesc.

— Sunt slujitoarea Maicii mele, aşa că a fost plăcerea mea, a răspuns cu simplitate şi mi-a ţinut uşa deschisă. Astea sunt scările care duc la subsol. Mi s-a spus că majoritatea puştilor deja sunt aici.

— Zoey! Aici erai. Trebuie să vii să vezi ceva. N-o să-ţi vină să crezi ce-a făcut Stevie Rae, a spus Damien în timp ce urca în grabă scările spre noi.

Am simţit un nod în stomac.

— Ce e? am întrebat şi am început imediat să cobor treptele, în întâmpinarea lui. Ce s-a întâmplat?

Mi-a zâmbit larg.

— Nu s-a întâmplat nimic. E ceva incredibil, a spus Damien, m-a luat de mână şi m-a tras după el.

— Are dreptate Damien, a spus măicuţa Maria Angela, coborând şi ea scările, spre noi. Dar nu e bine spus „incredibil“.

— Se potriveşte mai bine „teribil“ sau „oribil“? am întrebat.

M-a strâns de mână şi mi-a spus:

— Nu-ţi mai face atâtea griji. În noaptea asta i-ai bătut pe Kalona şi pe Neferet; o să fie bine.

L-am strâns şi eu de mână şi m-am străduit să zâmbesc şi să par mai puţin îngrijorată, deşi în adâncul inimii şi al sufletului ştiam că ce se întâmplase în noaptea asta nu suna deloc a sfârşit sau măcar a victorie, ci fusese un teribil, un oribil început.

*

— Mamăăă! am strigat, rotindu-mi privirea, incapabilă să-mi cred ochilor.

— Supermamă e mai bine spus, m-a corectat Damien.

— Chiar Stevie Rae a făcut chestia asta?

— Aşa mi-a spus Jack, a explicat Damien. Stăteam amândoi şi încercam să zărim ceva prin întunericul scobiturii recente din pământ.

— Te ia cu fiori, nu alta, mi-am dat glas gândurilor.

Damien mi-a aruncat o privire ciudată.

— Ce vrei să spui?

— Ăăă, am făcut, apoi m-am oprit, neştiind ce voiesem să spun de fapt, deşi era clar că tunelul îmi dădea un sentiment de nelinişte. Chestia e că... e întunecos rău.

Damien s-a pus pe râs.

— Normal că e întunecos, aşa şi trebuie, că doar e o groapă în pământ.

— Mie îmi pare ceva mai normal decât o groapă în pământ, a spus măicuţa Maria Angela care ni se alăturase la gura tunelului şi se uita şi ea împreună cu noi de-a lungul galeriei întunecoase. Nu ştiu cum se face, dar mie îmi dă un sentiment de linişte. O fi din cauza mirosului.

Toţi trei ne-am pus atunci pe adulmecat. Eu, una, simţeam miros de... pământ. Însă Damien a spus:

— E un miros delicios, sănătos.

— Ca de câmp abia arat, i-a dat călugăriţa dreptate.

— Vezi, nu e deloc înfiorător, Z. Eu m-aş ascunde cu dragă inimă aici în timpul unei tornade, a spus Damien. Am expirat prelung, m-am uitat prin tunel, cu sentimentul că sunt excesiv de sensibilă şi de prostuţă, şi am încercat să-i privesc cu alţi ochi şi cu instinctul la pândă. Îmi daţi şi mie un pic lanterna,

măicuţă?

— Desigur.

Măicuţa Maria Angela mi-a dat lanterna masivă şi rezistentă pe care o ţinuse în mână de la subsolul principal şi până în zona asta mai ferită pe care o numise beci. Furtuna de gheaţă care ţinea prizonier oraşul Tulsa de câteva zile afectase alimentarea cu electricitate a mănăstirii şi, de altfel, şi cea mai mare parte a oraşului. E drept, aveau generatoare pe benzină, aşa că în aripa principală a mănăstirii erau câteva lumini aprinse, pe lângă cele enşpe mii de lumânări atât de dragi măicuţelor, dar nu iroseau electricitatea şi în beci, şi singura lumină venea de la lanterna cu care luminam groapa din pământ.

Nu era foarte mare tunelul. Dacă întindeam braţele, îi atingeam fără nicio greutate pereţii. M-am uitat în sus. Se înălţa deasupra capului meu la vreo jumătate de metru. Am adulmecat din nou, încercând să găsesc şi eu alinarea pe care era evident că o simţeau călugăriţa şi Damien. Am strâmbat din nas. Duhnea a beznă, a umezeală, a rădăcini şi a alte chestii care fuseseră scormonite din pământ. Bănuiala mea era că sus-amintitele chestii se târau şi mişunau, şi am simţit frisoane şi furnicături pe piele. Mi-am făcut curaj. De ce ar trebui să pară scârbos un tunel făcut în pământ? în fond, aveam o afinitate faţă de pământ, puteam să-l invoc, aşa că nu ar trebui să-mi fie frică de el.

Am strâns din dinţi şi am făcut un pas în tunel, apoi încă unul, şi încă unul.

— Auzi, Z, nu te duce aşa de departe. Singura sursă de lumină e la tine şi nu aş vrea să rămână măicuţa Maria Angela singură în întuneric. Să nu i se facă frică.

Am clătinat din cap, am zâmbit şi m-am întors, aţintind fasciculul spre intrare, spre Damien cel îngrijorat şi spre măicuţa Maria Angela cea senină.

— Nu vrei să i se facă frică de întuneric călugăriţei?

Damien a dat semne de jenă.

Măicuţa Maria Angela şi-a odihnit mâna pe umărul lui pentru o clipă şi a spus:

— E drăguţ din partea ta că te gândeşti la mine, Damien, dar nu mi-e frică de întuneric.

Tocmai când îi aruncam lui Damien o privire cu mesajul „nu mai fi aşa de fricos““ m-a cuprins sentimentul acela. Ceva s-a

schimbat în aerul din spatele meu şi am ştiut că nu mai sunt singură în tunel. Am simţit fiori pe şira spinării şi deodată mi-a venit o poftă nebună să-mi iau tălpăşiţa, să fug cu viteza luminii şi să nu mai pun în viaţa mea piciorul aici.

Şi eram gata-gata să-mi pun planul în practică. Apoi, spre surprinderea mea, m-am înfuriat. Abia avusesem de-a face cu un nemuritor căzut, cu o creatură de care eram legată sufleteşte, şi nu fugisem, aşa că nu aveam de gând să fug nici acum.

— Zoey? Ce-ai păţit? s-a auzit parcă de departe glasul lui Damien, în timp ce eu mă răsuceam cu faţa spre şuvoiul de întuneric.

Brusc s-a materializat o lumină zglobie, precum ochiul strălucitor cil unui monstru din adâncuri. Nu era prea puternică lumina, dar era vie, chestie care m-a făcut să văd ca un fel de steluţe şi m-a orbit pentru moment, aşa că atunci când am înfruntat monstrul, părea să aibă trei capete, o coamă răvăşită şi agitată şi umeri dizlocaţi şi groteşti. Şi atunci am procedat ca orice copil întreg la minte. Am tras aer adânc în piept şi am dăruit omenirii cel mai desăvârşit ţipăt de care am fost capabilă, imitat iute şi îngrozitor şi de cele trei guri ale polifemului. Îl auzeam pe Damien chirăind în spatele meu şi jur că măicuţa Maria Angela a chiţăit şi ea speriată. Mă pregăteam să fac ce-mi promisesem să nu fac, adică să-mi iau tălpăşiţa, când unul dintre capete s-a oprit din ţipat şi a făcut un pas în fasciculul lanternei.

— Băi Zoey, dă-o dracu' de treabă! Te-ai tâmpit? Suntem eu şi gemenele. Ne-a stat ceasul de frică, a cuvântat Afrodita.

— Afrodita? am spus şi mi-am dus mâna la inimă, încercând s-o conving să-mi mai stea un pic în piept.

— Normal că eu sunt, a spus şi a trecut dezgustată pe lângă mine. Mărită zeiţă! Revino-ţi!

Gemenele erau încă în tunel. Erin ţinea strâns o lumânare mare şi nodurile degetelor mai că i se albiseră. Lângă ea stătea Shaunee, aşa de aproape încât mai că deveniseră siameze şi căscau două perechi de ochi mari şi împietriţi.

— Ăăă, salut, am spus. Nu ştiam că sunteţi şi voi pe aici.

Shaunee a fost prima care şi-a revenit.

— Pe bune? a spus şi şi-a trecut cu delicateţe mâna tremurândă pe frunte, apoi s-a întors spre Erin. Geamăno, ia

vezi tu, cumva m-am făcut albă de la sperietură?

Erin a clipit la cea mai bună prietenă a ei.

— Nu prea cred că e posibil, a spus şi a mijit ochii la Shaunee. Nu, nu te-ai făcut albă. Eşti tot o tipă superbă cu pielea de culoarea cafelei cu lapte. Erin şi-a dus mâna în care nu ţinea lumânarea spre părul bogat şi blond şi şi-a pipăit coama cu simţ de răspundere. Mi-a căzut cumva părul sau mi s-a albit prematur şi neatractiv?

La faza asta m-am încruntat la gemene.

— Erin, nici nu-ţi cade părul şi nici nu ţi s-a albit, cât despre tine, Shaunee, n-ai cum să devii albă de la sperietură. Şi să avem pardon, da' voi m-aţi speriat primele, am făcut eu dreptate.

— Auzi, când mai trebuie să-i pui pe fugă pe Neferet şi pe Kalona, să ţipi în halul ăsta, a sugerat Erin.

— Exact, ai dat senzaţia că ai înnebunit naibii de tot, a spus Shaunee şi amândouă au trecut uşor pe lângă mine.

Le-am urmat în beci, acolo unde Damien îşi făcea aer cu mâna, mai poponar ca de obicei, iar măicuţa Maria Angela tocmai îşi făcuse cruce. Am pus lanterna cu lumina în sus pe o masă înţesată de borcane cu chestii care, în lumina murdară, aminteau de nişte fetuşi plutitori.

— Acum, pe bune, ce făceaţi aici? m-am interesat.

— Puştiul ăla, Dallas ne-a spus că aşa au ajuns aici de la gară, a spus Shaunee.

— A zis că e super aici jos şi că Stevie Rae e autoarea, a intervenit Erin.

— Aşa că ne-am zis să venim şi noi aici, să vedem cum e, a completat Shaunee.

— Şi tu de ce-ai venit cu gemenele? am întrebat-o pe Afrodita.

— Surorile dinamită aveau nevoie de protecţie, deci, firesc, au apelat la mine.

— Şi cum naiba de aţi apărut aşa, ca din senin? a întrebat Damien, înainte să se pornească ciorovăiala gemenelor.

— O nimica toată, a spus Erin şi a pornit iute înapoi prin tunel, având încă lumânarea în mână. S-a întors cu faţa spre noi după ce a înaintat câţiva metri mai departe decât mine mai devreme. Tunelul face un cot brusc la stânga aici. A făcut un pas într-o parte şi lumina i s-a făcut nevăzută, apoi a apărut la loc. De-aia nu ne-am văzut până în ultimul moment.

— E de-a dreptul uimitor că Stevie Rae a reuşit să facă treaba asta, a spus Damien. Am remarcat că nu s-a apropiat mai mult de tunel, ci a rămas lângă lanternă.

Măicuţa Maria Angela a venit la intrare, a atins cu respect marginea găurii create de curând şi a spus:

— Stevie Rae a făcut lucrul acesta, dar a avut parte de ajutor divin.

— Când spuneţi ajutor divin vă referiţi la teoria aia a dumneavoastră cum că Fecioara Maria este o variantă a lui Nyx? s-a auzit lălăiala provincială a lui Stevie Rae din partea cealaltă a beciului, ceea ce ne-a făcut pe toţi să tresărim.

— Da, copilă, exact la asta mă refer.

— Nu vreau să vă jignesc, dar după mine e cea mai ciudată chestie pe care mi-a fost dat s-o aud vreodată, a spus Stevie Rae venind spre noi, şi mi s-a părut cam palidă. Când s-a apropiat de mine am simţit un miros ciudat, dar zâmbetul ei larg a readus-o pe Stevie Rae cea drăguţă şi bine cunoscută mie. Z, ţipătul ăla care mi-a spart urechile era al tău?

— Ăăă, mda, am spus şi nu m-am putut abţine să nu rânjesc şi eu la rândul meu. Eram în tunel şi nu mă aşteptam să dau nas în nas cu gemenele şi cu Afrodita.

— Te înţeleg. Afrodita are ceva talente de baubau, a spus Stevie Rae.

Am râs şi apoi, profitând de ocazia de a schimba subiectul, am spus:

— Apropo de baubau, ai dat de ceva Imitatori de Corbi pe afară?

Stevie Rae şi-a ferit privirea.

— Suntem în siguranţă. Nu ai de ce să-ţi faci griji, a răspuns ea iute.

— Mă bucur, a spus măicuţa Maria Angela. Creaturile acelea erau abominabile, un amestec de om şi de animal, a confirmat cutremurându-se. Ce uşurare că am scăpat de ele.

— Da, dar nu e vina lor, a spus Stevie Rae deodată.

— Poftim? a întrebat călugăriţa, nedumerită de tonul defensiv al lui Stevie Rae.

— Nu ei au ales să se nască aşa, ca nişte mutanţi, din cauză că mamele lor au fost violate. Ei sunt de fapt victime.

— Mie nu-mi e milă de ei, am spus, în vreme ce mă întrebam de ce părea Stevie Rae să le ia apărarea scârbelor ălora de

Imitatori de Corbi.

Damien s-a cutremurat şi a spus:

— Chiar trebuie să vorbim despre ei?

— Nu, absolut deloc, a spus Stevie Rae iute.

— Bine. Să revenim: am adus-o pe Zoey aici ca să-i arăt tunelul pe care l-ai făcut tu, Stevie Rae. Îţi spun sincer, mi se pare uimitor.

— Mersi, Damien! A fost demenţial când mi-am dat seama că pot să-l fac, a spus Stevie Rae, a făcut câţiva paşi pe lângă mine şi a intrat în gura tunelului, unde a fost instantaneu înghiţită de bezna adâncă ce se întindea în spatele ei, asemenea măruntaielor unui şarpe de abanos. A ridicat braţele şi a lipit palmele de pereţii din pământ ai tunelului. În clipa aia mi-a amintit de o scenă din Samson şi Dalila, un film vechi pe care îl văzusem cu Damien cu vreo lună în urmă. Imaginea care mi-a apărut în minte era aia în care Dalila l-a aşezat pe Samson cel orb între nişte coloane imense care susţineau arena plină ochi de oameni îngrozitori care îl insultau. El îşi recăpătase puterile fantastice şi până la urmă împinsese coloanele, sinucigându-se şi...

— Nu-i aşa, Zoey?

— Ce? am spus şi am clipit, tulburată de trista şi violenta scenă pe care o retrăisem în mintea mea.

— Am spus că nu Fecioara Maria a mişcat pământul când am făcut tunelul, ci puterea pe care mi-a dat-o Nyx. Dumnezeule, fată, nu eşti deloc atentă la mine, a spus Stevie Rae. Îşi luase mâinile de pe marginile tunelului şi îmi arunca o privire din aia în care citeam că se întreba ce naiba îmi trece prin tărtăcuţă.

— Scuze, ce spuneai despre Nyx?

— Spuneam că eu nu cred că Nyx şi Fecioara Maria au ceva în comun una cu cealaltă. Pe mine nu mama lui Iisus m-a ajutat să cutremur pământul ca să fac tunelul, a spus şi a ridicat dintr-un umăr. Nu vreau să vă jignesc, sau mai ştiu eu ce, măicuţă, dar eu asta cred.

— Ai dreptul la propriile opinii, Stevie Rae, a spus călugăriţa, calmă ca de obicei. Dar dacă tu nu crezi în ceva, nu înseamnă că nu există.

— Hm, eu am meditat ceva timp la chestia asta, iar mie, personal, nu mi se pare o ipoteză chiar aşa de ciudată, a spus Damien. Nu uitaţi că în Manualul novicelui, nivel iniţial, Fecioara

Maria este prezentată ca fiind una din multele chipuri ale lui Nyx.

— Ce? am făcut. Serios?

Damien m-a privit încruntat, semn că ar trebui să fiu mai silitoare, după care a dat din cap şi a scos de la naftalina vocea de profesor:

— Da. Există documente care atestă faptul că în timpul răspândirii creştinismului în Europa, altarele Geei cât şi cele ale lui Nyx, au fost transformate în altare ale Fecioarei Maria, cu mult înainte ca oamenii să se convertească la noua...

Zumzetul lui Damien era un fundal liniştitor şi am continuat să casc ochii prin tunel. Bezna era adâncă şi densă. La numai câţiva centimetri în spatele lui Stevie Rae deja nu mai vedeam nimic, absolut nimic. Am privit cu ochii măriţi şi îmi închipuiam siluete ascunse acolo. Se prea putea ca ceva să bântuie la numai câţiva metri fără ca noi să ne dăm măcar seama, asta dacă nu voia respectivul să se arate. Şi chestia asta îmi dădea tremurici. „Hai mă, că e de tot râsul“, mi-am spus. „E un tunel şi nimic mai mult“. Cu toate astea frica mea iraţională nu-mi dădea pace. Lucru care, din nefericire, mă enerva şi mă făcea să vreau să ripostez. Aşa că, asemenea figurantei blonde şi proaste din filmele de groază, am făcut un pas în beznă, apoi încă unul, moment în care m-a înghiţit întunericul.

Ştiam în mintea mea că eram la numai câţiva metri de beci şi de prietenii mei. Îl auzeam pe Damien pălăvrăgind despre religie şi despre zeiţă. Dar nu mintea îmi bătea îngrozită în piept. Inima, spiritul, sufletul meu, cum vreţi să-i ziceţi, îmi ţipa fără zgomot să fug, să plec de acolo.

Am simţit apăsarea pământului, de parcă n-ar fi fost o gaură în pământ, ci s-ar fi umplut, acoperindu-mă,... sufocându-mă,... făcându-mă prizonieră.

Respiraţia mi se accelera din ce în ce mai mult şi ştiam că mă hiperventilez, dar nu mă puteam abţine. Îmi venea să mă îndepărtez de gaura care pleca şerpuitoare de la picioarele mele şi se afunda în întuneric, dar n-am reuşit decât să fac un pas mic înapoi. Picioarele nu mă ascultau! Ochii mi s-au împăienjenit, orbiţi de pete de lumină, în timp ce restul începea să capete o nuanţă cenuşie. Apoi m-am prăbuşit... adânc... tot mai adânc...

Capitolul 5
Zoey

Întunericul era atotstăpânitor. Nu doar mă orbea, ci îmi suspendase toate simţurile. Credeam că încerc să-mi trag răsuflarea şi că mă agit, căutând să dau de ceva, de orice palpabil, de vreun sunet sau de vreun miros, orice care să mă lege de realitate. Însă puntea mea cu simţurile se rupsese. Coconul beznei şi zbaterea nebunească a inimii mele erau singurele realităţi.

Oare murisem?

Nu, nu cred. Mi-am amintit că eram în tunelul din subsolul mănăstirii benedictine, la numai câţiva metri de prietenii mei. Îmi era frică de întuneric, dar ăsta nu era un motiv să dai colţu'.

Însă îmi era frică, ţin minte că îmi era tare frică.

Şi apoi nu mai era nimic în afară de bezna asta.

Ce mi se întâmplase? „Nyx! a urlat mintea mea. Ajută-mă, zeiţă! Te rog, trimite-mi o lumină, de orice fel!“

„Ascultă cu sufletul...“

Mi s-a părut că strig cu putere la auzul glasului dulce şi liniştitor al zeiţei care mi se înfiripase în minte, dar când vorbele ei s-au risipit, liniştea şi întunericul zdrobitor au reluat frâiele.

Cum naiba să ascult cu sufletul?

Am încercat să mă calmez şi să ascult, dar nu era decât liniştea, o linişte totală, neagră, vidă, cum nu mai auzisem în viaţa mea. Nu era nimic care să mă ghideze, nu ştiam decât că...

Odată ce am realizat chestia asta, rotiţele din cap au început să mi se pună în mişcare.

Ba era ceva care să mă ghideze. O parte din mine mai simţise întunericul ăsta cândva. Nu vedeam, nu simţeam şi nu puteam face altceva decât să mă întorc spre mine însămi, în căutarea acelei fărâme din mine capabile să înţeleagă ceva din toate astea, capabile să-mi arate calea prin care mă puteam elibera de aici.

Memoria mi-a fremătat din nou, de data asta purtându-mă cu mult înainte de noaptea în care eram în tunelul din subsolul mănăstirii. Anii s-au risipit odată cu împotrivirea mea până când, într-un târziu, am simţit din nou.

Puţin câte puţin mi-am recăpătat simţurile şi am început să

aud şi altceva în afară de propriile gânduri. În jurul meu se auzeau bătăi de tobe şi cu ele se împleteau vocile îndepărtate ale unor femei. Mi-a revenit şi mirosul şi am recunoscut izul jilav care îmi amintea de tunelul mănăstirii. În sfârşit, am simţit ţărâna pe spatele meu gol. Nu am avut la dispoziţie decât o clipă ca să-mi analizez şuvoiul de senzaţii aduse de simţurile recăpătate, pentru că apoi conştiinţa mi-a revenit şi ea, trezindu-mă. Nu eram singură! Eram cu spatele lipit de pământ, dar cineva mă ţinea strâns în braţe.

Şi atunci a vorbit.

— Zeiţă, te rog, nu lăsa să se întâmple asta!

Era glasul lui Kalona şi prima mea reacţie a fost să strig şi să mă lupt orbeşte să scap de el, dar nu aveam controlul asupra corpului meu, iar cuvintele care mi s-au prelins printre buze nu-mi aparţineau.

— Şş, nu dispera. Sunt alături de tine, iubirea mea.

— Mi-ai întins o capcană! în timp ce-mi striga această acuză, a strâns şi mai tare braţele în jurul meu şi am recunoscut pasiunea de gheaţă a îmbrăţişării sale de nemuritor.

— Ba te-am salvat, a răspuns vocea mea cea ciudată, în timp ce trupul meu se cuibărea şi mai bine lângă al lui.

— Nu erai sortit să umbli pe acest pământ. De aceea erai aşa de nefericit, aşa de neostoit.

— N-am avut de ales! Muritorii nu înţeleg.

I-am cuprins gâtul cu braţele şi mi-am trecut degetele prin părul lui moale şi bogat.

— Înţeleg. Stai în pace, aici, cu mine. Alungă-ţi neliniştea şi tristeţea. Eu îţi voi fi alinare.

L-am simţit cedând înainte să spună şoptit:

— Da. Îmi voi îneca tristeţea în tine şi dorul meu nestăpânit se va domoli în sfârşit.

— Da, iubirea mea, consortul meu, războinicul meu... da...

În momentul acela m-am contopit cu A-ya. Nu-mi dădeam seama unde se termina dorinţa ei şi începea sufletul meu. Dacă aş mai fi avut de ales, aş fi refuzat. Însă singurul lucru pe care îl ştiam era că eram unde mi-era sortit să fiu, în braţele lui Kalona.

Aripile lui ne-au învăluit, ferindu-mă de pârjolul atingerii lui de gheaţă. Buzele lui le-au găsit pe ale mele şi ne-am explorat unul pe celălalt încet, pe îndelete; aveam sentimentul că mi se întâmplă o minune şi că mă predau. Când trupurile noastre şi-au

început dănţuiala, am aflat bucuria supremă.

Şi apoi, dintr-odată, am început să mă dezintegrez.

— Nu! mi-a ţâşnit un ţipăt din gură şi din suflet. Nu voiam să plec! Voiam să stau cu el. Locul meu era alături de el!

Dar, nici de data asta nu eram eu la cârmă, şi am simţit că mă topesc, făcându-mă din nou una cu pământul, în timp ce A-ya plângea, iar vocea ei întretăiată îmi şoptea în minte: ‚Aminteşte-ţi...“

*

Palma mi-a plesnit fierbinte obrazul şi am inspirat adânc, lucru care mi-a alungat şi ultimele fărâme de întuneric din minte. Am deschis ochii şi fasciculul lanternei m-a făcut să mijesc ochii şi să clipesc.

— Îmi amintesc, mi s-a auzit glasul, la fel de hârşâit ca mintea.

— Îţi aminteşti cine eşti sau trebuie să-ţi mai ard una? a spus Afrodita.

Mintea îmi era încă lentă pentru că refuza să fiu smulsă din întuneric. Am clipit din nou şi am clătinat din cap, încercând să mi-l limpezesc.

— Nu! am strigat cu atâta patimă încât Afrodita şi-a luat instantaneu tălpăşiţa de lângă mine.

— Bine, a spus. Poţi să-mi mulţumeşti mai târziu.

Măicuţa Maria Angela şi-a luat şi ea locul, s-a aplecat deasupra mea şi mi-a dat de pe faţă părul asudat şi rece.

— Zoey, ai revenit printre noi?

— Da, am spus cu glasul întretăiat.

— Zoey, ce este? De ce te-ai hiperventilat? a întrebat călugăriţa.

— Spune-mi că nu te simţi rău, s-a auzit vocea lui Erin, un pic tremurătoare.

— Nu simţi nevoia să-ţi scuipi vreun plămân, nu? a intervenit şi Shaunee, la fel de supărată ca geamăna ei.

Stevie Rae le-a dat pe gemene într-o parte ca să se poată apropia de mine.

— Spune, Z! Chiar te simţi bine?

— Mă simt bine. Nu mor, staţi liniştiţi. Gândurile mi se reordonaseră, deşi nu reuşeam să scap de ultimele urme ale disperării pe care o cunoscusem în pielea A-yei. Înţelegeam că

prietenilor mei le era teamă ca nu cumva corpul meu să fi început să respingă Transformarea. M-am străduit să mă concentrez asupra prezentului şi am întins mâna spre Stevie Rae. Hai, ajută-mă să mă ridic. Mi-e mai bine acum.

Stevie Rae m-a ridicat, atentă să mă ţină de cot, în vreme ce eu mă legănam un pic, înainte să-mi recapăt echilibrul.

— Ce-ai păţit, Zoey? m-a întrebat Damien în timp ce mă studia.

Ce ar fi trebuit să spun? Ar fi trebuit să recunosc în faţa prietenilor mei că retrăisem o amintire incredibil de vie dintr-o viaţă anterioară în care mă dăruisem duşmanului nostru de astăzi? Nici nu avusesem timp să meditez la vălmăşagul de sentimente pe care le stârnise amintirea aceasta în adâncul meu. Cum aveam să le explic asta prietenilor mei?

Spune-ne, copilă. Întotdeauna adevărul este mai puţin înspăimântător decât supoziţiile, m-a îndemnat măicuţa Maria Angela.

Am oftat şi am izbucnit:

— Mi s-a făcut frică de tunel!

— Ţi s-a făcut frică? Adică e ceva acolo? a întrebat Damien, smulgându-şi în sfârşit privirea de la mine şi aruncând priviri neliniştite în gura întunecoasă.

Gemenele s-au afundat câţiva paşi în bed, îndepărtându-se astfel de tunel.

— Nu, nu e nimic acolo, am spus ezitant. Cel puţin, aşa cred. În orice caz, nu asta m-a speriat.

— Şi adică te aştepţi să credem că ai leşinat pentru că ţi s-a făcut frică de întuneric? a întrebat Afrodita.

În momentul ăla s-au holbat cu toţii la mine.

Mi-am dres glasul.

— Mă, poate că e ceva despre care Zoey nu vrea să vorbească, a spus Stevie Rae.

Mi-am privit cea mai bună prietenă şi mi-am dat seama că, dacă nu spuneam ceva despre ceea ce mi se întâmplase adineauri, nu aveam să fac faţă problemei cu ea.

— Ai dreptate, i-am spus lui Stevie Rae. Nu vreau să vorbesc despre asta, dar voi meritaţi să auziţi adevărul, am spus şi i-am privit şi pe ceilalţi. M-a speriat aşa de tare tunelul pentru că sufletul meu l-a recunoscut. Mi-am dres glasul şi am continuat: Mi-am amintit că am fost prizonieră aici, împreună cu Kalona.

— Vrei să spui că ai în tine ceva din A-ya? a întrebat Damien uşor.

Am încuviinţat din cap.

— Sunt eu, dar sunt în acelaşi timp, nu ştiu cum, şi o parte din ea.

— Interesant..., a spus Damien oftând din rărunchi.

— Şi ce naiba înseamnă chestia asta vizavi de ce s-a întâmplat între tine şi Kalona azi? a întrebat Afrodita.

— Nu ştiu! Nu ştiu! Nu ştiu! am izbucnit, şi stresul şi confuzia pe care mi le trezise ceea ce se întâmplase mi-au dat pe dinafară. Habar n-am care naiba e răspunsul, tot ce ştiu e că m-am pricopsit cu amintirea asta şi că n-am avut timp să mă gândesc prea mult la ea. Ce-ar fi să vă luaţi o pauză şi să mă lăsaţi să pun ordine în haosul din capul meu?

Cu toţii s-au fâţâit în jurul meu şi au bălmăjit afirmativ, aruncându-mi priviri din care am dedus că se îndoiau de sănătatea mea mintală.

Nu i-am băgat în seamă nici pe prietenii mei cu ochii căscaţi şi nici întrebările fără răspuns ridicate de Kalona, care mai că pluteau în aerul din jurul meu, şi m-am adresat lui Stevie Rae:

— Ia explică-mi cum ai făcut tunelul.

Nedumerirea din ochii ei albaştri mi-a dat de înţeles că tonul meu o îngrijora. Nu vorbisem ca o puştoaică, ceva de genul: „Rahat! Am leşinat şi simt nevoia să schimbăm subiectul pen'că mi-e naşpa să recunosc că sunt reîncarnarea unei tipe“, ci vorbisem ca o Mare Preoteasă.

— De fapt, nu a fost cine ştie ce, a spus Stevie Rae neliniştită şi stânjenită, ca şi când s-ar fi străduit prea tare să pară dezinvoltă pentru că se simţea exact pe dos. Auzi, eşti sigură că te simţi bine? Nu ar trebui să mergem sus şi să-ţi dăm, ştiu şi eu, o cola, ceva de genul? Dacă locul ăsta îţi aminteşte de ceva, poate că e o idee bună să stăm de vorbă în altă parte.

— Mă simt bine. În momentul ăsta vreau să aud faza cu tunelul, am zis şi am privit-o în ochi. Spune-mi cum l-ai făcut.

Îi simţeam pe ceilalţi puşti, ca şi pe măicuţa Maria Angela, privindu-ne curioşi şi nedumeriţi în acelaşi timp, dar m-am concentrat asupra lui Stevie Rae.

— Bine. Ştii că tunelurile din timpul Prohibiţiei sunt cam peste tot pe sub clădirile din centru, nu?

Am dat din cap.

— Da.

— De asemenea, mai ţii minte că ţi-am spus că am plecat în recunoaştere, ca să văd unde duc?

— Da, mi-aduc aminte.

— Bun, păi ideea e că am găsit gura pe jumătate acoperită a tunelului ăluia despre care ne-a spus Ant zilele trecute, ăla care e mai departe de celelalte care duc la subsolul clădirii Philtower. Am dat din nou din cap nerăbdătoare. Ei bine, era plin de pământ, dar când am pipăit în jurul găurii mici din mijloc, am dat la o parte o grămadă de pământ, am băgat mâna în ea şi am simţit aer rece. Asta m-a făcut să mă gândesc că probabil tunelul se continuă pe partea cealaltă. Aşa că am împins, cu ajutorul minţii, al mâinilor şi al elementului meu. Şi pământul m-a ascultat.

— Te-a ascultat? Adică s-a clătinat sau ceva de genul? Am întrebat.'

— Mai degrabă s-a mişcat. Aşa cum voiam eu, în mintea mea, a spus şi a făcut o pauză. E cam greu de explicat. Dar ideea e că pământul care bloca tunelul s-a prăbuşit până la urmă şi am trecut prin gura mai mare acum, care dădea într-un tunel foarte, foarte vechi.

— Şi tunelul ăsta vechi era din pământ, nu zidit cu ciment, ca tunelurile din subsolul gării şi din centru, nu? a intervenit Damien.

Stevie Rae a zâmbit şi a dat din cap, iar părul blond i s-a agitat pe umeri.

— Aşa e! Şi în loc s-o ia spre zona comercială, o lua spre centru.

— Şi ajungea până aici? Am încercat să-mi dau cu presupusul câţi kilometri erau, dar calculele nu-mi ieşeau. Desigur, sunt varză la mate, dar totuşi, era departe.

— Nţ. Faza e că imediat ce am găsit tunelul plin de pământ şi l-am desfundat oarecum, m-am apucat să cotrobăi prin el. La început e ca o ramificaţie a clădirii Philtower. Mi s-a părut cam ciudat şi ca lumea în acelaşi timp că se îndepărta de centru.

— Cum ţi-ai dat seama? a întrerupt-o Damien. Cum de ai putut să ghiceşti încotro te îndreptai?

— Pentru mine e o nimica toată! Eu întotdeauna ştiu unde e miazănoapte, direcţia în care se află elementul meu. Dacă îl găsesc pe el, apoi găsesc orice.

— Hm, a făcut el.

— Continuă, am spus. Şi apoi?

— Apoi se termina. Adică se oprea. Până acolo ajunsesem şi eu înainte să-mi strecori tu biletul în care îmi spuneai să vin aici, la măicuţe. Normal, aveam de gând să mă întorc şi să-mi continui investigaţia mai târziu, dar nu era o prioritate. Când mi-ai spus că se poate să trebuiască să-l mut aici pe puşti, nu-mi ieşea deloc din minte tunelul de pământ. Îmi aduceam aminte că pornea în direcţia asta înainte să se termine. Aşa că m-am dus înapoi acolo. M-am gândit unde voiam să merg şi mi-am dorit ca tunelul să pornească în direcţia aia. Apoi am împins iar, cum făcusem ca să lărgesc gura, numai că am pus mai multă hotărâre. Apoi, hocus-pocus, pământul a făcut ce i-am spus eu şi gata! Treabă rezolvată! a încheiat ea cu un zâmbet larg şi cu o înfloritură. În liniştea care se lăsase în timpul explicaţiilor lui Stevie Rae, glasul măicuţei Maria Angela a părut absolut normal şi rezonabil, ceea ce m-a făcut să o îndrăgesc şi mai mult.

— E remarcabil, nu-i aşa? Stevie Rae, poate că noi două nu suntem de acord asupra sursei darului tău, dar sunt totuşi uluită de amploarea sa.

— Mulţumesc, măicuţă! Şi dumneavoastră sunteţi uluitoare, mai ales pentru o călugăriţă.

— Şi cum ai reuşit să vezi? am întrebat.

— Văd fără nicio problemă pe întuneric, dar puştii ceilalţi nu sunt chiar la fel de pricepuţi ca mine, aşa că am adus felinare din tunelurile din gară, a spus Stevie Rae şi a arătat spre câteva felinare cu ulei, pe care nu le remarcasem până atunci, în colţurile întunecoase ale beciului.

— Totuşi, a fost cale lungă, a spus Shaunee.

— Pe bune. Trebuie să fi fost întuneric şi naşpa, a continuat Erin.

— Da' de unde! Pentru mine pământul nu e naşpa, şi nici pentru novicii cu semiluni roşii, a explicat şi a ridicat din umeri. După cum am spus, n-a fost cine ştie ce. De fapt, a fost supersimplu.

— Şi ai reuşit să-i aduci aici pe toţi novicii cu semiluni roşii fără probleme? s-a interesat Damien.

— Îhî.

— Pe care pe toţi? am întrebat.

— Cum adică, pe care pe toţi? Nu înţeleg ce vrei să spui, Z, a

replicat. I-am adus pe toţi novicii pe care i-ai cunoscut deja, plus Erik şi Heath. Despre cine altcineva vorbeşti? Spusese asta pe un ton normal, dar la final a tras un chiot ciudat, nervos şi s-a ferit să mă privească în ochi.

Mi s-a făcut stomacul ghem. Încă mă minţea, şi habar n-aveam ce să fac pe tema asta.

— Cred că Zoey e confuză încă pentru că e obosită, cum e şi normal după experienţa pe care a avut-o în noaptea asta. Mâna caldă a măicuţei Maria Angela pe umărul meu era la fel de reconfortantă ca vocea ei. Suntem cu toţii obosiţi, a adăugat şi le-a zâmbit şi lui Stevie Rae, gemenelor, Afroditei şi lui Damien. Nu mai e mult până să se lumineze de ziuă. Haide să te instalez şi pe tine, alături de prietenii tăi. Dormiţi. Totul o să pară mai limpede după ce vă veţi fi odihnit.

Am dat din cap obosită şi ne-am lăsat conduşi de măicuţa Maria Angela departe de măruntaiele beciului, pe scările pe care le coborâserăm nu cu foarte mult timp în urmă. Însă în loc să continuăm drumul pe scări până la holul mănăstirii, călugăriţa a deschis o uşă care dădea din palier şi pe care nu o remarcasem mai devreme în goana mea în urma lui Damien. O scară mai scurtă ducea în subsolul principal, un subsol normal din ciment, care fusese transformat de către călugăriţe, dintr-o spălătorie uriaşă, într-un dormitor improvizat. Erau o grămadă de pătuţuri aşezate de-a lungul a două ziduri faţă în faţă, cu pături şi cu perne care păreau comode. Intr-unul dintre paturi era o movilă umană, iar ciuful roşcovan care se iţea de sub pătura pe care şi-o trăsese pe cap îmi spunea că Elliot deja era în lumea viselor. Ceilalţi novici cu semiluni roşii erau strânşi în zona cu spălătoria şi uscătorul şi stăteau pe nişte scaune din alea pliante metalice de la care îmi îngheaţă mie mereu fundul şi se uitau la un televizor cu ecran plat, urcat pe una dintre maşinile de spălat. Căscau la greu, ceea ce însemna că era aproape de răsărit, dar păreau fascinaţi de ce era la televizor. Mi-am aruncat privirea spre ecran şi faţa mea obosită a înflorit într-un zâmbet larg.

— Se uită la Sunetul muzicii? am râs eu.

Măicuţa Maria Angela a ridicat o sprânceană:

— E unul dintre DVD-urile noastre preferate, m-am gândit că se poate să le placă şi novicilor.

E un clasic, a spus Damien.

— Pe vremuri mie mi se părea simpatic puştiul ăla nazist, a

spus Shaunee.

— Atât că dă în gât familia Von Trapp, a spus Erin.

— Moment în care n-a mai fost aşa de drăguţ, a continuat Shaunee, în timp ce ea şi Erin înşfăcau nişte scaune pliante şi li se alăturau celorlalţi novici în faţa televizorului.

— Dar toată lumea o place pe Julie Andrews, a spus Stevie Rae.

— Ar fi trebuit să le dea o mamă de bătaie la dracii ăia de copii răzgâiaţi, a spus Kramisha din locul ei, din faţa televizorului. S-a uitat peste umăr şi i-a aruncat măicuţei Maria Angela un zâmbet obosit. Scuze că am spus „draci“, măicuţă, da' sunt obaznici.

— Aveau şi ei nevoie de dragoste şi de înţelegere, ca toţi copiii, a spus măicuţa.

— Hai că îmi vine să dau la boboci, a spus Afrodita. Eu o tai de aici înainte să vă apucaţi să cântaţi coloana sonoră a filmului şi să fiu nevoită să-mi sfâşii finele mele încheieturi cu dinţii. Mă duc să-l caut pe Darius şi camera pe care mi-aţi dat-o. A ridicat din sprâncene şi a dat să iasă din subsol, plină de figuri.

— Afrodita, a strigat-o măicuţa Maria Angela. Când Afrodita s-a oprit şi s-a uitat înapoi la ea, călugăriţa a continuat: îmi închipui că Darius e încă împreună cu Stark. Nu-i nimic dacă îi spui noapte bună, dar camera ta e la etajul al patrulea; o vei împărţi cu Zoey, nu cu războinicul.

— Îh, mi-am spus în barbă.

Afrodita şi-a dat ochii peste cap şi a replicat:

— De ce oare nu mă surprinde?

Apoi şi-a continuat drumul, mormăind.

— îmi pare rău, Z, a spus Stevie Rae uitându-se pieziş după Afrodita, care era deja cu spatele. Mi-ar plăcea să fiu iar colega ta de cameră, dar eu cred că trebuie să stau aici jos. Mă simt mai bine în subsol după ce răsare soarele şi, în plus, trebuie să stau aproape de novicii cu semiluni roşii.

— Nu-i nimic, am răspuns eu un pic prea iute. Oare acum nici măcar nu mai voiam să fiu singură cu cea mai bună prietenă a mea?

— Ceilalţi sunt tot sus? a întrebat Damien. L-am văzut rotindu-şi privirea prin cameră şi eram destul de sigură că îl căuta pe Jack.

Eu, în schimb, nu-mi căutasem niciunul dintre prieteni. De

fapt, după stupida demonstraţie de bărbăţie de afară, absenţa iubiţilor mi se părea o idee din ce în ce mai bună.

Pe lângă asta mai era şi Kalona, şi amintirea pe care preferam să n-o fi avut niciodată.

— Da, toţi ceilalţi sunt la cantină sau deja la culcare. Alo, Pământul către Zo! Ia fii atentă! Călugăriţele au o grămadă de pungi de Doritos, şi am găsit chiar şi ceva cola pentru tine, plină de cafeină şi de zahăr, moartea ta, a spus Heath în timp ce sărea peste ultimele trei trepte care duceau în subsol.

Capitolul 6
Zoey

— Mersi, Heath, am spus şi mi-am înăbuşit un oftat, în timp ce el venea spre mine cu un zâmbet imens şi-mi oferea Doritos cu brânză şi o cutie de cola.

— Z, dacă tu chiar te simţi bine, eu m-aş duce să-l găsesc pe Jack şi să mă asigur că şi Ducesa e bine, apoi mă culc şi eu un strop, a spus Damien.

— Nicio problemă, am răspuns iute, ca să nu se apuce Damien să-i pomenească ceva lui Heath de amintirea mea cu A-ya.

— Unde e Erik? l-a întrebat Stevie Rae pe Heath în timp ce eu desfăceam cutia de cola cu zgomotul de rigoare.

— E tot afară, face pe şeful.

— Aţi găsit ceva după ce am plecat eu? Dintr-odată, glasul lui Stevie Rae a devenit aşa de tăios încât mai mulţi novici cu semiluni roşii şi-au luat privirile de la Maria şi de la familia Von Trapp care cânta My Favorite Things.

— No, face doar pe deşteptul şi mai verifică o dată ce am verificat deja eu şi Dallas.

Când şi-a auzit numele pomenit, Dallas, care stătea în faţa televizorului, şi-a înălţat privirea.

— Totul e în regulă afară, Stevie Rae.

Stevie Rae i-a făcut semn lui Dallas să vină, şi el a pornit iute spre noi. Şi-a coborât glasul şi i-a spus:

— Hai, zi!

— Ţi-am mai spus o dată afară, înainte să vii încoace, s-a mirat Dallas, iar privirea i-a rătăcit din nou spre ecranul

televizorului, spre poneii bejulii... şi ştrudelul crocant cu mere...

Dar Stevie Rae i-a dat una în braţ.

— Vrei să fii atent? Acum nu mai sunt afară, sunt aici. Aşa că mai zi-mi o dată.

Dallas a oftat, i-a oferit întreaga lui atenţie şi i-a zâmbit drăguţ şi indulgent.

— Bine, bine, dar numai pentru că m-ai rugat atât de frumos.

Stevie Rae s-a încruntat la el.

— Erik, Johnny B, Heath - a spus şi a dat din cap spre Heath - şi cu mine am căutat aşa cum ne-ai spus, chestie deloc distractivă, pentru că alunecă rău şi e frig ca naiba. A făcut o pauză. Stevie Rae s-a holbat la el în linişte până ce a continuat: în orice caz, după cum ştii deja, noi făceam chestia asta în timp ce tu căutai pe lângă strada 21. După ceva timp ne-am întâlnit cu toţii la grotă. Atunci ţi-am spus că am dat peste cele trei cadavre la intersecţia dintre străzile Lewis şi 21. Ne-ai spus să ne ocupăm de ele, şi apoi ai plecat. Am făcut ce ne-ai spus, după aia Heath, cu mine şi cu Johnny B am intrat ca să ne uscăm, să mâncăm şi să ne uităm la televizor. Cred că Erik încă mai e pe afară, caută.

— De ce? a întrebat Stevie Rae cu glas tăios.

Dallas a ridicat din umeri.

— Poate că e cum a spus Heath. Tipul face pe deşteptul.

— Cadavre? a intervenit măicuţa Maria Angela.

Dallas a încuviinţat din cap.

— Mda, am dat peste trei Imitatori de Corbi morţi. I-a îm puşcat Darius, pentru că aveau găuri de gloanţe în ei.

Măicuţa Maria Angela şi-a coborât glasul.

— Şi ce-ai făcut cu mortăciunile?

— Le-am aruncat la gunoi, în spatele mănăstirii, cum a spus Stevie. Rae. E frig de crapă pietrele acolo. Nu se strică. Şi nu o să-i ridice nicio maşină de gunoi prea curând, la câtă gheaţă e. Ne-am gândit că pot să stea acolo până vă hotărâţi ce să faceţi cu ei.

— Nu! Nu se poate! a spus călugăriţa, palidă dintr-odată.

— I-aţi aruncat la gunoi? Nu asta v-am spus eu să faceţi! mai că a ţipat Stevie Rae.

— Şşş! a intervenit Kramisha în timp ce privitorii la televizor ne aruncau nişte căutături urâte.

Măicuţa Maria Angela ne-a făcut semn să o urmăm şi am ieşit

toţi cinci din subsol, am urcat scările şi am ajuns în holul mănăstirii.

— Dallas, nu pot să cred că i-ai aruncat la gunoi! l-a luat Stevie Rae în primire, imediat ce am ajuns destul de departe de ceilalţi încât să nu ne audă.

— Şi ce te aşteptai să facem cu ei? Să le săpăm un mormânt şi să spunem şi o rugăciune? s-a mirat Dallas, apoi s-a uitat la măicuţa Maria Angela. Îmi cer scuze, măicuţă, n-am vrut să hulesc. Ai mei sunt catolici, să ştiţi.

— Sunt sigură, fiule, că nu ai vrut să jigneşti, a spus călugăriţa, cu glasul tremurându-i un pic. Cadavre... nu... nu mă gândisem la cadavre.

— Nu vă faceţi griji, măicuţă, a spus Heath şi a bătut-o cu neîndemânare pe braţ. Nu trebuie să aveţi dumneavoastră de-a face cu ei. Înţeleg ce simţiţi. Toată chestia asta cu tipul cu aripi, cu Neferet, cu Imitatorii de Corbi, e greu să...

— Nu putem să-i lăsăm la gunoi, ce naiba! l-a întrerupt Stevie Rae pe Heath, de parcă nici nu l-ar fi auzit. Nu e normal.

— De ce? am întrebat cu calm. Până atunci tăcusem, pentru că o studiasem pe Stevie Rae şi o urmărisem cum se supăra din ce în ce mai tare.

Deodată Stevie Rae m-a privit în ochi fără nicio ezitare.

— Pentru că nu e normal, de-aia, a repetat.

— Erau nişte monştri, în parte nemuritori, care ar fi făcut orice să ne omoare într-o clipită dacă le-ar fi dat ordin Kalona, am spus.

— În parte nemuritori şi în parte mai ce? m-a întrebat Stevie Rae.

M-am încruntat la ea, dar Heath a răspuns înaintea mea:

— Şi în parte pasăre?

— Nu, a răspuns Stevie Rae, fără măcar să-l privească, fixându-mă întruna pe mine. Nu sunt în parte păsăre; asta e partea nemuritoare din ei. Sângele lor este în parte nemuritor şi în parte uman. Uman, Zoey, auzi? Îmi pare rău pentru latura lor umană şi cred că merită ceva mai mult decât să sfârşească la gunoi.

Privirea ei, glasul ei aveau ceva care mă deranja. Aşa că i-am spus prima chestie care mi-a trecut prin cap:

— E nevoie de ceva mai mult decât de sânge care are din greşeală în el ceva omenesc, ca să îmi fie milă de cineva.

Stevie Rae m-a fulgerat cu privirea şi corpul i-a fost traversat de un frison, de parcă aş fi pălmuit-o.

— Cred că asta e diferenţa dintre noi două.

Dintr-odată am realizat că lui Stevie Rae îi era milă de Imitatorii de Corbi. Probabil că, cine ştie cum, se vedea pe ea însăşi în ei. Murise şi apoi, printr-un „accident“, cum cred că-l putea numi ea, revenise la viaţă, aproape fără umanitate. Apoi, tot printr-un „accident“, şi-o recăpătase. Dacă priveam lucrurile din punctul ăsta de vedere, cred că îi părea rău pentru ei, pentru că ea ştia cum e să fii jumătate monstru, jumătate om.

— Mă, am spus cu blândeţe, dorindu-mi să fim iar în Casa Nopţii şi să putem sta de vorbă cu aceeaşi uşurinţă ca pe vremuri. E o mare diferenţă între un accident în urma căruia cineva s-a născut anormal şi ceva nasol care se întâmplă după ce te-ai născut. Într-o situaţie eşti aşa cum eşti, în cealaltă ceva a încercat să te transforme în ceva ce nu eşti.

— Ăăă? a făcut Heath.

— Cred că ce încearcă Zoey să spună e că înţelege de ce simte Stevie Rae compasiune faţă de Imitatorii de Corbi morţi, deşi nu are nimic în comun cu ei, a spus măicuţa Maria Angela. Şi se poate ca Zoey să aibă dreptate. Creaturile acelea sunt fiinţe ale întunericului şi, deşi şi pe mine mă tulbură moartea lor, înţeleg că trebuiau să moară.

Stevie Rae şi-a luat privirea de la mine.

— Vă înşelaţi amândouă. Nu la asta mă refer, dar n-am de gând să mai vorbesc despre chestia asta, a spus ea şi a luat-o pe hol, îndepărtându-se iute de noi.

— Stevie Rae, am strigat după ea.

Nici măcar nu s-a uitat înapoi la mine.

— Mă duc să-l caut pe Erik, să mă asigur că totul este în regulă afară, şi apoi îl trimit înăuntru. Ne vedem mai târziu, a spus, s-a întors şi s-a făcut nevăzută printr-o uşă care, am presupus eu, dădea spre ieşire, trântind-o în urma ei.

— De regulă, nu se poartă aşa, a scuzat-o Dallas.

— Am să mă rog pentru ea, a şoptit măicuţa Maria Angela.

— Nu vă faceţi griji, a spus Heath. Se întoarce imediat. Mai e puţin şi răsare soarele.

Mi-am trecut mâna peste faţă. Ar fi trebuit s-o urmez pe Stevie Rae, s-o pun la colţ şi s-o fac să-mi spună exact care era treaba. Dar nu mai aveam chef de încă o problemă în momentul

ăla. Nici măcar nu mă gândisem la faza cu A-ya, şi amintirea asta îmi bântuia gândurile ca o taină.

— Zo, te simţi bine? Pari obosită. De fapt, e cazul tuturor, a spus Heath cu un căscat.

Am clipit şi i-am zâmbit obosită.

— Da, aşa e. Mă duc la culcare. Dar mai întâi vreau să merg iute până la Stark.

— Foarte iute, a spus măicuţa Maria Angela.

Am dat din cap şi, fără să mă uit la Heath, am spus:

— Bun, păi atunci, ne vedem peste vreo opt ore.

— Noapte bună, copilă, mi-a spus măicuţa Maria Angela, m-a îmbrăţişat şi mi-a şoptit: Fii binecuvântată şi să te aibă în pază Maica noastră.

— Mulţumesc, măicuţă, i-am şoptit şi eu şi am strâns-o tare în braţe.

Când m-am desprins de ea, spre surprinderea mea, Heath m-a luat de mână, fază la care i-am aruncat o privire întrebătoare.

— Te conduc eu până în camera lui Stark, a spus.

Cu un sentiment de înfrângere, am ridicat din umeri şi am pornit împreună pe hol, ţinându-ne de mână. Nu ne-am spus nimic, am mers pur şi simplu. Mâna lui Heath era caldă şi familiară şi în curând ne-am sincronizat paşii fără nicio greutate. Tocmai începeam să mă relaxez, când Heath şi-a dres glasul.

— Auzi, ăăă, voiam să-ţi spun că îmi pare rău pentru porcăria aia de mai devreme dintre mine şi Erik. A fost o prostie, n-ar fi trebuit să-l las să mă enerveze, a spus Heath.

— Ai dreptate, n-ar fi trebuit, dar e cam enervant, i-am răspuns.

Heath a rânjit.

— Şi ia zi, îi dai papucii, nu?

— Heath, n-am de gând să discut cu tine despre Erik.

A rânjit şi mai tare şi mi-am dat ochii peste cap.

— Nu mă păcăleşti tu pe mine, te cunosc prea bine. Nu îţi plac tipii tiranici.

— Taci şi mergi, am spus, l-am strâns de mână şi m-a strâns şi el de mână. Avea dreptate, nu-mi plăceau tipii tiranici, şi într-adevăr, chiar mă cunoştea bine, foarte bine.

Ajunseserăm la un cot al holului, la o fereastră mare cu un intrând şi o băncuţă cu perniţe moi, locul perfect ca să stai şi să citeşti. Pe pervaz era o statuetă frumoasă de porţelan a

Fecioarei Maria, şi de o parte şi de alta a ei ardeau câteva lumânări. Heath şi cu mine am încetinit şi ne-am oprit lângă fereastră.

— Ce drăguţ e, am spus uşor.

— Mda. Niciodată nu m-am uitat prea atent la Fecioara Maria, dar toate statuetele cu ea sunt superluminate de lumânări. Crezi că are dreptate călugăriţa? E posibil ca Fecioara Maria să fie Nyx şi Nyx să fie Fecioara Maria?

Habar n-am.

— Nu-ţi vorbeşte Nyx?

— Ba da, îmi vorbeşte din când în când, dar până acum nu a apărut în discuţie şi maică-sa lui Iisus, am spus.

— Eu cred că ar trebui s-o întrebi data viitoare.

— Poate o întreb, am zis.

Am stat acolo, ţinându-ne de mână şi privind flăcările gălbui care se jucau pe suprafaţa statuetei strălucitoare. Mă gândeam ce bine ar fi dacă zeiţa mi-ar face o vizită într-un moment în care nu mă confrunt cu chestii de viaţă şi de moarte, când Heath a spus brusc:

— Şi ia zi, am auzit că Stark a jurat să fie războinicul tău.

L-am studiat cu atenţie, în căutarea unor semne de iritare sau de gelozie, dar n-am văzut în ochii lui nimic altceva decât curiozitate.

— Da, aşa e.

— Şi mai spune câte unul că asta e o legătură aparte.

— Şi asta e adevărat, am răspuns.

— Ăsta e tipul care nu ratează ce ţinteşte cu săgeata, nu?

— Aşa e.

— Deci, faptul că e de partea ta e ca şi când ai fi prietenă cu Terminator?

Chestia asta m-a făcut să zâmbesc.

— Ei, nu e el mare ca Amold, dar cred că e o comparaţie destul de bună.

— Şi el te iubeşte?

Întrebarea lui m-a luat prin surprindere şi nu ştiam ce să spun. Cum făcea încă de la şcoala primară, Heath părea să ştie exact ce are de spus.

— Spune-mi adevărul, atât îţi cer.

— Da, cred că mă iubeşte.

— Şi tu îl iubeşti pe el?

— Se poate, am spus fără chef. Dar asta nu schimbă ceea ce simt pentru tine.

— Şi în ce fel schimbă asta lucrurile între noi?

Era ciudat faptul că ce spunea el îmi amintea de întrebarea Afroditei, care voise să ştie în ce fel influenţa amintirea A-yei ce era între mine şi Kalona. M-am simţit copleşită, pentru că nu aveam răspuns la întrebarea niciunuia dintre ei şi mi-am frecat tâmpla dreaptă care îmi pulsa.

— Cred că rămânem Impregnaţi şi supăraţi.

Heath nu a spus nimic. Pur şi simplu mi-a aruncat acea privire dulce, tristă şi atât de cunoscută mie, care spunea cât de tare îl făceam să sufere, mult mai mult decât o duzină de certuri.

Îmi rupea inima.

— Heath, îmi pare rău. Numai că..., am rămas fără glas şi am încercat din nou. În momentul ăsta nu ştiu ce să fac în legătură cu o mulţime de lucruri.

— Ştiu eu. Heath s-a aşezat pe bancă şi a întins braţul spre mine. Vino aici, Zo.

Am clătinat din cap şi am spus:

— Heath, nu pot...

— Nu-ţi cer nimic, m-a întrerupt cu hotărâre. Îţi ofer. Vino.

Când l-am privit nedumerită, a oftat, s-a întins, m-a prins de mâini şi, uşor, mi-a tras corpul rigid, dar docil în poală, la el în braţe. M-a îmbrăţişat, şi-a odihnit obrazul de creştetul capului meu, cum făcea de când se înălţase mai mult decât mine, undeva prin clasa a opta. Aveam faţa lipită de scobitura gâtului lui şi i-am inspirat mirosul. Era aroma copilăriei mele, a nopţilor lungi de vară, când stăteam în curtea din spate lângă aparatul de ţânţari, în timp ce ascultam muzică şi vorbeam, aroma petrecerilor de după meciuri, când mă culcuşeam în braţele lui în timp ce o mulţime de fete (de fapt, şi de băieţi) povesteau cu entuziasm despre pasele pe care le dăduse, mireasma săruturilor prelungi de noapte bună şi a pasiunii pe care o atrăsese după sine descoperirea iubirii. Şi am realizat că, în timp ce inspirasem familiaritate şi siguranţă, mă şi relaxasem. Aşa că am oftat şi m-am ghemuit la pieptul lui.

— E mai bine? a şoptit Heath.

— E mai bine, am spus. Heath, sincer, nu ştiu...

— Şş! a făcut, m-a strâns mai tare cu braţele, apoi s-a relaxat iar. Nu-ţi face griji acum din cauza mea, a lui Erik sau a tipului

ăluia nou. Acum adu-ţi aminte de noi. Adu-ţi aminte cum a fost între noi ani de zile. Sunt alături de tine, Zo. În toată porcăria asta pe care nu prea o înţeleg, tot aici sunt. Şi ne aparţinem unul celuilalt. Aşa-mi spune sângele meu.

— De ce? am întrebat, cuibărită încă în braţele lui. De ce eşti încă aici, dornic încă să fii cu mine, deşi ştii despre Erik şi despre Stark?

— Pentru că te iubesc, a spus cu simplitate. Te iubesc de când mă ştiu şi am să te iubesc tot restul vieţii.

Lacrimile mi-au pârjolit ochii şi am clipit cu putere, ca să nu plâng.

— Heath, Stark n-o să plece nicăieri şi nu ştiu ce-am să mă fac cu Erik.

— Ştiu.

Am inspirat adânc, şi când am expirat, am spus:

— Şi în adâncul meu am o legătură cu Kalona, căreia nu mă pot împotrivi.

— Dar te-ai opus şi l-ai fugărit.

— Aşa e, dar... am amintiri înrădăcinate în suflet şi trebuie să aibă legătură cu cea care am fost într-o altă viaţă, în viaţa în care am fost cu Kalona.

În loc să mă copleşească de întrebări sau să se depărteze de mine, braţele lui s-au încleştat şi mai tare în jurul meu.

— O să fie bine, a spus el şi părea să vorbească serios. O să-ţi dai tu seama cum trebuie să procedezi.

— Nu prea văd cum. Nici măcar nu ştiu ce să mă fac cu tine.

— Nu e nimic de făcut cu mine. Sunt alături de tine, atâta tot, a spus, a făcut o pauză, apoi a adăugat repede, de parcă ar fi vrut să scape de cuvintele astea: Dacă trebuie să te împart cu vampirii, am s-o fac.

Stând încă în braţele lui, m-am întors să-l privesc în ochi.

— Heath, eşti prea gelos ca să cred că nu-i nimic dacă sunt cu alt tip.

— Nu am spus că nu-i nimic. Normal că n-o să-mi placă, dar nu vreau să nu mai fiu cu tine, Zoey.

— E prea ciudată chestia asta, am spus.

Mi-a prins bărbia cu mâna când am încercat să-mi feresc privirea.

— Da, e ciudată. Dar adevărul e că, atâta timp cât suntem Impregnaţi, ştiu că e ceva între noi ce nu mai are nimeni

altcineva. Eu pot să-ţi dau ceva ce niciunul dintre aspiranţii ăia la titlul de Dracula nu poate spera. Eu pot să-ţi dau ceva ce nici măcar un nemuritor nu poate spera.

L-am privit. Ochii îi străluceau de lacrimi. Părea mult prea matur pentru cei optişpe ani ai lui şi mai că m-a speriat.

— Nu vreau să te întristez, am spus. Nu vreau să-ţi distrug viaţa.

— Atunci nu mai încerca să mă alungi. Suntem sortiţi să fim împreună.

Bine, realizez că nu era bine ce făceam, dar în loc să-i răspund şi să ne luăm la ceartă că relaţia noastră nu putea să funcţioneze, m-am ghemuit în braţele lui şi l-am lăsat să mă strângă în braţe. Da, recunosc, era egoist din partea mea, dar m-am pierdut în Heath şi în trecut. Era o minunăţie cum mă ţinea în braţe. Nu încerca să se dea la mine, nu mă pipăia, nu se lipea insinuant de mine, nu avea mâinile jucăuşe. Nici măcar nu s-a oferit să se taie ca să mă lase să-i beau sângele, chestie care ar fi deschis automat drumul către o pasiune ce avea să ne întunece minţile. Heath m-a ţinut cu delicateţe şi mi-a şoptit cât de mult mă iubea. Mi-a spus că totul o să fie bine şi îi simţem bătăile inimii. Simţeam sângele delicios, ademenitor din el, atât de cald şi atât de aproape, dar în momentul ăla, mai mult decât sângele lui Impregnat de al meu, îmi trebuia familiaritatea, trecutul nostru comun şi forţa înţelegerii lui.

Şi ăsta a fost momentul în care Heath Luck, drăguţul meu din liceu, a devenit cu adevărat consortul meu.

Capitolul 7
Stevie Rae

Stevie Rae se simţea ca o mare dobitoacă în timp ce trântea uşa mănăstirii şi se refugia în noaptea geroasă. De fapt, nu era supărată pe Zoey sau pe călugăriţa super-de-treabă, deşi tipa era un pic dusă cu pluta. Nu era supărată decât pe ea însăşi.

— La naiba! Nu pot să sufăr să o dau în bară! şi-a urlat. Nu asta voise, să o dea monumental în bară, dar se simţea ca şi când ar fi săpat într-o grămadă de rahat şi groapa era din ce în ce mai adâncă, indiferent cât de iute dădea la lopată.

Zoey nu era proastă. Ştia că ceva nu era în regulă, era

evident, dar cum putea ea, Stevie Rae, să abordeze măcar subiectul? Avea atâtea de explicat, avea atâtea de explicat despre el. Iar toate astea nu se întâmplaseră din voia ei. Mai ales faza cu Imitatorul de Corbi. La naiba! înainte să dea de el mai mult mort decât viu, nici măcar n-ar fi crezut că era posibil. Dacă i-ar fi spus cineva despre el mai înainte, ar fi râs şi ar fi spus: „Neah, n-ai să vezi aşa ceva!“

Dar, de fapt, era posibil, pentru că se întâmplase, el se întâmplase.

În timp ce Stevie Rae umbla prin jurul mănăstirii cufundate în linişte în căutarea stresantului de Erik, care te pomeneşti că o să-i descopere ăst ultim şi cumplit secret, stricându-i toate planurile, încerca să-şi dea seama cum naiba de reuşise să se vâre în porcăria asta. De ce-l salvase? De ce nu strigase după Dallas şi restul găştii, să le spună să-l termine?

Chiar asta spusese şi el că vrea înainte să leşine.

Dar vorbise. Şi păruse atât de uman, încât nu fusese în stare să-l omoare.

— Erik! Unde naiba era băiatul ăsta? Erik, vino încoace! Şi-a reprimat lupta interioară şi a strigat în noapte. Noapte? Stevie Rae şi-a mijit ochii spre răsărit şi ar fi jurat că vede întunericul de acolo cum începe să capete culoarea de prună coaptă a zorilor. Erik! Arată-te! a strigat Stevie Rae pentru a treia oară. S-a oprit şi şi-a rotit privirea prin curtea mănăstirii tăcute.

Privirea lui Stevie Rae a lunecat spre sera care fusese transformată temporar în grajd pentru caii pe care îi călăriseră Z şi restul găştii când fugiseră din Casa Nopţii. Dar nu sera era cea care îi reţinea atenţia, ci magazia de scule aparent obişnuită de lângă ea şi de la care nu-şi putea lua privirea. Magazia părea absolut normală, pur şi simplu o dependinţă fără ferestre. Nici măcar nu avea uşa încuiată. Ea ştia prea bine asta, că doar fusese acolo cu nu prea mult timp în urmă.

— Hei, ce s-a întâmplat? Ai văzut ceva pe acolo?

— Ah, rahat! a tresărit Stevie Rae şi s-a răsucit, iar inima îi bubuia aşa de tare în piept, încât abia mai putea respira. Erik! Mi-a stat pulsul de frică! De ce naiba nu faci şi tu un zgomot sau ceva de genu' înainte să dai buzna în felul ăsta?

— Scuze, Stevie Rae, dar tu mă strigai.

Stevie Rae şi-a dat un cârlionţ blond după ureche şi a încercat să nu bage în seamă tremurul mâinii. Pe bune, nu prea se

pricepea să meargă pe şest şi să ţine secrete faţă de prietenii ei. Dar şi-a ridicat bărbia şi s-a străduit să se calmeze, iar calea cea mai simplă era să se ia de junghiul ăsta de Erik.

Aşa că a mijit ochii la el.

— Da, te strigam pentru că ar fi trebuit să fii înăuntru, ca restul lumii. Ce naiba mai faci pe aici? Zoey îşi face griji din cauza ta. Crezi că are nevoie să-i mai dai şi alte motive de stres în momentul de faţă?

— Mă caută Zoey?

Stevie Rae a reuşit să se abţină să nu-şi dea ochii peste cap la Erik. Ce enervant! Se dăduse prietenul perfect în mare parte a timpului, dar brusc se schimbase şi devenise un cretin plin de fasoane. Trebuia să-i spună lui Z despre el, asta dacă o mai asculta. Ele două nu fuseseră tocmai apropiate în ultima vreme. Prea multe secrete... prea multe probleme care apăruseră între ele...

— Stevie Rae! Fii un pic atentă. Ai spus că mă caută Zoey?

În momentul ăla, Stevie Rae chiar că şi-a dat ochii peste cap:

— Ar trebui să fii înăuntru. Heath, Dallas şi restul puştilor acolo sunt. Zoey ştie chestia asta. Voia să ştie unde naiba umbli şi de ce nu eşti unde ar trebui să fii.

Dacă era aşa de îngrijorată, ar fi trebuit să vină ea.

— N-am spus că e îngrijorată! a izbucnit Stevie Rae, exasperată de cât de plin de sine era Erik. Z are prea multe griji ca să iasă şi să stea după fundu' tău.

— N-am nevoie să stea nimeni după fundul meu.

— Pe bune? Şi atunci de ce a trebuit să vin eu să te iau?

— Nu ştiu. De ce? Mă pregăteam să intru. Voiam să mai arunc un ochi primprejur. Mă gândeam că e înţelept să mai verific o dată ce trebuia să verifice Heath. Ştii doar că fiinţele umane nu văd nici pe dracu' pe întuneric.

— Johnny B nu e fiinţă umană şi a fost şi el cu Heath, a spus Stevie Rae cu un oftat. Hai, intră odată. Mănâncă ceva şi ia haine uscate pe tine. O să-ţi spună vreo călugăriţă unde să dormi. Eu mai dau o tură în jurul mănăstirii înainte de răsărit, a spus Stevie Rae.

— Dacă răsare soarele..., a spus Erik, înălţându-şi spre cer ochii mijiţi.

Stevie Rae i-a urmărit privirea şi, spre surprinderea ei, a realizat că ploua iar, numai că temperatura era la limita

îngheţului, aşa că cerul împroşca încă o dată gheaţă.

— Vremea asta de rahat e exact ce ne trebuia nouă acum, a mormăit Stevie Rae.

— Hm, cel puţin o să acopere sângele Imitatorilor de Corbi, a spus Erik.

Stevie Rae l-a privit iute pe Erik. Rahat! Nici măcar nu se gândise la sânge! Oare lăsaseră dâre spre magazie? Era ca şi când ar fi lăsat indicatoare pe care scria „Sunt aici!“ A realizat că Erik se aştepta ca ea să spună ceva.

— Da, ăăă, ai dreptate. Poate arunc pe acolo gheaţă, crengi rupte sau altceva ca să acopăr sângele de la alea trei păsări, a spus ea cu o nonşalanţă forţată.

— Probabil că e o idee bună, în cazul în care ies fiinţele umane în timpul zilei. Ai nevoie de ajutor?

— Nu, a răspuns ea, mult prea repede, apoi a ridicat din umeri. La ce talente de vampir cu semilună roşie am eu, într-o secundă am terminat. Nu e mare scofală.

— Bine, atunci, a spus Erik şi a dat să se îndepărteze, dar a şovăit. Auzi, poate acorzi ceva mai multă atenţie urmelor de sânge de la marginea şirului de copaci de lângă clădirile de locuinţe de alături şi de lângă drum. A fost o chestie tare nasoală acolo.

— Îhî, da, ştiu locul.

Şi chiar îl ştia.

— A, şi unde ai spus că e Zoey?

— Ăăă, Erik, nu cred că am spus aşa ceva.

Erik s-a încruntat, a aşteptat, şi când Stevie Rae a continuat să-l privească, a întrebat în sfârşit:

— Zi, unde e?

— Ultima oară stătea de vorbă cu Heath şi cu măicuţa Maria Angela pe hol, lângă subsol. Dar bănuiesc că deja a trecut pe la Stark şi acum e în pat. Era obosită ca naiba.

— Stark..., Erik a mormăit ceva de neînţeles şi s-a întors spre mănăstire.

— Erik! a strigat Stevie Rae, în timp ce se înjura în gând pentru tâmpenia de a-i aduce pe Heath sau pe Stark în discuţie. A aşteptat până s-a uitat la ea peste umăr şi a continuat. Fiind cea mai bună prietenă a lui Z, am să-ţi dau mic un sfat: a trecut prin prea multe chestii azi ca să mai aibă chef şi de băieţi cu hachiţe. Dacă e cu Heath, e din cauză că vrea să fie sigură că se

simte bine, nu pentru că stă la vrăjeală cu el. Şi acelaşi lucru e valabil şi pentru Stark.

— Şi? a întrebat Erik cu faţa împietrită.

— Şi asta înseamnă că ar trebui să mănânci ceva, să te schimbi şi să-ţi mişti fundu' la culcare, fără s-o urmăreşti şi să o baţi la cap.

— Stevie Rae, noi doi suntem împreună. Cum se face că, dacă prietenului ei îi pasă suficient încât să vrea să fie cu ea, se consideră că o bate la cap?

Stevie Rae şi-a înăbuşit un zâmbet. Zoey avea să-l mănânce de viu. A ridicat din umeri.

— Treaba ta. Îţi dădeam şi eu un sfat, atâta tot.

— Da, bine. Ne mai vedem, a spus Erik, s-a întors şi a pornit cu paşi apăsaţi spre mănăstire.

— Pentru un tip deştept face nişte alegeri tare idioate, a spus Stevie Rae uşurel, pe când îi urmărea spatele lat făcându-se nevăzut. Acu', ce zic eu e ca un fel de, cum ar spune mămica, râde ciob de oală spartă.

Stevie Rae a oftat, iar privirea i-a pornit cam fără chef în jos, spre şirul de tomberoane ascunse lângă garajul în aer liber al călugăriţelor. Şi-a ferit privirea, pentru că nu voia să se gândească la cadavrele chircite într-o poziţie oribilă care fuseseră aruncate acolo.

— La gunoi, a spus ea rar, de parcă fiecare cuvânt ar fi fost ca o piatră de moară. Recunoştea că era posibil ca Zoey şi măicuţa Maria Angela să fi avut oarecum dreptate cu predica pe care i-o ţinuseră, dar asta nu le făcea vorbele mai puţin enervante.

Hai, bine, reacţia ei fusese exagerată, dar chiar o zdruncinase faptul că băieţii aruncaseră la gunoi cadavrele Imitatorilor de Corbi, şi asta nu numai din cauza lui. Privirea i-a lunecat spre magazia care se înălţa în tăcere lângă seră.

O supărase ce făcuseră cu cadavrele Imitatorilor de Corbi pentru că nu suporta ca viaţa să fie batjocorită, orice fel de viaţă. Era periculos să gândeşti că tu erai ca un fel de zeu şi puteai decide cine merita să trăiască şi cine nu. Stevie Rae ştia asta mai bine decât călugăriţa sau chiar decât Zoey. Nu numai că viaţa, hm, de fapt, moartea ei, fusese batjocorită de o Mare Preoteasă care începuse să se creadă zeiţă, mai mult decât atât, însăşi Stevie Rae crezuse cândva că poate dispune de vieţile altora după bunul plac. I se făcea rău numai când se gândea

cum fusese când o copleşiseră mânia şi violenţa. Vremurile acelea întunecoase erau de mult apuse, alesese binele, lumina şi pe zeiţă, şi încă se afla pe calea aceasta. Aşa că, atunci când cineva decidea că o viaţă nu însemna nimic, orice viaţă, se cam supăra.

Cel puţin asta îşi spunea Stevie Rae în timp ce pornea prin curtea mănăstirii, departe de magazie.

„Ţine-te bine, fată... ţine-te bine...“, îşi tot repeta în timp ce cobora în şanţ şi se afunda în pâlcul de copaci, pornind apoi drept spre petele de sânge de care îşi aducea prea bine aminte. A găsit o creangă groasă ruptă care avea încă crenguţe pe ea şi a ridicat-o fără greutate, încântată de forţa mai mare pe care i-o aducea statutul de vampir cu semilună roşie complet Transformat. Folosind creanga pe post de mătură, a împrăştiat sângele, oprindu-se din când în când ca să mai arunce o altă creangă ruptă sau chiar o bucată consistentă dintr-o tufă de ilex pe băltoacele stacojii care trădau că ceva se întâmplase acolo.

Continuându-şi drumul de mai devreme, a cotit la stânga, departe de stradă, înapoi pe peluză, lângă gard. Nu mersese prea mult când, exact ca mai devreme, Stevie Rae a găsit o pată mare de sânge.

Numai că de data asta nu mai zăcea niciun cadavru în ea.

Lălăind piesa lui Kenny Chesney (Baby) You Save Me ca să se mai relaxeze, a măturat iute petele de sânge, apoi a urmat dâra pe care ştia că avea s-o găsească şi a pus zăpadă şi crengi ca să acopere urmele, ajungând, în urma dârei de sânge, fix la mica magazie.

A privit cu atenţie uşa, a oftat, apoi s-a întors şi a ocolit magazia, până la seră. Uşa era descuiată, iar mânerul a cedat rapid. A intrat şi s-a oprit, respirând adânc şi lăsându-se alinată de aromele pământului şi plantelor, amestecate cu mirosul celor trei cai adăpostiţi acolo temporar, în timp ce căldura înmuia umezeala geroasă care părea să-i fi pătruns până în suflet. Dar nu şi-a permis să se odihnească prea mult timp acolo. Nu putea. Avea treburi de rezolvat şi nu foarte mult timp la dispoziţie înainte de răsărit. Chiar dacă soarele avea să fie învăluit de nori şi de gheaţă, tot nu era plăcut pentru un vampir cu semilună roşie să fie surprins afară, expus, vulnerabil, în timpul zilei.

Nu i-a luat prea mult timp lui Stevie Rae să găsească ce-i trebuia. Evident, călugăriţele erau de modă veche. În loc să aibă

un sistem modem de furtunuri, comutatoare electrice şi chestii metalice, măicuţele aveau găleţi, canciocuri, stropitori cu cioc lung, perforat, ca să poată uda cu grijă plantele mai tinere, şi o grămadă de unelte care erau, evident, folosite cu grijă şi la fel de bine îngrijite. Stevie Rae a umplut o găleată cu apă proaspătă de la unul din multele robinete, a luat un cancioc, câteva prosoape dintr-o grămadă de prosoape curate pe care le-a găsit pe un raft pe care păstrau mănuşi de grădinărit şi ghivece goale, şi apoi, pe când se pregătea să plece, s-a oprit lângă o tavă cu muşchi, care îi amintea de un covor gros şi verde. A stat acolo şi şi-a muşcat buzele nehotărâtă, în timp ce instinctul i se războia cu conştiinţa, până când în final a cedat şi a smuls un şir de muşchi. Apoi, mormâind uimită că ştia ceva ce n-ar fi trebuit să ştie, Stevie Rae a ieşit din seră şi s-a întors la magazie.

Ajunsă la uşă s-a oprit şi s-a concentrat, atentă, cu toate simţurile ei vii, de animal de pradă, să perceapă, să miroasă, să vadă pe oricine sau orice ar fi putut bântui primprejur. Nimic. Nu era nimeni afară. Lapoviţa şi ora târzie îi făceau pe toţi să stea înăuntru, la adăpost şi la căldură.

— Pe toţi ăia cu capul pe umeri, şi-a mormăit în barbă.

S-a mai uitat o dată împrejur, şi-a mutat lucrurile ca să aibă mâna liberă, apoi a atins zăvorul de la uşă. „Bun, bine. Termină odată. Poate a murit şi nu o să mai trebuiască să faci încă o greşeală cât China.“

Stevie Rae a desprins zăvorul şi a deschis uşa. Imediat şi-a încreţit nasul. După simplitatea din seră împrumutată de pământ, clădirea asta mică, ce mirosea a benzină şi a ulei, şi a mucegai, în amestec cu mirosul sângelui lui bolnav, era de-a dreptul cutremurătoare.

Îl lăsase la celălalt capăt al magaziei, în spatele maşinii de tuns iarba şi al rafturilor pe care erau uneltele cu care îngrijeau peluza, precum foarfece de grădină, îngrăşământ şi piese de rezervă de la sprinklere. A mijit ochii acolo, în fund şi cu greu putea distinge o siluetă întunecată, dar aceasta nu se mişca. A ascultat cu atenţie, dar nu a auzit nimic, mai puţin ploaia de gheaţă de pe acoperiş.

Îngrozită de momentul inevitabil în care avea să dea ochii cu el, Stevie Rae s-a sforţat să intre în magazie şi să închidă uşa cu putere în urma ei. A ocolit maşina de tuns iarba şi rafturile, până

la creatura care zăcea în capătul opus al magaziei. Nu părea să se fi mişcat de când, mai pe picioare, mai târât, îl adusese aici cu câteva ore în urmă şi efectiv îl aruncase într-un colţ din spate. Zăcea chircit, într-o poziţie fetală chinuită, pe partea stângă. Glonţul care îi sfâşiase partea dreaptă superioară a pieptului îi perforase aripa la ieşirea din corp, aproape distrugându-i-o. Aripa uriaşă şi neagră era plină de sânge, sfâşiată şi zăcea inertă pe lângă corp. Stevie Rae mai credea că îşi rupsese şi o gleznă, pentru că o avea oribil de umflată, şi chiar şi în bezna magaziei vedea că era vânătă. De fapt, tot corpul lui părea ciomăgit bine, dar asta nu era o surpriză. Fusese împuşcat din zbor, iar stejarii bătrâni de la marginea proprietăţii mănăstirii îi amortizaseră căderea atât cât să nu moară pe loc, nu avea cum să ştie cât de rănit era. După părerea ei, era la fel de rănit pe dinăuntru cum părea a fi şi pe dinafară şi categoric părea mort. I-a privit pieptul şi, deşi nu putea fi sută ia sută sigură, nu credea că i-1 vedea umflându-i-se de la respiraţie. Probabil că era mort. A con tinuat să îl studieze, deloc dornică să se apropie, dar în acelaşi timp incapabilă să se întoarcă şi să plece.

Se tâmpise naibii de tot? De ce nu se gândise înainte să-l târască până aici? L-a privit cu atenţie. Nu era om, nici măcar animal nu era. Dacă îl lăsa să moară nu s-ar considera că se joacă de-a Dumnezeu; nici măcar n-ar fi trebuit să se nască.

Stevie Rae s-a cutremurat. A rămas acolo, în picioare, îngheţată parcă de groaza faptei ei. Ce-ar spune prietenii ei dacă ar afla că ascunsese un Imitator de Corbi? Oare Zoey avea să-i întoarcă spatele? Şi ce urmări avea să atragă după sine prezenţa creaturii ăsteia pentru novicii cu semiluni roşii, pentru toţi novicii cu semiluni roşii? De parcă n-aveau ei deja destule lucruri obscure şi malefice pe cap.

Călugăriţa avusese dreptate. Creatura n-ar fi trebuit să-i trezească milă. Avea să ducă prosoapele şi restul de lucruri înapoi în seră, să intre apoi în mănăstire, să-l caute pe Darius şi să-i spună că era un Imitator de Corbi în magazie. Apoi avea să-l lase pe războinic să-şi facă treaba. Dacă nu era deja mort, Darius avea să se ocupe de el. De fapt, aşa îi curma suferinţa păsăroiului. A expirat profund, fără să-şi dea seama că ţinuse aerul în ea, uşurată de decizia pe care o luase, dar ochii lui roşii s-au deschis şi s-au petrecut cu ai ei.

— Răpune-mă..., s-a auzit vocea slabă şi încărcată de suferinţă a Imitatorului de Corbi, dar clar, absolut fără îndoială, umană.

Asta era. Stevie Rae a realizat care era motivul pentru care nu-l chemase pe Dallas şi pe ceilalţi când îl descoperise. Când vorbise şi îi spusese să îl omoare, păruse un om cu adevărat, unul rănit, părăsit şi speriat. Atunci nu putuse să-l omoare şi nici acum nu-i putea întoarce spatele. Glasul lui o făcuse să se hotărască, pentru că, deşi sfida logica, părea un tip normal, care era aşa de disperat şi suferea aşa de tare, încât se aştepta să i se întâmple tot ce era mai rău.

Nu, se înşela. Nu se aştepta să i se întâmple tot ce era mai rău, chiar îşi dorea asta. Ce i se întâmplase era aşa de cumplit, încât nu mai vedea nicio scăpare, în afară de moarte. În ochii lui Stevie Rae, deşi ce păţise era în mare măsură din vina lui, asta îl făcea să fie foarte, foarte uman. Trecuse şi ea prin aşa ceva şi înţelegea lipsa asta totală de speranţă.

Capitolul 8
Stevie Rae

Stevie Rae şi-a stăpânit impulsul de a se da înapoi pentru că, fie că avea sau nu voce de bărbat şi că lăsase deocamdată deoparte chestiunea umanităţii lui, adevărul adevărat era că era un tip mare, cu aspect de pasăre şi că sângele lui mirosea aiurea rău. Iar ea era singură cu el.

— Uite, eu ştiu că eşti rănit şi că nu gândeşti limpede, dar dacă mi-era să te omor, nu te mai târâm până aici.

Se străduise să vorbească normal şi, în loc să se ferească de el, cum îi venea, s-a ţinut pe poziţie şi a înfruntat ochii ăia reci şi roşii, care păreau bizar de umani.

— De ce nu mă omori? a şoptit aproape agonizând, dar noaptea era aşa de liniştită, încât Stevie Rae l-a auzit fără nicio problemă.

S-ar fi putut preface că nu l-a auzit, sau cel puţin că nu l-a înţeles, dar i se luase să se prefacă şi să mintă, aşa că a continuat să-i susţină privirea şi i-a spus adevărul:

— Ăăă, de fapt are mult mai mult de-a face cu mine decât cu tine, aşa că este o poveste lungă şi complicată. Cred că în mare

măsură nu sunt foarte sigură de ce nu te omor, atât că am tendinţa să acţionez în stilul meu caracteristic, şi categoric pot să spun că nu prea mă înnebunesc după omorât.

Creatura a cercetat-o cu atenţie, până când a făcut-o să se fâstâcească sub privirea lui roşiatică şi ciudată. Într-un final, a spus:

— Ar trebui.

Stevie Rae a ridicat din sprâncene.

— Ce ar trebui? Să ştiu, să te omor sau să acţionez în stilul meu caracteristic? Fii şi tu mai exact. A, şi ar trebui să iei în calcul să fii mai puţin şmecher cu mine, pentru că nu eşti tocmai în postura în care să-ţi permiţi să-mi spui mie ce ar trebui să fac.

Se vedea că era la capătul puterilor şi că ochii începuseră să se închidă, dar cuvintele ei l-au făcut să-i deschidă iar. Zărea un soi de emoţie care îi schimba expresia feţei, dar chipul lui era aşa de străin, aşa de diferit de tot ce cunoscuse ea până atunci, încât era greu de descifrat. A deschis ciocul negru, de parcă ar fi vrut să spună ceva, însă în momentul ăla l-a cuprins un fior şi, în loc să vorbească, a închis strâns ochii şi a gemut. Zgomotul acela era dominat de o agonie cu totul umană.

Automat, a făcut un pas spre el. A deschis din nou ochii stacojii, şi, deşi îi străluceau de durere, vedea că erau aţintiţi asupra ei. Stevie Rae s-a oprit şi a spus uşor şi clar:

— Bun, uite cum facem. Am adus apă şi ce-mi trebuie ca să te bandajez, dar nu prea îmi convine să mă apropii de tine dacă nu-mi dai cuvântul tău că n-o să încerci să faci ceva care n-o să-mi placă.

De data asta, Stevie Rae era sigură că emoţia pe care a văzut-o oglindită în ochii lui roşii omeneşti era uimire.

— Nu mă pot mişşşca, a spus întretăiat, şi era evident că era un efort pentru el să vorbească.

Asta înseamnă că îmi dai cuvântul tău că nu o să mă muşti sau mai ştiu eu ce chestie neplăcută?

— Da.

Avea un glas gutural şi sâsâit, lucru care pe Stevie Rae n-o liniştea deloc. Cu toatea astea a scos pieptul înainte şi a dat din cap de parcă tipul nu ar fi sâsâit ca un şarpe.

— Bun. Bravo. Hai să vedem ce putem face ca să nu mai suferi chiar aşa de rău.

Apoi, înainte să-şi bage minţile în cap, s-a apropiat de

Imitatorul de Corbi. A trântit prosoapele şi muşchiul pe pământ, lângă el şi a aşezat găleata cu apă cu mai multă grijă. Chiar că era mare tipul. Uitase chestia asta. Hm, de fapt, poate că refuzase să se gândească, pentru că era destul de greu să „uite“ cât de mare era. Nu fusese tocmai simplu să-l târască/aducă în magazie înainte ca Erik, Dallas, Heath sau oricine altcineva s-o vadă, deşi fusese ciudat de uşor pentru cât de greu părea.

— Apă, aproape a croncănit el.

— A, da, cum să nu! Stevie Rae a sărit, apoi şi-a făcut de lucru cu mânerul cancioculuI. I-a căzut pe jos şi, jenată şi obosită în acelaşi timp, l-a mai scăpat o dată, a trebuit să-l ridice, să-l şteargă cu un prosop, apoi, în sfârşit, l-a afundat în apă. S-a apropiat mai mult de el. Acesta s-a agitat slăbit, încercând evident să ridice o mână, dar încercarea i-a smuls un alt geamăt, iar braţul lui nu părea capabil să facă nimic altceva decât să-i atârne într-o parte, la fel de inert ca aripa ruptă. Fără să stea să se gândească ce face, Stevie Rae s-a aplecat, l-a ridicat uşor de umeri, i-a dat capul pe spate şi i-a ţinut canciocul la cioc, iar el a băut însetat.

Când s-a săturat, l-a ajutat să se întindă la loc pe spate, dar nu înainte să-i pună un prosop sub cap.

— Nu am nimic altceva cu care să te curăţ în afară de apă, dar am să fac tot ce pot. A, şi am adus nişte fire de muşchi. Ajută dacă îţi oblojesc rănile cu el. Nu s-a deranjat să-i explice că de fapt nu ştia sigur cum de ştia că făcea bine muşchiul la răni, uneori i se năzărea aşa câte ceva, ca din senin. Ba nu avea habar despre ceva, ba se trezea că e sigură că putea, de exemplu, să îngrijească de o rană. Îi plăcea să creadă că era de la Nyx care îi şoptea, aşa cum îi şoptea lui Zoey ce să facă, dar adevărul e că Stevie Rae nu era sigură. Tu continuă să alegi binele, nu răul..., şi-a mormăit sieşi, în timp ce rupea fâşii unul dintre prosoape.

Imitatorul de Corbi a deschis ochii şi a privit-o întrebător.

— A, nu mă lua în seamă. Vorbesc singură. Chiar şi când nu sunt singură. E versiunea mea de terapie, a spus, a făcut o pauză şi i-a căutat privirea; O să te doară. O să încerc să umblu cu grijă, dar eşti destul de nasol.

— Continuă, a spus cu glasul acela şoptit, copleşit de suferinţă, care suna prea uman ca să poată proveni de la o

creatură atât de inumană după aspect.

— Bine, hai, încep. Stevie Rae s-a apucat de treabă cât de repede şi de delicat putea. Rana din pieptul lui era cumplită. A împroşcat-o cu apă şi a scos cât de multe crenguţe şi mizerie din jurul ei posibil. Penele lui făceau ca gesturile lui Stevie Rae să fie ciudate. Sub ele avea pieptul şi pielea, dar era al naibii de bizar! Avea pene, şi sub ele a găsit puf mic şi negru, moale ca vata pe băţ de la bâlci.

I-a privit chipul. Îşi lăsase capul înapoi pe prosopul pe post de pernă. Ţinea ochii strânşi şi respira iute şi superficial.

— Scuze, ştiu că doare, a spus ea. Singurul lui răspuns a fost un mormăit, care, în mod ironic, i-a amintit mai tare de un tip. Pe bune, mormăitul, se ştie prea bine, e o metodă importantă de comunicare masculină. Bun, cred că pot să pun muşchiul, a spus ea, mai mult ca să se liniştească pe sine decât pe el. A rupt cu grijă firişoare din muşchi şi le-a pus peste rană. Acum, că nu mai sângerează, nu mai arată aşa de rău. A continuat să pălăvrăgească, deşi el abia îi răspundea. Gata. Trebuie să te mut un pic, a spus Stevie Rae şi l-a rostogolit pe burtă, ca să ajungă şi la restul rănii. El şi-a lipit faţa de prosop şi şi-a mai înăbuşit un geamăt. Stevie Rae a vorbit iute pentru că nu putea să sufere sunetul acela agonizant.

— Gaura prin care a ieşit prin spate este mai mare, dar nu e foarte murdară, aşa că nu trebuie să curăţ chiar atât de mult. A luat o bucată mai mare de muşchi de copac, ca să acopere rana de ieşire a glonţului, dar a terminat repede.

Apoi şi-a îndreptat atenţia asupra aripilor. Aripa stângă era lipită de spate şi nu părea deloc să fi fost rănită. Însă aripa dreaptă era o cu totul altă poveste, era terminată, distrusă, plină de sânge şi îi atârna inertă pe lângă corp.

— Hm, cred că e timpul să recunosc că aici nu mai ştiu ce să fac. Vreau să spun că rana de glonţ era urâtă, dar măcar ştiam ce aveam de făcut, oarecum. Cu aripa treaba stă altfel. Habar n-am cum s-o îngrijesc.

— Leag-o de mine cu fâşii de cârpă, a spus cu un glas aspru. Nu a privit-o şi încă avea ochii strâns închişi.

— Eşti sigur? Poate ar trebui s-o las în pace.

— Mă doare mai puţin... dacă e legată, a spus întretăiat.

— La naiba! Bine, a încuviinţat Stevie Rae şi s-a apucat de treabă, rupând încă un prosop fâşii, apoi înodându-le unele de

altele. Bine. O să-ţi pun aripa pe spate cam în aceeaşi poziţie în care e şi cealaltă aripă. E bine?

A dat din cap o dată.

Şi-a ţinut respiraţia şi i-a luat aripa, iar el a tresărit şi a icnit. Stevie Rae i-a dat drumul şi a sărit înapoi.

— Rahat! Scuze! Rahat!

A mijit ochii şi a privit-o. Printre icnete i-a spus:

— Continuă!

Stevie Rae a strâns din dinţi, s-a aplecat şi, fără să fie atentă la gemetele înăbuşite de durere, a aranjat aripa distrusă într-o poziţie care semăna un pic cu cea a aripii întregi. Apoi, după o scurtă pauză, a spus:

— Va trebui să te ridici un pic ca să pot să leg chestia asta în jurul tău.

Stevie Rae l-a simţit crispându-se, apoi s-a ridicat, lăsându-se mai mult pe braţul stâng, înclinat într-o parte, aproape în capul oaselor, iar toracele lui era destul de departe de podeaua magaziei astfel încât să poată trece repede fâşiile în jurul lui şi să lege bine aripa.

— Gata.

Creatura s-a prăbuşit şi tot trupul îi tremura.

— Acum îţi leg glezna. Cred că şi ea e ruptă.

El a încuviinţat o dată.

Stevie Rae a mai rupt nişte fâşii de prosop, apoi i-a înfăşurat bine glezna surprinzător de umană, exact cum îşi amintea că bandaja profesorul de volei glezna scrântită a unuia dintre colegii ei de echipă când era la liceul Henrietta, patria cocoşilor bătăuşi.

Cocoşi bătăuşi? întotdeauna fusese de părere că mascota lor era stupidă, dar în momentul ăla lui Stevie Rae i se părea superamuzant şi a trebuit să-şi muşte buzele ca să-şi înăbuşe chicotul isteric care ameninţa să dea pe dinafară. Din fericire, s-a stăpânit imediat şi a reuşit să-i întrebe:

— Mai eşti rănit rău şi în altă parte?

El a clătinat scurt şi smucit din cap.

— Atunci te las în pace, pen'că eu cred că m-am ocupat de ce era mai grav. Când el a dat din cap, semn că era de acord, Stevie Rae s-a aşezat pe podea lângă el şi şi-a şters mâinile tremurătoare pe unul dintre prosoapele care mai rămăseseră. Apoi a rămas acolo, îl privea şi se întreba ce naiba avea să facă

în continuare.

— Îţi spun o chestie, a vorbit ea tare. Sper să nu mai tre buiască în viaţa mea să leg o aripă rănită.

El a deschis ochii, dar nu a spus nimic.

— A fost nasol de tot. Aripa aia doare mai rău decât un braţ sau un picior rupt, nu?

Vorbea pentru că era emoţionată şi nu se aştepta ca el să răspundă, aşa că a fost surprinsă când el a spus:

— Da.

— Aşa mă gândeam şi eu, a continuat ea, de parcă ar fi fost doi oameni normali care stăteau de vorbă. El avea glasul încă slab, dar acum părea să-i fie mai uşor să vorbească şi Stevie Rae a presupus că faptul că îi imobilizase aripa îi mai alungase durerea.

— Mai dă-mi apă, a spus el.

— A, cum să nu. A luat canciocul, bucuroasă că nu-i mai tremurau mâinile. De data asta a reuşit să se ţină drept şi să dea singur capul pe spate. Ea nu a trebuit decât să îi toarne apă în gură, sau cioc, sau cum s-o spune corect.

Dacă tot era în picioare, Stevie Rae a hotărât că n-ar fi rău să strângă bucăţile de prosop murdare de sânge şi se gândea că trebuie să le scoată din magazie. Simţul mirosului al novicilor cu semiluni roşii nu era la fel de bun ca al ei, dar în acelaşi timp nu era aşa de puţin dezvoltat ca cel al novicilor obişnuiţi. Nu voia să rişte ca vreunul dintre ei să aibă motive să adulmece ceva pe aici. A mai căutat iute prin magazie şi a mai descoperit nişte saci de gunoi pentru grădină, în care a îndesat cârpele. Erau trei prosoape pe care nu le folosise şi, fără să se gândească prea mult, le-a despăturit şi le-a întins, acoperindu-l pe Imitatorul de Corbi cât se putea.

— Tu eşti Cea Roşie?

Glasul lui a făcut-o să tresară. Avusese ochii închişi şi fusese atât de tăcut cât timp ea făcea curăţenie, încât presupusese că adormise sau poate leşinase. Acum ochii aceia omeneşti erau din nou deschişi şi aţintiţi asupra ei.

— Nu ştiu ce să-ţi răspund. Sunt vampir cu semilună roşie, dacă la asta te referi. Primul vampir cu semilună roşie. Gândul i-a zburat iute la Stark şi la desenele lui roşii complete, ceea ce făcea din el al doilea vampir cu semilună roşie, şi se întreba care era locul lui în lumea lor, dar nu avea de gând să-i

pomenească Imitatorului de Corbi de el.

— Tu eşti Cea Roşie.

— Mă rog, presupun că eu sunt.

— Părintele meu a spus că Cea Roşie este puternică.

— Aşa e, sunt puternică, a spus Stevie Rae fără să şovăie. Apoi, susţinându-i privirea, a continuat: Părintele tău? Te referi la Kalona?

— Da.

— Ştii că a plecat, nu?

— Ştiu, a spus şi şi-a ferit privirea. Iar eu ar trebui să fiu alături de el.

— Fără supărare, da' din câte ştiu eu despre taică-tu, cred că e mai bine că eşti aici, şi el nu. Nu e tocmai un tip de treabă. Ca să nu mai pun la socoteală că Neferet s-a tâmpit de tot. Pe scurt, amândoi sunt ca două picături împuţite de apă.

— Vorbeşti mult, a spus el, apoi a făcut o grimasă de durere.

— E un obicei de-al meu. Când am emoţii, a gândit, dar nu a spus tare. Ştii ceva, trebuie să te odihneşti. Eu o să plec. În plus, soarele a început să răsară de cinci minute, iar asta înseamnă că trebuie să mă duc înăuntru. Singurul motiv pentru care pot să umblu pe afară e pentru că cerul e acoperit de nori. A legat sacul de gunoi şi a tras găleata cu apă şi canciocul să-i fie la îndemână, asta dacă avea să poată întinde mâna. Hai, pa, ne.. ăăă.. vedem mai încolo. A dat să pornească în grabă, dar glasul lui a oprito.

— Ce-ai de gând să faci cu mine?

— Încă nu m-am gândit, a spus cu un oftat, s-a fâstâcit şi şi-a frământat nervoasă mâinile. Uite ce, eu cred că eşti în siguranţă aici cel puţin o zi. Furtuna nu se domoleşte, iar călugăriţele nu or să vină pe aici. Probabil că toţi novicii or să stea înăuntru până la apus. Până atunci cred că o să mă prind ce trebuie să fac cu tine.

— Încă nu înţeleg de ce nu le spui şi celorlalţi despre mine.

— Mda, nici eu. Încearcă să te odihneşti. Am să mă întorc.

Avea mâna pe zăvor când el a vorbit din nou.

— Mă numesc Rephaim.

Stevie Rae i-a zâmbit peste umăr.

— Salut. Eu sunt Stevie Rae. Mă bucur să te cunosc, Rephaim.

*

Rephaim a privit-o pe Cea Roşie ieşind din magazie. A numărat de o sută de ori după ce s-a închis uşa, apoi a început să-şi mişte corpul până a reuşit să se aşeze în fund. Acum, că era pe deplin conştient, voia să-şi inventarieze rănile.

Nu avea glezna ruptă. Îl durea, dar putea să o mişte. Îl durea coastele, dar, din nou, nu credea că avea vreuna ruptă. Rana de glonţ din piept era gravă, dar Cea Roşie o curăţase şi o acoperise cu muşchi de copac. Dacă nu se infecta şi nu putrezea, avea să se vindece. Îşi putea mişca braţul drept, deşi cu greutate, şi şi-l simţea anormal de rigid şi de slăbit.

Într-un final şi-a îndreptat atenţia asupra aripii. A închis ochii şi şi-a cercetat-o cu mintea, urmând tendoanele şi ligamentele, muşchii şi oasele care îi străbăteau spatele şi îi coborau de-a lungul aripii distruse. A icnit, aproape tăindu-i-se respiraţia când a înţeles cu adevărat cât de mult îl rănise glonţul, şi apoi căderea cumplită, sfâşietoare.

Nu avea să mai poată zbura niciodată.

Realitatea acestui gând era aşa de cumplită încât mintea lui a refuzat s-o ia în considerare. În loc de asta, avea să se gândească la Cea Roşie şi să încerce să-şi amintească tot ceea ce îi spusese Părintele despre puterile ei. Poate avea să dea de vreun indiciu care să îi explice comportamentul neobişnuit. De ce nu-l ucisese? Poate că încă avea s-o facă, sau cel puţin avea să-i trădeze prezenţa prietenilor ei.

Dacă era aşa, nu avea ce face. Oricum viaţa lui, aşa cum fusese până atunci, se sfârşise. Era dispus să moară luptându-se cu oricine încerca să-l facă prizonier.

Dar ea nu păruse să-l ia prizonier. S-a gândit bine, forţându-şi mintea să funcţioneze în ciuda durerii, a epuizării şi a disperării. Stevie Rae. Acesta era numele pe care i-l spusese. Ce motiv avea să-l salveze, dacă nu cumva să-l facă prizonier şi să se folosească de el? Tortura. Părea posibil să-l ţină în viaţă pentru ca ea şi aliaţii ei să-l oblige să le spună tot ce ştia despre Părinte. Ce alt motiv putea avea să nu-l ucidă? Ar fi făcut acelaşi lucru dacă ar fi avut norocul să fie în locul ei.

„Vor descoperi că fiul unui nemuritor nu poate fi uşor înfrânt“, a gândit el.

Copleşit peste puteri, deşi era o făptură robustă, Rephaim s-a prăbuşit. A încercat să se aşeze astfel încât să mai domolească

durerea care îi sfâşia trupul cu fiecare bătaie a inimii, dar era imposibil. Numai timpul îi putea îmblânzi durerea fizică, însă nimic nu-i putea îmblânzi durerea sufletească de a nu mai putea zbura niciodată, de a nu mai fi niciodată întreg la trup.

„Ar fi trebuit să mă omoare“, s-a gândit el. „Poate reuşesc s-o determin să o facă, dacă se întoarce singură. Şi dacă vine cu aliaţii ei şi încearcă să mă tortureze ca să scoată de la mine secretele părintelui, nu voi fi singurul care să ţipe de durere.

Părinte! Unde eşti? De ce m-ai părăsit?“

Acesta era gândul cel mai puternic atunci când Rephaim s-a desprins din nou de realitate şi, în sfârşit, a adormit.

Capitolul 9
Zoey

— Auzi? Eu îmi aduc aminte că i-ai promis călugăriţei că te bagi în pat. Şi sunt sigur că asta nu însemna în patul lui, a spus Heath înălţând bărbia spre uşa de la camera lui Stark.

La faza asta am ridicat din sprâncene la Heath, iar el a oftat.

— Am spus că, dacă trebuie, te împart cu cretinii ăia de vampiri, dar n-am spus că o să-mi placă.

— Nu mă împărţi cu nimeni în noaptea asta, am spus clătinând din cap. Mă duc să mă asigur că Stark e bine, apoi mă duc la mine în pat. Singură. Fără nimeni primprejur. Te-ai prins?

— M-am prins, a rânjit el, apoi m-a sărutat uşor. Pe curând, Zo.

— Pa, Heath.

L-am privit îndepărtându-se pe hol. Era înalt şi musculos şi arăta până în măduvă a fotbalist-vedetă. Era pregătit să meargă anul viitor la Universitatea din Oklahoma cu o bursă integrală, şi apoi, după ce termina facultatea, avea să se facă fie poliţist, fie pompier. Indiferent ce avea să aleagă, un lucru era sigur: Heath avea să fie unul dintre băieţii buni.

Dar putea să facă toate astea şi să fie în acelaşi timp consortul unei Mari Preotese vampir?

Da. Nici nu mă gândesc. Am să mă asigur că Heath o să aibă parte de viitorul la care a visat şi pe care l-a plănuit încă de când eram copii. Sigur, pe alocuri o să fie diferit. Niciunul dintre noi nu plănuise chestia cu vampirii. Pe alocuri o să fie dificil, de

exemplu, ăăă, tot chestia cu vampirii. Dar adevărul e că ţin prea tare la Heath ca să-l alung de lângă mine şi să-i distrug viaţa. Aşa că nu avem încotro, va trebui să o rezolvăm cumva. Punct. Finiş.

— Ai de gând să intri sau stai aici şi te stresezi?

— Rahat, Afrodita! Trebuie musai să vii ca hoţu' şi să să mă sperii?

— Nu vine nimeni ca hoţu', şi „rahat“ nu e cumva o înjură tură? Pen'că dacă e aşa, mă tem că trebuie să alertez poliţia spurcaţilor la gură ca să salte pe cineva, nu dau nume.

Darius o urma pe Afrodita pe hol şi i-a spus din priviri să se potolească, chestie care a făcut-o să ofteze şi să zică:

— Şi deci, Stark n-a dat colţu'.

— Mersi că mă ţii la curent. Mă simt mult mai bine acum, am spus eu sarcastică.

— Nu mă mai călca pe bătături, încerc să fiu drăguţă.

Mi-am îndreptat atenţia către singurul adult responsabil din zonă şi l-am întrebat pe Darius:

— Are nevoie de ceva?

Războinicul a ezitat doar o clipă, dar eu am observat. Apoi a spus:

— Nu. Se simte bine. Cred că o să se refacă complet.

— Păăi..., am spus tărăgănat, întrebându-mă ce naiba se întâmpla. Oare Stark era într-o stare mai gravă decât voia Darius să recunoască? Eu mă duc iute să văd ce face, apoi mă duc la culcare, am spus şi am ridicat din sprâncene la Afrodita. Noi două suntem colege de cameră, iar Darius, cu Damien şi cu Jack. Ăăă, asta înseamnă că nu dormi cu el, pentru că altfel le bagi în sperieţi pe călugăriţe. Te-ai prins, nu?

— Hai, las-o. Nu e nevoie să îmi ţii predici despre puritatea trupească! Ce crezi, că nu pot să mă port cum trebuie? Ai uitat că ai mei au importat buna-cuviinţă în Tulsa? Taică-miu e primarul! Nu pot să cred că am de-a face cu asemenea mizerii!

Darius şi cu mine am căscat ochii, fără cuvinte, în timp ce Afrodita atingea, încet, dar sigur, punctul maxim de fierbere.

— Am auzit-o şi eu pe afurisita aia de călugăriţă. În plus, nu e tocmai ceea ce-aş numi eu un cuibuşor romantic. Ce crezi, că am chef să fac sex frenetic în timp ce pinguinii îşi fac cruci şi se roagă? Îhh. Nici prin gând nu-mi trece. Mărită zeiţă! Dacă stau prea mult aici, explodez.

Când s-a oprit să tragă aer în piept, am strecurat:

— Nu voiam să spun că nu cred că ştii cum să te porţi, îţi aminteam doar, atâta tot.

— Pe bune? Hai, las-o jos că măcăne. Habar n-ai să minţi, Z, a spus, s-a dus la Darius şi l-a sărutat tare pe gură. Ne vedem mai încolo, iubire. O să-ţi simt lipsa. Apoi mi-a aruncat o privire dezgustată. Spune-i noapte bună prietenului numărul trei şi treci în cameră. N-am chef să mă trezeşti după ce mă retrag în budoar, a spus Afrodita, şi-a agitat pletele superbe, blonde şi a plecat, rupându-se toată în figuri.

— E fantastică, a spus Darius în timp ce privea drăgăstos în urma ei.

— Dacă prin fantastică vrei să spui un junghi în coaste, atunci sunt de acord cu tine. Am ridicat mâna, ca să-i curm comentariul pe tema „nu e chiar aşa de rea“ înainte să vadă lumina zilei. În momentul ăsta n-am chef să discut despre prietena ta, vreau doar să aflu că Stark chiar se simte bine.

— Se vindecă.

Aproape că vedeam prăpastia din restul propoziţiei şi am ridicat din sprâncene la războinic.

— Dar...

— Niciun dar. Se vindecă.

— De ce-mi vine mie să cred că mai e ceva?

Darius a aşteptat o fracţiune de secundă, apoi a zâmbit un pic vinovat.

— Poate pentru că ai destulă intuiţie încât să simţi că mai e ceva.

— Bun, ce e?

— Problema este energia, spiritul şi sângele. Sau, mai bine zis, nevoia lui Stark de aşa ceva.

— Am clipit de câteva ori, încercând să înţeleg ce anume voia să spună, şi într-o clipă mi s-a aprins beculeţul, ocazie cu care m-am simţit ca o fraieră că nu înţelesesem mai devreme.

— E rănit, cum am fost şi eu, şi are nevoie de sânge ca să se vindece, exact ca mine. De ce n-ai spus mai devreme? Rahat! am continuat să bolborosesc cu neuronii la galop. Nu ţin neapărat să o muşte pe Afrodita, dar...

— Nu! m-a întrerupt Darius, vizibil supărat la gândul că Stark i-ar putea bea sângele prietenei lui. Impregnarea Afroditei de Stevie Rae face ca sângele ei să nu fie ademenitor pentru alţi

vampiri.

— La naiba! Hai să-i facem rost de o pungă de sânge sau ceva de genul, şi cred că pot să încerc să găsesc şi un om pe care să-l muşte..., am spus şi am rămas cu vorbele în aer. Uram din tot sufletul gândul că Stark ar fi putut bea din altcineva. În fond, şi aşa trebuise să-i accept aventurile care implicaseră şi muşcături şi cu care se îndeletnicise înainte să se pună în slujba mea ca războinic şi să se Transforme. Sperasem să fi terminat cu muşcatul altor fete. Şi încă mai speram! Dar nu aveam să fiu atât de egoistă încât sentimentele mele să-l împiedice să primească ce îi trebuia ca să se vindece.

— I-am dat deja nişte sânge pe care îl aveau măicuţele la gheaţă în infirmerie. Nu riscă să moară. Se va reface.

— Dar? am întrebat, exasperată că propoziţiile lui Darius păreau să se termine toate cu ditamai punctele de suspensie.

— Dar când un războinic jură să slujească o Mare Preoteasă, se formează între ei o legătură specială.

— Mda, ştiu asta.

— Legătura asta e ceva mai mult decât un jurământ. Încă din cele mai vechi timpuri, Nyx şi-a binecuvântat Marile Preotese şi pe războinicii care le slujesc. Voi doi sunteţi legaţi prin binecuvântarea zeiţei. Lucrul ăsta îl ajută să ştie instinctiv ceva despre tine şi asta face să-i fie mai simplu să te ocrotească.

— Să ştie instinctiv? Adică ceva gen Impregnare? „Mărită zeiţă! Asta însemna că sunt Impregnată de doi tipi?“

— Impregnarea şi legătura cu un războinic se aseamănă. Amândouă stabilesc o legătură între două persoane, dar Impregnarea este o formă mai primitivă.

— Mai primitivă? Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că, deşi Impregnarea are loc deseori între un vampir şi o fiinţă umană la care el ţine foarte mult, este o legătură care îşi are originea în sânge şi este guvernată de cele mai primitive sentimente: pasiune, dorinţă, nevoie, foame, durere. A ezitat şi încerca, evident, să-şi aleagă cu grijă cuvintele. Ai simţit ceva din toate astea pentru consortul tău, nu-i aşa?

Am dat crispată din cap şi simţeam că îmi ard obrajii.

— Compară asta cu legătura stabilită prin jurământ pe care o ai cu Stark.

— Hm, nu o am de foarte mult timp şi nu ştiu mare lucru

despre ea. Dar în timp ce spuneam asta, am realizat că ştiam deja că legătura pe care o aveam cu Stark depăşea dorinţa mea de a-i bea sângele. De fapt, nici măcar nu mă gândisem să-i beau sângele sau la faptul că el l-ar bea pe al meu.

— După ce războinicul te va fi slujit de ceva timp, vei înţelege mai multe despre natura relaţiei voastre. Aceasta presupune că el îşi va dezvolta capacitatea de a percepe multe dintre sentimentele pe care le încerci. De exemplu, dacă dintr-odată o Mare Preoteasă este în pericol, războinicul care este în slujba ei îi poate percepe frica şi urmează această cale a sentimentelor până la ea ca să o ocrotească de ceea ce o ameninţă.

— N... nu ştiam chestia asta, m-am bâlbâit, cuprinsă de emoţie.

Darius a zâmbit crispat.

— Nu vreau să vorbesc ca Damien, dar ar trebui să-ţi faci timp să citeşti Manualul novicelui.

— Mda, e prima sarcină pe lista mea, imediat ce mă liniştesc. Bun, deci Stark poate să-şi dea seama dacă mi-e frică. Ce legă tură are chestia asta cu faptul că el e rănit?

— Legătura dintre voi nu se rezumă la faptul că el simte dacă ţi-e frică. Mai implică şi energie şi spirit. Războinicul tău poate până la urmă să perceapă multe dintre sentimentele tale puternice, mai ales pe măsură ce petrece din ce în ce mai mult timp în slujba ta.

Amintirea puternicei experienţe pe care o avusesem alături de A-ya în timp ce ea îl ţinea prizonier pe Kalona mi-a făcut stomacul ghem la auzul explicaţiei lui Darius.

— Continuă, am spus.

— Un războinic poate absorbi sentimentele Preotesei lui. De asemenea, îi poate absorbi spiritul, mai ales dacă Preoteasa are o afinitate puternică. Deseori poate avea şi el acces la acea afinitate.

— Darius? Ce naiba înseamnă chestia asta?

— Asta înseamnă că efectiv poate absorbi energie prin sângele tău.

— Vrei să spui că eu sunt cea pe care trebuie s-o muşte Stark? Recunosc că inima mi-a luat-o la trap la gândul ăsta. Pe bune, deja eram al naibii de atrasă de Stark şi ştiam că să-mi bea sângele avea să fie o experienţă tare de tot.

În acelaşi timp, asta avea să-i frângă inima lui Heath; şi dacă

atunci când Stark bea din mine avea acces la mintea mea şj vedea faza cu A-ya? Rahat, rahat, de trei ori rahat! Apoi mi-a mai trăsnit ceva prin cap.

— Auzi? Ai spus că Stark nu poate s-o muşte pe Afrodita pentru că e Impregnată de altcineva şi în felul ăsta sângele ei nu mai e apetisant pentru un alt vampir. Eu sunt Impregnată de Heath. Chestia asta face să nu-i mai placă lui Stark sângele meu?

Darius a clătinat din cap.

— Nu, Impregnarea afectează doar sângele unei fiinţe umane.

— Deci, al meu o să-l ajute pe Stark?

— Da, categoric sângele tău îl va ajuta să se vindece, şi el ştie, motiv pentru care îţi explic toate astea în detaliu. Darius a continuat, de parcă aş fi avut un pui de cădere nervoasă chiar acolo, de faţă cu el. Şi ar mai trebui să ştii că refuză să bea din tine.

— Poftim? Refuză să bea din mine?

Da, bine, acum o secundă eram îngrijorată ce o să se întâmple dacă Stark mă muşcă, dar asta nu înseamnă că-mi pica prea bine să mă respingă el pe mine!

— Ştie că abia te-ai refăcut după atacul Imitatorului de Corbi. Creatura aia aproape ţi-a venit de hac, Zoey. Stark nu vrea să facă ceva care să te slăbească. Dacă bea din tine, nu-ţi absoarbe doar sângele, ci ia şi energie şi spirit. La asta se mai adaugă şi faptul că niciunul dintre noi nu ştie unde s-au dus Kalona şi Neferet, şi deci nu ştim când va trebui să-l înfrunţi din nou. Sunt de acord cu hotărârea lui de a refuza să bea din tine. Ai nevoie de toată forţa de care dispui.

— E valabil şi pentru războinicul meu, am replicat.

Darius a oftat şi a dat uşor din cap.

— Sunt de acord, dar el poate fi înlocuit. Tu, nu.

— Nu poate fi înlocuit! am izbucnit.

— Nu vreau să par fără inimă, dar trebuie să fii înţeleaptă în toate deciziile pe care le iei.

— Stark nu poate fi înlocuit, am repetat cu încăpăţânare.

— Cum doreşti, Preotească, a spus şi şi-a plecat uşor capul, apoi a schimbat brusc subiectul. Acum, că înţelegi tot ceea ce decurge din jurământul unui războinic, aş dori să-ţi cer încu viinţarea de a jura şi eu, oficial.

Am înghiţit în sec.

— Darius, îmi placi şi ai avut mare grijă de mine, dar cred că e cam aiurea să am doi tipi în slujba mea.

De parcă n-aveam destule probleme cu băieţii!

Darius a zâmbit scurt. A clătinat din cap şi am avut impresia clară că încerca să nu râdă de mine.

— M-ai înţeles greşit. Am să stau alături de tine şi îi voi conduce pe cei ce te ocrotesc, dar vreau să mă pun în slujba Afroditei, pentru asta îţi cer încuviinţarea.

— Vrei să te legi de Afrodita?

— Da. Ştiu că e neobişnuit ca un războinic vampir să se pună în slujba unei fiinţe umane, dar Afrodita nu e o fiinţă umană normală.

— Mie-mi spui? am mormăit, dar a continuat ca şi când n-aş fi spus nimic.

— Este o profetesă, de fapt, ceea ce o ridică la rangul de Mare Preoteasă a lui Nyx.

— Nu vă strică legătura faptul că este Impregnată de Stevie Rae?

Darius a ridicat din umeri.

— Vom vedea. Sunt dispus să-mi asum riscul.

— O iubeşti, nu-i aşa?

M-a privit şi a zâmbit cald.

— Da.

— Da' e cam stresantă.

— E unică, m-a contrazis. Şi are nevoie de ocrotirea mea, mai ales în zilele care vor veni.

— Aici ai dreptate, am spus şi am ridicat din umeri. Bine, ai încuviinţarea mea. Da' să nu zici că nu te-am avertizat că e cam stresantă.

— Nici prin cap nu mi-ar trece. Mulţumesc, Preoteasă. Te rog, nu-i spune nimic Afroditei. Vreau să-i propun acest lucru în intimitate.

— Nu scot un sunet, am spus şi m-am prefăcut că-mi trag fermoarul la gură.

— Atunci îţi doresc noapte bună, a spus, şi-a dus mâna pumn la inimă, a făcut o plecăciune şi a plecat.

Capitolul 10
Zoey

Am rămas pe hol şi încercam să-mi pun ordine în vălmăşagul de gânduri.

Mamă! Darius avea de gând să-i ceară Afroditei să-l lase să intre în slujba ei. Dumnezeule! Un războinic vampir şi o profetesă a zeiţei din specia umană. Hm. Cine ar fi zis?

Păstrând nota de bizarerie, Stark putea să-mi perceapă sentimentele, dacă erau suficient de puternice. Ei bine, aveam un sentiment puternic, şi anume că treaba asta avea să-mi strice planurile. Şi apoi am realizat că aveam sentimente puternice în legătură cu simţitul puternic, şi am încercat să alung toate astea, chestie care m-a stresat şi pe care el probabil o simţea. Nu încăpea îndoială, mă înnebuneam singură.

Mi-am înăbuşit un oftat şi am deschis uşurel uşa. Singura sursă de lumină era o lumânare din aia mare folosită în timpul rugăciunilor, din alea de care se găsesc în magazin, cu desene religioase ciudate pe ele. Asta nu era chiar aşa de ciudată. Era roz, avea un desen frumos cu Fecioara Maria şi mirosea a trandafiri.

M-am dus în vârful picioarelor lângă patul lui Stark.

Nu arăta prea bine, dar nici nu mai părea aşa de palid şi de îngrozitor ca mai devreme. Părea să doarmă sau cel puţin avea ochii închişi; respira regulat şi relaxat. Nu avea tricou pe el, iar cearşaful de spital era tras până sub braţe, aşa că vedeam partea de sus, albă a ceea ce părea a fi un bandaj uriaş care îi acoperea pieptul. Îmi aminteam ce cumplită fusese arsura şi m-am întrebat dacă, chiar şi luând în considerare posibilele implicaţii, n-ar trebui să-mi tai braţul, aşa cum făcuse Heath pentru mine, şi apoi să i-l duc la gură. Probabil că avea să se lipească automat de el şi, fără să stea prea mult pe gânduri, avea să bea ce-i era necesar ca să se vindece. Dar oare urma să se enerveze când îşi dădea seama ce făcusem? Probabil. Ştiu sigur că Heath şi Erik aveau să se enerveze.

Rahat! Erik! Nici măcar nu începusem încă să mă ocup de el.

— Nu te mai tot stresa.

Am tresărit şi privirea mi-a pornit imediat spre faţa lui Stark. Nu mai avea ochii închişi, ci mă privea cu o expresie undeva între amuzată şi sarcastică.

— Nu mai trage cu urechea mental.

— Nu asta făceam. Când te-am văzut cum îţi muşcai buzele, mi-am dat seama că te stresai. Deci, presupun că a vorbit

Darius cu tine.

— Da, a vorbit. Ştiai tot ce implică faptul că juri să intri în slujba mea înainte s-o faci?

— }n mare parte, da. Am citit la şcoală despre chestia asta şi am făcut şi la ora de sociologie vampirească anul trecut. Dar e altfel când chiar treci prin experienţa asta.

— Chiar simţi ce simt eu? am întrebat ezitant şi mi-era aproape la fel de frică să aflu adevărul cum mi-era şi să nu-l aflu.

— Încep, numai că nu e ca şi când ţi-aş putea auzi gândurile sau ceva ciudat de genul ăsta. Pur şi simplu simt ceva uneori şi ştiu că nu vine de la mine. În general am ignorat chestia asta când s-a întâmplat prima oară, dar apoi am realizat ce se întâmplă şi am fost mai atent, a spus şi a început să zâmbească.

— Stark, trebuie să-ţi spun că mă cam simt spionată în felul asta.

Brusc a devenit serios.

— Nu te spionez. Nu e vorba că te urmăresc cu mintea. Nu am să-ţi invadez intimitatea, o să am doar grijă de tine. Cre deam că..., s-a întrerupt şi şi-a ferit privirea. Lasă. Nu contează. Ar trebui doar să ştii că nu am să folosesc chestia asta dintre noi ca să te pândesc cu mintea.

— Ce credeai? Termină ce ai început să spui.

A expirat prelung, exasperat şi m-a privit din nou.

— Voiam să spun că îmi închipuiam că ai mai multă încredere în mine. De-aia am hotărât să jur, pentru că ai avut încredere în mine atunci când nimeni altcineva nu avea.

— Am încredere în tine, am spus iute.

— Dar crezi că te-aş spiona? Nu prea se potriveşte încrederea cu spionatul.

Acum, că pusese problema aşa, înţelegeam ce voia să spună, şi ceva din panica mea de la început s-a mai risipit.

— Nu cred că ai face-o special, dar dacă sentimentele mele se apucă să pârască, sau ce fac ele acolo, atunci nu ţi-ar fi greu să, ăăă..., am început s-o lălăi şi m-am foit, jenată de toată discuţia asta.

— Spionez? a încheiat el în locul meu. Ba n-am s-o fac. Uite ce: o să fiu atent la chestiile mentale pe care le simt dacă ţi-e frică. În afară de asta, am să ignor ce simţi. M-a privit şi am văzut că l-am jignit. Rahat! Nu voisem să-i jignesc.

— O să ignori tot ce simt? am întrebat uşurel.

A dat din cap şi mişcarea i-a smuls o grimasă de durere, dar a spus cu un glas calm.

— Totul, mai puţin ce trebuie să ştiu ca să te protejez.

Fară o vorbă, m-am întins uşor şi l-am prins de mână.

Nu s-a ferit de mine, dar nici nu a spus nimic.

— Uite care e faza, am început greşit discuţia asta. Am încredere în tine, atât că am fost surprinsă când Darius mi-a spus de chestia cu comunicarea mentală.

— Surprinsă? a spus Stark şi a schiţat un zâmbet.

— Bine, poate şocată e mai bine spus. Chestia e că am o grămadă de chestii pe cap şi cred că sunt stresată.

— Sigur eşti stresată, a spus şi el. Şi când spui o grămadă de chestii, te referi la tipii ăia doi, Heath şi Erik?

Am oftat.

— Din nefericire, da.

Şi-a întrepătruns degetele cu ale mele.

— Ceilalţi nu schimbă cu nimic lucrurile. Jurământul meu ne leagă.

Pentru o clipă mi s-a părut că vorbise ca Heath, şi a trebuit să fac un efort ca să nu mă foiesc iar jenată.

— Nu vreau să discut cu tine acum despre ei.

„Sau vreodată“, am gândit, dar am ţinut pentru mine.

— Am înţeles. Nici eu nu am chef să discut despre fraierii ăia, a spus şi apoi m-a tras de mână. Ce-ar fi să stai un pic lângă mine?

M-am aşezat cu grijă pe marginea patului, ca să nu-l zgâlţâi prea tare sau să-i fac rău.

— Nu mă sparg, a spus cu zâmbetul lui şmecheresc.

— Aproape că te-ai spart, am replicat eu.

— Neah, că m-ai salvat tu. Şi o să mă fac bine.

— Ia zi, doare rău?

— M-am simţit şi mai bine de atât, a recunoscut el. Dar crema aia pe care i-au dat-o călugăriţele lui Darius să-mi dea pe răni chiar ajută. Deşi mă cam ţine în piept, în mare măsură e amorţit. Dar chiar în timp ce vorbea, s-a agitat, de parcă n-ar fi găsit o poziţie confortabilă. Cum merge treaba pe afară? a schimbat el brusc subiectul, înainte să îl mai întreb cum se simte. Au fugit şi Imitatorii de Corbi odată cu Kalona?

— Cred că da. Stevie Rae şi băieţii au găsit trei morţi, am

spus şi am făcut o pauză când mi-am amintit de reacţia ei ciudată când Dallas i-a spus că aruncaseră cadavrele la gunoi.

— Ce e? a întrebat Stark.

— Nu ştiu exact, i-am spus sincer. Stevie Rae face nişte chestii care mă îngrijorează.

— De exemplu? m-a îndemnat el să continui.

Ne-am privit mâinile împreunate. Cât de mult puteam să-i spun oare? Chiar puteam să stau de vorbă cu el?

— Sunt războinicul tău. Poţi să-mi încredinţezi viaţa ta. Asta înseamnă că poţi să-mi încredinţezi şi secretele. L-am privit şi a continuat, zâmbindu-mi dulce. Ne leagă un jurământ. Asta e o legătură mai puternică decât cea creată de o Impregnare sau chiar între parteneri. Nu am să te trădez niciodată, Zoey. Niciodată. Poţi conta pe mine.

Preţ de o clipă mi-a venit să-i pomenesc de amintirea pe care o aveam despre A-ya, dar în loc de asta am izbucnit:

— Cred că Stevie Rae ţine dosiţi novici cu semiluni roşii. Din ăia răi.

Zâmbetul lui s-a făcut nevăzut şi a dat să se ridice în fund, a inspirat adânc şi s-a făcut alb la faţă.

— Nu! Nu te ridica! am spus şi l-am apăsat uşor pe umeri ca să se aşeze la loc.

— Trebuie să-i spui lui Darius, a spus Stark printre dinţi.

— Mai întâi trebuie să vorbesc cu Stevie Rae.

— Nu cred că...

— Serios! Mai întâi trebuie să stau de vorbă cu Stevie Rae. L-am prins din nou de mână şi am încercat să-l fac prin atingerea mea să înţeleagă. E cea mai bună prietenă a mea.

— Ai încredere în ea?

— Vreau să am încredere în ea; pe vremuri am avut, am explicat şi umerii mi-au căzut, pentru că mă simţeam învinsă. Dar dacă nu o dă pe faţă când vorbesc cu ea, mă duc la Darius.

— Trebuie să plec naibii din patul ăsta ca să mă asigur că nu eşti înconjurată de duşmani!

— Nu sunt înconjurată de duşmani! Stevie Rae nu e duşmanul meu! am spus şi m-am rugat la Nyx să am dreptate. Ştii care e faza? Am mai avut secrete faţă de prietenii mei şi erau chestii nasoale. Am ridicat din sprâncene şi i-am aruncat o privire cu tâlc. Nici despre tine nu le-am spus prietenilor mei.

— Asta e altă treabă, a rânjit el.

Dar eu nu m-am lăsat scoasă din nota serioasă.

— Ba, de fapt, nu e.

— Bine, aud ce spui, dar tot nu mi se pare bine. Presupun că nu pot să te conving s-o aduci pe Stevie Rae aici când stai de vorbă cu ea, nu?

— Nu, nicio şansă, am spus şi m-am încruntat la el.

— Atunci promite-mi că o să ai grijă şi că n-o să te duci singură cu ea pe undeva să stai de vorbă.

— Nu mi-ar face niciun rău!

— De fapt, presupun că nu poate să-ţi facă nimic, dat fiind că tu controlezi cinci elemente faţă de ea care controlează unul. Dar nu ştii ce fel de puteri au novicii ăştia răi pe care îi ascunde sau câţi sunt. Şi ştiu câte ceva despre novicii netrebnici cu semiluni roşii, aşa că promite-mi că o să ai grijă.

— Bine, promit.

— Bun, a spus şi s-a relaxat un pic, stând acolo, pe spate.

— Auzi, nu vreau să-ţi faci griji din cauza mea. Tu trebuie să-ţi vezi de vindecarea ta. Am inspirat adânc ca să prind puteri şi am continuat: Cred că ar fi bine să bei din mine.

— Nu.

— Uite ce, vrei să poţi să mă protejezi, nu?

— Da, a spus, dând crispat din cap.

— Deci asta înseamnă că vrei să te faci bine repede, ca să poţi, corect?

— Mda.

— Şi o să te faci bine mai repede dacă bei din mine, deci e logic să accepţi.

— Te-ai uitat în oglindă în ultima vreme? m-a întrebat brusc.

— Ce?

— Tu ai idee ce obosită pari?

Am simţit că mi se aprind obrajii.

— N-am prea avut timp în ultima vreme să-mi fac griji de chestii ca machiajul şi coafura, m-am apărat.

— Nu vorbesc despre machiaj şi coafură, ci despre cât de palidă eşti. Ai cearcăne. Privirea i-a coborât spre rana care mi se întindea de la un umăr la altul şi care era acoperită de tricou. Ce-ţi mai face rana?

— Bine. Cu mâna liberă mi-am tras de tricou în sus, deşi ştiam că nu mi se vedea.

— Hei, a spus cu blândeţe. Ţi-am văzut-o deja, nu mai ţii

minte?

L-am privit în ochi. Da, mai ţineam minte. De fapt, nu-mi văzuse doar cicatricea, mă văzuse toată goală. La faza asta m-am înroşit până în vârful urechilor.

— Nu spun asta ca să te simţi jenată, încerc doar să-ţi amintesc că şi tu erai gata să mori de curând. Avem nevoie de tine puternică şi sănătoasă, Zoey. Eu am nevoie de tine puternică şi sănătoasă. De-aia nu am să iau nimic de la tine în momentul de faţă.

— Dar şi eu am nevoie de tine puternic şi sănătos.

— Am să fiu. Nu-ţi face griji din cauza mea. Se pare că sunt aproape imposibil de ucis, a spus şi mi-a dăruit zâmbetul lui simpatic şi şmecheresc.

— Nu uita cât m-am stresat. Aproape imposibil nu e acelaşi lucru cu imposibil.

— Am să încerc să ţin minte chestia asta, a spus şi m-a tras de mână. Întinde-te un pic lângă mine. Îmi place să te simt aproape.

— Eşti sigur că nu-ţi fac nimic rău?

— Sunt aproape sigur că o să-mi faci rău - m-a tachinat el, zâmbind, - dar tot vreau să fii aproape de mine. Vino.

L-am lăsat să mă tragă aproape şi m-am întins lângă el. Stăteam ghemuită pe partea mea cu faţa la el şi îmi odihneam capul cu grijă pe umărul lui. S-a întins şi m-a cuprins cu braţul, şi m-a lipit şi mai tare de el.

— Am spus că nu mă sparg. Relaxează-te.

Am oftat şi mi-am poruncit să mă relaxez. Mi-am trecut un braţ peste talia lui, atentă să nu-l zgudui prea tare sau să-l ating pieptul. Stark a închis ochii şi am văzut pe faţa lui palidă cum trece de la încordare la relaxare, în timp ce respiraţia îi devenea mai profundă. Jur că în câteva minute dormea buştean.

Exact asta voiam, ca să pot să fac ce mă hotărâsem. Am inspirat adânc de trei ori ca să mă purific, m-am concentrat, şi apoi am şoptit:

— Spirite, vino la mine.

Imediat am simţit freamătul bine cunoscut în adâncul meu, de parcă tocmai aş fi înţeles ceva incredibil de magick, pe când sufletul meu răspundea atingerii celui de-al cincilea element, spiritul.

— Acum du-te uşor, cu grijă, cu delicateţe, la Stark. Ajută-l.

Umple-l. Dă-i putere, dar nu-l trezi, am spus uşor şi mi-am ţinut pumnii să nu se trezească. Când spiritul a plecat de la mine, am simţit că trupul lui Stark s-a crispat un pic, s-a cutremurat şi apoi a scos un oftat prelung, somnoros, în timp ce spiritul îl alina şi, speram eu, îi dădea putere. L-am mai privit un pic, apoi, uşurel, m-am desprins de el şi, după ce i-am mai şoptit spiritului să stea cu el în timp ce dormea, am ieşit din cameră în vârful picioarelor şi am închis încet uşa în urma mea.

Făcusem numai câţiva paşi când am realizat că habar n-aveam unde mă duceam. M-am oprit şi am simţit că-mi cad umerii. O călugăriţă care mergea cu ochii plecaţi a trecut iute pe lângă mine şi, când şi-a ridicat privirea şi a dat cu ochii de mine, a tresărit.

— Măicuţă Bianca? am zis eu, pentru că mi se părea că o recunosc.

— A, Zoey, da, eu sunt. E aşa de întuneric pe hol încât aproape că nu te-am văzut.

— Măicuţă, cred că m-am rătăcit. Puteţi să-mi spuneţi pe unde s-o iau ca să mă duc la mine în cameră?

Mi-a zâmbit cu bunătate, amintindu-mi de măicuţa Maria Angela, deşi nu era nici pe departe aşa de bătrână.

— Mergi în continuare pe holul ăsta până la scări. Urcă la etajul superior şi cred că împărţi cu Afrodita camera numărul treisprezece.

— Treisprezece, numărul aducător de noroc, am oftat. Trebuia să-mi închipui.

— Nu crezi că norocul ni-l facem singuri?

— De fapt, măicuţă - am spus ridicând din umeri -, sunt prea obosită să mai ştiu ce cred.

— Atunci du-te la culcare, a spus ea şi m-a bătut pe mână. Am să mă rog maicii noastre pentru tine. Intervenţia ei face mai mult decât norocul.

— Mulţumesc.

Am pornit în direcţia scărilor. Până să ajung la etaj, respiram ca o bătrânică, iar cicatricea care îmi traversa pieptul ardea şi pulsa odată cu inima mea agitată. Am deschis uşa, am ieşit pe hol şi m-am sprijinit greoi de zid, încercând să-mi trag sufletul. Mi-am frecat pieptul cu gândul aiurea şi am strâns din ochi, pentru că încă mă durea rău. Am tras de tricou la gât, cu speranţa că nu mi se deschisese iar rana aia cretină. Când am

văzut desenele nou apărute care îmi împodobeau pielea de o parte şi de alta a dârei roşiatice, în relief, mi s-a tăiat respiraţia.

— Uitasem de chestia asta, mi-am şoptit mie însămi.

— E extraordinar!

Am tras un ţipăt, am dat drumul la gulerul tricoului şi am sărit înapoi atât de brusc, încât m-am dat cu capul de perete.

— Erik!

Capitolul 11
Zoey

— Credeam că ştii că sunt aici. În fond, nu mă ascundeam.

Erik stătea sprijinit la câţiva metri de mine, lângă o uşă pe care era prins numărul treişpe, din alamă. S-a ridicat şi, cu zâmbetul lui tipic de vedetă de cinema, a venit agale spre mine. La naiba, Z, te aştept de o grămadă de vreme, a spus, s-a aplecat şi, înainte să apuc să deschid gura, mi-a pus o ştampilă pe buze.

L-am împins şi m-am ferit de îmbrăţişarea lui.

— Erik, n-am chef de vrăjeală.

— Serios? a zis el şi a ridicat din sprâncenele negre. Asta i-ai spus şi lui Heath?

— N-am chef să discut acum despre aşa ceva.

— Şi atunci când? Data viitoare când îi mai bei sângele iubitului tău din specia umană?

— Ştii ceva? Ai dreptate. Hai să vorbim acum, am hotărât eu, simţind că mă enervez din ce în ce mai tare, şi nu doar pentru că eram obosită şi stresată, şi Erik era un insensibil. Mă săturasem de cât de posesiv era. Punct. Sunt Impregnată de Heath. Accepţi chestia asta sau nu. Şi e singura discuţie care o avem pe tema asta.

Am văzut cum se enervează rău de tot, dar apoi, spre surprinderea mea, şi-a reprimat pornirea. Umerii i-au căzut şi a scos un oftat prelung, care a sfârşit într-un soi de râs.

— Vorbeşti ca o Mare Preoteasă.

— Hm, nu prea mă simt aşa.

— Scuze. A întins mâna şi mi-a dat pe spate o şuviţă de păr

brunet. Nyx ţi-a dăruit desene noi, nu?

— Mda. Aproape automat mi-am dus mâna la gulerul tricoului şi m-am sprijinit de zid, departe de el. Mi-au apărut când l-am alungat pe Kalona.

— Pot să le văd şi eu?

Vorbise pe un ton adânc şi seducător, tonul iubitului perfect. Dar înainte să se apropie şi să-şi închipuie că poate să se servească singur şi să uite la mine în sân, am ridicat mâna, ca pe o barieră.

— Nu acum, Erik. Vreau să dorm.

S-a oprit şi a mijit ochii.

— Şi ia zi, cum se simte Stark?

— E rănit. Rău. Dar Darius zice că o să se facă bine, am spus reţinută. Comportamentul lui mă făcea să iau o atitudine defensivă.

— Şi abia ai venit de la el din cameră, nu?

— Da.

Evident frustrat, şi-a trecut mâna prin părul brunet şi bogat.

— E prea mult pentru mine.

— Poftim?

Şi-a lăsat mâinile să cadă pe lângă corp, dar îmi părea un gest dramatic, studiat.

— Toţi tipii ăştia! Trebuie să-l accept pe Heath pentru că e consortul tău şi, exact când încerc să mă obişnuiesc cu chestia asta, mai apare un tip, Stark, i-a spus el numele cu un rânjet.

— Erik...

A continuat să vorbească, de parcă n-aş fi spus nimic.

— Da, a jurat să intre în slujba ta. Ştiu ce înseamnă asta! O să fie mereu alături de tine.

— Erik..., am dat din nou să strecor o vorbă, dar a continuat să trâmbiţeze:

— Deci va trebui să-l accept şi pe el. Şi, de parcă n-ar fi destul de nasol, e evident că e ceva între tine şi Kalona! Să fim serioşi! Toată lumea a văzut cum se uită tipul la tine, a spus dispreţuitor. Crezi că asta nu-mi aminteşte de Blake?

— Termină, am spus încet, dar furia şi iritarea care se acumulaseră în mine au explodat când a pomenit, sarcastic, de Kalona, iar spiritul pe care îl invocasem atât de curând a dat o asemenea putere cuvântului încât l-a făcut pe Erik să caşte ochii şi să se dea cu un pas înapoi. Hai să terminăm odată, am

continuat. Nu trebuie să accepţi niciun alt tip pentru că în momentul ăsta nu suntem împreună.

— Stai aşa, n-am...

— Nu! E rândul meu să vorbesc. S-a terminat, Erik. Eşti prea posesiv, şi chiar dacă n-aş fi epuizată şi stresată, două lucruri care aparent te lasă rece, tot nu ţi-aş tolera porcăriile.

— După toate câte mi-ai făcut, crezi că poţi să mă laşi baltă pur şi simplu?

— Nu. Am simţit spiritul învârtejindu-se primprejurul meu şi mi l-am canalizat în cuvinte pe când făceam un pas înainte, determinându-l pe el să se dea înapoi. Nu cred nimic. Ştiu că aşa o să fie. S-a terminat. Şi acum pleacă înainte să fac ceva ce-aş putea regreta peste vreo cincizeci de ani. Intenţionat am forţat mai tare cu puterea elementului care curgea prin mine, iar chestia asta l-a făcut să se împiedice.

Se albise la faţă.

— Ce naiba ai păţit? Erai aşa de dulce pe vremuri... Acum eşti o ciudată! Mi s-a luat să mă tot înşeli cu toţi posesorii de puţă din zonă. Locul tău e lângă Stark, Heath şi Kalona. Vă meritaţi unii pe alţii! a strigat el, apoi a trecut pe lângă mine cu paşi mari şi a trântit uşa de la casa scării.

La fel de nervoasă, m-am dus şi eu spre camera cu numărul treişpe şi am deschis vijelios uşa.

Şi era gata-gata s-o dau jos pe Afrodita.

— Ups, a spus şi şi-a trecut degetele prin părul mereu aranjat perfect. Cred că ăăă...

— Trăgeai cu urechea la marea mea ceartă cu Erik? i-am sărit în ajutor.

— Mda, cam aşa ceva. Şi pot să spun că nu te condamn. Ce cur încălţat! În plus, nu e adevărat că îl înşeli cu toţi posesorii de puţă. Cu Darius eşti doar prietenă. Şi mai sunt şi Damien şi Jack... hm, nu că ei s-ar pune la socoteală, dat fiind că ei înşişi sunt nişte puţe. Totuşi, a fost o exagerare de tot râsu'.

— Deloc nu m-ajuţi, am spus şi m-am trântit pe patul individual care nu era deranjat şi pe care era evident că nu se stătuse înainte.

— Scuze. Nu prea mă pricep să fac pe cineva să se simtă mai bine.

— Deci ai auzit tot?

— Mda.

— Chiar şi faza cu Kalona?

— Da, şi repet, e un cur încălţat.

— Afrodita, ce naiba e aia cur încălţat?

Şi-a dat ochii peste cap exagerat de mult.

— Erik e un cur încălţat, fraiero. Mă rog, după cum încercam să spun înainte să mă întrerupi, n-a fost deloc drăguţ din partea lui că a adus discuţia despre Kalona. În plus, deja îi dăduseră Heath şi Stark destule motive care să-i alimenteze gelozia cauzată de nesiguranţă. Chestia cu tipul cu aripi a fost absolut gratuită.

— Nu-l iubesc.

— Normal. Te-ai maturizat mai mult decât Erik. Şi acum îţi sugerez să te bagi la somn. Zeiţa ştie că nu-mi place să spun chestia asta, dar arăţi ca naiba.

— Mersi, Afrodita. Chiar mă ajută să-mi spui că arăt la fel de cumplit cum mă simt, am spus sarcastică, lăsând deoparte faptul că atunci când spusesem că nu-l iubesc, mă referisem la Kalona, nu la Erik.

— Oricând ai nevoie, aici sunt.

Mă scotoceam de o replică tăioasă când am remarcat cu ce era îmbrăcată şi mi-a scăpat pe nepusă masă un hohot de râs. Afrodita, regina modei, purta o cămaşă albă de noapte din bumbac, lungă până în pământ, care o acoperea din gât până la glezne, de parcă ar fi fost din secta Amish.

— Ăăă, ce e drăgălăşenia aia de pe tine?

— Hai, ştii ceva? Scuteşte-mă. Astfel de haine poartă pinguinii noaptea. Mai că înţeleg. Depun jurăminte de castitate din alea tâmpite, dar dacă poartă asemenea porcării când se duc la culcare, jurământul e practic inutil. Acu' pe bune. În aşa ceva până şi eu arăt aproape neatractivă.

— Aproape? am chicotit.

— Da, deşteapto, aproape. Şi înainte să dai pe dinafară de veselie, aruncă-ţi ochii colo. Chestia aia împăturită la capătul patului tău nu e un cearşaf în plus, ci cămaşa ta de noapte, creaţie a călugăriţelor.

— Hm, măcar pare comodă.

— Comoditatea e pentru fraieri şi urâţi.

În timp ce Afrodita se băga iar în pat cu aere de superioritate, m-am dus la chiuveta micuţă din colţul încăperii, m-am spălat pe faţă şi am luat una dintre periuţele de dinţi noi, ambalate

încă, pentru musafiri ca să mă spăl pe dinţi. Apoi, cât se poate de nonşalantă, am spus:

— Auzi, pot să te întreb ceva?

— Dă-i drumu', a zis ea umflându-şi pernele.

— E o întrebare serioasă.

— Şi?

— Şi am nevoie de un răspuns serios.

— Da, bine, mă rog. Întreabă, a spus dezinteresată.

— Ai spus mai devreme că ştiai că Erik a devenit prea posesiv.

— Asta nu e întrebare, mi-a retezat-o.

Am ridicat din sprâncene la ea în oglindă, a oftat şi a spus:

— Da, aşa e, Erik e genul sufocant ca o pernă pe faţă.

— Poftim?

A oftat din nou.

— Pernă. Pe faţă. Adică deloc super, ce dracu' nu înţelegi?

— Afrodita, ce limbă vorbeşti?

— Limbaj de adolescenţi. Din clasa de sus. Ai putea şi tu, cu un pic de imaginaţie şi cu câteva înjurături pe bune strecurate pe ici, pe colo.

— Ajută-mă, zeiţă, i-am şoptit propriei imagini din oglindă, înainte să continui. Bun, deci Erik era prea posesiv şi cu tine.

— Adineauri am spus.

— Şi te enerva chestia asta?

— Da, normal. În principiu, de-aia ne-am despărţit.

Am pus pastă de dinţi Crest pe periuţă.

— Şi deci te enerva. V-aţi despărţit, dar erai, încă, ăăă..., mi-am muşcat buzele şi am mai făcut o încercare. Te-am văzut cu el şi erai ăăă...

— Hai, dă-o dracu' de treabă! Nu te topeşti dacă zici. M-ai văzut făcându-i sex oral.

— Hm, mda, am spus stânjenită.

— Nici asta nu e întrebare.

— Bine! Vine şi întrebarea: te despărţiseşi de el pentru că era un dobitoc posesiv, dar încă mai încercai să fii cu el, aşa de tare încât să faci chiar chestia aia. Nu înţeleg motivul, am spus într-un suflet şi mi-am vârât periuţa în gură.

Mă uitam la ea în oglindă şi am văzut că se îmbujorase. Şi-a dat părul pe spate, şi-a dres glasul, apoi s-a uitat la mine în oglindă.

— Ideea nu era că-l voiam pe Erik. Ideea era controlul.

— Ce? am spus printre baloane de pastă de dinţi.

— Treburile începuseră să se schimbe la şcoală înainte să vii tu.

Am scuipat şi mi-am clătit gura.

— Ce treburi?

— Ştiam că era ceva aiurea cu Neferet. Mă deranja, şi chestia asta era ciudată.

M-am şters la gură, m-am dus la patul meu şi, prefăcându-mă ocupată să-mi arunc încălţările din picioare, să-mi scot hainele, să iau pe mine cămaşa de noapte moale şi caldă din bumbac şi să mă sui în pat, nu am spus nimic, în timp ce încercam să văd cum să fac să exprim în cuvinte chestiile care îmi bălmăjeau în creier. Dar înainte să spun ceva, Afrodita a continuat:

— Ştii că nu-i spuneam lui Neferet despre viziunile mele, nu?

— Şi din cauza asta au murit oameni, am spus încuviinţând din cap.

— Mda, ai dreptate. Au murit. Iar lui Neferet nici nu i-a păsat. Mi-era clar. Atunci am început să mă simt ciudat. Tot atunci a început să se ducă de râpă viaţa mea. Nu asta voiam, voiam să fiu în continuare scârba şefă peste tot ce mişcă, care într-o bună zi avea să ajungă Mare Preoteasă şi, dacă se putea, să conducă lumea întreagă. Atunci puteam să-i spun maică-mii să se ducă dracu', şi poate chiar să fiu aşa de puternică încât să reuşesc să o şi sperii, după cum merită. Afrodita a expirat prelung şi a continuat: Dar nu a ieşit aşa.

— În loc de asta ai ascultat-o pe Nyx, am spus uşor.

— Hm, mai întâi am încercat să-mi menţin postul de regină a regatului scârbelor, şi o parte din asta presupunea să fiu cu cel mai cool tip din şcoală, deşi era un cur încălţat posesiv.

— Cred că e logic, am spus.

Afrodita a ezitat şi a adăugat:

— Mi se face scârbă când îmi aduc aminte.

— Că ai făcut chestia aia cu Erik?

A zâmbit, a clătinat din cap şi chiar a râs un pic.

— Fată, ce mironosiţă eşti! Nu, de fapt n-a fost chiar aşa de rău să fac chestia aia cu Erik. Mi se face scârbă când mi-aduc aminte că n-am suflat o vorbă despre viziunile mele şi că efectiv m-am căcat pe calea lui Nyx.

— În ultima vreme ai mai curăţat căcuţa asta. Şi nu sunt

mironosiţă.
Afrodita a pufnit.
— Să ştii că eşti urâtă când faci chestia asta, am spus.
— Eu nu sunt niciodată urâtă, a replicat ea. Ai terminat cu întrebările serioase care nici măcar nu sunt întrebări?
— Cre' că.
— Bun. Acum e rândul meu. Ai reuşit să vorbeşti cu Stevie Rae între patru ochi?
— Nţ, încă nu.
— Da' ai de gând s-o faci?
— Îhî.
— Curând?
— Ce ştii?
— Sigur îţi ascunde diverse chestii, a spus Afrodita.
— Chestii de genul novici cu semiluni roşii? Ce mi-ai mai spus înainte? Afrodita nu a răspuns, şi mi s-a făcut stomacul ghem. Zi, am îndemnat-o. Ce e?
— Simt că e ceva mai mult decât că ar ascunde novici de tine.
Nu voiam s-o cred pe Afrodita, dar instinctul îmi spunea că era adevărat, la fel şi bunul simţ. Impregnarea dintre Afrodita şi Stevie Rae îi crea o legătură cu cea mai bună prietenă a mea pe care nu o mai avea nimeni altcineva. Deci Afrodita ştia ceva despre ea. În plus, indiferent cât de mult mi-aş fi dorit eu să fie altfel, realizam că ceva nu era în regulă cu Stevie Rae.
— Nu poţi să-mi dai mai multe detalii?
Afrodita a clătinat din cap.
— Nu. E închisă.
— Închisă? Ce vrea să însemne chestia asta?
— Ei, ştii tu cum e de regulă ţăranca de prietena ta, ca o versiune jenant de veselă a bunătăţii întruchipate. Cum ar veni: ia uite ce dulceaţă de fată sunt eu! Să-ţi vină să borăşti, nu alta.
Accentul exagerat de Oklahoma al Afroditei imita un pic prea bine vocea lui Stevie Rae şi m-am încruntat zdravăn la ea când i-am spus:
— Da, ştiu că de regulă e cinstită şi deschisă, dacă la asta te-ai referit.
— Ei bine, nu mai e cinstită şi deschisă. Ascultă-mă pe mine, şi numai zeiţa ştie cât aş vrea să poţi să mă scapi de Impregnarea asta nenorocită, ascunde ceva foarte important şi am senzaţia că e mai important decât câţiva novici, acolo.

— Rahat! am exclamat.

— Mda, a încuviinţat ea. Da' acum n-ai ce face pe tema asta, aşa că hai la culcare. Lumea poate să aştepte şi până mâine să fie salvată.

— Minunat, am spus.

— Apropo... ce face iubitul?

— Care dintre ei? am întrebat eu posacă.

— Stresantul cu săgeţile.

— E mai bine, cred, am spus ridicând din umeri.

— Nu l-ai lăsat să te înfulece, nu?

— Nu, am spus şi am oftat.

— Darius a avut dreptate cu chestia aia, ştii? Oricât de enervant ar fi pentru unii dintre noi şi oricât de nepregătită ai părea, în momentul de faţă tu eşti Marea Preoteasă.

— Ceea ce mă face să mă simt mult mai bine.

— Nu e nicio problemă. Ideea e că trebuie să fii la capacitate maximă, nu sleită ca un Martini extra sec de care ia maică-mea la micul dejun la clubul ei.

— Mama ta chiar bea Martini la micul dejun?

— Normal, a spus Afrodita şi a clătinat din cap, complet dezgustată. Încearcă să nu fii aşa de naivă. În orice caz, tu să nu faci vreo prostie pentru că eşti în iubiri mari cu Stark!

— Mai scuteşte-mă. N-o să fac nicio prostie! am spus şi m-am aplecat să sting lumânarea groasă de pe măsuţa dintre paturile noastre.

Întunericul camerei era liniştitor şi, după câteva momente de tăcere, am simţit că încep să mă scurg, până când vocea Afroditei m-a readus la starea de super-mega-conştienţă.

— Mâine mergem înapoi în Casa Nopţii?

— Cred că aşa trebuie, am spus uşor. Indiferent de situaţie, Casa Nopţii e casa noastră, şi novicii şi vampirii de acolo sunt de-ai noştri. Trebuie să ne întoarcem la ei.

Ar fi bine să dormi un pic. Mâine o să te trezeşti cu o bombă cu ceas în braţe, cum ar spune unul dintre asistenţii lui maică-mea, un fost militar, a decis Afrodita pe cel mai zglobiu de sarcastic ton posibil.

Ca de obicei, enervanta de Afrodita avea dreptate.

Capitolul 12

Zoey

După ce Afrodita mi-a servit prezicerea aia lugubră, dar probabil exactă, nu credeam că o să reuşesc să dorm, însă epuizarea mi-a venit de hac. Am închis ochii şi atunci, pentru o clipă, am simţit un vid binecuvântat. Însă, din nefericire, binecuvântarea nu părea să-mi facă vizite prea lungi.

*

În visul meu insula era aşa de albastră şi de frumoasă, încât mi-a luat piuitul. Stăteam pe... m-am uitat împrejur... pe acoperişul unui castel! Un castel din ăla care părea chiar vechi, din blocuri mari de piatră nefinisată. Acoperişul era super şi încadrat de chestiile alea de piatră puse în picioare, care seamănă cu dinţii unui uriaş. Peste tot erau plante. Am observat chiar şi lămâi şi portocali cu crengile grele de fructe care răspândeau un miros dulce. În mijloc era o fântână în forma unei femei frumoase goale, cu mâinile înălţate deasupra capului, iar din mâinile ei căuş curgea apă cristalină. Femeia de piatră îmi părea cunoscută, dar privirea îmi tot era smulsă de la superba grădină de pe acoperiş şi atrasă de priveliştea şi mai dementială care se întindea în jurul castelului.

Mi-am ţinut respiraţia, m-am dus spre marginea acoperişului şi m-am uitat mult, mult, mult în jos, la marea albastră şi scânteietoare. Frumuseţea apei depăşea orice închipuire. Era de culoarea viselor, a râsetelor şi a unui cer desăvârşit de vară. Insula era formată din munţi cu piscuri neregulate, acoperiţi cu pini neobişnuiţi care îmi aminteau de nişte umbrele uriaşe. Castelul era chiar în vârful celui mai înalt munte de pe insulă şi când m-am uitat în depărtare, am văzut case elegante de vacanţă şi un orăşel drăguţ.

Totul era îmbăiat în albastrul mării, ceea ce dădea locului un aer magic. Am inhalat briza purtătoare de miresme de sare şi portocale. Era o zi însorită, nici urmă de nor pe cer, dar în visul meu strălucirea lui nu-mi deranja deloc ochii. Îmi plăcea la nebunie! Era un pic răcoare şi cam bătea vântul, dar nu-mi păsa. Îmi plăcea prospeţimea brizei care îmi dezmierda pielea, n momentul ăla insula căpătase culoarea acvamarinului, dar îmi închipuiam cum avea să arate la apropierea amurgului, când soarele nu avea să mai fie stăpânul cerului. Albastrul avea să

devină mai profund, mai întunecat, împrumutând culoarea safirului.

Am zâmbit în somn. Safir... Insula avea să împrumute culoarea desenelor mele. Mi-am dat capul pe spate şi am deschis larg braţele, îmbrăţişând frumuseţea locului pe care îl crease imaginaţia mea în somn.

— Se pare că nu pot să scap de tine nici chiar când fug, a spus Kalona.

Era în spatele meu. Glasul lui mi s-a târât pe pielea de pe spate, pe umeri şi mi-a împresurat trupul. Mi-am lăsat braţele să-mi cadă uşor pe lângă corp, dar nu m-am întors.

— Tu eşti ăla care vine pe furiş în visele oamenilor, nu eu, am spus, bucuroasă că păream calmă şi superstăpână pe mine.

— Deci încă nu vrei să recunoşti că eşti atrasă de mine? a zis el cu un glas adânc, seducător.

— Uite ce e, nu am încercat să dau de tine. Tot ce am vrut eu când am închis ochii a fost să dorm, am spus aproape instantaneu, evitându-i întrebarea şi străduindu-mă să nu retrăiesc ultima amintire cu glasul şi braţele lui în jurul meu.

— E limpede că dormi singură. Dacă ai fi cu cineva, mi-ar fi mult mai dificil să te ating.

Mi-am înăbuşit dorinţa nedesluşită pe care mi-o inspira glasul lui şi am pus deoparte informaţia asta: era cu adevărat mai complicat să ajungă la mine dacă dormeam cu cineva, exact cum îmi spusese Stark noaptea trecută.

— Nu e treaba ta, am replicat.

— Ai dreptate. Nu mă preocupă câtuşi de puţin niciunul dintre puii aceia de om care roiesc în jurul tău, dornici să se bucure de prezenţa ta.

Nu m-am deranjat să-i atrag atenţia în legătură cu faptul că-mi răstălmăcise vorbele, eram prea ocupată să-mi menţin calmul şi să-mi ordon să mă trezesc.

— Mă alungi, dar pe de altă parte mă găseşti în visele tale. Ce spune asta despre tine, A-ya?

— Nu mă cheamă aşa! Nu în viaţa asta!

— „Nu în viaţa asta“, spui. Asta înseamnă că ai acceptat adevărul. Ştii că sufletul tău este reîntruparea fecioarei plăsmuite de Ani Yunwiya să mă iubească. Poate de aceea vii mereu la mine în vis, pentru că, deşi mintea ta conştientă se împotriveşte, sufletul tău, spiritul tău, însăşi esenţa ta tânjeşte

să fie cu mine.

A folosit cuvântul străvechi al neamului cherokee, neamul meu şi al bunicii mele. Cunoşteam legenda. Un nemuritor frumos, înaripat coborâse printre oamenii cherokee, dar în loc să se poarte ca un zeu bun al pământului, se dovedise crud. Abuzase de femei şi se folosise de bărbaţi. Într-un târziu, vindecătoarele triburilor, cunoscute drept femei Ghigua, se uniseră şi creaseră o fecioară din ţărână. Îi dăduseră viaţă A-yei şi daruri nemaiîntâlnite. Menirea ei era să se folosească de poftele nestăpânite ale lui Kalona ca să-i atragă sub pământ şi să-i ţină întemniţat în pântecele pământului. Planul lor funcţionase. Kalona nu-i putuse rezista A-yei şi fusese prins în capcana pământului, cel puţin până să-i elibereze Neferet.

Acum, că-mi amintisem de A-ya, ştiam prea bine că acea legendă era adevărată.

„Adevărată“, mi-a amintit mintea mea. „Foloseşte puterea adevărului ca să lupţi cu el.“

— Da, am recunoscut. Ştiu că sunt reîncarnarea A-yei. Am inspirat adânc, ca să mă concentrez, m-am întors şi l-am înfruntat pe Kalona. Dar sunt reîncarnarea ei din zilele noastre, ceea ce înseamnă că-mi fac propriile alegeri, iar alegerea mea e să nu fiu cu tine.

— Şi totuşi continui să vii la mine în vis.

Voiam să neg faptul că eu venisem la el, să spun ceva deştept, ca o Mare Preoteasă, dar nu puteam decât să-l privesc cu ochii căscaţi. Era aşa de frumos! Ca de obicei, era sumar îmbrăcat. Cred că descrierea mai potrivită e „dezbrăcat“. Purta blugi şi atâta tot. Avea pielea perfectă, bronzată şi i se întindea pe muşchi aşa de netedă încât îmi venea să-l ating. Ochii scânteietori, de culoarea ambrei ai lui Kalona m-au privit cu o căldură şi o bunătate care mi-au tăiat răsuflarea. Părea de optişpe ani, dar când mi-a zâmbit, părea şi mai mic, mai copilăros, mai accesibil. Urla prin toţi porii: ia uite ce tare sunt, nu-i aşa că mori după mine?

Dar era o minciună. De fapt, Kalona era mai mult decât înfricoşător şi periculos, şi nu puteam uita asta niciodată, indiferent ce părea a fi, indiferent ce-şi doreau amintirile adânc înrădăcinate în sufletul meu.

— A, deci în sfârşit îndrăzneşti să mă priveşti.

— Ei, cum nu vrei să pleci şi să mă laşi în pace, m-am gândit

să fiu politicoasă, am spus eu cu o nonşalanţă forţată.

Kalona a dat capul pe spate şi a râs. Sunetul era contagios, cald şi seducător, şi mă făcea să vreau să mă apropii mai mult ca să mă unesc cu el în râsul acela eliberator. Mă ispitea aşa de tare încât aproape că am făcut un pas spre el, moment în care aripile lui au început să freamăte. Au tremurat, apoi s-au întins un pic şi soarele a scânteiat pe neagra lor profunzime, luminând indigoul şi purpuriul care se ascundeau de obicei în străfundurile lor întunecate.

Când le-am văzut, m-am simţit de parcă m-aş fi izbit de un zid invizibil. Mi-am amintit din nou cine era, un nemuritor periculos, care voia să-mi smulgă liberul arbitru şi, într-un final, sufletul.

— Nu înţeleg de ce râzi, am spus iute. Spun adevărul. Mă uit la tine din politeţe, deşi chiar mi-aş dori să zbori departe şi să mă laşi să visez în pace.

— O, iubită Aya, a spus cu un aer serios. Niciodată nu te voi putea lăsa în pace. Noi doi suntem legaţi. Vom fi fie izbăvirea, fie pieirea celuilalt. A făcut un pas spre mine, iar eu unul înapoi. Ce alegi? Izbăvirea sau pieirea?

— Eu nu pot să vorbesc decât în numele meu, am spus şi mi-am forţat glasul să fie calm, reuşind chiar să adaug şi o notă de sarcasm, deşi simţeam în spate piatra răcoroasă a balustradei apăsându-mă ca zidurile unei temniţe. Dar amândouă par destul de nasoale. Izbăvire? Dumnezeule, îmi aminteşti de Oamenii Credinţei, şi dat fiind că ei te-ar considera un înger căzut, asta nu prea face din tine un expert în izbăvire. Pieire? Sincer, şi la faza asta îmi aminteşti de Oamenii Credinţei. De când ai devenit aşa de plictisitor de credincios?

Din doi paşi s-a apropiat de mine. Braţele lui au devenit nişte bare care mă ţineau în colivia balustradei de piatră şi a trupului lui. Aripile i-au fremătat şi i s-au deschis împrejur, eclipsând soarele cu strălucirea lor neguroasă. Simţeam răcoarea cumplită şi minunată pe care o emana întotdeauna. Ar fi trebuit să-mi displacă, dar n-a fost aşa. Răceala aia oribilă mă atrăgea profund. Îmi venea să mă lipesc de el şi să mă las purtată de dulcea suferinţă pe care mi-o putea oferi.

— Plictisitor? Micuţă A-ya, iubirea mea pierdută, secole întregi muritorii m-au numit în fel şi chip, dar în niciun caz plictisitor.

Kalona mă strivea cu statura lui. Era copleşitor! Şi avea pielea goală... mi-am smuls privirea de la pieptul lui şi l-am privit în

ochi. Îmi zâmbea, complet relaxat şi cu totul stăpân pe sine. Era aşa de frumos încât îmi tăia respiraţia. Desigur, Stark, Heath şi până şi Erik erau tipi simpatici, extraordinar de simpatici, de fapt. Dar nu se comparau cu Kalona, frumosul nemuritor. El era o capodoperă, statuia unui zeu care întruchipa perfecţiunea fizică, numai că el era mai atrăgător pentru că era în came şi oase şi era aici, la îndemâna mea.

— D... dă-te mai în spate, am încercat inutil să spun fără să-mi tremure glasul.

— Chiar asta vrei cu adevărat, Zoey?

Faptul că-mi spusese pe nume mi-a dat un fior care m-a afectat mai mult decât atunci când îmi spunea A-ya. Degetele îmi apăsau tare piatra castelului pe când încercam să mă prind de realitate ca să nu cad în mrejele lui. Am inspirat adânc şi mă pregăteam să scot o minciună şi să-i spun că da, eram al naibii de sigură că vreau să se îndepărteze de mine.

„Foloseşte-te de puterea adevărului“, mi-a trecut prin minte.

Care era adevărul? Că trebuia să mă lupt din greu cu mine însămi să nu-i sar în braţe? Că nu mă puteam abţine să nu mă gândesc la felul în care îi cedase A-ya? Sau celălalt adevăr, că-mi doream să fiu o puştoaică obişnuită, ale cărei probleme stresante erau temele pentru acasă şi fetele rele?

„Spune adevărul.“

Am clipit. Chiar puteam să spun adevărul.

— În momentul de faţă ce vreau eu cu adevărat e să dorm, să fiu normală, şi singurele mele griji să fie şcoala, plata asigurării la maşină şi cât de cretin de scumpă e benzina în prezent. Şi aş aprecia sincer dacă ai putea face ceva pe tema asta, am spus şi i-am susţinut privirea, hrănindu-mă cu puterea dată de fărâma aia de adevăr.

Mi-a zâmbit copilăreşte şi răutăcios.

— De ce nu vii la mine, Zoey?

— Hm, vezi tu, în felul ăsta nu mi s-ar rezolva niciuna dintre problemele de care am pomenit.

— Ţi-aş putea oferi mult mai mult decât aceste lucruri banale.

— Hm, sunt sigură, dar niciunul dintre ele nu ar fi normal, iar în momentul de faţă, ce mi-aş dori cu adevărat este o doză de normalitate.

Mi-a prins privirea şi-mi dădeam seama că aştepta să şovăi, să mă emoţionez şi să încep să mă bâlbâi, sau şi mai rău, să

intru în panică. Dar îi spusesem adevărul, iar asta era o mică victorie meritorie, una care îmi dădea putere. Într-un final, Kalona a fost cel care şi-a ferit privirea, cel a cărui voce a devenit brusc şovăitoare şi nesigură.

— Nu trebuie să fiu aşa. Aş putea fi mai mult de atât de dragul tău, a spus şi m-a privit din nou. Aş putea alege o altă cale, dacă ai fi alături de mine.

Am încercat să nu afişez şuvoiul de sentimente pe care le stârniseră vorbele lui în adâncul meu când a atins partea din mine pe care o trezise la viaţă A-ya.

„Găseşte adevărul“, a insistat mintea mea; şi l-am găsit din nou şi l-am rostit:

— Mi-aş dori să te cred, dar nu pot. Eşti superb, eşti ca un vis, dar în acelaşi timp eşti un mincinos. Nu am încredere în tine.

— Dar ai putea, a spus el.

— Nu, am spus sincer. Nu cred că aş putea.

— Încearcă. Dă-mi o şansă. Vino la mine şi dă-mi ocazia să-ţi dovedesc. E adevărat, iubirea mea, spune doar atât, „da“. S-a aplecat şi, cu o mişcare graţioasă, puternică şi seducătoare, nemuritorul căzut mi-a şoptit la ureche, iar buzele lui mi-au atins uşor pielea, suficient cât să mă umple de fiori. Lasă-te în voia mea şi promit că am să-ţi îndeplinesc cele mai adânci visuri.

Respiraţia mi se accelera şi mi-am lipit şi mai tare palmele de piatra din spatele meu. În momentul ăla voiam să rostesc un singur cuvânt, „da“. Ştiam ce avea să se întâmple dacă o făceam, deja simţisem genul ăsta de renunţare prin intermediul A-yei.

A scos un chicot adânc şi încrezător.

— Haide, iubirea mea pierdută. Un singur cuvânt, „da“, şi viaţa ta se va schimba pentru totdeauna.

Nu-mi mai ţinea buzele la ureche, însă privirea lui mi-o ţinea din nou prizonieră pe a mea şi îmi zâmbea. Era tânăr, perfect, puternic şi bun.

Şi îmi doream aşa de tare să accept, încât îmi era frică să vorbesc.

— Iubeşte-mă, mi-a şoptit. Iubeşte-mă doar pe mine.

Prin vălul dorinţei, mintea mea procesa ce spunea şi în sfârşit am găsit un alt cuvânt în afară de „da“.

— Neferet, am spus.

— Ce e cu ea? s-a încruntat.

— Spui că ar trebui să te iubesc doar pe tine, dar tu nici măcar nu eşti liber. Eşti cu Neferet.

Ceva din încrederea lui s-a risipit.

— Neferet nu e problema ta.

Cuvintele lui mi-au strâns inima şi am realizat că o parte însemnată din mine ar fi vrut ca el să nege faptul că sunt împreună, să-mi spună că se terminase. Dezamăgirea mi-a dat putere şi am spus:

— Ba cred că e problema mea. Ultima oară când am văzut-o, a încercat să mă omoare, şi asta când te respingeam pe tine. Dacă accept, o să-şi iasă din minţi, ce i-a mai rămas din ele. Din cauza mea. Din nou.

— De ce discutăm despre Neferet? Ea nu e aici. Priveşte frumuseţea care ne înconjoară. Gândeşte-te cum ar fi să stăpâneşti locul acesta alături de mine, să mă ajuţi să reinstaurez străvechile obiceiuri în lumea aceasta care a devenit mult prea modernă. Cu o mână mi-a mângâiat braţul. Am ignorat fiorii de pe piele şi alarma care îmi izbucnise în cap atunci când pomenise de străvechile obiceiuri şi am spus pe cel mai plângăcios ton adolescentin de care am fost în stare.

— Serios, Kalona, nu mai am chef de scandal cu Neferet, pentru că nu cred că mai fac faţă la aşa ceva.

Şi-a aruncat braţele în aer de frustrare şi a spus:

— De ce mai vorbeşti încă de Tsi Sgili? Îţi poruncesc să uiţi de ea! Nu înseamnă nimic pentru noi.

În clipa în care braţele lui m-au eliberat din strânsoare, acolo unde eram, lipită de piatră, m-am dat iute într-o parte, hotărâtă să las ceva distanţă între noi. Trebuia să mă gândesc şi avea să-mi fie imposibil dacă mă ţinea în braţe.

Kalona m-a urmat şi de data asta m-a lipit cu spatele de porţiunile mai joase din peretele acoperişului, spaţiul gol dintre dinţii de piatră. Aceştia nu-mi ofereau sprijin decât până la genunchi. Mai sus de ei simţeam vântul răcoros alintându-mi spatele şi jucându-mi-se prin păr. Nu era nevoie să mă uit înapoi. Ştiam că golul era ameţitor şi că albastrul mării mă aştepta, jos, jos de tot.

— Nu poţi fugi de mine, a spus Kalona mijindu-şi ochii de culoarea ambrei. Sub aparenţa lui seducătoare începea să mocnească mânia. Şi trebuie să ştii că am să încep să împărăţesc peste lumea aceasta foarte curând. Am să reînviu

străvechile obiceiuri şi astfel am să-i separ pe oamenii aceştia moderni, am să separ pleava de grâu. Grâul va sta alături de mine, va creşte şi va prospera în timp ce-mi va potoli mie foamea, însă pleava va fi sortită pieirii.

Am simţit că mă prăbuşesc. Folosea cuvinte vechi, poetice, dar n-aveam niciun dubiu că îmi descria sfârşitul lumii şi distrugerea a mii şi mii de fiinţe, vampiri, novici şi oameni. Cuprinsă de greaţă, mi-am dat capul pe spate şi i-am aruncat o privire habarnamistă:

— Grâu? Pleavă? Scuze, da' m-ai pierdut. Va trebui să explici mai pe limba mea.

Mult timp nu a spus nimic, doar mă studia în linişte. Apoi a zâmbit uşor, s-a întins şi mi-a mângâiat obrazul.

— Joci un joc periculos, iubirea mea pierdută.

La faza asta am împietrit.

Mâna lui mi-a lunecat uşor de pe obraz pe gât, trasând o dâră rece şi fierbinte în acelaşi timp pe pielea mea.

— Te joci cu mine. Crezi că poţi să te porţi ca o şcolăriţă căreia nu-i stă mintea la nimic altceva în afară de rochia pe care să o poarte şi de băiatul pe care o să-l sărute. M-ai subestimat. Te cunosc, A-ya. Te cunosc prea bine.

Mâna lui Kalona şi-a continuat drumul şi am inspirat şocată când mi-a cuprins sânul în palmă. Şi-a trecut degetul mare peste zona cea mai sensibilă şi am fost scuturată de un fior glacial de dorinţă. Oricât de tare m-aş fi străduit, nu puteam să nu tremur la mângâierea lui. Acolo sus, pe acoperişul din visul meu, cu marea în spate şi Kalona înainte a mea, eram captiva atingerii lui hipnotice şi am ştiut în momentul ăla cu o cumplită certitudine că nu numai amintirea A-yei mi-l făcea atrăgător. Eu eram cauza, inima mea, sufletul meu, dorinţele mele.

— Nu, te rog, opreşte-te. Voisem s-o spun tare şi cu putere, ca pe un ordin pe care nu-i putea ignora, dar vorbele îmi ieşiseră întretăiat şi firav.

— Să mă opresc? a chicotit iar. Se pare că ţi-ai pierdut adevărul. Nu îţi doreşti să mă opresc. Trupul tău tânjeşte după atingerea mea. Nu poţi să tăgăduieşti, aşa că renunţă la nesăbuita ta împotrivire. Acceptă-mă pe mine şi locul tău alături de mine. Uneşte-te cu mine şi împreună vom crea o lume nouă.

M-am aplecat spre el, dar am reuşit să şoptesc:

— Nu pot.

— Dacă nu mi te alături, vei deveni duşmanul meu şi vei arde alături de restul plevei. În timp ce vorbea privirea i s-a mutat de la faţă la sânii mei. Acum mi-i cuprinsese pe amândoi cu mâinile. Ochii lui de culoarea ambrei deveniseră galeşi şi rătăcitori în timp ce mă mângâia, răspândindu-mi valuri glaciale de dorinţă nepoftită prin corp şi durere în inimă, minte şi suflet.

Tremuram aşa de tare încât glasul mi s-a auzit întretăiat:

— E un vis... e doar un vis. Nu e adevărat, am spus, dorind parcă să mă conving pe mine.

Dorinţa pe care mi-o arăta îl făcea şi mai seducător. Mi-a zâmbit intim şi continua să-mi mângâie sânii.

— Da, visezi. Deşi e şi ceva adevăr şi realitate aici, alături de dorinţele tale cele mai adânci şi nemărturisite. Zoey, în visul acesta eşti liberă să faci tot ce-ţi doreşti, putem face tot ce-ţi doreşti.

„E doar un vis“, mi-am repetat mie însămi. „Te rog, Nyx, fă ca puterea adevărului ăstuia să mă trezească.“

— Vreau să fiu cu tine, am spus. Kalona a zâmbit triumfător, dar înainte să mă facă din nou captiva familiarei îmbrăţişări de nemuritor, am adăugat: Dar adevărul e că, oricât de tare te doresc, sunt tot Zoey Redbird, nu A-ya, iar asta înseamnă că în viaţa asta am ales să urmez calea lui Nyx. Kalona, nu am să-mi trădez zeiţa dându-mă ţie! Am strigat aceste ultime cuvinte şi m-am aruncat înapoi, am căzut de pe acoperişul castelului şi am plonjat spre malul stâncos, jos, jos de tot.

Printre propriile ţipete, l-am auzit pe Kalona strigându-mi numele.

Capitolul 13
Zoey

Am sărit drept în fund în pat, ţipând de parcă tocmai m-ar fi aruncat cineva într-o groapă cu păianjeni. Îmi ţiuiau urechile şi corpul îmi tremura aşa de tare, de-am zis că mi se face rău, dar undeva în panica aia, am realizat că nu eram singura care ţipa. Mi-am rotit privirea în întuneric, m-am forţat să tac, am inspirat şi am încercat să-mi vin în fire. Unde naiba eram? Pe fundul mării? Făcută terci pe stâncile insulei?

Nu... nu..., eram la mănăstirea benedictină... În camera pe

care ne-o repartizaseră mie şi Afroditei... care acum era în patul de alături şi ţipa ca o apucată.

— Afrodita! am strigat ca să-i acopăr ţipetele. Termină! Sunt eu. Linişteşte-te.

S-a oprit din ţipete, dar respira greu, cuprinsă de panică.

— Lumina! Lumina! a spus, de ziceai că e locuitoarea patriei atacurilor de panică. Am nevoie de lumină! Trebuie să văd!

— Bine, bine! Stai aşa.

Mi-am adus aminte de lumânarea de pe măsuţa dintre paturile noastre, am pipăit la întâmplare pe acolo până am dat de o brichetă. A trebuit să-mi potolesc mâna apucându-mă de încheietură cu stânga ca să pot aprinde lumânarea, dar tot a fost nevoie de cinci încercări, înainte ca mucul să se aprindă şi lumina caldă a lumânării să-mi dezvăluie faţa albă, fantomatică a Afroditei şi ochii ei roşii.

— Dumnezeule! Ce ochi ai!

— Ştiu, ştiu. La dracu'! La dracu'! Tot nu văd, a spus ea printre suspine.

— Nu-ţi face griji, nu-ţi face griji, aşa a fost şi ultima oară. Îţi aduc o cârpă udă şi nişte apă, ca data trecută şi... Cuvintele mi-au fost curmate de conştientizarea motivului pentru care Afrodita avea ochii stacojii şi am înţepenit undeva între pat şi chiuvetă. Ai avut o viziune, nu?

N-a spus nimic. Pur şi simplu şi-a pus faţa în palme şi a dat din cap, plângând.

— Stai liniştită, o să fie bine, am tot repetat, m-am dus repede la chiuvetă, am apucat un prosop de mâini, l-am îmbibat cu apă rece şi am umplut cu apă unul dintre cele două pahare din apropiere. Apoi m-am întors iute la Afrodita. Stătea încă pe marginea patului, cu faţa în palme. Suspinele ei depăşiseră faza de plâns isteric şi trecuseră la cea cu icnete de-ţi rupeau inima. M-am dus la spatele ei şi i-am umflat pernele. Ia şi bea. Apoi întinde-te pe spate ca să pot să-ţi pun prosopul ăsta ud pe ochi.

Şi-a luat mâinile de pe faţă şi a pipăit după pahar. Am condus-o spre el şi apoi m-am uitat la ea cum bea însetată, îţi mai aduc imediat. Mai întâi întinde-te şi pune-ţi ăsta pe ochi.

Afrodita s-a lăsat pe spate pe pernele puse teanc şi s-a uitat chiaună la mine. Te băga în sperieţi. Avea ochii roşii rău şi păreau ciudaţi şi fantomatici pe faţa mult prea albă.

— Îţi văd silueta, un pic, a spus uşor. Dar eşti toată roşie, ca şi

când ai sângera, a încheiat Afrodita cu un suspin sughiţat.

— Nu sângerez, sunt bine. Asta a fost mai demult, ai uitat? Iar tu te-ai simţit mai bine după ce ai închis ochii şi te-ai odihnit un pic.

— Îmi aduc aminte, doar că nu-mi aminteam să fi fost atât de rău.

A închis ochii. Am împăturit prosopul şi i l-am aşezat uşor pe ei, apoi am trântit o minciunică:

— Ba a fost la fel de rău şi data trecută.

Mâinile i s-au agitat pe lângă prosop o clipă înainte să-i cadă pe lângă corp. M-am dus înapoi la chiuvetă şi am umplut iar paharul. Privind-o în oglindă, am spus:

— A fost nasoală viziunea?

Am văzut cum îi tremurau buzele, apoi a inspirat prelung şi sacadat.

— Da.

— Mai vrei apă? am întrebat-o când m-am dus înapoi la pat.

A încuviinţat din cap şi a spus:

— Mă simt de parcă aş fi alergat la maraton printr-un deşert torid, nu că aş face vreodată aşa ceva. Nu eşti deloc sexy când eşti plin de transpiraţie.

Bucuroasă că părea din nou ea însăşi, am zâmbit şi i-am condus din nou mâna spre paharul de apă. Apoi m-am aşezat pe patul meu cu faţa la ea şi am aşteptat.

Simt că te uiţi la mine, a spus.

— Scuze. Credeam că dau dovadă de răbdare dacă nu spun nimic, m-am explicat şi apoi am făcut o pauză. Vrei să mă duc să-l aduc pe Darius? Sau poate pe Damien? Sau pe amândoi?

— Nu! a spus ea iute. Am văzut-o înghiţind de câteva ori, apoi, cu o voce mai calmă, a continuat. Stai un pic cu mine, da? Nu vreau să fiu singură în momentul ăsta, mai ales că nu văd nimic.

— Bine, nu mă duc nicăieri. Vrei să-mi povesteşti viziunea?

— Nu neapărat, dar presupun că trebuie. Am văzut şapte femei vampir. Păreau importante, puternice, toate erau evident Mari Preotese. Erau într-un loc tare de tot. Bag mâna în foc că era al unor bogătaşi de pe vremuri, nu porcării din alea de noi îmbogăţiţi cu gusturi îndoielnice. - Am dat ochii peste cap la ea, chestie pe care, din nefericire, nu a văzut-o. - La început nici măcar nu mi-am dat seama că e o viziune, am crezut că e un

vis. Mă uitam la femeile alea vampir care stăteau pe nişte scaune ca nişte tronuri şi aşteptam să se întâmple ceva ciudat, ca de vis, de exemplu să se transforme toate în Justin Timberlake, să sară în picioare, să-mi dedice un striptease şi să mi-o cânte p-aia cu Sexy Back.

— Hm, am făcut. Interesant vis. E un tip cool, deşi cam prostuţ, da' cam îmbătrâneşte.

— Tu ia-ţi o pauză. Ai prea mulţi băieţi ca să mai visezi măcar la încă unul. Lasă-mi-l mie pe Justin. În orice caz, nici nu s-au transformat în Justin, nici nu mi-au executat un striptease. Chiar mă întrebam ce se întâmplă, când a devenit mai mult decât evident că era o viziune, pentru că a apărut şi Neferet.

— Neferet!

— Mda. Şi Kalona era împreună cu ea. Numai ea a vorbit, dar femeile vampir nu o priveau. Ele nu-şi puteau lua ochii de la Kalona.

N-am spus, dar ştiam ce simţeau.

— Neferet spunea ceva despre acceptarea schimbărilor pe care le aduseseră ea şi Erebus, revoluţionând totul, reînviind obiceiurile străvechi... etc., etc.

— Erebus! i-am întrerupt seria de etc.-uri. Încă mai pretinde că el e Erebus?

— Mda şi în acelaşi timp mai spune că ea e Nyx Reîncarnată, pe scurt Nyx, dar n-am prins tot ce spunea, pentru că am luat foc cam pe atunci.

— Ai luat foc? Adică ai început să arzi?

— Hm, de fapt, nu eram eu, ci unele dintre femeile vampir. Era ciudat, una din viziunile cele mai ciudate pe care le-am avut vreodată, de fapt. O parte din mine se uita la Neferet care vorbea cu cele şapte femei vampir, dar în acelaşi timp o altă parte din mine pleca din încăpere, una câte una, odată cu ele. Simţeam că nu toate credeau ce spunea Neferet, şi cu alea am rămas. Până ce au luat foc.

— Vrei să spui că au luat foc pur şi simplu?

— Da, da' era ciudat. Acum îmi dădeam seama că gândesc lucruri rele despre Neferet, acum m-am trezit că luaseră foc, dar când s-a întâmplat asta, erau în mijlocul unui câmp. Dar nu numai ele ardeau, a spus Afrodita şi a golit şi restul paharului de apă. Au mai ars o mulţime de alţi oameni împreună cu ele: fiinţe umane, vampiri şi novici. Ardeau cu toţii pe acelaşi câmp şi focul

părea să se răspândească, cuprinzând întreaga lume.

— Ce?

— Mda, era nasol rău. N-am mai avut niciodată o viziune în care să moară vampiri. Mă rog, mai puţin alea două despre tine, dar tu eşti doar novice, aşa că nu se pune.

Mi-am irosit energia încruntându-mă la ea, pentru că nu vedea oricum.

— Ai mai recunoscut pe altcineva în afară de vampirii care ardeau? Erau şi Kalona şi Neferet acolo?

Preţ de un moment, Afrodita nu a spus nimic. Apoi a întins mâna şi şi-a luat prosopul umed de la ochi, a clipit şi îmi era clar că roşul ochilor începea să se ducă. A mijit ochii la mine şi a spus:

— E mai bine. Aproape că te văd. Bun, deci aşa se sfârşeşte viziunea: Kalona era acolo, dar Neferet, nu. În schimb, erai tu. Împreună cu el. Şi chiar vreau să spun că erai cu el. Tipul era efectiv călare pe tine, iar tu nu ziceai nu. Apropo, ce scârboşenie că a trebuit să fiu martoră la scena ai de coţăială, mai ales că vedeam din perspectiva oamenilor care se prăjeau, în timp ce tu făceai prostioare. Pe scurt, era mai mult decât evident că sfârşitul lumii era provocat de faptul că tu erai cu Kalona.

Mi-am trecut mâna tremurătoare pe faţă, de parcă aş fi putut să şterg amintirea mea drept A-ya în braţele lui Kalona.

N-am să fiu niciodată cu Kalona.

— Bun, ce vreau să spun acum nu e din cauză că sunt o scârbă, cel puţin nu de data asta.

— Dă-i înainte şi spune.

— Eşti reîncarnarea A-yei.

— Deja am stabilit chestia asta, am spus cu un glas mai tăios decât voisem.

Afrodita a ridicat mâna.

— Stai un pic. Nu te acuz de nimic. Numai că fata asta cherokee din vechime cu care îţi împărţi sufletul a fost creată să-l iubească pe Kalona, nu?

— Da, dar tu trebuie să înţelegi un lucru. Eu nu sunt ea! am spus fiecare cuvânt încet şi limpede.

— Zoey, uite care e faza, eu ştiu chestia asta, dar mai ştiu şi că eşti mai atrasă de Kalona decât vrei să recunoşti de faţă cu cineva, şi probabil aici eşti şi tu inclusă. Deja ai avut o amintire drept A-ya atât de puternică încât ai leşinat. Dacă nu eşti

complet capabilă să-ţi controlezi sentimentele faţă de el pentru că atracţia asta îţi este adânc înrădăcinată în suflet?

— Tu crezi că nu m-am gândit deja la chestia asta? La naiba, Afrodita, o să mă feresc de Kalona! am strigat cuprinsă de frustrare. Complet ferită, aşa nu e nicio şansă să fiu vreodată cu el, iar viziunea ta nu se va îndeplini.

— Nu e chiar aşa de simplu. Viziunea în care eşti cu el nu a fost singura pe care am avut-o. De fapt, acum că mă gândesc la asta, semăna un pic cu viziunile alea stupide în care tu mureai, îţi tăiau gâtul şi efectiv îţi cădea capul, şi apoi în aceeaşi nenorocită de viziune mă înecam şi eu cu tine. Ca să zici că nu sunt stresată!

— Da, îmi aduc aminte. De fapt, vedeai moartea mea.

— Mda, dar până acum eu sunt singura care a trăit moartea ta repetată. Repet, oribilă chestie.

— Vrei te rog să-mi povesteşti şi restul viziunilor pe care le-ai avut?

Mi-a aruncat o privire chinuită, dar a continuat.

— Deci, viziunea s-a despărţit în două, ca faza cu cele două morţi ale tale. Acum te pupăceai şi făceai prostii cu Kalona... A, şi am simţit şi agonie.

— Mda, are logică din moment ce ardeai, am spus, iritată că nu-mi spunea naibii odată despre viziune.

— Nu, vreau să spun că am simţit altfel de agonie şi sunt destul de sigură că nu era de la oamenii care ardeau. Mai era cineva acolo, şi categoric era ameninţat.

— Ameninţat? Sună aiurea, am spus, şi iar m-a luat cu dureri de stomac.

— Îhî, neplăcut rău. La un moment dat ardeau oameni şi eu simţeam agonie la greu, etc., etc., iar tu făceai treaba aia cu îngerul malefic. Apoi s-a schimbat totul. Era clar că era într-o altă zi şi într-un alt loc. Oamenii ardeau încă şi încă simţeam agonia aia ciudată, dar în loc să fad prostioare cu Kalona, te-ai desprins din braţele lui. Dar nu te-ai dus prea departe. Şi i-ai spus ceva. Indiferent ce i-ai spus, chestia asta a schimbat cu totul lucrurile.

— În ce fel?

— L-ai omorât, şi focul şi restul de chestii s-au oprit.

— L-am omorât pe Kalona!

— Mda. Cel puţin, aşa mi-a dat mie impresia.

— Şi ce i-am spus de-a avut puterea asta?

A ridicat din umeri.

— Nu ştiu. N-am auzit. Eu aveam viziunea din perspectiva oamenilor care ardeau şi simţeam agonia aia cretină de peste tot; eram prea ocupată cu durerea aia insuportabilă ca să mai fiu atentă la vreo silabă din ce-ai spus tu.

— Eşti sigură că a murit? Ideea e că nu poate să moară, pentru că e nemuritor.

— Mie aşa mi s-a părut. Ce i-ai spus tu l-a făcut să se dezintegreze.

— Şi a dispărut?

— De fapt, mai degrabă a explodat. Cam aşa ceva. E greu de descris pentru că, hm, eu ardeam şi tipul a început să strălucească tare de tot, şi era greu să-ţi dai seama ce i se întâmplă exact. Dar pot să-ţi spun că s-a împrăştiat oarecum, şi când s-a întâmplat chestia asta, focul s-a oprit şi am ştiut că totul o să fie bine.

— Asta e tot ce s-a întâmplat?

— Nu. Ai plâns.

— Ce?

— Mda, după ce l-ai omorât pe Kalona, ai plâns. Bocet în bună regulă şi tot tacâmu'. Apoi viziunea s-a terminat, iar eu m-am trezit cu o durere de cap oribilă şi cu dureri îngrozitoare de ochi. A, şi tu ţipai de parcă înnebuniseşi naibii, a spus şi m-a privit îndelung, gânditoare. Apropo, de ce ţipai?

— Am avut un coşmar.

— Cu Kalona?

— Nu vreau să vorbesc despre chestia asta.

— Mare păcat, pentru că va trebui să vorbeşti despre chestia asta. Zoey, am văzut lumea în flăcări, în timp ce tu şi Kalona dădeaţi chef. Asta nu-mi miroase a bine.

— N-o să se întâmple aşa ceva, am spus. Nu uita că m-ai şi văzut omorându-l.

— Ce-ai visat? a insistat.

— Mi-a oferit lumea. A spus că o să reînvie vechile obiceiuri şi că vrea să domnesc împreună cu el, sau altă porcărioară de genul ăsta. Nu am spus numai „nu, mersi“, ci şi „nici de-a naibii“. A spus că o să dea foc... O, mărită zeiţă! Stai un pic, ai spus că ai văzut oameni arzând pe un câmp? Se poate să fi fost un câmp de grâu?

Afrodita a ridicat din umeri.

— Presupun că da. Pentru mine toate câmpurile sunt la fel.

Am simţit o apăsare în piept şi m-a luat durerea de stomac.

— A spus că o să separe pleava de grâu şi că o să dea foc la pleavă.

— Ce naiba e aia pleavă?

— Nu ştiu exact, dar sunt sigură că are legătură cu grâul. Bun, încearcă să-ţi aduci aminte. Câmpul ăla pe care ardeau, avea chestii înalte, aurii, ierboase, sau era verde, ca ierburile cosite sau ca porumbul, sau ceva de genul, care, ăăă, să nu semene cu grâul?

— Era galben. Şi înalt. Şi ierbos. Presupun că se poate să fi fost grâu.

— Deci ce m-a ameninţat Kalona în vis s-a cam adeverit în viziunea ta.

— Numai că în vis nu i-ai cedat şi nu ai pornit o mare partidă de giugiuleală cu el. Sau greşesc eu?

— Nu! M-am aruncat de pe o stâncă, de-aia urlam de-mi plesneau creierii.

— Pe bune? m-a întrebat şi a făcut mari ochii roşiatici. Chiar ai sărit de pe o stâncă?

— Hm, de fapt, am sărit de pe acoperişul unui castel, care castel era pe o stâncă.

— Sună naşpa.

— E chestia cea mai înfricoşătoare pe care am făcut-o în viaţa mea, dar mai puţin nasol decât să stau cu el acolo. M-am cutremurat când mi-am amintit de atingerea lui şi de dorul cumplit şi profund pe care mi-l trezea. Trebuia să scap de el.

— Hm, pe viitor va trebui să regândeşti chestia asta.

— Ce?

— Vrei să căşti urechile? L-am văzut pe Kalona devenind stăpânul lumii. Dădea foc oamenilor, şi când zic oameni vreau să zic şi vampiri, şi fiinţe umane. Dar tu l-ai oprit. Sincer, cred că viziunea mea spune că singura persoană în viaţă care poate să-l oprească eşti tu. Deci nu poţi să fugi de el. Zoey, trebuie să te gândeşti ce i-ai spus de l-a omorât şi apoi să te duci la el.

— Nu! Nu mă duc la el.

Afrodita mi-a adresat o privire plină de compasiune.

— Trebuie să lupţi cu chestia asta cu reîncarnarea şi să-l distrugi o dată pentru totdeauna pe Kalona.

Prin cap mi-a trecut „la naiba!“, moment în care un pumn s-a apucat să bată în uşă.

Capitolul 14
Zoey

— Zoey! Eşti acolo? Dă-mi drumul!

În mai puţin de-o secundă eram jos din pat şi mă înfiinţam la uşă. Am deschis-o vijelios şi l-am văzut pe Stark prăvălit pe tocul uşii.

— Stark, ce cauţi jos din pat? Avea pe el pantaloni de spital, fără bluză şi pieptul îi era acoperit cu un bandaj alb uriaş care îi înconjura tot toracele. Era palid la faţă, fruntea îi era acoperită de broboane de sudoare, respira superficial şi greoi şi părea gata-gata să cadă.

Dar în mâna dreaptă ţinea strâns arcul în care avea pregătită o săgeată.

— Rahat! Bagă-l înăuntru înainte să leşine, pentru că, dacă pică lat, nu mai reuşim în viaţa noastră să-l ridicăm, şi e prea mare să putem să-l târâm.

Am încercat să-l prind pe Stark, dar m-a împins cu o forţă care m-a uimit.

— Nu, mă simt bine, a spus păşind ameninţător în cameră şi rotindu-şi privirea primprejur, de parcă s-ar fi aşteptat să sară cineva din dulap. Nu leşin, s-a stropşit în timp ce-şi controla respiraţia.

— Stark, nu e nimeni aici, am spus aşezându-mă în faţa lui şi atrăgându-i din nou atenţia asupra mea. Ce cauţi aici? Nici măcar n-ar trebui să te dai jos din pat, darămite să urci scările.

— Te-am simţit. Erai îngrozită, aşa că am venit la tine.

— Am avut un coşmar, atât tot. Nu eram în niciun pericol.

— Kalona? Iar ţi-a apărut în vis?

— Iar? De cât timp îl visezi? a întrebat Afrodita.

— Dacă nu dormi cu cineva, şi nu mă refer doar la o colegă de cameră, Kalona poate să-ţi apară în vis dacă vrea, a explicat Stark.

— Nu-mi miroase a bine.

— Sunt doar vise, am intervenit eu.

— Ştim noi sigur? a întrebat Afrodita.

Îl întrebase pe Stark, dar i-am răspuns eu:

— Păi, din câte vezi nu am murit, aşa că a fost doar un vis.

— N-ai murit? Trebuie să explici chestia asta, a spus Stark. Respiraţia i se stabilizase şi, deşi încă părea palid, lăsa impresia unui războinic până în măduvă, gata să-şi respecte jurământul şi să-şi ocrotească Marea Preoteasă.

— Zoey s-a aruncat de pe o stâncă în vis, ca să scape de Kalona, l-a pus Afrodita în temă.

— Ce ţi-a făcut? a întrebat Stark cu glas scăzut şi încărcat de furie.

— Nimic! am zis mult prea iute.

— Asta pentru că ai sărit de pe stâncă înainte să apuce să facă ceva, a spus Afrodita.

— Ce încerca să facă? a întrebat Stark din nou.

— Vechea poveste, am spus cu un oftat. Vrea să mă controleze. El nu prezintă aşa lucrurile, dar asta vrea. Însă niciodată n-am să-i dau ce-şi doreşte.

Lui Stark i s-au încleştat fălcile.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că o să încerce să ajungă la tine în vis. Îi ştiu trucurile! Ar fi trebuit să mă asigur că dormi cu Heath sau cu Erik.

— Asta e o noutate! a pufnit Afrodita. Iubitul cu numărul trei vrea să te culci cu iubitul numărul unu sau numărul doi.

— Nu sunt iubitul ei! aproape că a urlat Stark. Sunt războinicul ei. Am jurat s-o ocrotesc, şi asta înseamnă mai mult decât vreo amorezare de rahat sau vreo gelozie stupidă.

Afrodita s-a holbat la el; o dată în viaţa ei părea să nu ştie ce să spună.

— Stark, a fost doar un vis, am spus mai convinsă decât eram. Nu contează de câte ori dă Kalona buzna în visele mele, rezultatul o să fie acelaşi. N-am să cedez în faţa lui.

— Ar fi bine să te asiguri că e aşa, pentru că, dacă cedezi, noi ceilalţi suntem într-un mare rahat, a spus Afrodita.

— Ce vrea să spună cu asta?

— A avut încă o viziune, atâta tot.

— Atâta tot? Şi cică lumea te apreciază! a spus şi s-a uitat lung la Stark. Şi ia zi, arcaşul lu' peşte, dacă dormi cu Zoey, nu-i mai apare Kalona în vis?

— Aşa ar trebui, a spus Stark.

— Atunci cred că ar trebui să dormi cu Zoey şi, întrucât deja e

îngrămădeală aici, eu am tăiat-o.

— Unde te duci? am întrebat.

— La Darius. Şi mă doare în cot dacă asta îi stresează pe pinguini. Pe bune, mă doare cumplit capul, aşa că dormim doar, dar măcar sunt cu vampirul meu. Şi cu asta, basta.

Şi-a înşfăcat hainele şi geanta. Mi-am închipuit că se bagă în baie să se schimbe de cămaşa de mamaie înainte să se ducă la Darius, ocazie cu care mi-am amintit că şi eu eram îmbrăcată în cămaşă de noapte de mamaie. M-am aşezat pe pat şi am oftat. Mda, deja mă văzuse goală în toată splendoarea mea, chestie mult mai jenantă decât o cămaşă albă de bumbac de mamaie. Mi-au căzut umerii. Zeiţă, pentru o tipă cu o mulţime de iubiţi, aveam probleme serioase în materie de aspect!

Înainte ca Afrodita să iasă pe uşă, am strigat:

— Să nu sufli o vorbă despre viziune până mă mai gândesc şi eu la chestia asta. Adică - am continuat în grabă - poţi să-i spui lui Darius, dar atât, da?

— M-am prins. Vrei să eviţi isteria. Mi-e indiferent. Şi aşa nu prea am chef să văd cum îi apucă pandaliile pe tocilarii tăi şi pe restul găştii. Dormi, Z! Ne vedem la apus, a spus, i-a făcut uşor lui Stark cu mâna, apoi a închis hotărâtă uşa în urma ei.

Stark s-a apropiat de pat, s-a aşezat greoi lângă mine şi a tresărit un pic când durerea din piept probabil l-a atenţionat. Şi-a lăsat arcul şi săgeata pe măsuţa de noapte şi mi-a zâmbit trist.

— Şi deci nu mai am nevoie de astea?

— Aşa zici tu?

— Ceea ce înseamnă că, numai bine, acum am mâinile libere, a spus, a deschis larg braţele şi mi-a aruncat o privire şmecheroasă. Vino aici, Z!

— Stai un pic, am spus şi m-am dus iute la fereastră ca să mai trag de timp şi mă întrebam cum fac de mă mut din braţele unui bărbat în ale altuia. E clar că nu mă pot odihni până nu mă asigur că nu o să te prăjeşti, am bălmăjit. În timp ce trăgeam transperantele, n-am rezistat tentaţiei şi m-am uitat afară, gest care mi-a fost răsplătit cu imaginea unei zile prea puţin luminoase. Aveam înaintea mea o lume cenuşie şi tăcută, copleşită de gheaţă şi întuneric. Nemişcarea era totul. Era de parcă viaţa dincolo de mănăstire, împreună cu copacii, iarba şi cablurile de electricitate căzute, ar fi îngheţat. Hm, cred că aşa

se explică cum ai ajuns până aici fără să te prăjeşti. Nu e soare afară, am spus continuând să privesc pe fereastră, fascinată de lumea transformată în gheaţă.

— Ştiam că nu mă pândeşte niciun pericol, a spus Stark din pat. Simţeam că a răsărit soarele, dar că nu străluceşte, la câtă gheaţă şi nori sunt, şi că nu e niciun pericol dacă vin la tine. Apoi a adăugat: Z, vino încoace! în mintea mea ştiu că eşti bine, dar instinctul meu încă are emoţii.

M-am întors, surprinsă că tonul lui şmecheros dispăruse. Am plecat de la fereastră şi i-am luat mâna, aşezându-mă pe marginea patului.

— Eu chiar sunt bine, mult mai bine decât tine dacă ai fi dat buzna aici într-o dimineaţă însorită.

— Trebuia să vin când am simţit că ţi-e frică. Chiar cu riscul propriei vieţi. Asta implică jurământul meu faţă de tine.

— Serios?

A dat din cap, a zâmbit şi mi-a dus mâna la buze.

— Serios. Eşti domniţa mea şi Marea mea Preoteasă. Am să te ocrotesc veşnic.

I-am cuprins faţa cu mâna şi nu mă puteam abţine să nu-l privesc fix dintr-un motiv din care brusc mi-a venit să plâng.

— Nu, nu plânge, a spus şi mi-a şters lacrimile de pe obraz. Vino la mine.

M-am strecurat lângă el fără un cuvânt, atentă să nu-l lovesc în piept. M-a cuprins cu braţul, iar eu m-am sprijinit de el, sperând că mâna lui caldă avea să alunge amintirea pasiunii de gheaţă a lui Kalona.

— O face special, ştii, nu?

N-a fost nevoie să întreb. Ştiam că vorbea despre Kalona.

Stark a continuat să vorbească.

— Nu e adevărat; mă refer la ce te face să simţi. Aşa face el. Simte slăbiciunea cuiva şi se foloseşte de ea. Stark a făcut o pauză şi-mi dădeam seama că mai voia să spună ceva, dar nu voiam să aud. Voiam să mă ghemuiesc şi, la adăpostul braţelor războinicului meu, voiam să dorm şi să uit.

Dar nu puteam. Nu după amintirea A-yei şi nu după viziunea Afroditei.

— Continuă, am spus. Şi mai ce?

M-a strâns mai tare în braţe şi a spus:

— Kalona ştie că slăbiciunea ta este legătura pe care o ai cu

fata aia cherokee care l-a ţinut captiv.

— A-ya, am spus.

— Mda, A-ya. O s-o folosească împotriva ta.

— Îmi dau seama.

Simţeam că ezită, dar într-un final a spus:

— Îl doreşti. Mă refer la Kalona. Te face să-l doreşti. I te opui, dar reuşeşte să ajungă la tine.

Mi s-a strâns stomacul şi mă lua cu greaţă, dar i-am răspuns sincer:

— Ştiu, şi mi-e frică.

— Zoey, ştiu că o să continui să-l refuzi, dar dacă cedezi vreodată, poţi conta pe mine. O să intervin între tine şi Kalona, chiar dacă e ultimul lucru pe care îl fac.

Mi-am lăsat capul pe umărul lui şi îmi aminteam prea bine că Afrodita nu spusese că ar fi apărut şi el în vreuna dintre viziuni.

A întors capul şi m-a sărutat uşurel pe frunte.

— A, apropo, drăguţă cămaşă de noapte.

M-am pomenit că, tam-nesam, îmi scapă un hohot de râs.

— Dacă n-ai fi rănit, ţi-aş trage una să mă ţii minte.

— Să ştii că-mi place, a spus el cu un zâmbet şmecheresc, îmi dai senzaţia că sunt în pat cu o şcolăriţă rea de la o şcoală din aia preparatoare catolică, numai pentru fete. Vrei să-mi povesteşti despre bătaia cu perne în pielea goală la care te dedai cu colegele tale de cameră?

Mi-am dat ochii peste cap la el.

— Poate mai târziu, când nu mai rişti să mori.

— Mai bine. Şi aşa sunt prea obosit să-mi arăt muşchii.

— Stark, de ce nu bei din mine? Numai un pic, am continuat iute, când a început să protesteze. Uite, Kalona nu e aici. De fapt, din visul meu e destul de evident că e departe, din moment ce pe nicăieri pe lângă Oklahoma nu e nicio insulă.

— N-ai de unde să ştii unde e. În vis ar fi putut să te facă să crezi că e pe oriunde.

— Nu, e pe o insulă, am spus, şi în momentul ăla am ştiut că bănuiala mea e corectă. A trebuit să se ducă pe o insulă ca să-şi refacă forţele. Ai idee unde ar putea fi? L-ai auzit vreodată vorbind cu Neferet despre vreo insulă?

Stark a clătinat din cap:

— Nţ. N-a pomenit niciodată nimic despre asta de faţă cu mine, dar faptul că e pe o insulă arată că l-ai rănit. Rău.

— Ceea ce înseamnă că în momentul ăsta sunt în siguranţă şi în acelaşi timp că nu se întâmplă nimic dacă bei din mine.

— Nu, a spus cu hotărâre.

— Nu vrei?

— Nu fi nebună! Vreau, dar nu pot. Nu se poate, nu în momentul ăsta.

— Ai nevoie de sângele meu, de energie, sau spirit, sau mă rog, ca să te faci bine, am spus şi am ridicat bărbia, ca să-mi vadă bine jugulara. Hai, dă-i drumul, muşcă-mă, am spus, am închis ochii şi mi-am ţinut respiraţia.

Stark s-a pus pe râs, chestie care m-a făcut să casc ochii la el. Chicotea, se ţinea îndurerat de piept, gâfâia, şi apoi râdea iar.

— Ce te hlizeşti aşa? am întrebat încruntată.

Stark a reuşit să se controleze suficient cât să poată spune:

— Parcă ai fi dintr-un film din ăla vechi cu Dracula. Ar tre bui să întrebi dacă vreau să-ţi beau sângele, a spus cu o faţă schimonosită şi cu dinţii rânjiţi.

Am simţit că mă îmbujorez şi m-am desprins de el.

— Nu mai contează. Uită că am pomenit de chestia asta. Hai la culcare, da? Am dat să mă întorc cu spatele, dar m-a prins de umăr şi m-a întors înapoi spre el.

— Stai puţin, am dat-o în bară, a spus brusc serios. Zoey, m-a strigat şi m-a atins pe obraz. Nu beau din tine pentru că nu pot, nu pentru că nu vreau.

— Da, ai mai spus, am replicat jenată şi am dat să întorc capul, dar m-a forţat să-l privesc.

— Scuză-mă, a spus cu un glas deodată adânc şi sexy. N-ar fi trebuit să râd de tine, ar fi trebuit să-ţi spun adevărul, dar sunt războinic de puţin timp. Mai durează un pic până îmi iese cum trebuie. Mi-a mângâiat obrazul cu degetul mare, urmându-mi linia desenelor. Ar fi trebuit să-ţi spun că singurul lucru pe care mi-l doresc mai tare decât să gust din sângele tău e să te ştiu în siguranţă, puternică, a spus şi m-a sărutat, în plus de asta, nu e nevoie să beau din tine pentru că ştiu că o să mă fac bine. Şi-a atins buzele de ale mele. Vrei să ştii cum de ştiu chestia asta?

— Îhî, am murmurat.

— Ştiu pentru că siguranţa ta îmi dă putere, Zoey. Şi acum dormi. Eu sunt aici, a spus, s-a întins pe spate şi m-a luat lângă el.

Chiar înainte să închid ochii, am şoptit:

— Dacă încearcă cineva să mă trezească, ai vrea te rog să-l omori?

Stark s-a pus pe chicotit.

— Tot ce-ţi pofteşte inima, domniţă.

— Bravo, am spus, am închis ochii şi am adormit cu războinicul meu, care mă ţinea strâns şi mă proteja de vise şi de fantomele trecutului.

Capitolul 15
Afrodita

— Acu' pe bune, poponarilor. Treceţi înapoi în pat, împreună, îhh! În noaptea asta eu am nevoie de vampirul meu.

Afrodita stătea cu braţele încrucişate în pragul uşii camerei pe care o împărţeau Darius, Damien, Jack şi Ducesa. Remarcase, cu o vagă senzaţie de iritare, că Damien, Jack şi Ducesa stăteau toţi ghemuiţi într-un pat. Îi aminteau de nişte căţeluşi, e drept, dar nu era cinstit că pe pinguini nu-i deranja că dorm împreună, în vreme ce pe ea o trimiseseră să doarmă cu Zoey în cameră. Sau cel puţin aşa încercaseră.

— Ce e, Afrodita? Ce s-a întâmplat? a întrebat Darius venind repede spre ea, în timp ce cu o mână trăgea pe el un tricou, acoperindu-şi pieptul superb, şi cu cealaltă îşi lua în picioare pantofii.

Ca de obicei, Darius reacţiona înainte ca oricine altcineva să intre în funcţiune, un motiv în plus pentru care se îndrăgostise de el.

— Totul e în regulă. Atât că Zoey doarme cu Stark. La noi în cameră. Şi n-am de gând să asist la aşa ceva, prin urmare trebuie să ne schimbăm şi noi colegii de cameră.

— Zoey se simte bine? a întrebat Damien.

— Am o bănuială că deja se simte mai mult decât bine, a spus Afrodita.

— Nu mă gândeam că Stark e pregătit pentru, ăăă, chestii din astea, a spus Jack cu delicateţe. Părea adormit, avea părul ciufulit şi ochii umflaţi. Afroditei i se părea şi mai căţeluş decât de obicei, drăguţ foc. Desigur, mai bine îşi scotea ochii din cap decât să spună aşa ceva cu voce tare.

— A reuşit să urce până la camera noastră de la etaj, aşa că

presupun că e pe cale să se vindece.

— Ooo, lui Erik n-o să-i placă treaba asta, a remarcat Jack vesel. Mâine o să asistăm la un mic circ amoros.

— Circul a avut deja loc. Z i-a dat papucii lui Erik în noaptea asta.

— Pe bune?! a intervenit Damien.

— Mda, şi era şi timpul. Posesivul ăla trebuia să dispară din peisaj, a spus Afrodita.

— Şi se simte bine? a întrebat Damien.

Afroditei nu-i plăcea privirea lui, ca de obicei, mult prea pătrunzătoare. Nu avea absolut deloc de gând să pomenească de faptul că Zoey îl visase pe Kalona şi că ăsta era motivul pentru care Stark dormea cu ea. În acelaşi timp, nici despre viziunea ei nu avea de gând să vorbească, lucru pe care cu dragă inimă avea să i-l pună în cârcă lui Zoey, şi sigur avea s-o facă pe viitor, când Damien avea să se oftice că ea nu suflase o vorbă despre asta. Prin urmare, ca să scape de băgăcioasa asta mică de Damien, a ridicat dintr-o sprânceană perfect pensată şi i-a aruncat un rânjet menit să-l bage în ceaţă.

— Că cine oi fi tu, maică-sa în variantă gay?

Damien s-a burzuluit imediat, după cum se şi aştepta de altfel Afrodita:

— Nu, sunt prietenul ei!

— Ce mă plictiseşti! De parcă noi n-am şti chestia asta. Zoey se simte bine! Măritã zeiţă, mai las-o şi pe ea să respire.

— O las să respire, a spus Damien încruntat. Atât că eram îngrijorat.

— Unde e Heath? El ştie că s-a despărţit de Erik şi că, ăăă, doarme cu Stark? a întrebat Jack, încheind propoziţia, chipurile în şoaptă, ca un actor de teatru.

Afrodita şi-a dat ochii peste cap.

— De-aia nu mai pot eu unde e Heath, şi cred că nici pe ea nu o interesează unde e, asta dacă nu cumva are nevoie de o gustare. Are treabă, a spus ea clar. Afrodita chiar nu voia să-i jignească pe Damien şi pe prietenul lui, Jack, dar dacă le tăia macaroana, scăpa de Damien, chestie care nici măcar nu dădea rezultat sută la sută. S-a întors spre Darius, care stătea lângă ea şi o privea cu atenţie, cu un amestec de amuzament şi îngrijorare. Eşti gata de plecare, frumuseţe?

— Desigur. S-a uitat înapoi la Damien şi la Jack înainte să

închidă uşa. Ne vedem la apus.

— Bine! a scos Jack un tril, în timp ce Damien se uita lung şi cu atenţie la ea.

Odată ajunşi pe hol, Afrodita nu făcuse mai mult de câţiva paşi când Darius a apucat-o de încheietură şi a oprit-o. Înainte să apuce să spună ceva, i-a pus mâinile pe umeri şi a privit-o în ochi.

— Ai avut o viziune, i-a spus el fără ocolişuri.

Afroditei i s-au umplut ochii de lacrimi. Era complet înnebunită după muntele ăsta de om care o cunoştea aşa de bine şi căruia părea să-i pese aşa de mult de ea.

— Mda.

— Te simţi bine? Eşti palidă şi ai încă ochii injectaţi.

— Mă simt bine, a spus, deşi nici propriilor ei urechi nu le sunase convingătoare.

A cuprins-o în braţe şi s-a lăsat îmbrăţişată, alinată peste poate de forţa lui.

— A fost la fel de rău ca data trecută? a întrebat.

— A fost mai rău.

Cu faţa lipită de pieptul lui, a vorbit cu un glas aşa de blând şi de dulce, încât ar fi şocat aproape pe toată lumea care o cunoştea.

— A fost încă viziune în care murea Zoey?

— Nu. De data asta avea legătură cu sfârşitul lumii, dar apărea şi Zoey.

— Mergem înapoi la ea?

— Nu, chiar doarme cu Stark. Se pare că îi tot apare în vis Kalona şi, dacă doarme cu un tip, nu mai vine.

— E bine, a spus Darius. La capătul holului s-a auzit un zgomot, iar Darius a tras-o după colţ, afundându-se amândoi şi mai mult în umbră, în timp ce o călugăriţă trecea pe acolo, fără să fie conştientă de prezenţa lor.

— Auzi, apropo de somn, ştiu că Z e Marea Preoteasă, dar nu e singura care are nevoie să-şi facă somnul de frumuseţe, a şoptit Afrodita când au rămas din nou singuri pe hol.

Darius i-a aruncat o privire cercetătoare.

— Ai dreptate. Probabil că eşti epuizată, mai ales că ai avut o viziune.

— Nu vorbeam doar despre mine, domnu' Muşchi. Mă gân deam în timp ce veneam aici unde am putea să mergem şi mi-a

venit o idee, una genială, dacă zic până şi eu.

— Sunt convins, a spus Darius, zâmbind.

— Desigur. În orice caz, mi-am amintit că le-ai spus pinguini lor că Stark trebuie să doarmă cel puţin opt ore zdravene. Deci acum nu e în camera lui intimă, întunecoasă şi confortabilă, în schimb, săraca de ea e goală.

Afrodita l-a împuns cu nasul în gât, s-a ridicat pe vârful picioarelor şi i-a ronţăit lobul urechii.

El a râs şi a cuprins-o cu braţul.

— Eşti genială.

În drum spre camera goală a lui Stark, Afrodita l-a pus la curent cu viziunea ei şi cu visul lui Zoey. El a ascultat-o cu atenţie şi în linişte, al doilea lucru care o atrăsese la el. Primul fusese faptul că era o superbucată, desigur.

Camera lui Stark era confortabilă şi întunecoasă, luminată doar de o singură lumânare. Darius a tras un scaun lângă uşă şi l-a proptit de clanţă, o mişcare deşteaptă, ca să împiedice pe oricine să dea buzna peste ei. Apoi a scotocit printr-un dulap din colţul încăperii şi a scos cearşafuri şi pături curate, cu care a făcut din nou patul, pomenind că nu voia ca ea să doarmă în aştemuturile unui vampir rănit.

Afrodita l-a privit în timp ce-şi scotea cizmele şi blugii, şi apoi şi-a scos sutienul de sub bluză. Se gândea ce ciudat era că avea pe cineva care să aibă grijă de ea, cineva care chiar părea s-o placă pentru ea, ceea ce era o mare surpriză. Tipii o plăceau pentru că era sexy sau pentru că era bogată, populară şi o provocare, sau, de regulă, pur şi simplu pentru că era o scârbă. Întotdeauna o uimise câţi tipi se înnebuneau după scârbe. N-o plăceau pentru că era Afrodita. De fapt, de obicei nu se deranjau să afle cine era ea în realitate, dincolo de părul frumos, picioarele lungi şi atitudinea hotărâtă.

Însă lucrul care o şoca cel mai tare la relaţia ei cu Darius, şi categoric începea să fie o relaţie, era faptul că nu făcuseră sex. Încă. Sigur, toată lumea credea că şi-o pun ca iepurii, şi asta le dăduse de înţeles, chiar îi încurajase să creadă aşa. Dar nu era adevărat. Şi, dintr-un motiv sau altul, nu i se părea ciudat. Dormiseră împreună şi avuseseră chiar şi partide serioase de giugiuleală, dar nu merseseră mai departe de atât.

Şocată de ceea ce realizase, Afrodita a înţeles ce se petrecea între ea şi Darius: înaintau cu paşi mici şi se cunoşteau mai bine

unul pe celălalt. Chiar asta făceau, şi descoperea că îi plăcea că înaintau cu paşi mici la fel de tare cât îi plăcea să îl cunoască mai bine pe Darius.

Se îndrăgosteau!

Gândul ăsta înspăimântător i-a înmuiat Afroditei genunchii atât de brusc, încât s-a dat înapoi spre scaunul din colţul camerei şi, ameţită, s-a aşezat.

Darius a terminat de făcut patul şi s-a uitat nedumerit la ea în partea cealaltă a camerei.

— Ce faci aşa de departe?

— Stăteam şi eu jos, a spus ea iute.

A aplecat capul într-o parte şi a întrebat-o:

— Chiar te simţi bine? Ai spus că ai ars împreună cu vampirii în viziunea ta. Încă mai resimţi efectele? Eşti palidă.

— Mi-e un pic sete şi încă mă ustură ochii, dar mă simt bine.

Când a rămas acolo, în partea cealaltă, fără să dea semne că s-ar apropia de pat, i-a zâmbit nedumerit şi a spus:

— Nu eşti obosită?

— Ba da, ba da.

— Să-ţi aduc nişte apă?

— A, nu! îmi iau eu. Nu e nicio problemă. Afrodita a ţâşnit ca o marionetă din aia ciudată cu sfori şi s-a dus la chiuvetă in celălalt colţ al încăperii. Umplea un con de hârtie cu apă când Darius a apărut brusc în spatele ei şi i-a pus din nou mâinile puternice pe umeri. De data asta degetele lui mari au început să-i frământe muşchii extrem de încordaţi de pe gât.

— Aici e toată tensiunea, a spus el, masând de la gât spre umeri.

Afrodita a lăsat jos paharul cu apă şi a rămas nemişcată. Darius i-a masat umerii în tăcere, transmiţându-i prin atingerea sa cât de mult ţinea la ea. În sfârşit, ea a lăsat paharul să-i alunece dintre degete, capul i-a căzut înainte şi a oftat adânc, încântată.

— Ai nişte mâini magice.

— Fac orice pentru tine, domniţa mea.

Afrodita a zâmbit şi s-a sprijinit de mâinile lui, relaxându-se din ce în ce mai tare. Îi plăcea foarte tare faptul că Darius o trata ca pe Marea lui Preoteasă, deşi nu avea Semn şi nu avea să fie niciodată vampir. Îi plăcea că el nu se îndoia de faptul că era deosebită în ochii lui Nyx, că era Aleasă de zeiţă. Era

limpede că lui nu-i păsa dacă asta implica şi un Semn. Îi plăcea că...

Dumnezeule! De fapt, îl iubea! Rahat!

Afrodita a ridicat brusc capul şi s-a întors aşa de repede, încât Darius s-a dat iute şi speriat un pas înapoi, lăsând spaţiu între ei.

— Ce e? a întrebat el.

— Te iubesc! a izbucnit, apoi a dus mâinile la gură de parcă ar fi încercat, mult prea târziu, să împiedice cuvintele să ţâşnească.

Războinicul a zâmbit larg, pe îndelete.

— Mă bucur că spui asta. Şi eu sunt îndrăgostit de tine.

Ochii Afroditei au început să se umple de lacrimi şi a clipit cu putere să şi le oprească, l-a împins şi a plecat.

— Mărită zeiţă! Ce naşpa!

În loc să răspundă izbucnirii ei, Darius a privit-o pur şi simplu cum se ducea furioasă spre pat. Afrodita îi simţea privirea nestrămutată, în timp ce ea se gândea dacă să se aşeze pe pat sau să se întindă în el. Într-un sfârşit a renunţat la amândouă variantele, hotărând că nu îi plăcea imaginea pe care ar crea-o stând în pat. Se simţea deja destul de vulnerabilă, expusă cum stătea aşa în cămaşă, în chiloţi şi atâta tot, aşa că s-a întors spre Darius.

— Ce e? s-a burzuluit ea.

El a înclinat capul, un zâmbet trist i s-a aşternut pe buze, iar ochii îi păreau mult mai maturi decât îl arăta restul feţei.

— Părinţii tăi nu se iubesc, Afrodita. Din câte mi-ai spus despre ei, se poate să fie incapabili să simtă dragoste faţă de toată lumea, şi asta te include şi pe tine.

Afrodita şi-a înălţat bărbia şi i-a căutat privirea.

— Nu-mi spui nicio noutate.

— Tu nu eşti mama ta.

Vorbise cu delicateţe, dar simţise vorbele lui ca pe nişte cuţite care i se înfipseseră în inimă.

— Ştiu şi asta! a spus, şi brusc îşi simţi buzele împietrite.

Darius s-a apropiat uşor de ea. Cât de graţios îi părea Afroditei, cât de puternic părea întotdeauna! O iubea pe ea? Cum şi de ce? El nu-şi dădea seama ce scârbă îngrozitoare era?

— Chiar ştii? Tu eşti capabilă să simţi iubire, chiar dacă mama tu nu este, i-a spus.

„Dar sunt capabilă să fiu iubită?“ îi venea să-i urle întrebarea asta, dar nu putea. Mândria, care îi vorbea mai tare decât înţelegerea din ochii lui Darius, i-a curmat vorbele şi în schimb a făcut ceea ce îi dădea siguranţă, a devenit agresivă.

— Normal că ştiu. Dar tot e nasoală toată chestia dintre noi. Adevărul e că tu eşti vampir, iar eu sunt fiinţă umană. Tot ce-ţi pot fi vreodată e consoartă, şi nici măcar asta, pentru că deja sunt Impregnată de fraiera şi ţăranca aia de Stevie Rae, Impregnare de care pare să-mi fie imposibil să scap, deşi m-ai muşcat şi tu. Afrodita a încercat să uite de tandreţea pe care i-o arătase Darius când băuse din ea, deşi pentru el sângele ei Impregnat era mânjit. A încercat, fără succes să nu se gândească la plăcerea şi liniştea pe care le găsise în braţele lui, şi asta fără să facă sex.

— Nu cred că ai dreptate. Nu eşti doar o fiinţă umană, iar Impregnarea de Stevie Rae nu ne afectează. Eu în asta văd o probă în plus a importanţei tale în ochii lui Nyx. Ea ştie că Stevie Rae are nevoie de tine.

— Dar tu nu ai nevoie de mine, a spus Afrodita cu amă răciune.

— Ba am nevoie de tine, a corectat-o el cu hotărâre.

— Pentru ce? Nici măcar nu ne-o tragem!

— Afrodita, de ce faci asta? Ştii că te doresc, dar noi suntem ceva mai mult decât trupuri şi dorinţă. Legătura noastră este mai profundă de atât.

— Nu văd în ce fel! a spus Afrodita, gata-gata să izbucnească iar în lacrimi, ceea ce a enervat-o şi mai tare.

— Văd eu. A scurtat şi restul distanţei dintre ei, a prins-o de o mână şi s-a lăsat într-un genunchi înaintea ei. Trebuie să te întreb ceva.

— Zeiţă! Ce e?

Oare avea să facă ceva ridicol, de exemplu s-o ceară în căsătorie?

Şi-a dus mâna pumn la inimă şi a privit-o în ochi.

— Afrodita, preaiubită Profetesă a lui Nyx, îţi cer să-mi accepţi jurământul de războinic. Mă prind să te ocrotesc cu inima, mintea, trupul şi sufletul. Mă prind să-ţi aparţin înaintea tuturor celorlalţi şi să-ţi fiu în slujbă până la ultima suflare din lumea asta, şi mai mult de atât, dacă asta e vrerea zeiţei noastre. Îmi accepţi jurământul?

Pe Afrodita a cuprins-o un val nestăpânit de bucurie. Darius voia să fie războinicul ei! Dar bucuria asta n-a ţinut-o prea mult, pentru că gândul i-a zburat la repercusiunile jurământului lui.

— Nu poţi fi războinicul meu. Zoey e Marea ta Preoteasă. Dacă e să juri să intri în slujba cuiva, ea trebuie să fie aia. Nu putea să sufere că trebuia să spună cuvintele astea, şi mai puţin gândul la Darius aşezat în genunchi în faţa lui Zoey.

— Zoey e Marea mea Preoteasă, la fel şi a ta, dar ea are deja un războinic. Am văzut cât de entuziasmat a fost tânărul Stark atunci când ajurat. Nu are nevoie de un alt războinic care să-i devină umbră. În plus, Zoey deja mi-a dat binecuvântarea ei să intru în slujba ta.

— Ce-a făcut?

Războinicul a dat solemn din cap.

— Era cinstit să-i explic lui Zoey care îmi sunt intenţiile.

— Deci nu e doar un impuls? Chiar te-ai gândit dinainte la chestia asta?

— Desigur, a spus şi i-a zâmbit. Vreau să te ocrotesc veşnic.

Afrodita a clătinat din cap.

— Nu poţi.

Zâmbetul lui Darius a pălit.

— Pot să mă pun în slujba cui vreau, nu există niciun obstacol. Sunt tânăr, dar sunt priceput. Te asigur că pot să te ocrotesc.

— Nu la asta mă refer! Ştiu că eşti priceput, chiar prea priceput! Asta e problema, a spus Afrodita şi a început să plângă.

Afrodita, nu te înţeleg.

— De ce vrei să intri în slujba mea? Sunt o scârbă împuţită!

— Ba eşti unică, a spus el şi zâmbetul i-a revenit pe buze.

Afrodita a clătinat din cap.

— O să te rănesc. Întotdeauna îi rănesc pe cei care se apropie de mine.

— Atunci e bine că sunt un războinic puternic. Nyx a dovedit înţelepciune când m-a dăruit ţie, iar eu sunt mai mult decât încântat de alegerea zeiţei.

— De ce?

Acum obrajii Afroditei erau scăldaţi de lacrimi, care îi picurau din barbă şi îi udau cămaşa.

— Pentru că meriţi pe cineva care te preţuieşte dincolo de bogăţie, de frumuseţe şi de statut social. Meriţi pe cineva care

te preţuieşte pentru ceea ce eşti tu. Şi te întreb din nou dacă îmi accepţi jurământul.

Afrodita i-a privit chipul frumos şi viril şi ceva din adâncul ei s-a eliberat pe când ea întrezărea viitorul în ochii lui sinceri şi hotărâţi.

— Da, îţi accept jurământul, a spus ea.

Cu un chiot de bucurie, Darius s-a ridicat şi şi-a luat Profetesa în braţe. Şi-a strâns-o la piept cu delicateţe până la apus, în timp ce ea plângea ca să alunge nodul tristeţii, al singurătăţii şi al furiei care îi ţinuseră atâta timp inima înlănţuită.

Capitolul 16
Stevie Rae

De obicei, Stevie Rae nu avea probleme cu somnul. Da, era un clişeu, ce-i drept, dar în timpul zilei dormea de parcă ar fi fost, ăăă, moartă. Dar nu şi în ziua aia. În ziua aia nu reuşise să-şi alunge gândurile, sau poate ar fi fost mai corect să spună că nu reuşise să-şi alunge gândurile vinovate.

Ce avea să facă cu Rephaim?

Ar trebui să-i spună lui Zoey, aşa ar fi bine, nu avea niciun dubiu.

— Sigur, şi Zoey să se suie pe pereţi ca o pisică cu tinichele de coadă, şi-a mormăit în barbă, continuând să se plimbe prin faţa intrării tunelului din beci. Stevie Rae era singură, dar arunca întruna priviri piezişe împrejur, de parcă s-ar fi aşteptat să vină cineva pe furiş la ea.

Şi ce dacă venea cineva aici jos s-o caute? Nu făcea nimic rău! Nu putea să doarmă, atâta tot.

Cel puţin, îşi dorea ca asta să fie tot.

Stevie Rae s-a oprit şi s-a uitat în întunericul reconfortant din tunelul pe care îl crease cu nu foarte mult timp în urmă în pământul solid. Ce naiba avea să facă cu Rephaim?

Nu putea să-i spună lui Zoey despre el. Nu avea să înţeleagă. Nimeni nu putea să înţeleagă de fapt. La naiba, nici măcar ea nu se înţelegea! Tot ce ştia era că nu putea să-i trădeze şi să le spună celorlalţi despre el. Dar când nu era prin preajma lui, când nu-i auzea vocea şi nu-i vedea durerea mult prea umană în priviri, o cuprindea panica şi îşi făcea griji deoarece faptul că-l

ascundea pe Imitatorul de Corbi dovedea că-şi pierdea orice urmă de raţiune.

„E duşmanul tău!“ Gândul acesta îi tot dădea târcoale şi se zbătea necontrolat, ca o pasăre rănită.

— Nu. În momentul ăsta nu e duşmanul meu, e doar rănit.

Stevie Rae a rostit aceste vorbe acolo, în tunel, pământului care îi dădea siguranţă şi putere.

A făcut ochii mari când a trăsnit-o gândul ăsta. Faptul că era rănit cauzase toată nenorocirea asta! Dacă ar fi fost întreg şi ar fi atacat-o pe ea sau pe oricare dintre ceilalţi, n-ar fi ezitat să se apere pe sine sau pe ei.

„Şi dacă îl duc undeva unde se poate vindeca?“ Da! Asta era soluţia! Nu trebuia să-l protejeze, pur şi simplu nu voia să permită să fie măcelărit. Dacă îl ducea undeva, la adăpost, undeva unde nu-l deranja nimeni, Rephaim se putea vindeca şi apoi alegea el ce să facă. Ea aşa făcuse. Poate hotăra să se alăture celor buni, care luptau împotriva lui Kalona şi lui Neferet. Sau poate că nu. Indiferent de situaţie, nu mai era grija ei.

Dar unde putea să se ducă?

Şi atunci, cum se uita aşa în tunel, în minte i-a venit soluţia perfectă. Asta însemna că trebuia să-şi mărturisească unele secrete, dar dacă o făcea, se întreba dacă Zoey avea să înţeleagă de ce îi ascunsese diverse lucruri. „Trebuie să înţeleagă. În fond, şi ea fusese nevoită să facă nişte alegeri mai puţin agreabile.“ Şi în orice caz, Stevie Rae bănuia că Zoey nu avea să fie chiar aşa de surprinsă de ce o să-i spună; probabil că deja o mirosise de ceva timp.

Deci avea să-i spună lui Zoey despre chestia asta, lucru care cel puţin îi garanta că locul în care urma să-l ducă pe Rephaim nu avea să se transforme prea curând în gara centrală a novicilor. Nu avea să fie complet singur şi sută la sută în siguranţă, dar ea măcar scăpa de el şi nu mai era responsabilitatea sau datoria ei.

Entuziasmată şi copleşită de faptul că găsise o soluţie la cumplita ei problemă, Stevie Rae s-a concentrat şi şi-a verificat ceasul biologic veşnic exact. Mai era o oră până la apus. Într-o zi normală n-ar fi reuşit niciodată să facă ce avea de gând, dar azi simţea moleşeala soarelui care încerca fără succes să strălucească prin stratul gros de nori plumburii, grei de gheaţă, care păreau să se fi instalat definitiv deasupra oraşului Tulsa.

Era destul de sigură că nu avea să ia foc dacă ieşea afară, şi de asemenea, că nu avea să dea de vreo călugăriţă băgăcioasă, dat fiind că totul era îngheţat şi alunecos în jurul mănăstirii. Era valabil şi în cazul novicilor obişnuiţi. Novicii cu semiluni roşii erau ultima ei problemă, cel puţin din zori şi până la amurg. Ei încă erau vârâţi în pătuţurile lor din subsol. Desigur, toată lumea avea să se trezească în decurs de o oră şi, dacă o cunoştea bine pe Z, şi chiar o cunoştea, avea să convoace o întrunire ca să stabilească următoarea lor mişcare, ceea ce însemna că se aştepta să fie şi ea prezentă.

Stevie Rae îşi frământa nervoasă mâinile. În timpul marii întruniri în care puneau ţara la cale, trebuia să le spună lui Zoey şi celorlalţi despre secretele ei. Ce n-ar fi dat să scape de asta!

Apoi se mai adăuga şi faptul că Afrodita mai avusese o viziune. Stevie Rae nu ştia ce văzuse, dar datorită Impregnării dintre ele, simţise tulburarea pe care i-o cauzase Afroditei, tulburare care crescuse, apoi se domolise, ceea ce probabil însemna că acum Afrodita dormea buştean. Ăsta era un lucru bun, pentru că nu voia ca aceasta să fie conştientă şi să-şi dea seama ce avea ea de gând. Tot ce spera era că Afrodita nu ştia deja prea multe.

— Deci, acum ori niciodată. Hai, curaj, şi-a şoptit Stevie Rae.

Nu şi-a dat ocazia să i se facă frică şi a urcat iute, în linişte scările beciului până în subsolul propriu-zis al mănăstirii. Cum era de aşteptat, toţi novicii erau laţi. Sforăitul clar al lui Dallas plutea prin încăperea cufundată în întuneric, ceea ce mai că i-a smuls un zâmbet.

S-a dus la patul ei gol şi a luat pătura. Apoi a refăcut drumul până în beci şi a pornit spre gura tunelului prin bezna neîndurătoare cu o încredere supraomenească. Fără urmă de ezitare, s-a afundat în ea, încântată de aroma şi de senzaţia plăcută a pământului care o înconjura. Deşi ştia că ceea ce era pe cale să facă putea deveni cea mai mare greşeală a vieţii ei, pământul încă o putea influenţa şi calma, alinându-i nervii întinşi, asemenea îmbrăţişării familiare a unui părinte.

Stevie Rae a mers prin tunel până la primul cot lin. Acolo s-a oprit şi a lăsat pătura jos. A inspirat adânc de trei ori, ca să se concentreze. Când a vorbit, glasul ei era abia şoptit, dar avea atâta forţă încât aerul din jurul ei efectiv a fremătat, asemenea valurilor de căldură care se desprind vara din asfalt.

— Pământule, îmi aparţii, aşa cum îţi aparţin şi eu ţie. Te chem la mine. Tunelul din jurul lui Stevie Rae s-a umplut brusc de mirosul unui câmp acoperit de fân şi de sunetul vântului care şuieră printre frunze. Simţea sub tălpi iarbă, care de fapt nu era acolo, dar asta nu era tot. Simţea pământul din jurul ei, şi această senzaţie împrumutată de element - recunoaşterea pământului ca o entitate însufleţită, simţitoare - a copleşit-o pe Stevie Rae.

A ridicat braţele şi şi-a îndreptat vârfurile degetelor spre tavanul jos din pământ al tunelului.

— Te rog, deschide-te.

Tavanul s-a cutremurat şi de sus s-a coborât o perdea de pământ, la început uşor, apoi, cu un sunet care amintea de oftatul unei bunicuţe, pământul s-a deschis deasupra ei.

Instinctul a făcut-o să se retragă în umbrele ocrotitoare ale tunelului, dar avusese dreptate în privinţa soarelui: categoric nu era nici urmă de el pe nicăieri. Ploua? Nu, a tras ea concluzia pe când privea cerul mohorât şi câteva picături i-au căzut pe faţă, nu ploua. Era lapoviţă, şi destul de puternică, ceea ce îi uşura misiunea.

Stevie Rae şi-a înfăşurat pătura în jurul umerilor şi a început să urce pe peretele prăbuşit al tunelului spre lumea exterioară. A ieşit nu foarte departe de grota Fecioarei Maria, între ea şi copacii care se înşirau de-a lungul laturii vestice a curţii mănăstirii. Era destul de întuneric, încât ai fi zis că soarele apusese deja, dar Stevie Rae încă mijea ochii, detestând cât de vulnerabilă o făcea să se simtă lumina zilei, chiar dacă lumina asta era aşa de bine filtrată încât era aproape inexistentă.

Şi-a alungat neliniştea şi şi-a venit repede în fire, pentru că a văzut magazia în care îl lăsase pe Rephaim un pic mai la stânga ei. Şi-a lăsat capul în jos ca să se protejeze de picăturile reci şi tăioase de gheaţă şi a pornit sprintenă spre magazie. Exact ca în noaptea de dinainte, când a atins zăvorul nu s-a putut abţine să nu gândească: „Te rog, fă să fi murit... Ar fi mai simplu dacă ar fi murit...“

În magazie era mai cald decât îşi închipuise şi mirosea ciudat. Pe lângă mirosurile de la maşina de tuns iarbă şi alte maşinării pe ulei şi benzină, la care se adăuga mulţimea de pesticide şi îngrăşământ de pe rafturile din magazie, mai era ceva, ceva care îi dădea fiori. Abia ocolise zona cu maşinăria pentru

îngrijirea gazonului şi pornea uşor spre fundul magaziei, când a realizat de ce-i amintea mirosul ăla. Au început să-i tremure picioarele şi s-a oprit de tot.

Magazia, înmiresmată de mirosul lui Rephaim şi al sângelui lui, îi amintea de bezna care o înconjurase după ce înviase, iar umanitatea ei fusese aproape complet distrusă. Îi amintea de perioada aceea întunecată şi de zilele şi nopţile în care fusese stăpânită de furie, de foame, de violenţă şi de frică.

Şi-a înăbuşit un icnet când a realizat care era problema cu mirosul. Novicii cu semiluni roşii, ceilalţi novici, cei despre care nu prea voia să-i spună lui Zoey, miroseau la fel. Nu exact la fel, şi se îndoia că un nas mai puţin fin ca al ei putea măcar să facă legătura, dar ea putea, şi chiar o făcuse. Iar asta îi îngheţa sângele, ca o presimţire sumbră.

— Iar vii singură, a spus Rephaim.

Capitolul 17
Stevie Rae

Cuvintele lui Rephaim au plutit prin întuneric până la ea. Fără să vadă monstrul care era în realitate, glasul lui avea ceva ce-l făcea să pară penetrant şi sfâşietor de uman. În fond, asta îl salvase cu o zi înainte. Umanitatea lui o influenţase şi nu fusese în stare să îl omoare.

Însă azi părea altfel, mai puternic decât înainte, iar lucrul ăsta o liniştea şi o îngrijora în acelaşi timp.

Dar şi-a alungat neliniştea. Nu era o puştoaică neajutorată care o lua la fugă la primul semn de pericol. Era în stare să ia la şuturi un păsăroi fără nicio problemă. Şi-a îndreptat spatele. Se hotărâse să-l ajute să fugă şi exact asta avea de gând să facă.

— Şi la cine te aşteptai? La John Wayne şi la o întreagă gaşcă? Imitând-o pe mama ei când vreunul dintre fraţii ei era bolnav şi stresant, Stevie Rae a pornit hotărâtă înainte. Silueta, care mai înainte fusese o îngrămădeală în fundul magaziei, i-a apărut în raza vizuală şi ea i-a adresat cea mai directă privire de care a fost capabilă. Hm, văd că nu eşti mort şi poţi să te ridici, deci deduc că te simţi mai bine.

Şi-a aplecat capul uşor într-o parte:

— Cine e John Wayne şi toată gaşcă?

— Gaşca. Înseamnă eroii pozitivi care vin să te salveze. Da' nu te bucura prea tare. Nu vine nicio armată, sunt doar eu.

— Tu nu te consideri un erou pozitiv?

A surprins-o cu capacitatea lui de a avea o discuţie adevărată şi s-a gândit că, dacă ar fi putut să închidă ochii sau să-şi ferească privirea, ar fi fost aproape gata să creadă că era un tip normal. Dar, desigur, ştia mai bine de atât. Nu putea niciodată să închidă ochii în prezenţa lui sau să-şi ferească privirea, şi categoric nu era normal.

— Ba da, sunt erou pozitiv, dar nu sunt tocmai o armată, a spus Stevie Rae, iar apoi l-a privit ostentativ. Încă arăta ca naiba, rănit şi plin de sânge, dar nu mai zăcea într-o parte, grămadă. Stătea în fund, sprijinit pe partea stângă, care nu era rănită, în fundul magaziei. Pusese prosoapele cu care îl acoperise ea ca pe nişte bucăţi de pătură. Avea ochii strălucitori şi vii, şi nu o slăbeau o clipă. Deci te simţi mai bine?

— După cum ai spus, n-am murit. Unde sunt ceilalţi?

— Ţi-am spus, restul Imitatorilor de Corbi au plecat cu Kalona şi cu Neferet.

— Nu, mă refer la ceilalţi fii şi fiice de om.

— A, de prietenii mei vorbeşti. Majoritatea dorm. Aşa că nu avem prea mult timp. N-o să fie uşor, dar cred că am găsit o cale prin care să te scot de aici dintr-o bucată. S-a oprit şi s-a abţinut să-şi frământe mânile. Poţi să mergi, nu?

— Am să fac ce trebuie.

— Ce naiba înseamnă asta? Zi şi tu da sau nu! Nu e de glumă.

— Sssunt de acord.

Stevie Rae a înghiţit în sec când l-a auzit sâsâind şi a tras concluzia că greşise când se gândise că, dacă închidea ochii, avea să i se pară normal tipul.

— Bine, atunci hai să mergem.

— Unde mă duci?

— Nu mi-a trecut altceva prin cap decât că trebuie să te duc undeva unde poţi să fii la adăpost şi să te vindeci. Nu poţi să rămâi aici. Sigur dau de tine. Auzi, tu n-ai problema cu statul sub pământ ca taică-tu, nu?

— Prefer cerul pământului, a spus cu amărăciune, muşcând aproape din cuvinte şi şuierând.

— Şi asta înseamnă că nu poţi să stai sub pământ? a întrebat Stevie Rae cu mâinile în şolduri.

— Aş prefera să nu fie cazul.

—Preferi să rămâi în viaţă, ascuns sub pământ, sau să stai aici, cu mari şanse să fii descoperit şi să mori? „Sau şi mai rău“, a gândit, dar nu a spus tare.

O vreme a tăcut, iar Stevie Rae a început să se întrebe dacă Rephaim chiar voia să trăiască, lucru pe care nu-l luase în considerare. Se gândea că ar fi avut logică. Ai lui îl abandonaseră crezând că nu mai are cum să scape, iar lumea modernă era cu totul diferită decât atunci când el era în came şi oase şi teroriza aşezările cherokee. Oare cât de rău o dăduse în bară prin faptul că nu-l lăsase să moară?

— Prefer să trăiesc.

Judecând după privirea lui, Stevie Rae se gândea că, poate, anunţul lui îl surprindea şi pe el la fel de tare ca pe ea.

— Bine. Atunci trebuie să te iau de aici, a spus şi a făcut un pas spre el, dar apoi s-a oprit. Trebuie să te fac iar să promiţi că o să fii cuminte?

— Sunt prea slăbit ca să fiu un pericol pentru tine, a răspuns creatura cu simplitate.

— Bine, atunci am să consider că e încă valabilă promisiunea de mai devreme. Numai să nu faci vreo prostie, şi atunci poate ieşim cu bine din asta. Stevie Rae s-a dus la el şi s-a ghemuit. Trebuie să mă uit la pansamente. Poate e nevoie să le schimb sau să le mai strâng înainte să plecăm. L-a verificat metodic, explicând tot timpul cu glas tare ce făcea: Hm, muşchiul de copac pare să dea rezultate. Nu văd prea mult sânge. Ai glezna destul de umflată, dar nu cred că e ruptă. În orice caz, nu simt nimic rupt. I-a bandajat iar glezna şi i-a strâns mai bine şi celelalte bandaje, lăsând la final aripa distrusă. Stevie Rae s-a întins undeva în spatele lui şi a început să-i îndrepte bandajele care i se desfăcuseră, iar Rephaim, care în timpul examinării stătuse tăcut şi complet nemişcat, a tresărit şi a gemut de durere. Ah, la naiba! Scuze. Ştiu că ai aripa într-o stare nasoală.

— Mai leagă o bucată de cârpă în jurul meu. Leag-o mai strâns pe corp. N-am să pot să merg dacă nu mi-o imobilizezi complet.

Stevie Rae a dat aprobator din cap şi a spus:

— Am să fac ce pot. A mai rupt fâşii dintr-un prosop, apoi s-a aplecat ca să ajungă la spatele lui. A strâns din dinţi şi şi-a făcut treaba cât de repede şi de delicat putea, ofticată că Imitatorul

de Corbi tremura şi îşi tot înăbuşea gemetele de durere.

Când a terminat cu aripa, i-a dat nişte apă cu canciocul şi l-a ajutat să bea. După ce s-a oprit din tremurat, Stevie Rae s-a ridicat şi i-a întins mâinile.

— Hai, curaj, găină, că te tai!

S-a uitat la ea, şi pe faţa lui ciudată se citea nedumerirea. A zâmbit şi i-a explicat:

— Înseamnă să prinzi curaj şi să faci ce trebuie, chiar dacă e greu ca naiba.

El a dat din cap, apoi s-a întins uşor şi a prins-o de mâini. Stevie Rae s-a ţinut bine, a tras, dându-i timp să-şi mute greutatea şi să se adune. Cu un icnet de durere a reuşit să stea în picioare, deşi nu a pus mare greutate pe glezna rănită şi nu părea prea sigur pe picioare.

Stevie Rae l-a ţinut de mâini ca să-l lase să se obişnuiască cu poziţia, şi în timp ce-şi făcea griji că ar putea să leşine, se gândea ce ciudat era că avea mâinile aşa de calde şi de umane, întotdeauna fusese de părere că păsările sunt nişte fiinţe reci şi agitate. De fapt, nu-i plăceau păsările, niciodată nu-i plăcuseră. Găinile din bătătura mamei ei o speriau de moarte cu datul lor isteric din aripi şi cu cotcodăcitul ăla cretin. Brusc şi-a adus aminte de o dată când strângea ouăle şi o găină grasă şi morocănoasă o ciugulise, gata-gata să-i scoată un ochi.

Stevie Rae s-a cutremurat, iar Rephaim şi-a lăsat mâinile să cadă.

— Te simţi bine? a întrebat ca să mai acopere momentul neplăcut de linişte care se lăsase între ei.

A mormăit şi a dat din cap. Stevie Rae a dat şi ea din cap.

— Stai puţin. Înainte să începi să mergi ca lumea, stai să văd ce găsesc ca să te ajut. S-a uitat printre uneltele de grădină, oprindu-se în final la o lopată zdravănă cu coada de lemn. S-a dus înapoi la Rephaim, a măsurat-o pe lângă el, cu o mişcare rapidă a smuls coada lopeţii şi i-a dat-o. Foloseşte-o ca pe un baston. Ca să nu mai pui toată greutatea pe glezna rănită. Poţi să te sprijini şi pe mine un pic, dar odată ce ajungem în tunel, va trebui să te descurci singur, aşa că ai nevoie de asta.

Rephaim a luat coada de lemn de la ea.

— Ai o forţă impresionantă.

— Nu-mi prinde rău, a ridicat Stevie Rae din umeri.

Rephaim a făcut un pas timid înainte, ajutându-se de coadă

ca să se sprijine, şi chiar a reuşit să se deplaseze, deşi Stevie Rae vedea că îl durea rău. Totuşi a pornit singur spre uşa magaziei, şchiopătând. Apoi s-a oprit şi a privit-o nerăbdător.

— Mai întâi, am să te acopăr cu asta. Sper să nu ne vadă nimeni, dar în cazul în care vreo călugăriţă curioasă cască ochii pe fereastră, o să mă vadă ajutând pe cineva înfăşurat într-o pătură. Sau, cel puţin, aşa sper.

Rephaim a dat din cap, iar Stevie Rae l-a înfăşurat cu pătura, punându-i-o pe cap şi vârând-o în marginea bandajului de pe piept ca s-o ţină strânsă.

— Uite ce zic eu: ştii despre tunelurile în care am stat noi, din subsolul gării din centru, nu?

— Da.

— Ei bine, eu le-am mai extins.

— Nu înţeleg.

— Am o afinitate faţă de pământ, adică pot, mai mult sau mai puţin să-l controlez, măcar în unele privinţe. De curând am descoperit că unul dintre lucrurile pe care pot să le fac e să-l fac să se mişte, adică să fac un tunel prin el. Şi aşa am legat gara de mănăstire.

— Ăsta e genul de putere pe care spunea părintele meu că o ai.

Stevie Rae nu avea nici cel mai mic chef să vorbească cu Rephaim despre nesuferitul ăla de taică-su şi nici măcar nu voia să se gândească de ce ar fi putut să discute despre ea şi puterile ei.

— În orice caz, am deschis o zonă din tunelul pe care l-am creat ca să pot să urc şi să vin aici. Nu e departe de magazie. Te ajut eu să ajungi acolo. Odată ajuns în tunel, mergi prin el până ajungi la gară. Ai adăpost acolo şi mâncare. De fapt, e destul de drăguţ, o s-o duci bine.

— Şi cum de n-or să mă găsească restul aliaţilor tăi acolo?

— Mai întâi de toate am să-l blochez pe ăla care leagă gara de mănăstire. Apoi am să le spun prietenilor mei ceva ce o să-i ţină departe de tuneluri pentru o vreme. Şi sper că asta înseamnă suficient timp cât să te faci bine şi să pleci de aici, înainte să înceapă ei să-şi bage nasul.

— Ce-o să le spui de n-or să mai intre în tuneluri?

Stevie Rae a oftat şi şi-a trecut mâna peste faţă.

— O să le spun adevărul. Că mai sunt şi alţi novici cu semiluni

roşii şi că se ascund în tunelurile din gară, şi că sunt periculoşi, pentru că ei nu au ales binele în locul răului.

Rephaim a rămas tăcut preţ de câteva clipe şi într-un târziu a spus:

— Neferet avea dreptate.

— Neferet! Ce vrei să spui?

— Îi tot spunea părintelui meu că are aliaţi printre novicii cu semiluni roşii, care puteau fi soldaţi în cauza ei. Despre novicii ăştia vorbea.

— Probabil, a spus Stevie Rae cu tristeţe. Nu voiam să accept, preferam să cred că până la urmă or să facă ce trebuia, să aleagă umanitatea în locul întunericului, că aveau doar nevoie de timp să se lămurească, atâta tot. Dar cred că m-am înşelat.

— Novicii ăştia or să-i împiedice pe prietenii tăi să intre în tuneluri?

— Oarecum. De fapt, mai degrabă eu îi ţin departe de tuneluri. Mai trag de timp, spre binele tău şi al lor. Chiar dacă mă înşel, a spus ea privindu-l în ochi. Fără să spună nimic altceva, a deschis uşa, s-a dus lângă el, i-a ridicat braţul, l-a trecut pe după umeri şi au păşit amândoi în amurgul îngheţat.

Stevie Rae îşi dădea seama că trebuie să fi simţit dureri cumplite în timp ce mergeau anevoie de la magazie spre deschizătura din pământ pe care o făcuse spre tunel. Dar singurul sunet pe care îl scotea era răsuflarea sacadată. S-a lăsat greu pe ea şi Stevie Rae a fost din nou surprinsă de căldura lui şi de cât de familiar îi părea braţul lui de bărbat pe umăr, la care se adăuga trupul lui acoperit de fulgi pe care îl ajuta să şi-l susţină. Stevie Rae se tot uita împrejur şi mai că-şi ţinea respiraţia de teama ca cineva, de exemplu, fiţosul ăla de Erik să nu fi ieşit afară. Soarele învăluit era la apus şi Stevie Rae simţea cum acesta dispare de pe cerul stăpânit de gheaţă. Nu mai era mult şi novicii, vampirii şi călugăriţele aveau să înceapă să mişune.

— Haide, te descurci foarte bine. O să reuşeşti. Trebuie să ne grăbim, îi tot şoptea încurajatoare şi încerca să-şi domolească frica şi vina pe care le resimţea.

Dar nu a strigat nimeni după ei. Nu a fugit nimeni la ei şi, mai repede decât anticipase Stevie Rae, deschizătura spre tunel s-a căscat la picioarele lor.

— Coboară cu spatele, cu mâinile şi cu picioarele. Nu e prea

adânc. Te ţin eu ca să nu te dezechilibrezi.

Rephaim nu pierdea timp sau energie cu cuvintele. A dat din cap, s-a întors, a aruncat pătura de pe el, iar apoi, în timp ce Stevie Rae îl ţinea de braţul cel bun, bucuroasă că, deşi părea puternic şi solid, de fapt cântărea mai puţin decât ea, cu ajutorul ei, s-a făcut nevăzut, nu fără suferinţă, în groapa din pământ. Stevie Rae l-a urmat.

Odată ajunşi în tunel, Rephaim s-a sprijinit de peretele de pământ şi încerca să-şi tragă sufletul. Stevie Rae ar fi vrut să-l poată lăsa acolo să se odihnească, dar ceva îi urla că ceilalţi aveau să se trezească şi să vină s-o caute, prilej cu care aveau s-o găsească împreună cu Imitatorul ei de Corbi!

— Trebuie să-ţi continui drumul. Imediat. Pleacă; pe aici o iei, i-a spus şi a arătat spre întunericul dinaintea lor. O să fie beznă. Îmi pare rău, dar n-am timp să-ţi aduc un felinar. Te simţi bine în întuneric?

Acesta a încuviinţat din cap şi a spus:

— De mult prefer noaptea.

— Bravo. Mergi prin tunelul ăsta până în locul în care pereţii de pământ sunt înlocuiţi cu cei din ciment. Apoi fă la dreapta. O să te cam bage în ceaţă, deoarece, cu cât te apropii mai mult de gară, cu atât se înteţesc tunelurile. Dar tu stai în ăla principal. O să fie luminat, sau cel puţin aşa sper. În orice caz, dacă o să continui, o să găseşti felinare, mâncare şi camere cu paturi şi tot ce-ţi trebuie.

— Şi novici întunecaţi.

Nu o formulase ca pe o întrebare, dar Stevie Rae i-a răspuns:

— Mda. Când trăiam acolo, eu şi cu ceilalţi novici cu semiluni roşii, ei se fereau de tunelurile principale şi de camerele noastre. Nu ştiu ce fac acum, că nu mai suntem acolo, şi sincer nu ştiu ce or să facă cu tine. Nu cred că or să vrea să te mă nânce, pentru că nu miroşi cum trebuie. Dar nu sunt sigură. Ei sunt..., a spus şi apoi s-a oprit, căutând cuvintele potrivite. Ei sunt altfel decât mine, decât noi, ceilalţi.

— Sunt fiii întunericului. După cum am spus, sunt obişnuit cu asta.

— Bine. O să mă gândesc că eşti în siguranţă, a zis Stevie Rae şi s-a oprit iar, neştiind ce să spună, dar într-un final izbucni: Deci presupun că ne mai vedem pe aici.

S-a uitat fix la ea şi nu a răspuns nimic.

Stevie Rae stătea ca pe ghimpi.

— Rephaim, trebuie să pleci imediat. Nu eşti în siguranţă. De îndată ce te afunzi mai mult în tunel, o să prăbuşesc porţiunea asta, ca să nu te poată urma nimeni de aici, dar tot trebuie să te grăbeşti.

— Nu înţeleg de ce ţi-ai trăda semenii ca să mă salvezi pe mine, a spus el.

Nu trădez pe nimeni, pur şi simplu nu te omor! a strigat ea, apoi a coborât tonul şi a continuat: De ce dacă îţi dau drumul înseamnă că îmi trădez prietenii? Nu poate să însemne că aleg viaţa în loc de moarte? Uite ce e, eu am ales binele, nu răul. De ce ar însemna altceva faptul că te las în viaţă?

— Nu te-ai gândit că, dacă alegi să mă salvezi pe mine, se cheamă că alegi ceea ce tu ai numi rău?

Stevie Rae l-a privit îndelung, apoi a răspuns:

— Atunci nu uita lucrul ăsta. Viaţa ta poate fi ce vrei tu. Taică-tu a plecat, la fel şi ceilalţi Imitatori de Corbi. Mama îmi cânta un cântecel stupid când eram mică şi făceam câte o prostie şi mă loveam. Zicea că trebuie să mă ridic, să mă scutur de praf şi s-o iau de la capăt. Şi asta trebuie să faci şi tu. Eu pur şi simplu îţi dau şansa să o faci, a spus Stevie Rae şi a întins mâna. Hai, să sperăm că data viitoare când ne mai întâlnim nu mai suntem duşmani.

Rephaim şi-a plimbat privirea de la mâna ei întinsă la chipul ei şi iar la mână. Apoi încet, destul de reticent, i-a prins-o, dar nu în stilul modem, ci în cel tradiţional vampiresc, de antebraţ.

— Îţi datorez viaţa, Preotească.

Stevie Rae a simţit că se îmbujorează.

— Zi-mi Stevie Rae. Nu prea mă simt ca o Preotească în mo mentul ăsta.

Şi-a plecat capul şi i-a spus:

— Atunci lui Stevie Rae îi datorez viaţa.

— Fă ce trebuie cu viaţa ta, şi am să ne consider chit, a spus ea. Bucuroasă de întâlnire, drum bun şi să ne revedem bucuroşi, Rephaim.

A încercat să-şi desprindă mâna din strânsoarea lui, dar acesta nu i-a dat drumul.

— Aşa sunt toţi, ca tine? Toţi aliaţii tăi? a întrebat el.

— Nţ, a făcut, şi a zâmbit. Eu sunt mai ciudată decât majoritatea celorlalţi. Sunt primul vampir cu semilună roşie, şi

cred că asta înseamnă că sunt un fel de experiment.

Ţinând-o încă de mână, a spus:

— Am fost primul dintre fiii părintelui meu.

Deşi o privea ferm, ea nu-i putea interpreta expresia feţei. Tot ce zărea în lumina difuză din tunel era forma omenească a ochilor lui şi strălucirea roşiatică, nepământeană, aceeaşi care îi bântuia visele şi uneori îi copleşea şi ei ochii, pătând totul în stacojiu, de furie şi beznă. A clătinat din cap şi, mai mult pentru sine decât lui, a spus:

— Uneori e greu să fii primul.

El a încuviinţat din cap şi în sfârşit i-a dat drumul la braţ. Fără un alt cuvânt, s-a întors şi a pornind şontâcăind în beznă.

Stevie Rae a numărat uşor până la o sută, apoi a ridicat mâinile.

— Pământule, am iar nevoie de tine. Elementul i-a dat imediat ascultare, invadând tunelul cu aromele unei pajişti primăvăratice. A inspirat adânc, apoi a continuat: Prăbuşeşte tavanul şi umple porţiunea asta de tunel. Închide deschizătura pe care ai făcut-o; umple-o, fă-o din nou solidă, ca să nu poată trece nimeni.

S-a dat înapoi, în timp ce pământul dinaintea şi deasupra ei a început să se mişte, apoi s-a pornit ca o ploaie, solidificându-se până când a devenit un zid masiv.

— Stevie Rae, ce naiba faci?

Stevie Rae ş-a răsucit, cu mâna la inimă.

— Dallas! Am făcut pe mine de frică! La naiba, era să am un atac de cord.

— Scuze. E aşa de greu să te ia omul prin surprindere, încât m-am gândit că ştiai că sunt aici.

Cu inima bătându-i şi mai tare, Stevie Rae i-a cercetat chipul lui Dallas, încercând să găsească vreun semn că avea măcar o bănuială că nu fusese singură, dar acesta nu părea să afişeze suspiciune, supărare sau trădare, pur şi simplu părea curios şi un pic cam trist. Ce a spus apoi i-a confirmat că nu era de aşa mult timp acolo încât să-l fi surprins măcar pe Rephaim.

— L-ai blocat ca să nu vină şi ceilalţi la mănăstire, este?

Stevie Rae a aprobat din cap şi s-a stăpânit, ca să nu i se simtă în voce uşurarea.

— Mda. Nu mi se părea o idee prea bună să aibă aşa de uşor acces spre călugăriţe.

— Pentru ei ar fi ca un fel de bufet suedez, a spus Dallas cu un licăr răutăcios în priviri.

— Nu fi scârbos, a spus ea, dar nu se putea abţine să nu-i zâmbească. Dallas era un tip adorabil. Nu numai că era iubitul ei neoficial, dar şi mai mult, era un geniu într-ale electricităţii, instalaţiilor şi în general în tot ce găseai la magazinul Home Depot.

I-a zâmbit şi el, s-a apropiat de ea şi a tras-o de un cârlionţ blond.

— Nu sunt scârbos, pur şi simplu spun adevărul. Şi nu poţi să spui că nu ţi-a trecut măcar prin cap ce uşor ar fi să ne înfruptăm din călugăriţe.

— Dallas! a spus ea cu ochii mijiţi, cu adevărat şocată de cuvintele lui. Nu, nici prin gând nu mi-a trecut să mănânc vreo călugăriţă! Până şi gândul sună aiurea. Şi, după cum ţi-am spus, nu e o idee prea bună să te gândeşti să mănânci oameni. Nu-ţi face bine.

— Relaxează-te, frumuşico. Îmi băteam şi eu joc de tine, a spus el şi şi-a aruncat privirea în spatele ei, la peretele de pământ. Şi ia zi, cum o să le explici asta lui Zoey şi celorlalţi?

— Am să fac ce ar fi trebuit probabil să fac de mult. O să le spun adevărul.

— Credeam că nu vrei să povesteşti despre restul de novici, pentru că te gândeai că poate îşi revin şi ajung ca noi.

— Mda, încep să cred că am cam scrântit-o cu unele dintre alegerile pe care le-am făcut.

— Bine, tu hotărăşti. Tu eşti Marea noastră Preoteasă. Spune-i lui Zoey şi celorlalţi ce vrei. De fapt, poţi să faci chiar acum chestia asta. Zoey a convocat o întrunire în cantină. De-aia am venit după tine, ca să-ţi spun.

— Şi de unde ai ştiut unde să mă găseşti?

I-a zâmbit şi şi-a trecut braţul pe după umerii ei.

— Te cunosc, frumuşico. Nu mi-a fost prea greu să-mi dau seama unde eşti.

Au pornit amândoi spre ieşirea din tunel. Stevie Rae l-a cuprins pe Dallas cu mâna pe după talie şi s-a sprijinit de el, bucuroasă că îl simţea normal şi masculin lângă ea. Ce mai uşurare că lumea ei revenise la normalitate. Şi-l alungase pe Rephaim din minte. Ajutase pe cineva rănit, atâta tot, iar acum terminase cu el. Pe bune, era doar un Imitator de Corbi grav

rănit; în fond, cât rău putea el să facă?

— Mă cunoşti, ai? a spus şi s-a împins în el cu şoldul, gest la care s-a lipit şi el de ea.

— Nu atât cât aş vrea să te cunosc, frumuşico.

Stevie Rae a chicotit, fără să bage în seamă faptul că părea aproape exagerată în efortul ei de a părea normală.

În acelaşi timp ignora şi faptul că simţea încă mirosul întunecos al lui Rephaim pe piele.

Capitolul 18
Zoey

Eram pe tărâmul magic şi neguros dintre trezire şi somn când m-a lipit de corpul lui. Era aşa de mare, de puternic şi de dur încât contrastul dintre prezenţa lui fizică şi răsuflarea delicată şi dulce care mă gâdila pe gât, la care se adăugau sărutările lui gingaşe de acolo, îmi dădea flori.

Mai dormeam încă şi nu voiam să mă trezesc de tot, dar am oftat veselă şi s-a întins ca să îmi ajungă şi mai bine la gât. Mă simţeam aşa de normal cu braţele lui în jurul meu. Adoram să fiu atât de aproape de el şi mă gândeam ce tare mă bucuram că era războinicul meu, când am mormăit somnoroasă:

— Probabil că te simţi mult mai bine.

Atingerea lui a devenit mai sexy şi mai puţin gingaşă şi m-a luat iar cu fiori.

Apoi în mintea mea înceţoşată şi-au făcut loc două gânduri în acelaşi timp. Mai întâi de toate, nu mă lua cu fiori doar pentru că îmi plăcea ce-mi făcea, deşi categoric îmi plăcea ce-mi făcea, ci pentru că era rece. În al doilea rând, corpul care era lipit de al meu era prea mare să fie al lui Stark.

Atunci a şoptit:

— Vezi cum tânjeşte sufletul tău după mine? Vei veni singură la mine. E soarta ta, iar soarta mea e să te aştept.

Mi-am reţinut un icnet, m-am trezit şi m-am ridicat în fund.

Eram complet singură.

„Calmează-te... calmează-te... calmează-te... Nu e aici Kalona... totul e în regulă... a fost doar un vis...“

Fără să-mi propun, am început imediat să-mi controlez respiraţia şi sentimentele, care categoric o luaseră la galop.

Stark nu era în încăpere, şi ultimul lucru care voiam să se întâmple era să vină fuga la mine, pentru că simţea cât de panicată eram, când de fapt nu eram în niciun pericol serios. Poate că sunt în ceaţă în multe privinţe, dar de un lucru eram sigură: nu voiam ca Stark să înceapă să creadă că nu putea să mă lase o clipă singură.

Da, eram nebună după el şi mă bucuram că între noi era o legătură, dar asta nu însemna că voiam să creadă că mi-era imposibil să stau fără el. Era războinicul meu, nu dădaca şi nici urmăritorul meu, şi dacă începea să creadă că trebuia să stea permanent cu ochii pe mine... şi să caşte ochii la mine cât dorm...

Mi-am reţinut un mormăit de groază.

Uşa care ducea spre mica baie pe care o împărţeam cu camera de oaspeţi de alături s-a deschis şi a intrat Stark, iar privirea i-a ţâşnit direct spre mine. Avea pe el blugi şi un tricou cu Street Cats Catholic Charities, şi-şi usca părul încă ud cu prosopul. Presupun că trebuie să mă fi calmat şi să fi scăpat de mina panicată, pentru că imediat ce m-a văzut stând în fund, singură şi neamenințată de vreun pericol, expresia lui îngrijorată a fost înlocuită de un zâmbet.

— Hei, te-ai trezit. Mă gândeam eu. Te simţi bine?

— Îhî. Sunt bine mersi, am spus iute. M-am trezit pentru că eram gata să cad din pat şi m-am cam speriat.

Zâmbetul lui a devenit şmecheresc.

— Probabil te agitai prin pat pentru că ţi-era dor de mine şi de corpul meu fierbinte, şi de-aia era să cazi din pat.

Am ridicat din sprâncene la el.

— Sunt sigură că nu asta a fost cauza. Faptul că pomenise de corpul lui (da, era super, dar n-am de gând să-l fac să creadă că mi se scurg ochii după el) m-a făcut să-l privesc cu atenţie şi am realizat că arăta chiar bine, adică nu era doar drăguţ şi super. Era mai puţin palid decât atunci când ne duseserăm la culcare şi era mult mai stăpân pe picioare. Arăţi mai bine.

— Chiar mă simt mai bine. Darius avea dreptate, mă vindec repede. Am băgat opt ore de somn dintr-o bucată, plus trei punguţe cu sânge în timp ce tu sforăiai încă, şi acum mă simt destul de bine. A venit spre pat, s-a aplecat şi m-a sărutat uşor. Dacă la asta mai adaugi şi faptul că pot să-l alung pe Kalona din coşmarurile tale, aş spune că sunt gata să fac faţă la orice.

— Ba nu sforăi, i-am spus hotărâtă, apoi am oftat şi i-am cuprins talia cu braţele, lipindu-mă de el, pentru ca forţa prezenţei lui fizice să alunge fărâmele apariţiei de coşmar a lui Kalona. Mă bucur că te simţi mai bine.

Ar fi trebuit oare să-i spun lui Stark că îngerul căzut tot se strecurase în visele mele, chiar dacă el era aşa de aproape şi atât de atent la siguranţa mea? Probabil. Poate dacă i-aş fi spus, asta ar fi schimbat ce avea să se petreacă mai târziu, însă în momentul ăla mă gândeam doar să nu destram energia pozitivă pe care o emana, aşa că am rămas în braţele lui, până când mi-am amintit că nici măcar nu mă pieptănasem. Mi-am trecut degetele prin părul nasol şi ciufulit în timpul somnului şi am întors capul ca să nu-l fac pe Stark să se ofilească de la mirosul de nespălat pe dinţi, aşa că m-am smuls din îmbrăţişarea lui şi am pornit iute spre baie, aruncându-i peste umăr: Vrei să-mi faci o favoare cât sunt eu în duş?

— Sigur, a spus şi mi-a aruncat un zâmbet şmecheresc, care îmi transmitea cât de bine se simţea de fapt. Vrei să te spăl pe spate?

— Ăăă, nu, mersi. Dumnezeule! La o singură chestie le stă mintea băieţilor ăstora! Adună-i pe novici, şi cu semiluni roşii, şi cu semiluni albastre, caută-i pe Afrodita, pe Darius, pe măicuţa Maria Angela, pe bunica şi pe oricine crezi tu că trebuie să asiste la discuţia despre cum şi când mergem înapoi la şcoală.

— Aş prefera să te spăl pe spate, dar nu e nicio problemă. Domniţă, dorinţa ta e poruncă pentru mine, a spus, şi-a plecat capul şi m-a salutat, cu mâna la inimă.

— Mulţumesc, am spus cu blândeţe, iar mina lui stăpânită deodată de respect şi încredere mai că m-a făcut să plâng.

— Ei, a spus şi zâmbetul i-a pălit. Pari tristă. Te simţi bine?

— Mă bucur că eşti războinicul meu.

Era adevărat ce spuneam, dar nu era tot adevărul.

A zâmbit din nou.

— Eşti o Mare Preoteasă norocoasă.

Am clătinat din cap văzând că nu mai termina odată cu aroganţa şi am clipit ca să scap de lacrimile alea ridicole din ochi.

— Tu adună pe toată lumea, da?

— Bine. Ne întâlnim la subsol?

— Nici vorbă, am spus cu o grimasă. Ce-ar fi s-o întrebi pe

măicuţa Maria Angela dacă ne putem întâlni în sala de mese? Apoi putem să mâncăm şi să stăm de vorbă.

— Se rezolvă.

— Mersi.

— Ne vedem mai încolo, domniţa mea.

M-a salutat din nou ceremonios, cu ochii strălucitori, apoi a ieşit repede din încăpere.

— Am intrat şi eu în baie, dar mai încet. M-am spălat mecanic pe dinţi şi am intrat în duş. Am stat acolo mult timp şi am lăsat apa fierbinte să mă împresoare. Apoi, când am ştiut că am reuşit să-mi controlez sentimentele, m-am gândit la Kalona.

„M-am relaxat în braţele lui.“ Nu retrăisem o amintire de-a A-yei şi nici nu mai eram sub influenţa ei, ci mă lăsasem când m-a atins, iar rezultatul fusese în acelaşi timp înspăimântător şi revelator. Mă simţisem normal în prezenţa lui, aşa de normal încât îl confundasem cu războinicul care jurase să mă slujească! Şi nu păruse a fi un vis, mă simţeam mult prea trează, prea aproape de trezire. Ultima vizită a lui Kalona mă cutremurase profund.

— Indiferent cât de tare încerc să mă împotrivesc, sufletul meu îl recunoaşte, mi-am şoptit.

Apoi, de parcă ar fi fost invidioşi pe apa care îmi dezmierda faţa, ochii mei au început să verse lacrimi.

*

Ca să găsesc sala de mese mi-am urmat nasul şi urechile. Pe când parcurgeam holul care ducea spre ea, auzeam glasuri familiare care râdeau şi care se întrepătrundeau cu zgomotul farfuriilor şi al tacâmurilor, şi m-am întrebat în treacăt dacă măicuţele chiar erau de acord cu ceea ce părea o invazie a unor adolescenţi, viitori vampiri. M-am oprit lângă intrarea arcuită a încăperii şi m-am uitat să văd cum se înţeleg călugăriţele cu puştii. Erau trei şiruri de mese lungi. Mă aşteptam ca măicuţele să stea împreună ciorchine, normal, separându-se de noi, dar nu era aşa. Cum era de aşteptat, în general stăteau câte două, trei, dar erau înconjurate de novici, şi roşii, şi albaştri, şi toată lumea stătea de vorbă, ceea ce contrazicea imaginea pe care mi-o făcusem despre sala de mese a călugăriţelor ca fiind un lăcaş al rugăciunii şi al reflecţiei plicticos-tăcute.

— Hai, te mai mocăi mult pe aici sau intri odată?

M-am întors şi am dat cu ochii de Afrodita şi de Darius, care stăteau în spatele meu. Se ţineau de mână, radioşi şi, cum ar spune gemenele, zglobii ca nişte păsărele.

— Bucuroşi de întâlnire, Zoey, m-a salutat Darius ceremonios, dar zâmbetul a dat gestului lui respectuos o anume căldură şi relaxare.

I-am aruncat Afroditei o privire încărcată de reproş, gen „vezi că există şi politeţe pe lumea asta?“, apoi i-am zâmbit războinicului.

— Bucuroasă de întâlnire, Darius. Păreţi tare încântaţi. Presupun că aţi reuşit să găsiţi un loc în care să trageţi un pui de somn astă-noapte, am spus, apoi am făcut o pauză, m-am uitat din nou la Afrodita şi am adăugat: Somn sau altele.

— M-au asigurat că au dormit, a spus măicuţa Maria Angela, accentuând cuvântul „dormit” pe când ni se alătura în prag.

Afrodita şi-a dat ochii peste cap la măicuţă, dar nu a spus nimic.

— Darius mi-a explicat că îngerul căzut ţi-a tot apărut în vis şi pare-se că Stark a reuşit să-l împiedice, a spus călugăriţa în stilul ei direct dintotdeauna.

— Ce-a făcut Stark? a intervenit şi Heath, alunecând spre noi ca pe derdeluş, apoi oprindu-se şi punându-mi o ştampilă pe buze. Trebuie să-l iau la şuturi?

— Nu prea ai şanse, a replicat Stark, venind la noi din sala de mese.

El nu s-a înfipt în mine, ca Heath, dar privirea lui era aşa de caldă şi de intimă încât părea să fie la fel de copleşitoare ca îmbrăţişarea lui Heath.

Şi deodată m-a apucat tipo-claustrofobia. Teoretic, o auto servire cu băieţi pare o idee bună, dar, asemenea ideii cu blugii de marcă strâmţi, am aflat rapid că doar teoretic era bună. Dorind parcă să-mi întărească părerea, Erik a ales fix momentul ăla să vină şi el. Venus, novicea cu semilună roşie şi fosta colegă de cameră a Afroditei, era lipită de el ca marca de scrisoare. Îhh! Să-ţi vină să verşi!

— Salut. Doamne, mor de foame! a spus Erik. Şi-a tras zâmbetul ăla mare şi călduros de star de cinema care îmi plăcea atât de mult pe vremuri.

Şi vedeam cu coada ochiului pe Heath şi pe Stark căscând gura la Erik şi la lipitoarea de Venus, care ziceai că e lipită cu o

ventuză de el, şi mi-am amintit că niciunul dintre băieţii mei nu ştia că îi dădusem papucii lui Erik. Mi-am înăbuşit un oftat iritat şi, în loc să-l ignor cu o atitudine glacială pe care mi-ar fi plăcut să i-o arunc în faţă, mi-am tras şi eu un zâmbet fals şi am spus radioasă:

— Salut, Erik. Salut, Venus. Dacă vă e foame, aţi venit exact unde trebuie. Totul miroase super.

Lui Erik i-a îngheţat zâmbetul doar o clipă, pentru că talentele lui actoriceşti s-au ridicat la înălţimea situaţiei, dând senzaţia că deja îşi vedea de viaţa lui, cam la cinşpe secunde după ce ne despărţiserăm.

— Salut, Zoey. Nu te-am văzut pe acolo. Ca de obicei, eşti înconjurată de băieţi. La naiba, tot timpul a fost înghesuială în jurul tău, a spus el, s-a hlizit sarcastic şi a trecut pe lângă mine, împingându-l pe Stark cu umărul.

— Dacă trag o săgeată şi mă gândesc la un cur, te-ar surprinde dacă l-aş nimeri pe Erik? m-a întrebat Stark cu glas plăcut şi nonşalant.

— Pe mine nu, a spus Heath.

— Băieţi, pot să vă spun, din experienţă, că Erik are un fund super, a zis Venus în timp ce îl urma pe Erik în sala de mese.

— Auzi, Venus, am două vorbe pentru tine, i-a spus Afrodita.

Venus a ezitat şi şi-a aruncat privirea peste umăr la fosta ei colegă de cameră. Afrodita i-a dăruit cel mai răutăcios rânjet al ei şi a spus:

— Con-solare. A făcut o pauză, a mai tras un rânjet nesuferit şi i-a spus: Mult succes!

Cam atunci am remarcat că toţi ochii din încăpere erau îndreptaţi spre noi şi toate conversaţiile amuţiseră.

Erik a făcut un gest de stăpân de sclavi şi Venus efectiv s-a repezit la el. Şi-a strecurat braţul pe sub al lui şi şi-a storcit sânul de cotul lui. Apoi s-au pomit şopăcăielile, de parcă le-ar fi aprins cineva cu chibritul.

— Erik şi Zoey s-au despărţit!

— Erik e cu Venus!

— Zoey şi Erik nu mai sunt împreună!

La naiba!

Capitolul 19

— Niciodată nu mi-a plăcut tipul ăsta, a spus Heath şi m-a sărutat în creştetul capului, apoi mi-a ciufulit părul de parcă aş fi avut doi anişori.

— Ştii că nu pot să sufăr să-mi faci chestia asta! am spus şi am încercat să-mi aranjez părul deja scărmănat, pentru că se pare că măicuţele nu sunt adeptele plăcilor de păr.

— Nici mie nu mi-a plăcut niciodată, a intervenit şi Stark, m-a luat de mână şi mi-a sărutat-o, apoi l-a privit pe Heath în ochi şi a spus: Nu prea-mi place că eşti Impregnat de Zoey, dar n-am nicio problemă cu tine.

— Nici eu cu tine, frate, a spus Heath. Dar nu-mi place că te-ai culcat cu Zoey.

— Stai aşa, protecţia e în fişa postului de războinic.

— Taci că acu' dau la boboci, a intervenit Afrodita. Apropo, muşchi ambulanţi, trebuie să ştiţi că Z i-a dat papucii lui Erik, indiferent ce încearcă el să dea impresia. Nu uitaţi că poate să facă asta oricăruia dintre voi, dacă deveniţi prea stresanţi. S-a desprins de lângă Darius, a venit la mine şi m-a privit în ochi: Eşti gata să intri şi să te înfrunţi cu masele de enervanţi?

— Imediat. M-am întors spre măicuţa Maria Angela. Cum se simte bunica în dimineaţa asta?

— Sleită de puteri. Mă tem că ieri s-a obosit prea tare.

— Se simte bine?

— O să se simtă bine.

— Poate ar trebui să mă duc la ea şi...

Am dat să mă îndepărtez de sala de mese, dar Afrodita m-a prins de încheietură.

— Bunica o să se facă bine. Cred că ea ar prefera să te gândeşti ce facem acum, decât să te stresezi din cauza ei.

— Să te stresezi? A pomenit cineva de stres? a spus Stevie Rae şi a apărut de după colţul holului, alături de Dallas. Salut, Z! mi-a spus şi m-a strâns tare în braţe. Scuze că am făcut gură la tine. Cred că amândouă ne-am stresat cam mult în ultima vreme. Mă ierţi? mi-a şoptit.

— Sigur, i-am răspuns încet şi am încercat să nu strâmb din nas când am strâns-o şi eu în braţe. Mirosea a subsol, a pământ şi a încă ceva împuţit şi greu de identificat. Auzi, i-am spus iute, în şoaptă. I-am dat papucii lui Erik, şi acum s-a cuplat cu Venus

şi o afişează de faţă cu toată lumea.

— Ce naşpa, e ca atunci când uită maică-ta că e ziua ta, a spus ea tare, indiferentă la cei care ne ascultau.

— Mda. Chiar că e naşpa.

— Te duci acolo şi dai ochii cu el sau dai bir cu fugiţii? m-a întrebat cu un zâmbet drăguţ şi drăcesc în acelaşi timp.

— Tu ce crezi, Ado Annie? a întrebat Afrodita. Z nu fuge de confruntări.

— Cine e Ado Annie? s-a băgat Heath în vorbă.

— Habar n-am, a spus Stark.

— E un personaj din musicalul ăla mai vechi, Oklahoma!, a explicat măicuţa Maria Angela în timp ce încerca să-şi înăbuşe un chicot dregându-şi glasul. Mergem la micul dejun? a întrebat ea, apoi a intrat zâmbind în cantină.

Am oftat şi m-a cuprins aşa o poftă să o iau la fugă pe hol în direcţia opusă, ţipând cât mă ţinea gura...

— Hai, Z! Hai înăuntru să mâncăm! În plus, am să-ţi spun ceva care-o să facă să pară o glumă problema cu băieţii.

— Stevie Rae m-a luat de mână şi m-a condus spre sala de mese.

Cu Stark, Heath, Darius, Afrodita şi Dallas în urma noastră, am găsit locuri lângă măicuţa Maria Angela, la aceeaşi masă la care stăteau deja Damien, Jack şi gemenele.

— Salut, Z! Te-ai trezit în sfârşit! Fii atentă ce clătite super au făcut bucătăresele călugăriţe, a bolborosit Jack.

— Clătite? am exclamat şi imediat m-am luminat.

— Da! Sunt farfurii întregi de chestie din asta şi, în plus, şi costiţă şi turte de cartofi. E mai tare decât IHOP! Şi-a aruncat privirea spre capătul mesei şi a strigat: Hei! Dă-mi şi mie clătitele alea!

Spre noi au pornit cu clinchet nişte platouri şi mi-a lăsat gura apă. Mor după clătite!

— Nouă ne place mai mult pâinea prăjită cu ou, a spus Shaunee.

— Exact. Nu e chiar aşa de moleşită, a intervenit şi Erin.

— Ba nu sunt moleşite clătitele, le-a luat Jack apărarea.

— Bucuros de întâlnire, Z, a spus Damien, vizibil dornic să pună capăt dezbaterii pe tema clătitelor.

— Bucuroasă de întâlnire, i-am răspuns şi i-am zâmbit.

— Cu excepţia faptului că ai părul scărmănat, arăţi mai bine

decât înainte, a remarcat Jack.

— Mersi, am spus cu gura plină de clătită.

— Mie mi se pare că arată extraordinar, a intervenit Stark de la locul lui, un pic mai spre capăt.

— Şi mie. Îmi place părul lui Zoey aşa ciufulit, a rânjit Heath la mine.

Îmi dădeam ochii peste cap la amândoi când vocea lui Erik a răzbătut până la noi din partea cealaltă a sălii.

— Mare, mare aglomeraţie e acolo.

Era cu spatele întors la noi, dar vorbea tare, pe un ton extrem de nesuferit.

De ce nu se putea să te desparţi de cineva pur şi simplu? De ce nu se putea ca Erik să nu fie un dobitoc? „Pentru că l-ai jignit” mi-a trecut prin cap, dar mi se luase să-mi tot fac griji din cauza sentimentelor lui Erik. Fusese un dobitoc şi un posesiv! Şi un ipocrit nenorocit. Îmi strigase mie că eram târfă, dar nu-i luase nici măcar o zi să se cupleze cu altcineva. Dumnezeule!

— Stai un pic, Erik e cu Venus? mi-a reţinut atenţia vocea lui Jack.

— Ne-am despărţit noaptea trecută, am spus în timp ce mă aprovizionam nonşalantă cu clătite şi îi făceam lui Erin semn să-mi dea şi mie platoul cu costiţă.

— Mda, ne-a spus Afrodita. Dar acum e cu Venus? Aşa, pur şi simplu? a repetat Jack holbându-se la Erik şi la sus-amintita Venus, care îl călărea în aşa hal încât mă şi miram că el putea să mai şi mănânce. Credeam că e un băiat de treabă, a încheiat Jack cu tonul unui copil dezamăgit, ca şi când Erik tocmai i-ar fi spulberat iluzia perfecţiunii.

— Nu-i nimic, Jack, am spus şi am ridicat din umeri. Erik nu e băiat rău de fapt. Atât că nu ne potrivim, am explicat eu şi nu-mi plăcea deloc să-l văd pe Jack aşa de supărat. Dornică să schimb subiectul, am spus: Afrodita a mai avut o viziune.

— Şi ce-ai văzut? s-a interesat Damien.

Afrodita m-a privit şi am dat din cap aproape impercep tibil.

— Pe Kalona, dădea foc la vampiri şi la oameni.

— Le dădea foc? a repetat imediat Shaunee. Pare ceva ce eu aş putea descuraja, dat fiind că eu sunt fata cu focul.

— Că bine zici, geamăno, a spus Erin.

— Două la un creier, voi nu apăreaţi în viziune, le-a retezat-o Afrodita şi şi-a agitat furculiţa murdară de sirop către gemene,

în schimb, apăreau foc, sânge, groază şi alte nenorociri. Pro babil că voi eraţi la cumpărături.

Shaunee şi Erin au mijit ochii la Afrodita.

— Zoey unde era? a întrebat Damien.

Afrodita a răspuns cu ochii la mine.

— Zoey era acolo. Într-una din viziuni era un lucru bun, însă în ailaltă, nu prea.

— Şi asta ce înseamnă? a întrebat Jack.

— Era haotică viziunea. Aveam senzaţia că ce vedeam era ca o sabie cu două tăişuri.

Îmi era evident că o scălda şi tocmai mă pregăteam să-i spun să continue şi să le spună tot, când Kramisha, care stătea în dreapta mea, a ridicat braţul şi a fluturat o hârtie.

— Ştiu eu ce înseamnă, a spus. Sau măcar o parte. L-am scris înainte să mă duc la culcare azi-noapte, a continuat şi i-a zâmbit măicuţei Maria Angela. După ce am terminat de văzut filmul ăla cu călugăriţele.

— Mă bucur că ţi-a plăcut, drăguţo, a spus măicuţa Maria Angela.

— Mi-a plăcut, da' io tot cred că erau ai naibii copiii ăia.

— Ce tot agiţi acolo? a întrebat Afrodita.

— Ai şi tu un pic de răbdare, a spus Kramisha. Şi nici un pic de bun simţ nu ţi-ar strica. În orice caz, e pentru Zoey. Ia şi dă-i-o.

Hârtia a trecut din mână în mână până la mine. După cum probabil bănuia toată lumea, era un poem de-al Kramishei şi mi-am reţinut un oftat.

Ca şi când mi-ar fi citit gândurile, Afrodita a spus:

— Nu! Nu-mi spune că e iar vreun poem din ăla profetic. Zeiţă, îmi dau dureri de cap chestiile astea.

— Ai face bine să iei ceva de cap, am spus. Am citit în gând primul vers, am clipit şi apoi m-am uitat la Afrodita: Ce-ai zis acum o clipă? Ceva despre o sabie?

— A spus că faptul că erai cu Kalona era ca o sabie cu două tăişuri. De-aia ţi-am dat acu' poemu' în loc să aştept când om fi singuri. Kramisha s-a uitat la Erik, apoi a adăugat: Io am mai multă minte decât ăia care îşi spală rufele în public.

— Ăsta e primul vers, „o sabie cu două tăişuri”, am spus.

— Îî, te ia cu tremurici, a zis şi Stevie Rae.

— Mda, am încuviinţat, căscând ochii la poem. Tremurat e cuvântul cel mai potrivit.

— Ce ai de gând să faci pe tema asta? m-a întrebat Damien.

— Vreau să iau poemul ăsta şi să-i dau de cap împreună cu prietenii mei. Dar vreau să fac chestia asta acasă, am spus pur şi simplu.

Damien a zâmbit şi a dat din cap.

— Acasă. Sună bine chestia asta.

M-am uitat şi la Afrodita.

— Tu ce zici?

— Cred că mi-e dor de duşul Vichy de la mine din cameră, a spus.

— Darius? am întrebat.

— Trebuie să ne întoarcem înainte să medităm la ce facem de aici înainte.

— Shaunee, Erin?

Au făcut schimb de priviri, apoi Erin a decretat:

— Acasă, nici nu mă gândesc.

— Stevie Rae?

— Hm, trebuie să vă spun ceva înainte să luaţi hotărâri măreţe.

— Dă-i înainte, am îndemnat-o.

Am privit-o pe Stevie Rae inspirând prelung şi apoi a vărsat totul printre buzele ţuguiate, de parcă ar fi făcut testul de astm. Revărsa cuvintele iute şi limpede, ca să se audă în toată încăperea.

— Mai sunt şi alţi novici cu semiluni roşii decât cei de aici. Ei nu s-au transformat odată cu mine. Sunt încă răi. Cred... cred că se poate să fie încă legaţi de Neferet. S-a uitat la mine şi m-a implorat din priviri s-o înţeleg. Nu ţi-am spus nimic, pentru că voiam să le dau o şansă. Am crezut că or să-şi recapete umanitatea dacă îi lăsam în pace să se gândească ei singuri sau, dacă era posibil, să-i ajut eu. Îmi pare rău, Z. Nu am vrut să creez probleme şi niciodată nu am avut intenţia să te mint.

Nu puteam să mă supăr pe Stevie Rae, nu puteam decât să răsuflu uşurată că în sfârşit îmi spusese adevărul.

— Uneori nu le poţi spune prietenilor tot ce ai vrea să le spui, am explicat.

Stevie Rae a oftat din rărunchi şi a spus:

— O, Z! Nu mă urăşti?

— Bineînţeles că nu, am liniştit-o. Şi eu a trebuit să păstrez nişte secrete nasoale, aşa că înţeleg.

— Unde sunt? întrebarea lui Damien ar fi părut dură, dar glasul îi fusese blând, iar ochii căprui, plini de înţelegere.

— Sunt în tunelurile din gară. De-aia am blocat tunelul din pământ pe care l-am făcut ca să ajungem aici. Nu voiam să vină vreunul după noi aici şi să le facă probleme călugăriţelor.

— Ar fi trebuit să ne avertizezi de noaptea trecută, a spus Darius. Am fi pus pe cineva de pază cât timp dormea toată lumea.

— Erau novici răi cu semiluni roşii la celălalt capăt al tunelului făcut de tine? Măicuţa Maria Angela şi-a dus mâna la mătăniile de la gât.

— Măicuţă, nu era niciun pericol. Darius, jur că nu era cazul să punem pe cineva de pază! a explicat ea iute. Pe puştii ceilalţi îi supără rău de tot lumina zilei. Niciodată nu umblă când e soarele pe cer, nici măcar prin tuneluri.

Judecând după încruntătura lui Darius, el tot ar fi pus pe cineva de pază. Măicuţa Maria Angela nu a spus nimic, dar am văzut că frământa mătăniile cu degetele. Atunci am remarcat că niciunul din novicii cu semiluni roşii nu spunea nimic şi m-am uitat la celălalt vampir cu semilună roşie care exista.

— Tu ai ştiut despre existenţa celorlalţi novici?

— Eu? Da' de unde? Altfel ţi-aş fi spus imediat, mi-a explicat Stark.

— Ar fi trebuit să-ţi spun imediat. Îmi pare rău că nu am spus, s-a scuzat Stevie Rae.

— Uneori adevărul este îngropat şi e greu să-ţi dai seama cum să-li aduci la suprafaţă, i-am spus, apoi mi-am rotit privirea prin încăpere la ceilalţi novici. Voi ştiaţi cu toţii, nu?

— Ştiam, a spus Kramisha. Şi nu ne plac puştii ăilalţi, sunt nasoi.

— Şi mai şi put, a plusat micuţa Shannoncompton de departe, spre capătul mesei.

— Sunt naşpa, a intervenit şi Dallas. Şi ne amintesc de cum a fost mai demult.

— Nu ne place să ne aducem aminte de chestia asta, a spus şi musculosul de Johnny B.

Mi-am îndreptat din nou atenţia spre Stevie Rae.

— Mai ai şi altceva să-mi spui?

— Hm, nu cred că e o idee prea bună să mai mergem în tuneluri în momentul ăsta, aşa că mi se pare şi mie excelent să

ne întoarcem în Casa Nopţii.
— Atunci aşa rămâne. Mergem acasă, am hotărât eu.

Capitolul 20
Zoey

— Sunt de acord să mergem înapoi acasă, dar bunica ta ar trebui să rămână aici, a spus Afrodita deodată. Nu ştim ce avem de înfruntat în Casa Nopţii.
— Ai mai văzut şi altceva în viziune? am întrebat şi am remarcat că se uita la Stevie Rae, nu la mine.
Afrodita a clătinat uşor din cap.
— Nu, ţi-am spus tot ce mi-a apărut în viziuni. Atât că am un sentiment aiurea.
Stevie Rae a râs nervos.
— Afrodita, să fim serioşi, cu toţii suntem cu nervii întinşi, şi e şi normal. Abia l-am pus pe fugă pe baubau, dar nu avem niciun motiv s-o băgăm pe Zoey în sperieţi.
— N-o bag în sperieţi, ţăranco, a spus Afrodita. Atât că sunt precaută.
— E înţelept să anticipăm pericolele care ne pândesc, a spus Darius gânditor.
Cum nu era nimic aiurea să fii prudent, voiam să le dau dreptate amândurora, moment în care Stevie Rae s-a întors spre Darius şi i-a spus cu un glas rece şi impersonal:
— Nu trebuie să fii întru totul de acord cu ea, doar pentru că ai jurat să fi războinicul ei.
— Poftim? a exclamat Stark. I-ai jurat Afroditei?
— Pe bune? a intervenit şi Damien.
— Foarte tare! a spus Jack.
Erik a pufnit de la masa din spatele nostru.
— Sunt uluit că te-a lăsat Zoey şi nu te-a adăugat la colecţia personală.
Deja eram sătulă şi am strigat la el.
— Erik, vedea-te-aş în iad!
Zoey! a icnit măicuţa Maria Angela.
— Scuze, am mormăit.
— Ba nu-ţi cere scuze, a spus Afrodita, fulgerând-o pe Stevie Rae cu privirea. Iadul nu e o înjurătură, ci un loc. Şi unii chiar

acolo ar trebui să ajungă.

— Ce e? a spus Stevie Rae inocentă. Nu voiai să afle toată lumea despre tine şi Darius?

— E treaba mea şi aşa vreau să rămână, i-a retezat-o Afrodita.

— Exact cum am mai spus, a intervenit Kramisha şi a dat din cap cu înţelepciune. Nu e în regulă să vă spălaţi rufele în public, a spus şi a privit-o pe Stevie Rae cu ochii ei negri. Ştiu că eşti Marea noastră Preoteasă, şi nu vreau să fiu lipsită de respect, dar cred că eşti mai bine-crescută de atât.

Stevie Rae a căpătat brusc un aer spăsit.

— Ai dreptate, Kramisha. Cred că nu mi s-a părut mare şmecherie. În fond, toată lumea avea să-şi dea seama mai devreme sau mai târziu. Mi-a zâmbit şi a ridicat din umeri. Nu prea poţi să ascunzi jurământul unui războinic, a spus şi apoi s-a întors spre Afrodita. Scuze, nu am vrut să fiu răutăcioasă.

— Nu mă interesează scuzele tale. Eu nu sunt Zoey. Eu n-am să cred instantaneu tot ce spui tu.

— Gata, de-ajuns! am ţipat. Furia şi frustrarea au dat forţă vorbelor mele şi i-am văzut pe câţiva dintre puşti tresărind. Ascultaţi şi băgaţi-vă bine în cap ceva. Nu putem să ne luptăm cu răul care ameninţă lumea dacă noi ne ciorovăim între noi! Stevie Rae şi Afrodita, acceptaţi odată faptul că sunteţi Impregnate şi învăţaţi să nu vă mai faceţi de ruşine una pe cealaltă. În ochii Afroditei am citit durerea, şi în ai lui Stevie Rae uluiala, dar am continuat: Stevie Rae, nu-mi mai ascunde lucruri importante, chiar dacă tu crezi că ai motive întemeiate. Apoi l-am privit direct pe Erik, care se întorsese cu scaunul şi se uita cu ochii măriţi la mine. Erik, cât despre tine, avem probleme mai importante decât supărarea ta că ţi-am dat papucii. L-am auzit pe Stark chicotind şi m-am luat şi de el. Nici tu nu eşti de capul tău aici.

Stark a ridicat mâinile ca şi când s-ar fi predat.

— Râdeam doar pentru că l-ai pus cu botul pe labe pe Erik cel Măreţ.

— Un lucru urât din partea ta, de vreme ce simţi cât de tare m-a rănit toată chestia asta cu tine, cu Erik şi cu Heath.

Zâmbetul şmecheresc al lui Stark s-a risipit.

— Darius, e plin de gheaţă pe afară, dar crezi că poţi să mergi înapoi în Casa Nopţii cu Hummerul? am întrebat.

— Da, a spus războinicul.

— Cine ştie să călărească?

Instantaneu s-au ridicat câteva mâini, de parcă aş fi fost o profesoară rea şi le-ar fi fost frică să nu dea de bucluc.

— Shaunee, tu şi cu Erin puteţi să călăriţi iapa pe care aţi venit aici. M-am uitat împrejur la puştii care ridicaseră mâna. Johnny B, poţi să călăreşti cu Kramisha cealaltă iapă?

— Cum să nu, a spus el. Kramisha a dat şi ea energic din cap şi amândoi şi-au coborât mâinile.

— Stark, tu poţi s-o călăreşti pe Persefona cu mine, am spus fără să mă uit la el. Damien, Jack, Afrodita, Shannoncompton, Venus şi..., am zis privind-o pe novicea brunetă cu semilună roşie al cărei nume mi-era imposibil să mi-1 aduc aminte.

— Sophie, a spus Stevie Rae şovăielnică, de parcă i-ar fi fost frică să nu-i sucesc gâtul.

— Şi Sophie. Voi mergeţi cu Darius cu Hummerul. M-am uitat la Stevie Rae. Ai tu grijă să ajungă restul novicilor cu semiluni roşii şi Erik în Casa Nopţii în siguranţă?

— Dacă asta vrei tu, aşa am să fac, a răspuns ea.

— Bun. Terminaţi-vă micul dejun şi hai acasă. M-am ridicat şi le-am învăluit pe călugăriţe cu privirea. Apreciez că ne-aţi ajutat, mai mult decât aş putea să exprim vreodată în cuvinte. Cât timp trăiesc eu, măicuţele benedictine au o prietenă Mare Preoteasă. Apoi m-am întors să plec. Când am ajuns în dreptul lui Stark, l-am văzut că dă să se ridice, dar l-am privit în ochi şi am clătinat din cap. Mă duc să-mi iau la revedere de la bunica, singură.

Vedeam că se simte jignit, dar n-a făcut decât să mă salute respectuos şi apoi a spus:

— Cum doreşti, domniţă.

Am ignorat liniştea care se lăsase în urma mea şi am plecat singură din încăpere.

*

Şi ia spune, u-we-tsi-a-ge-ya, ai enervat pe toată lumea? m-a întrebat bunica după ce m-a ascultat vorbind cu înflăcărare, în timp ce dădeam ture pe lângă patul ei.

— Nu pe toată lumea. Mai degrabă i-am jignit decât să-i enervez.

Bunica m-a studiat îndelung. Când în sfârşit a vorbit, a fost, ca de obicei, deloc complicată şi la obiect.

— Nu te caracterizează un asemenea comportament, aşa că presupun că ai motivele tale.

— Mi-e frică şi sunt nedumerită. Ieri m-am simţit ca o Mare Preoteasă, însă azi am redevenit o puştoaică. Am probleme cu băieţii şi cea mai bună prietenă a mea a avut secrete faţă de mine.

— Toate astea înseamnă că nici tu, nici Stevie Rae nu sunteţi perfecte, a spus bunica.

— Şi eu de unde să ştiu că doar atâta înseamnă? Dar dacă eu sunt o târfuliţă superficială, iar Stevie Rae e diabolică?

— Numai timpul o să demonstreze dacă încrederea ta în ea a fost nejustificată. Şi nu cred că ar trebui să fii atât de dură cu tine însăţi pentru că te simţi atrasă de mai mulţi băieţi. Ai judecat bine relaţiile pe care le ai. Din câte ai spus, comportamentul lui Erik era dominator şi grosolan. Sunt multe tinere care ar fi ignorat toate astea pentru că e, cum spuneţi voi, super! a spus bunica încercând fără succes să imite o adolescentă. Vei învăţa să găseşti echilibrul între Heath şi Stark, multe Mari Preotese aşa fac. Sau poate că nu, şi atunci vei decide că cel mai bine pentru tine e să te dedici unui singur bărbat. Dar, draga mea, ai mulţi ani la dispoziţie să decizi lucrul ăsta.

— Cred că ai dreptate, am spus.

— Sigur că am dreptate. Sunt bătrână, ceea ce înseamnă că îmi dau seama că te mai supără şi altceva în afară de băieţi sau de Stevie Rae. Ce e, Pasăre Zoey?

— Bunico, am avut o amintire de-a A-yei.

Bunica a inspirat adânc, singurul semn exterior al şocului resimţit în interior.

— E şi Kalona implicat în amintirea asta?

— Da.

— A fost plăcută sau neplăcută?

— Şi una, şi alta! La început a fost îngrozitoare, dar odată ce m-am apropiat şi mai tare de A-ya, s-a schimbat. Îl iubea, bunico, şi eu am simţit asta.

Bunica a dat din cap şi a vorbit domol:

— Da, u-we-tsi-a-ge-ya, e logic. A-ya a fost creată să-l iubească.

— Mi-e frică, mă simt neputincioasă! am strigat.

— Şşş, fiica mea, m-a liniştit bunica. Pe toţi ne tulbură

trecutul, dar stă în puterea noastră să nu-i permitem să ne dicteze viitorul.

— Chiar şi dacă lucrurile astea ţin de sufletul nostru?

— Mai ales dacă ţin de sufletul nostru. Întreabă-te care e originea puterii tale.

— Nyx, am spus.

— Şi darurile de la zeiţă sunt pentru trupul sau pentru sufletul tău?

— Pentru suflet, desigur. Trupul meu e doar carapacea în care mi se adăposteşte sufletul, am spus cu o tărie surprinzătoare şi am clipit de uimire. Trebuie să nu uit că acum e sufletul meu şi s-o tratez pe A-ya ca pe orice amintire din trecut.

Bunica a zâmbit şi a spus:

— Vezi? Ştiam eu că ai să-ţi găseşti iar echilibrul. Când faci vreo greşeală, fie că e din viaţa asta, fie din alta, învaţă din ele, aşa or să devină o şansă.

„Nu şi dacă greşelile mele îi permit lui Kalona să dea foc întregii lumi”, am gândit şi era gata-gata să spun tare, dar atunci bunica a închis ochii. Părea aşa de obosită, de afectată şi de bătrână, încât mi s-a strâns stomacul şi mi-a venit greaţă.

— Scuză-mă, bunico, că ţi-am aruncat ţie toate astea în spate, am spus.

A deschis ochii şi m-a bătut pe mână.

— Să nu-ţi pară niciodată rău că îmi spui mie ce gândeşti, u-we-tsi-a-ge-ya.

Am sărutat-o uşor pe frunte, atentă să nu îi ating vreo tăietură sau vreo vânătaie.

— Te iubesc, bunico.

— Şi eu te iubesc, u-we-tsi-a-ge-ya. Mergi cu zeiţa şi să te binecuvânteze strămoşii noştri!

Abia pusesem mâna pe mânerul uşii, când glasul ei a răsunat între noi, puternic, sigur pe sine şi înţelept ca întotdeauna.

— Stai de partea adevărului, u-we-tsi-a-ge-ya. Nu uita ceea ce strămoşii noştri au ştiut întotdeauna, că vorbele care rostesc adevărul au o putere neînchipuită.

— O să mă străduiesc, bunico.

— E tot ce am să-ţi cer vreodată, Pasăre Zoey.

Capitolul 21
Zoey

Drumul înapoi în Casa Nopţii a fost lent şi straniu.

A fost lent pentru că, deşi eu şi cu Shaunee trimiteam focul înainte pentru a încălzi copitele cailor, ca să putem înainta pe strada 21, cotind apoi la stânga, după felinarul din colţul cu strada Utica, aflată complet în întuneric, drumul tot a fost alunecos, rece şi anevoios.

A fost straniu pentru că se lăsase o beznă adâncă. Asta se întâmplă când un oraş rămâne în întuneric: capătă un aspect ciudat. Pare simplist, mai ales din partea unei puştoaice despre care se presupune că este fiica nopţii, sau ceva de genul, dar lumea nu mai arată la fel când se sting luminile.

Şi a fost straniu pentru că Shaunee şi Erin se tot uitau la mine de parcă aş fi fost o bombă gata să explodeze. Johnny B şi Kramisha abia dacă mi-au vorbit, iar Stark, care era în spatele meu pe superba Persefona, nici măcar nu mi-a pus mâinile pe talie.

Eu, una, nu-mi doream altceva decât să ajung acasă.

Darius venea în spatele nostru cu Hummerul şi sunt convinsă că i se părea că abia se târăşte, deşi cei trei cai reuşeau să avanseze la trap. Novicii cu semiluni roşii, în frunte cu Stevie Rae şi Erik, veneau în spatele maşinii. Cu excepţia zgomotului maşinii şi al copitelor cailor, noaptea era pe cât de liniştită pe atât de întunecoasă, deşi din când în când, spre groaza mea, câte o creangă ceda sub povara gheţii şi, cu un pârâit îngrozitor, câte un copac se rupea.

Înainte să apuc să zic ceva, am cotit la stânga, pe strada Utica.

— Şi ai de gând să nu mai vorbeşti niciodată cu mine? l-am întrebat pe Stark.

— Ba vorbesc cu tine, a răspuns el.

— De ce am sentimentul că ar trebui să fie un „dar“ la sfârşitul propoziţiei?

A ezitat şi simţeam efectiv tensiunea pe care o emana, într-un final, a oftat adânc şi a spus:

— Nu ştiu dacă ar trebui să fiu supărat pe tine sau să spun că îmi pare rău pentru zăpăceala aia de la cantină.

— Nu eşti tu de vină pentru ce s-a întâmplat la cantină. Sau

nu chiar aşa de mult.

— Mda, vezi tu, ştiu asta, dar în acelaşi timp mai ştiu că toată povestea cu Erik te-a rănit.

Nu aveam idee ce să-i răspund, aşa că am înaintat în tăcere o vreme, până când Stark şi-a dres glasul şi a spus:

— Ai fost cam dură cu toată lumea.

— Trebuia să pun capăt sporovăielilor şi asta a părut calea cea mai rapidă.

— Data viitoare încearcă ceva de genul: „Fraţilor, mai terminaţi cu sporovăielile astea!” Nu ştiu, poate mi se pare mie, dar e mai normal decât să-ţi bagi prietenii în sperieţi.

M-am abţinut să mă iau de el şi să-i spun că mi-ar plăcea să văd dacă e el mai breaz. În schimb, m-am gândit la ce a spus. Se poate să aibă dreptate. Nu mă simţeam prea bine că mă luasem de toată lumea, mai ales pentru că mare parte din lumea aia era formată din prietenii mei.

— Data viitoare o să încerc să mă descurc mai bine, am spus într-un final.

Stark n-a început să se umfle în pene şi să-mi vorbească de sus. Pur şi simplu mi-a pus mâinile pe umeri, m-a strâns şi a spus:

— Cel mai mult la tine îmi place că-i asculţi şi pe ceilalţi.

Am simţit că roşesc la auzul acestui compliment neaşteptat.

— Mersi, am spus încet. Mi-am trecut degetele prin coama rece şi udă a Persefonei şi m-am bucurat nespus că iapa a dat din urechi drept răspuns. Eşti o fetiţă tare cuminte, i-am şoptit cu glas cântat.

— Mă gândeam că ai observat deja că nu sunt fată, a spus Stark, iar în glas i se simţea zâmbetul ăla şmecheresc.

— Am observat, am spus râzând şi tensiunea dintre noi a dispărut. - Gemenele, Johnny B şi Kramisha ne-au privit, zâmbindu-ne timid. - Şi, ăăă, rămânem prieteni? am în trebat.

— O să rămânem mereu prieteni. Sunt războinicul şi ocro titorul tău. Indiferent ce se va mai întâmpla, am să-ţi apăr spatele.

Când am reuşit să-mi stăpânesc vocea suficient încât să pot vorbi, am spus:

— S-ar putea să nu fie întotdeauna simplu să fii războinicul meu.

A râs mult timp, tare şi zgomotos. În acelaşi timp mi-a cuprins

talia cu braţele şi mi-a spus:

— Zoey, uneori o să fie nasol rău să fiu războinicul tău.

Îmi venea să-i zic aşa, în treacăt, că maică-sa era nasoală rău, dar îi simţeam braţele calde în jurul meu, iar atingerea lui era aşa de liniştitoare, încât am mormăit ceva cum că spune numai tâmpenii şi m-am relaxat în braţele lui.

— Ştii, dacă reuşeşti să uiţi toată nebunia cauzată de furtună şi de porcăria cu Kalona şi cu Neferet, gheaţa arată chiar mişto. E ca şi când am fost luaţi din lumea reală şi duşi pe tărâmul iernii, acolo unde i-ar plăcea la nebunie Vrăjitoarei Albe.

— Ooo, Leul, vrăjitoarea şi dulapul! Superb film!

Şi-a dres glasul şi a mărturisit:

— Nu l-am văzut.

— Nu l-ai văzut? am exclamat cu ochii mari, aruncându-i o privire peste umăr. Ai citit cartea?

— Cărţile, a spus el, accentuând pluralul. C.S. Lewis a scris mai multe cărţi despre Namia.

— Citeşti?

— Citesc, mi-a confirmat.

— Hm, am făcut buimăcită (cum ar fi zis bunica).

— Şi care-i problema? E bine să citeşti, s-a apărat el.

— Ştiu! E super că citeşti. E chiar foarte mişto.

Şi aşa şi era. Ce-mi place când tipii simpatici demonstrează că au şi creier.

— Serios? Păi atunci, poate te interesează că tocmai am citit... Să nu ucizi o pasăre cântătoare.

I-am zâmbit şi l-am împuns cu cotul.

— Toată lumea a citit-o pe asta.

— Eu am citit-o de cinci ori.

— Nu se poate!

— Ba da. Pot să-ţi spun pe de rost pasaje din ea.

— Vrăjeală.

Atunci Stark, războinicul meu mare şi rău, şi-a înălţat glasul şi, cu un accent de puştoaică sudistă, a spus:

— Unchiu' Jack? Ce e aia târfă?

— Nu cred că ăsta e citatul cel mai important din carte, am spus, dar m-a bufnit râsul.

— Bun, atunci ce zici de: „Nu s-a născut încă scârba de învăţătoare care să mă trimită pe mine unde-o vrea”. Asta e preferatul meu.

— Ai o minte bolnavă, James Stark, am spus zâmbind. Mi-era aşa de cald şi de bine când am cotit pe aleea prelungă ce ducea în Casa Nopţii... Tocmai mă gândeam ce aer magic avea, cum totul era luminat şi primitor, când am remarcat că era mai multă lumină decât dădeau de obicei generatoarele şi felinarele vechi, cu ulei. Atunci am înţeles că lumina nu venea de la vreuna dintre clădirile şcolii, ci de undeva dintre Templul lui Nyx şi şcoala propriu-zisă.

Chiar atunci l-am simţit pe Stark cum se încordează.

— Ce e asta? am întrebat.

— Opriţi caii, a spus.

— Mamă! Am înfrânat-o pe Persefona şi le-am strigat şi lui Shaunee şi lui Johnny B să facă la fel. Ce se întâmplă?

— Fiţi atenţi şi gata să vă întoarceţi înapoi la mănăstire. Plecaţi iute, dacă vă zic. Şi nu mă aşteptaţi!

Atât a spus Stark înainte s-o descalece pe Persefona şi să se ducă rapid în spate, la maşină.

M-am întors şi am văzut că Darius ieşea deja din Hummer, iar Heath îi lua locul la volan. Cei doi războinici au schimbat câteva cuvinte, apoi Darius i-a chemat la el pe Erik, pe toţi băieţii novici cu semiluni roşii şi pe Stevie Rae. Tocmai mă pregăteam s-o strunesc pe Persefona spre Hummer când Stark a venit sprinten înapoi la mine.

— Ce e? am întrebat.

— A luat ceva foc în şcoală.

— Îţi dai seama de unde vine? am întrebat-o pe Shaunee.

— Nu ştiu, a spus ea, încruntându-se din pricina efortului pe care-l făcea ca să se concentreze. Dar îmi dă senzaţia că e ceva sacru.

„Sacru? Ce naiba?”

Stark a apucat-o pe Persefona de căpăstru ca să-mi reţină atenţia.

— Ia uită-te sub copaci.

Am privit în dreapta, către şirul de peri ornamentali care străjuiau aleea ce ducea spre Casa Nopţii. Sub ei se zărea ceva, ca nişte siluete chircite în întuneric. Când mi-am dat seama ce vedeam, am simţit că mi se face rău.

— Imitatori de Corbi, am spus.

— Sunt morţi, a adăugat şi Kramisha.

— Trebuie să verificăm. Ca să fim siguri, a spus Stevie Rae şi

a făcut un pas în faţă, alături de băieţii novici cu semiluni roşii şi de Erik.

— Bineînţeles, a încuviinţat Darius. Apoi, scoţând două cuţite din jacheta de piele, i-a spus lui Stark: Rămâi cu Zoey. Le-a făcut semn lui Stevie Rae şi lui Erik să-l urmeze şi a pomit-o spre copaci.

Nu le-a luat prea mult.

— Sunt morţi, a strigat după ce s-a oprit în dreptul fiecăruia.

Când grupul ni s-a alăturat din nou, am băgat de seamă ce albă era Stevie Rae.

— Te simţi bine? am întrebat-o.

S-a uitat la mine, iar în ochi i se citea teama.

— Da, a spus iute. Bine. Numai că...

S-a oprit, iar privirea i-a alunecat din nou spre siluetele înfiorătoare de sub copaci.

— Faza e că put, a spus Kramisha. Ne-am uitat cu toţii la ea. Păi aşa e! Imitatorii ăştia de Corbi au ceva foarte nasol în sânge.

— Aşa e, miroase urât sângele lor. Ştiu pentru că a trebuit să curăţ locul în care au căzut când i-a împuşcat Darius la mănăstire, s-a grăbit să zică Stevie Rae, de parcă i-ar fi fost greu să discute despre asta.

— Deci asta am simţit eu la tine! am exclamat, uşurată că identificasem în sfârşit mirosul ăla ciudat.

— Trebuie să ne gândim ce avem de făcut acum, a spus Darius. Nu ştim ce se petrece acolo, a zis arătând spre campus şi spre flăcările pâlpâitoare din centrul său.

— Ce-o fi? Chiar a luat foc şcoala? a rostit Stevie Rae cu voce tare ceea ce gândeam cu toţii.

— Pot să-ţi spun eu ce e.

Am tresărit cu toţii la auzul acestei voci. În schimb, cele trei iepe pe care le călăream nici nu s-au clintit, ceea ce ar fi trebuit să-mi dea imediat de înţeles cine stătea în umbră, pe aleea care duce spre arena sportivă.

— E un rug funerar, a spus Lenobia, profa de studii ecvestre şi unul dintre puţinii vampiri adulţi care fuseseră alături de noi după ce Kalona şi Neferet puseseră stăpânire pe şcoală.

S-a dus direct la cai, i-a întâmpinat cu drag, i-a cercetat cu luare-aminte, ignorându-ne pe toţi, până când s-a asigurat că erau bine. Într-un final, după ce i-a mângâiat botul Persefonei, şi-a ridicat privirea şi a spus:

— Bucuroasă de întâlnire, Zoey.

— Bucuroasă de întâlnire, am răspuns automat.

— L-aţi omorât?

Am clătinat din cap.

— L-am pus pe fugă. Era adevărat ce se spunea în poemul Kramishei. Când ne-am unit toţi cinci forţele, am reuşit să-l alungăm cu puterea dragostei. Dar cine ştie...

— Neferet a murit sau a fugit cu el? m-a întrerupt ea.

— A fugit. Pentru cine aţi înălţat rugul funerar? am întrebat, nemaiputând să mă abţin.

Ochii frumoşi, de-un albastru-cenuşiu ai Lenobiei m-au privit fix.

— Anastasia Lankford e cea care şi-a pierdut viaţa. Ultima faptă a lui Rephaim, fiul preferat al lui Kalona, înainte de a-şi chema fraţii ca să vă urmeze la mănăstire, a fost să-i reteze gâtul.

Capitolul 22
Zoey

Icnetul înspăimântat al lui Stevie Rae a fost imitat de toţi cei din jur. Darius însă nu a stat pe gânduri.

— Mai sunt aici Imitatori de Corbi în viaţă?

— Nu mai e niciunul. Putrezi-le-ar sufletele în cele mai întunecate genuni ale lumii de dincolo, a blestemat Lenobia cu amărăciune.

— A mai murit cineva? am întrebat.

— Nu, deşi sunt mai mulţi răniţi. E plină infirmeria. Neferet era singura noastră vindecătoare, iar acum, că...

— Atunci trebuie să se ducă Zoey la răniţi, a spus Stark.

Lenobia şi cu mine l-am privit cu un aer nedumerit.

— Eu? Bine, dar eu...

— Dintre noi toţi, tu te apropii cel mai mult de o Mare Preoteasă. Dacă în Casa Nopţii se află novici şi vampiri răniţi, ei au nevoie de Marea lor Preoteasă, a spus Stark, fără ocolişuri.

— Mai ales dacă are o afinitate faţă de spirit. Tu chiar ai putea să-i alini pe răniţi, a adăugat Darius.

— Sigur, aveţi dreptate, a spus Lenobia şi şi-a dat părul lung, blond înspicat cu fire cărunte, de pe faţă. Îmi pare rău. Moartea

Stasiei m-a afectat nespus şi nu mai judec limpede. Mi-a zâmbit, dar era mai degrabă o grimasă decât un zâmbet adevărat. Ajutorul tău este bine-venit şi chiar necesar, Zoey.

— Am să fac tot ce-mi stă în putere, am spus cu o încredere prefăcută în glas, dar adevărul era că numai gândul la răniţi îmi întorcea stomacul pe dos.

— O să dăm cu toţii o mână de ajutor, a intervenit Stevie Rae. Dacă ajută o afinitate, poate că cinci ajută de cind ori mai mult.

— Poate, a spus Lenobia, copleşită încă de durere.

— Asta o să le redea speranţa.

M-am uitat surprinsă la Afrodita, care s-a dus lângă Darius şi l-a luat de braţ sub privirile sceptice ale Lenobiei.

— Cred că vei observa că lucrurile s-au schimbat în Casa Nopţii, Afrodita.

— Nu-i nimic. Începem să ne obişnuim cu schimbările, a spus Afrodita.

— Mda, deja suntem prieteni la cataramă cu schimbarea, a intervenit şi Kramisha.

Mai mulţi dintre ceilalţi puşti au scos sunete de în cuviinţare.

Eram aşa de mândră de ei încât aproape că mi-au dat lacrimile.

— Cred că suntem cu toţii pregătiţi să ne întoarcem acasă, am spus.

— Acasă..., a repetat Lenobia cu un glas trist şi lipsit de vlagă. Atunci veniţi să vedeţi ce a ajuns casa noastră, a zis ea, apoi s-a întors, a scos un fluierat şi, ca la un semn, cei trei cai au urmat-o, fără să trebuiască să-i strunim noi în vreo direcţie.

De la intrarea principală a şcolii am traversat parcarea, unde Darius i-a făcut semn lui Heath să parcheze Hummerul, apoi ne-am oprit cu toţii, să descălecăm şi să ne regrupăm. Clădirea profesorilor şi infirmeria ne blocau vederea spre centrul curţii şi nu reuşeam să întrezărim decât umbrele misterioase şi jucăuşe aruncate de flăcări.

Şcoala era cufundată în tăcere, singurele sunete fiind trosnetele lemnelor arzând.

— E de rău, a şoptit Shaunee.

— Ce vrei să spui? am întrebat.

— Simt tristeţe printre flăcări. E de rău, a repetat ea.

— Shaunee are dreptate, a încuviinţat Lenobia. Eu duc caii la grajduri. Vreţi să veniţi cu mine sau preferaţi...

S-a oprit când privirea i-a fost atrasă de umbrele zglobii pe care flăcările le aruncau peste trunchiurile stejarilor străvechi ce creşteau pretutindeni în curte.

— Mergem acolo, am spus şi am făcut un semn spre centrul şcolii. E mai bine să luăm taurul de coame.

— Vin şi eu imediat cum termin de îngrijit caii, a spus Lenobia şi s-a făcut nevăzută în întuneric, cu caii pe urmele ei.

I-am simţit mâna lui Stark, caldă şi liniştitoare pe umărul meu.

— Nu uita că şi Kalona, şi Neferet au fugit. Asta înseamnă că novicii şi vampirii sunt în grija ta, ceea ce n-ar trebui să fie mare lucru după toate câte ai îndurat.

Heath s-a apropiat de mine pe partea cealaltă.

— Are dreptate. Faptul că trebuie să îngrijeşti de novici şi de vampiri răniţi nu e aşa de rău cum a fost înfruntarea cu Neferet şi Kalona.

— E casa noastră, indiferent ce s-a întâmplat, a spus Darius.

— Mda, casa noastră. Şi e timpul s-o recuperăm, a adăugat Afrodita.

— Haideţi să vedem ce mizerie ne-a lăsat Neferet, am zis eu brusc.

M-am îndepărtat de Stark şi de Heath, conducându-i pe toţi spre aleea care ocolea fântâna drăguţă şi grădina din faţa intrării profesorilor, către uşile de lemn arcuite asemănătoare cu cele ale unui castel, de lângă foişorul care adăpostea centrul multimedia. În sfârşit, înainte ne-a apărut şi zona centrală a campusului.

— O, mărită zeiţă! a strigat Afrodita.

Fără să-mi dau seama, paşii mi s-au oprit. Scena era atât de înfricoşătoare încât nu mă puteam urni din loc. Rugul funerar era un morman de lemne care fuseseră aşezate dedesubtul şi în jurul unei mese de picnic din lemn. Ştiam că e o masă de picnic pentru că, deşi ardea, structura ei era încă uşor de recunoscut, la fel ca şi trupul care zăcea întins pe ea. Profesoara Anastasia, frumoasa soţie a maestrului scrimer, Dragonul Lankford, era îmbrăcată într-un veşmânt lung, vălurit şi acoperită cu un giulgiu alb de pânză. Cel mai înfiorător era că prin el încă i se distingea trupul. Avea braţele încrucişate pe piept, iar părul lung îi cădea până la pământ, învolburându-se şi sfârâind în foc.

Un ţipăt cumplit, asemenea plânsetului sfâşietor al unui copil, a străpuns noaptea, iar privirea mea, până atunci aţintită asupra

sinistrului rug, s-a îndreptat imediat spre capătul mesei. Dragonul Lankford stătea în genunchi. Avea capul plecat. Părul lung îi cădea pe faţă, însă tot se vedea că plânge. O pisică enormă, pe care am recunoscut-o ca fiind Shadowfax, felina lui din rasa Mâine Coon, stătea lipită de el şi îl privea cu ochi mari. În braţe ţinea o pisicuţă albă, delicată, care mieuna de ţi se rupea inima şi se lupta să scape, dornică, pare-se, să se arunce în flăcări, alături de stăpâna ei.

— Guinevere, am şoptit. E pisica Anastasiei, am zis, apoi am dus repede mâna la gură, în încercarea de a-mi reţine un suspin.

Shaunee s-a desprins repede de lângă noi şi s-a dus în dreptul rugului, mai aproape decât ar fi putut suporta oricare dintre noi. În acelaşi timp, Erin s-a apropiat de Dragon. Când Shaunee şi-a înălţat mâinile şi a strigat tare: „Focule! Vino la mine”, am auzit şi vocea mai blândă a lui Erin, care îi cerea apei să vină la ea. În timp ce rugul şi trupul neînsufleţit al Anastasiei erau înghiţite deodată de limbile de foc, l-am văzut pe Dragon împresurat de o ceaţă răcoroasă, care-mi dădea impresia unei perdele de lacrimi.

Damien s-a dus lângă Erin.

— Vântule, vino la mine, a spus el, şi l-am privit pe când trimitea o briză domoală, ca să risipească duhoarea cumplită a cărnii arse.

Stevie Rae i s-a alăturat lui Damien.

— Pământule, vino la mine, a spus.

Imediat, briza care alungase duhoarea morţii s-a umplut de mireasma delicată a unei pajişti, care te trimitea cu gândul la primăvară, la natura abia trezită şi la câmpiile înverzite ale zeiţei noastre.

Ştiam că acum era rândul meu. Copleşită de tristeţe, m-am dus la Dragon şi l-am atins uşor pe umărul care i se cutremura de suspine. Am ridicat şi mâna cealaltă şi am spus:

— Spirite, vino la mine! Când am simţit iureşul acela extraor dinar, reacţia elementului care răspundea invocării mele, am continuat: Du-te la Dragon, spirite! Alină-l pe el, pe Guinevere şi pe Shadowfax. Alină-le suferinţa. Apoi m-am concentrat ca să trimit spiritul de la mine spre Dragon şi spre cele două pisici suferinde. Guinevere s-a oprit din mieunat. Am simţit trupul Dragonului tresărind, apoi a ridicat uşor capul şi m-a privit în ochi. Avea nişte zgârieturi urâte pe faţă şi o tăietură adâncă

deasupra ochiului stâng. Mi-am amintit că ultima oară când îl văzusem se lupta cu trei Imitatori de Corbi.

— Fii binecuvântat, Dragonule, am spus cu glas blând.

— Crezi că suferinţa îmi va fi vreodată alinată, Preoteasă? a rostit cu o voce aspră. Părea complet distrus.

Am simţit cum mă cuprinde panica şi m-am trezit gândindu-mă: „Am şaptişpe ani! Cum aş putea eu să-i ajut?” Atunci, valvârtej, trasând un cerc perfect, spiritul l-a părăsit pe Dragon, m-a străbătut, apoi s-a întors la maestrul scrimer, iar eu mi-am regăsit energia în element.

— O vei revedea. Acum e alături de Nyx. Fie te va aştepta pe pajiştile zeiţei, fie va renaşte, iar sufletul ei te va regăsi chiar în viaţa asta. Suferinţa îţi va fi alinată, pentru că ştii că spiritul e fără de sfârşit, că noi suntem fără de sfârşit.

A ridicat atunci capul şi ne-am privit fix în ochi.

— I-ai învins? Au plecat creaturile?

— Kalona şi Neferet au plecat, la fel şi Imitatorii de Corbi, l-am asigurat.

— E bine... e bine... Dragonul şi-a plecat capul şi l-am auzit rugându-se uşor lui Nyx şi cerându-i zeiţei să o aibă în pază pe iubita lui până când se vor revedea.

L-am strâns o dată de umăr, apoi m-am îndepărtat de el, simţindu-mă ca o intrusă, şi l-am lăsat să-şi jelească în singurătate moarta.

— Fii binecuvântată, Preoteasă, mi-a zis, fără să ridice capul.

Probabil că ar fi trebuit să spun şi eu ceva matur şi înţelept, dar în momentul acela eram atât de emoţionată, încât nu mai puteam vorbi. Deodată m-am trezit cu Stevie Rae lângă mine şi alături de ea a apărut şi Damien. Erin s-a îndepărtat de Dragon şi s-a oprit în partea cealaltă, lângă mine, urmată de Shaunee, care s-a aşezat lângă ea. Am rămas acolo în tăcere, respectuoşi, ca un cerc neformat, dar prezent, în timp ce focul înteţit prin magie de către Shaunee mistuia şi ce mai rămăsese din trupul Anastasiei.

Liniştea care ne înconjura era străpunsă doar de sfârâitul flăcărilor şi de rugile şoptite ale Dragonului. Şi atunci mi-am dat seama de ceva. M-am uitat cu atenţie de jur-împrejurul rugului. Dragonul îl aşezase în mijlocul aleii pavate care lega, şerpuitoare, Templul lui Nyx de clădirile principale ale şcolii. O alegere bună. Era loc suficient pentru foc, dar şi pentru ceilalţi

profesori şi novici care ar fi trebuit să fie de faţă, alături de maestrul scrimer, înălţând rugi lui Nyx pentru Anastasia şi pentru partenerul ei, fără să-l stânjenească pe Dragon în suferinţa lui, dar demonstrând în tăcere că îl iubeau şi îl sprijineau.

— Nu e nimeni aici cu el, am rostit încet, ca Dragonul să nu simtă cumva dezgustul din vocea mea. Unde naiba sunt ceilalţi?

— N-ar trebui să fie singur, a spus Stevie Rae în timp ce-şi ştergea lacrimile de pe faţă. Nu e normal.

Am stat lângă el până când am auzit caii apropiindu-se, a intervenit Lenobia, care venea în grabă spre noi.

— Şi ceilalţi? am întrebat.

A clătinat din cap, iar dezgustul pe care îl simţeam se oglindea şi în expresia ei.

— Novicii sunt în dormitoare, iar profesorii sunt în apartamentele lor. Restul sunt la infirmerie, adică toţi cei care ar fi vrut să-i fie alături.

— Dar e absurd. Nu reuşeam deloc să pricep. Cum e posibil ca elevii şi profesorii să nu vrea să-i fie alături?

— Or fi plecat Kalona şi Neferet, dar otrava lor rămâne, a răspuns Lenobia enigmatic.

— Trebuie să te duci la infirmerie, a spus Afrodita, din spatele nostru, şi am remarcat că evita să se uite atât la rug, cât şi la Dragon.

— Du-te, a spus Lenobia. Rămân eu aici cu el.

— Şi noi, a spus Johnny B. Era profu meu preferat înainte de... ştii tu.

Şi chiar ştiam. Adică înainte ca Johnny B să moară şi apoi să învie.

— O să rămânem cu toţii alături de el, a intervenit şi Kramisha. N-ar trebui să fie singur, iar voi aveţi treabă acolo, a spus şi a arătat cu privirea infirmeria. Haide, a strigat, iar restul novicilor cu semiluni roşii au ieşit din umbră ca să i se alăture Dragonului, creând un cerc în jurul rugului.

— Rămân şi eu, a spus Jack. Plângea în tăcere, potolit, dar nu a ezitat să se aşeze şi el în cercul pe care îl formau novicii cu semiluni roşii. Ducesa stătea lângă el, cu coada şi cu urechile plecate, de parcă ar fi înţeles cu adevărat ce se petrecea. Fără să spună nimic, Erik a venit şi el lângă Jack. Apoi, spre surprinderea mea, Heath a ocupat locul liber de lângă Erik. A

dat din cap spre mine, cu un gest solemn, apoi şi-a lăsat privirea-n jos.

Cum nu mă simţeam stăpână pe vocea mea, m-am întors pur şi simplu şi, urmată de cercul meu şi de Afrodita, Stark şi Darius, am intrat din nou în Casa Nopţii.

Capitolul 23
Zoey

Infirmeria şcolii nu era foarte mare, de fapt, avea dimensiunile a trei saloane micuţe de spital, la unul dintre etajele din clădirea profesorilor. Nu era, aşadar, de mirare că încăperile dădeau pe dinafară de puşti răniţi. Nu că n-ar fi fost şocant să vezi improvizate încă trei paturi, împrăştiate pe hol, în care zăceau novici suferinzi. Puştii au clipit surprinşi când eu şi gaşca mea ne-am oprit la intrare.

— Zoey?

Mi-am ridicat privirea ca să nu mai fiu tentată să mă holbez la răniţi - şi să nu adulmec mirosul de sânge care plutea în aer - şi am văzut două femei vampir venind repede înspre mine. Le-am recunoscut ca fiind asistentele lui Neferet, un soi de infirmiere, şi a trebuit să fac un efort de memorie ca să-mi amintesc că blonda înaltă îşi zicea Safir, iar asiatica scundă, Margareta.

— Şi tu ai fost rănită? m-a întrebat Safir şi m-a măsurat rapid din cap până-n picioare.

— Nu, sunt bine, toţi suntem bine, am asigurat-o. De fapt, am venit să dăm o mână de ajutor.

— Am făcut tot ce se putea pentru ei, în lipsa unei tămăduitoare, a spus Margareta, fără ocolişuri. Niciunul dintre novici nu se află într-un pericol de moarte iminent, însă nu se ştie niciodată în ce fel va afecta o rană Transformarea. Deci există permanent pericolul ca mai mulţi dintre ei să...

— Da, da, am înţeles, am întrerupt-o eu, cu glas clar şi răspicat, înainte să apuce să termine fraza în faţa grupului de puşti care chiar ar fi putut oricând să moară. Ce naiba, nu se spune aşa ceva de faţă cu bolnavul!

— Noi n-am venit pentru că am fi pricepuţi într-ale medianei, a explicat Damien. Am venit pentru că cercul nostru e puternic, şi în interiorul lui am putea să le alinăm durerea celor răniţi.

— Niciunul dintre novicii care nu au fost răniţi nu se află aici, a spus Safir, de parcă ăsta ar fi fost un motiv suficient de bun pentru ca nici noi să nu ne aflăm acolo.

— Niciunul dintre ceilalţi novici nu are o afinitate faţă de elemente, am spus eu.

— Serios, am făcut tot ce se putea, a repetat Margareta, cu răceală-n glas. Fără o Mare Preoteasă...

De data asta a fost rândul lui Stark să intervină.

— Avem o Mare Preoteasă, aşa că e momentul să vă daţi la o parte şi s-o lăsaţi să-i ajute pe puştii ăştia, împreună cu cercul ei.

— Exact, daţi-vă la o parte, le-a ordonat Afrodita, postându-se efectiv în faţa femeii vampir.

Cele două s-au dat la o parte, deşi le simţeam privirile reci, dezaprobatoare, aţintite asupra noastră.

— Care naiba e problema lor? a întrebat Afrodita în şoaptă, în timp ce înaintam pe hol.

— Habar n-am, i-am răspuns. Nici măcar nu le cunosc prea bine.

— Le cunosc eu, a spus Damien încet. M-am oferit voluntar la infirmerie în anul trei. Întotdeauna au fost aşa de... austere. Probabil din cauză că aveau de-a face mereu cu novici pe moarte.

— Austere? s-a mirat Shaunee.

— Tradu tu, Stevie Rae, a spus Erin.

— „Auster” înseamnă „aspru”. Ştiţi ceva, chiar ar trebui să citiţi mai mult.

— Asta voiam şi eu să sugerez, a intervenit şi Stark, iar Damien a tras un oftat.

În mod surprinzător, a trebuit să-mi înăbuş un zâmbet, împrejurările nu erau tocmai grozave, dar când vedeam că prietenii mei se comportă aproape la fel ca de obicei, totul îmi apărea într-o lumină un pic mai pozitivă.

— Gaşcă de tocilari, concentrarea! Aţi venit să-i ajutaţi pe novici. Lăsaţi-le naibii pe Austera numărul unu şi Austera numărul doi, a zis Afrodita.

— Hm, aluzie la Dr. Seuss. Îmi place, i-a spus Stark abordând o privire insinuantă, de tip mândru-de-sine-că-citeşte-mult.

Afrodita s-a încruntat la el şi i-a răspuns:

— Am spus concentrarea, nu flirtarea.

— Stevie Rae! s-a auzit un băiat de pe un pat improvizat, aflat undeva la mijlocul holului.

— Drew? a strigat Stevie Rae, apoi s-a dus repede la el. Drew, eşti bine? Ce s-a întâmplat? Ai braţul rupt?

Puştiul avea mâna bandajată, un ochi vânăt şi umflat şi buza crăpată, dar tot a reuşit să-i zâmbească lui Stevie Rae.

— Ce mă bucur că nu mai eşti moartă!

— Să ştii că şi eu, a replicat ea, cu un zâmbet larg. Şi pot să spun că nu recomand nimănui să moară şi apoi să învieze, aşa că odihneşte-te ca să te faci bine. Când ochii i-au căzut din nou pe rănile lui, a devenit brusc serioasă şi a adăugat repede: Dar o să fie bine, să nu-ţi faci griji din cauza asta.

— Nu e mare scofală. Nu mi-am rupt braţul, doar mi s-a dizlocat când m-am luptat cu un Imitator de Corbi.

— A încercat s-o salveze pe Anastasia.

Privirea mea a urmat glasul fetei aflate în celălalt salon, în dreptul patului în care zăcea întins Drew. Uşa era deschisă şi vedeam o novice stând aplecată într-o parte în pat, cu un braţ sprijinit pe o tavă din aceea de aluminiu, care se ataşează de paturile de spital. Avea tot braţul bandajat cu un pansament gros, iar o tăietură urâtă îi cobora pe gât, dispărând apoi sub halatul de spital.

— Şi aproape c-a reuşit, a fost cât pe ce s-o salveze.

— Aproape nu e de ajuns, a spus Drew iritat.

— E oricum mult mai mult decât ce au făcut alţii, a replicat fata. Tu cel puţin ai încercat.

— Ce naiba s-a întâmplat, Deino? a întrebat Afrodita, în timp ce trecea pe lângă mine şi intra în camera fetei. Atunci am remarcat-o pe novice. Ea şi cele două amice ale ei, Enyo şi Pemphredo (care îşi luaseră numele după cele trei surori ale Gorgonei şi Scyllei), făcuseră parte din cercul de nesuferite al Afroditei. Asta înainte ca eu să vin în Casa Nopţii şi, după cum spusese chiar Afrodita, viaţa ei să se ducă de râpă. Mă aşteptam ca Deino să-i arunce Afroditei vreun comentariu sarcastic, din moment ce niciuna dintre „prietenele” ei nu-i mai rămăsese prietenă odată ce ea ieşise din graţiile lui Neferet, iar eu îi luasem locul de conducător al Fiicelor întunericului. Din fericire, reacţia fetei n-a fost deloc răutăcioasă, deşi părea dezamăgită şi destul de ofticată.

— Nu s-a întâmplat nimic. Hm, asta dacă nu cumva încercai

să te împotriveşti afurisiţilor de păsăroi, pentru că atunci te atacau. Noi, a spus şi a făcut un gest cu mâna sănătoasă spre infirmerie, ne-am împotrivit. La fel şi Dragonul şi Anastasia.

— Au atacat-o pe profa Anastasia în timp ce Dragonul se lupta cu o grămadă de Imitatori de Corbi pe alee. Nu era destul de aproape ca s-o ajute, nici măcar nu a văzut când s-a întâmplat, a spus Drew. L-am apucat pe unul dintre ei şi l-am dat jos de pe ea, dar a venit altul prin spate.

— Pe ăla l-am apucat eu, a spus Deino, apoi a arătat în partea cealaltă a holului. Ian a intervenit şi el când creatura m-a atacat pe mine, dar Imitatorul de Corbi i-a rupt piciorul ca pe o crenguţă.

— Ian Bowser? am întrebat şi am vârât capul pe uşa deschisă de la camera spre care arătase Deino.

— Da, eu, a răspuns puştiul plăpând, dar simpatic, care avea un picior ridicat şi pus în ghips până la coapsă şi părea înfiorător de palid pe fundalul cearşafurilor înălbite.

— Cred că doare al naibii, i-am spus. Îl cunoşteam de la cursul de artă teatrală. Se îndrăgostise până peste cap de profa Nolan, care fusese ucisă cam cu o lună în urmă.

— Am avut şi zile mai bune, a zis el şi a încercat să zâmbească.

— Mda, cu toţii am avut, a spus o novice aflată într-unul dintre paturile improvizate de pe hol.

— Hanna Honeyyeager! Nu te văzusem, a spus Damien, m-a ocolit şi s-a dus lângă fată.

Înţelegeam de ce nu o remarcase înainte să spună ceva. Zăcea învelită cu o pilotă mare şi albă, care o făcea aproape invizibilă, pentru că era, probabil, cel mai alb copil pe care mi-a fost dat să-l văd. Ştiţi, mă refer la genul ăla de blondă cu pielea aşa de albă încât nu se bronzează niciodată, cu obrajii mereu trandafirii şi o expresie fie de stânjeneală, fie de uimire. O cunoşteam doar prin intermediul lui Damien. Îl auzisem vorbind cu ea despre flori, pentru că se pare că fata se pricepea de minune la tot ce avea petale. Mi-am amintit şi că toată lumea o striga şi pe numele mic, şi pe numele de familie, ca şi pe Shannoncompton, de altfel, numai că pe ale ei le pronunţau separat.

— Ce-ai păţit, draga mea? a întrebat-o Damien, s-a ghemuit lângă ea şi a prins-o de mână.

Tot căpşorul ei blond era înfăşurat în bandaje, pe care se vedea o pată de sânge, chiar în dreptul frunţii.

— Când au atacat-o pe profa Anastasia, am ţipat la Imitatorii de Corbi. Cât am putut de tare, a completat ea.

— Are o voce aşa de ascuţită... a intervenit un puşti pe care nici măcar nu-l vedeam, aflat în ultimul salon al infirmeriei.

— Ei, se pare că Imitatorilor de Corbi nu le plac vocile ascuţite, a spus Hanna Honeyyeager. Unul dintre ei a dat cu mine de pământ.

— Stai un pic. Erin a înaintat pe hol spre salonul unde se afla puştiul pe care eu nu reuşeam să-l văd. Tu eşti, T.J.?

— Erin!

— Zeiţă! a scos ea un ţipăt şi a dat fuga în salon.

Chiar în spatele ei, Shaunee a strigat şi ea:

— Şi Cole? Ce e cu Cole?

— El nu li s-a împotrivit, a răspuns T. J. cu o voce chinuită, ceea ce a făcut-o pe Shaunee să se oprească în uşa salonului, de parcă cineva i-ar fi dat o palmă peste faţă.

— Nu li s-a împotrivit? Dar..., a început Shaunee uluită, însă glasul i s-a frânt.

— O nu! Mâinile tale! a strigat Erin, din salonul lui T.J.

— Ce-i cu mâinile mele? a întrebat el.

— T.J. e boxer. S-a luptat cu vampirii la ultimele Jocuri de Vară şi a luat şi un premiu, a explicat Drew. Acum a încercat să-l snopească în bătaie pe Rephaim, dar nu prea i-a ieşit figura, iar Păsărilă i-a rupt mâinile.

— Nu se poate, mărită zeiţă, am auzit-o pe Stevie Rae şoptind, cu glasul încărcat de groază.

Mă uitam la Shaunee, care rămăsese în pragul uşii de la salonul lui T.J., neştiind ce să facă, şi am avut o senzaţie foarte neplăcută. Cole şi T.J. fuseseră cei mai buni prieteni şi iubiţii gemenelor. T.J. era cu Erin, iar Cole cu Shaunee. Cele două cupluri petrecuseră mult timp împreună. „Cum a fost posibil ca unul dintre ei să îi înfrunte pe Imitatorii de Corbi, şi celălalt, nu?“

— Exact asta aş vrea şi eu să-mi explice cineva.

Până să facă Darius comentariul ăsta, nici nu mi-am dat seama că rostisem acele cuvinte cu voce tare.

Răspunsul a venit dinspre ultimul pat de pe hol:

— S-a întâmplat pur şi simplu. Au luat foc grajdurile, apoi Neferet şi Kalona şi-au ieşit din minţi. Imitatorii de Corbi, la fel.

Dacă te fereai din calea lor, nu se luau de tine, şi asta am făcut până când unul dintre ei a înşfăcat-o pe profa Anastasia. Apoi câţiva dintre noi am încercat s-o ajutăm, dar cei mai mulţi novici au fugit spre dormitoare.

Am privit-o pe puştoaică. Era o roşcată drăguţă, cu nişte ochi albaştri superbi, strălucitori. Avea ambele braţe bandajate şi un obraz vânăt şi umflat. Puteam să jur că n-o mai văzusem în viaţa mea.

— Da' tu cine mai eşti? am întrebat-o.

— Mi se zice Roşcovana, a spus, apoi a zâmbit timid şi a ridicat din umeri. Da, e evident de ce mă cheamă aşa, dar ce să-i fac... Ăăă, nu mă cunoaşteţi pentru că tocmai am fost însemnată, înainte de furtuna de gheaţă. Profa Anastasia era mentorul meu, a explicat ea, apoi a înghiţit în sec şi a clipit ca să-şi alunge lacrimile.

— Îmi pare foarte rău, am spus şi îmi închipuiam ce greu trebuie să-i fi fost, având în vedere că de-abia fusese însemnată, smulsă de lângă familie şi desprinsă de tot ce cunoştea, pentru a ateriza în mijlocul unui asemenea haos.

— Am încercat şi eu s-o ajut, a spus Roşcovana, iar o lacrimă s-a prelins pe obraz. Şi-a şters-o, însă mişcarea a făcut-o să tresară de durere. Dar Imitatorul ăla de Corbi uriaş mi-a sfâşiat braţele şi m-a izbit de un copac. N-am putut să fac altceva decât să privesc în timp ce el...

Vocea i s-a frânt cu un suspin.

— Niciunul dintre profesori nu a fost alături de voi? a întrebat Darius cu glas aspru, deşi era evident că mânia lui nu o avea drept ţintă pe Roşcovana.

— Profesorii ştiau că Imitatorii de Corbi erau agitaţi pentru că Neferet şi consortul ei îşi ieşiseră din minţi de furie. Ştiam că nu e bine să-i supărăm şi mai tare, a explicat cu glas şovăielnic Safir, care rămăsese împreună cu Margareta în uşa ce dădea spre holul infirmeriei.

M-am întors spre ea neîncrezătoare.

— Erau agitaţi? Îţi baţi joc de mine? Creaturile alea atacau novicii din Casa Nopţii şi voi n-aţi făcut nimic pentru că nu voiaţi să-i supăraţi?

— Aşa ceva e de neiertat! s-a răstit Darius.

— Şi Dragonul şi profa Anastasia? Se pare că lor nu le-a păsat că s-ar putea supăra, a remarcat Stark.

— Tu n-ar trebui să ştii mai multe despre cele întâmplate decât oricine altcineva, James Stark? îmi aduc aminte că erai foarte apropiat de Neferet şi de Kalona. Ba chiar ai plecat din şcoală odată cu ei, a replicat Margareta cu o voce perfect egală.

Stark a făcut un pas înspre ea, iar ochii săi începeau să capete o scânteie roşiatică, de furie. L-am prins de încheietură.

— Nu! Nu câştigăm războiul ăsta dacă ne luptăm cu ai noştri, i-am spus, apoi m-am luat de cele două. Stark s-a dus cu Neferet şi cu Kalona pentru că ştia că mă atacau pe mine, pe Afrodita, pe Damien, pe Shaunee, pe Erin şi o mănăstire întreagă de călugăriţe. Cu fiecare nume rostit mă mai apropiam un pic de Safir şi de Margareta. Simţeam cum se agită ameninţătoare în jurul meu forţa spiritului, acelaşi pe care îl invocasem atât de curând ca să aline suferinţa Dragonului. Cele două au simţit şi ele şi au făcut câţiva paşi înapoi. M-am oprit şi am încercat să mă stăpânesc, am coborât glasul şi mi-am potolit bătăile inimii.

— A luptat alături de noi, împotriva lor. Neferet şi Kalona nu sunt cine credeţi voi. Sunt un pericol pentru toată lumea. Dar nu am timp acum să încerc să vă conving de ceva ce ar fi trebuit să vă fie clar încă de când tipul ăla înaripat a izbucnit din pământ într-o mare de sânge. Acum am venit aici ca să-i ajut pe puştii ăştia şi, din moment ce pare să vă deranjeze, cred că ar fi o idee bună să vă duceţi fuguţa la voi în cameră, cum au făcut şi ceilalţi.

Cele două femei vampir, şocate şi ofensate, s-au dat înapoi şi s-au năpustit pe scările care duceau spre apartamentele vampirilor. Am oftat adânc. Îi spusesem lui Stark că nu puteam să câştigăm războiul ăsta dacă ne luptam cu ai noştri, iar apoi le ameninţasem. Însă când m-am întors spre grupul nostru restrâns din infirmerie, am fost întâmpinată cu zâmbete, urale şi ropote de aplauze.

— Îmi venea să le trimit la plimbare pe vacile astea două încă de când am ajuns aici, a strigat Deino din salonul ei şi mi-a zâmbit.

— Şi cică ei i se spune Teribila, a intervenit Afrodita, cu o referire evidentă la faptul că, în greacă, Deino înseamnă „îngrozitor”.

— Eu îmi dau seama ce simt oamenii. Dar n-am vreo afinitate faţă de vreun element, darămite cinci, aşa că nu prea pot să-i

iau la şuturi, a spus Deino. Şi-a frecat braţul rănit cu un aer absent, apoi şi-a îndreptat atenţia spre Afrodita. Auzi, n-ar fi trebuit să mă port aşa de urât cu tine în ultimele luni. Scuze.

Mă aşteptam ca Afrodita să se burzuluiască la ea şi să-i spună vreo două, în fond, Deino o tratase oribil, la fel şi restul aşa-ziselor ei prietene.

— Mă rog, cu toţii o mai dăm în bară din când în când. Nu-i nimic, a spus ea, spre surprinderea mea.

— Câtă maturitate, am remarcat.

— Tu nu trebuia cumva să formezi un cerc? mi-a retezat-o.

I-am zâmbit larg când am văzut că se făcuse roz în obraji.

— Ba să ştii că da. M-am uitat la Stevie Rae, la Damien şi la Shaunee, apoi am strigat: Erin, vrei să-ţi ieşi un pic din rolul de asistentă şi să treci în cerc?

A ţâşnit din camera lui T.J. ca drăcuşorul din cutia cu surprize.

— Cum să nu, floare la ureche.

Am remarcat că ea şi Shaunee nu s-au uitat una la cealaltă, dar în niciun caz nu aveam acum timp sau energie să mă gândesc la problemele gemenelor.

— Auzi, fata cu pământul, încotro e miazănoapte? am în trebat-o pe Stevie Rae.

S-a dus şi s-a aşezat vizavi de intrarea în hol.

— Aici e, clar.

— Bine. Restul ştiţi ce aveţi de făcut.

Şi-au luat cu toţii locurile în primire, ca nişte adevăraţi profesionişti: Damien la răsărit, înspre aer, Shaunee la miazăzi, înspre foc, Erin la apus, înspre apă, iar Stevie Rae stătea neclintită înspre pământ, la miazănoapte. Când au fost gata, m-am aşezat în mijlocul cercului. Începând cu Damien, de la răsărit, am invocat fiecare element în cercul nostru, continuând în sensul acelor de ceasornic, până când, în sfârşit, am invocat şi eu spiritul.

În timp ce se forma cercul mi-am ţinut ochii închişi, iar când acesta a fost complet, i-am deschis şi am văzut un fir argintiu, strălucitor, care ne unea pe toţi cinci. Am dat capul pe spate, am ridicat braţele şi am strigat bucuroasă, cu glasul întărit de forţa celor cinci elemente.

— Ce bine e să fii acasă!

Prietenii mei au râs fericiţi, teferi şi nevătămaţi, împliniţi prin puterea elementelor şi uitând, pentru o clipă, de haosul şi de

greutăţile care ne copleşeau.

Însă nu şi de durere. Nu aveam să uit de ce formasem cercul, cu toate că era atât de simplu să te laşi purtat de entuziasmul acela stârnit de elemente.

M-am concentrat şi m-am calmat, apoi am început să vor besc, cu glas puternic şi sigur.

— Aer, foc, apă, pământ şi spirit, v-am chemat aici, în cercul nostru, cu un motiv anume. Prietenii noştri novici sunt răniţi. Nu sunt tămăduitoare, de fapt, nici măcar Mare Preoteasă nu sunt. Am făcut o pauză şi am aruncat o privire afară din cerc, înspre cea Stark. Mi-a făcut cu ochiul, iar eu i-am zâmbit şi am continuat: însă scopul meu este evident. Vă rog să-i atingeţi pe aceşti copii răniţi. Eu nu pot să-i vindec, dar vă cer vouă să-i alinaţi şi să le daţi forţă, ca să se poată vindeca singuri. Căci asta cred că ne dorim cu toţii, şansa de a ne vindeca singuri, în numele lui Nyx, vă cer să-i ajutaţi pe aceşti novici! Mi-am concentrat mintea, trupul, sufletul, am întins braţele şi mi-am închipuit că trimit cu putere elementele spre cei răniţi.

Am auzit exclamaţii de uimire şi de încântare şi chiar câteva icnete de durere când cele cinci elemente au început să se agite prin încăpere şi i-au pătruns pe novici. Am rămas ţintuită-n loc, servind drept culoar de trecere pentru cele cinci elemente, până când au început să mă doară braţele şi sudoarea mi se prelingea pe corp.

— Zoey! a spus Stark. Ajunge! I-ai ajutat, acum închide cercul.

Abia atunci l-am auzit pe Stark şi am înţeles că vorbea cu mine de ceva timp, însă eu eram atât de concentrată încât trebuise să strige pentru ca informaţia să ajungă până la mine.

Am lăsat braţele în jos obosită, le-am mulţumit din suflet celor cinci elemente şi mi-am luat rămas-bun de la ele, iar apoi, nu ştiu cum, am simţit că mi se înmoaie picioarele şi am aterizat drept în fund pe podea.

Capitolul 24
Zoey

— N-am nevoie de pat la infirmerie, i-am spus pentru a treia oară lui Stark, care se învârtea pe lângă mine, peste măsură de îngrijorat. Şi oricum, nici nu mai sunt paturi libere aici.

— Eu mă simt mult mai bine, a strigat Deino. Poţi să iei patul meu, Z.

— Nu, mersi, i-am spus, apoi i-am întins mâna lui Stark. Vrei să mă ajuţi?

S-a încruntat la mine, cu un aer neîncrezător, dar m-a ajutat totuşi să mă ridic. Am rămas nemişcată, ca să nu-şi dea nimeni seama că încăperea se învârtea ca un carusel în jurul meu.

— Cred că ea arată mai rău decât mă simt eu, a spus Drew, din patul lui improvizat.

— Să ştii ca „ea“ te aude, am spus. Şi mă simt bine.

Îmi plimbam privirea înceţoşată de la un puşti rănit la altul. Arătau cu toţii mai bine, lucru care m-a mai liniştit. Mi-am şters de pe lista cu treburi de făcut punctul cu „ai grijă de puştii răniţi, să nu se zvârcolească de durere şi să moară în chinuri groaznice”, iar acum era vremea pentru următoarea sarcină. Mi-am reţinut un oftat pentru că nu voiam să irosesc bunătate de oxigen.

— OK, acum e mult mai bine. Stevie Rae, trebuie să ne gândim unde o să stea novicii cu semiluni roşii când răsare soarele. Şi asta înainte să răsară soarele, evident.

— Bună idee, Z, a spus Stevie Rae care stătea pe podea, lângă Drew. Atunci mi-am amintit că, înainte să moară şi apoi să devină zombi, îi plăcuse de tipul ăsta şi am recunoscut în sinea mea că, văzând-o cum flirtează cu el când ştiam foarte bine că era ceva între ea şi celălalt novice cu semilună roşie, Dallas, mă copleşea un sentiment de bucurie egoistă. O fi chiar vecină cu răutatea chestia asta, dar nu mi-ar prinde rău să pot sta de vorbă cu cea mai bună prietenă a mea despre cum să jonglezi cu mai mulţi tipi odată.

— Ce zici, Z? Crezi că-i o idee bună?

— Scuze. Ce spuneai?

Mi-am dat brusc seama că Stevie Rae vorbise cu mine, în timp ce eu îmi făceam speranţe ca ea să se aleagă cu enşpe mii de iubiţi (sau măcar cu doi).

— Spuneam că novicii cu semiluni roşii ar putea să stea în dormitoarele libere. Ar merge, chiar dacă trebuie să se înghesuie câte trei în cameră. Ne asigurăm că au ferestrele acoperite. Nu va fi la fel de bine ca şi cum ar sta sub pământ, dar e o soluţie acceptabilă, cel puţin până se opreşte furtuna asta tâmpită şi ne gândim la altceva.

— Bun, atunci hai să ne apucăm de treabă. Şi în timp ce se rezolvă problema cu camerele, noi, am spus clar, privindu-i pe cei din cercul meu, pe Afrodita, pe Darius şi pe Stark, trebuie să mergem să stăm de vorbă cu Lenobia.

Gaşca a încuviinţat. Se pare că toată lumea îşi dădea seama că era cazul să ne pună cineva la curent cu ce se întâmplase în Casa Nopţii cât lipsiserăm noi.

— O să vă faceţi bine, copii, le-am spus puştilor răniţi, în timp ce gaşca îşi lua rămas-bun de la ei, şi am pornit răsfiraţi spre ieşire.

— Mersi, Zoey, a strigat Drew.

— Chiar eşti o Mare Preoteasă bună, deşi, teoretic, încă nu ai intrat în funcţiune, a strigat Ian din salonul lui.

Nu eram sigură dacă merita să-i mulţumesc pentru complimentul lui stângaci, dar, stând la intrarea în infirmerie şi privindu-l pe puşti, mă gândeam că, în afară de faptul că tocmai se luptaseră cu Imitatorii de Corbi şi fuseseră martori la moartea unei profesoare, păreau absolut normali.

Atunci mi s-a aprins beculeţul. „Păreau absolut normali.” Cu numai o zi înainte, aproape toată lumea din şcoală, mai puţin gaşca mea, Lenobia, Dragonul şi Anastasia, se afla sub vraja lui Kalona şi a lui Neferet şi nimeni nu se purta normal.

M-am întors în holul infirmeriei.

— Am o întrebare pentru voi, am spus. Poate o să sune ciudat, dar chiar am nevoie de un răspuns sincer, deşi s-ar putea să vă simţiţi jenaţi.

Drew a zâmbit peste umărul meu, unde eram sigură că se afla Stevie Rae.

— Întreabă-mă tot ce vrei, Z. Mie îmi plac toate prietenele lui Stevie Rae.

— Mersi, Drew, am spus şi m-am abţinut cu greu să nu-mi dau ochii peste cap. Dar întrebarea vă e adresată tuturor. Uitaţi care-i faza: vouă nu vi s-a părut că e ceva aiurea cu Imitatorii de Corbi sau chiar cu Kalona şi cu Neferet înainte ca profa Anastasia să fie atacată?

Cum era de aşteptat, primul care a răspuns a fost Drew.

— Nu aveam încredere în tipul cu aripi, dar nu ştiu de ce, a spus el şi a ridicat din umeri. Poate tocmai pentru că avea aripi. Era o chestie prea ciudată.

— Mie mi se părea sexy, dar fiii ăia ai lui, păsăroii, erau de-a

dreptul dezgustători, şi-a dat cu părerea Hanna Honeyyeager.

— Mda, Imitatorii de Corbi erau tare scârboşi, în plus, Kalona era bătrân şi nu puteam să înţeleg cum de atâtea novice mureau după el, a spus şi Roşcovana. Recunosc, George Clooney e supersexy, dar e prea bătrân şi nu mi-ar trece prin cap să ne-o tragem. Aşa că nu înţelegeam de ce aproape toată lumea îl dorea pe Kalona.

— Dar voi? i-am întrebat şi pe ceilalţi.

— După cum ai spus şi tu mai devreme, Kalona a izbucnit din pământ. O chestie tare bizară, a spus Deino, după care a făcut o pauză, s-a uitat la Afrodita şi a adăugat: în plus, unii dintre noi ştiau de ceva timp că Neferet nu e ce pare a fi.

— Da, ştiaţi, dar n-aţi făcut nimic în privinţa asta, a spus Afrodita, dar fără să pară răutăcioasă sau enervată. Făcea pur şi simplu o constatare, tristă, ce-i drept, dar adevărată.

Deino a ridicat capul şi a spus:

— Ba chiar am făcut ceva în privinţa asta, a spus şi a arătat spre braţul bandajat. Atâta doar că a fost prea târziu.

— Mie nimic nu mi s-a mai părut normal după ce a fost omorâtă profa Nolan, a spus Ian din salonul lui. Chestia cu Kalona şi cu Imitatorii de Corbi mi-a dat acelaşi sentiment.

— Eu am văzut ce le-a făcut prietenilor mei, a strigat şi T.J. din ultimul salon de la capătul holului. Erau ca nişte zombi şi credeau tot ce le spunea. Când am încercat să discut cu ei, să-i întreb cum puteam să fim siguri că el era chiar Erebus coborât pe pământ, fie s-au enervat, fie au râs de mine. De la început nu mi-a plăcut individul, iar păsările alea nenorocite erau diabolice. Nu înţeleg cum de n-a văzut toată lumea lucrul ăsta.

— Nici eu, dar o să aflăm, am spus. Voi nu vă faceţi griji. Kalona a plecat, la fel şi Neferet şi Imitatorii de Corbi. Voi să vă faceţi bine, da?

— Daaa! au strigat ei în cor, părând mult mai sănătoşi decât atunci când îi văzuserăm prima oară.

Pe de altă parte, faptul că invocasem toate cele cinci elemente mă făcuse să mă simt mizerabil şi mă bucuram că Stark mă apucase de braţ şi mă ajuta să merg, pe când ieşeam din clădire. Incredibil, ploaia de gheaţă se oprise. Norii care acoperiseră cerul zile la rând se mai risipiseră, şi printre ei se întrezăreau petice de cer înstelat. Apoi privirea mi-a alunecat spre centrul curţii. Focul care mistuise rugul Anastasiei începea

să se stingă, dar Dragonul rămăsese îngenuncheat în faţa lui; Lenobia stătea lângă el şi-i pusese o mână pe umăr. Cercul format din novicii cu semiluni roşii şi Erik, Heath şi Jack împresura rugul funerar care ardea încă mocnit. Stăteau în tăcere, dovedindu-şi respectul faţă de Dragon şi de preaiubita lui soţie.

Am făcut un semn spre gaşca mea să mă urmeze într-un loc mai ferit, la adăpostul întunericului, şi ne-am grupat cu toţii acolo.

— Trebuie să vorbim, dar fără public. Stevie Rae, poţi să găseşti pe cineva care să aranjeze camerele pentru puştii tăi?

— Sigur. Kramisha e atât de organizată de zici că suferă de o tulburare obsesiv-compulsivă. În plus, era în clasa a şasea când a murit şi apoi a înviat, aşa că ştie o grămadă de lucruri despre şcoală.

— Bun. Să se ocupe ea atunci, am spus, apoi m-am adresat lui Darius. Trebuie să scăpăm de cadavrele Imitatorilor de Corbi, şi asta imediat. Cu puţin noroc, se opreşte şi furtuna în sfârşit, ceea ce înseamnă că oamenii o să iasă din case de cum se luminează şi nu trebuie cu niciun chip să dea de creaturi.

— Mă ocup eu de asta, a spus Darius. Îi iau pe băieţii novici cu semiluni roşii să mă ajute.

— Ce-o să faci cu cadavrele? a întrebat Stevie Rae.

— Le dăm foc, a spus Shaunee, apoi s-a uitat la mine. Dacă nu ai nimic împotrivă.

— E perfect, am încuviinţat. Numai să nu le daţi foc aproape de rugul Anastasiei, ar fi prea mult de îndurat pentru Dragon.

— Daţi-le foc lângă zidul estic. Acolo de unde a ţâşnit scârba aia de Kalona, tatăl lor, din pământ, a spus Afrodita şi s-a uitat la Shaunee. Poţi să arzi stejarul ăla bătrân care s-a rupt când a scăpat Kalona?

— Pot să ard orice, a replicat Shaunee.

— Atunci du-te cu Darius şi cu băieţii şi aveţi grijă să nu mai rămână niciun fulg din creaturile alea. Apoi veniţi amândoi la mine în cameră, de acord?

— De acord, au răspuns Darius şi Shaunee într-un glas.

Mi se părea ciudat că Erin nu-i spusese nimic gemenei ei, dar când Shaunee a pornit în urma lui Darius spre cercul novicilor cu semiluni roşii, a strigat după ea:

— Te pun eu dup-aia la curent, geamăno.

— Sunt convinsă, geamăno, a spus Shaunee şi i-a zâmbit lui Erin peste umăr.

— Bun, chiar avem nevoie de Lenobia, am spus şi am aruncat o privire înspre profa de echitaţie, care stătea lângă Dragon. Dar nu ştiu cum s-o iau de acolo.

— Spune-i lui, pur şi simplu, a sugerat Damien, la care i-am aruncat o privire întrebătoare. Dragonul ştie cât de periculoşi sunt Kalona şi Neferet, deci o să înţeleagă că avem nevoie de Lenobia. Privirea lui Damien s-a îndreptat spre vampirul care stătea încă în genunchi. O să rămână acolo şi o să jelească atât cât o să simtă nevoia. Nu putem schimba lucrul ăsta şi nu trebuie să-i grăbim. Dar putem să-i spunem că avem nevoie de Lenobia.

— Eşti un băiat deştept, ştii asta? am spus.

— Absolut, a răspuns şi mi-a zâmbit.

— Bun. Am oftat adânc, obosită. Stevie Rae, explică-i Kramishei ce are de făcut. Voi, ceilalţi, puteţi să vă strângeţi la mine în cameră. Vin şi eu imediat cum o iau pe Lenobia.

— Z, eu îi spun lui Jack s-o ajute pe Kramisha, s-a oferit Damien.

Am ridicat din sprâncene la el.

— Camera ta nu e foarte mare. Pe lângă asta, îi zic mai târziu ce s-a întâmplat; în momentul ăsta trebuie să ne limpezim minţile.

Am dat din cap şi am pornit agale spre Lenobia şi spre Dragon. În jurul meu îi vedeam pe Darius şi pe Stevie Rae trăgându-l deoparte pe puşti şi vorbindu-le în şoaptă. Damien o mângâia pe Ducesa pe cap în timp ce vorbea cu prietenul lui.

În tot timpul ăsta, Stark a stat lângă mine. Nu a trebuit să-l caut, pentru că îl simţeam. Eram sigură că, dacă mă împiedicam, ar avea grijă să nu cad. De asemenea, el înţelegea mai bine decât oricine altcineva cât mă epuizase invocarea elementelor în infirmerie.

Şi, de parcă mi-ar fi citit gândurile, mi-a şoptit:

— O să poţi să te aşezi în curând. Şi am să-ţi caut ceva de mâncare şi de băut.

— Mersi, i-am şoptit şi eu. M-a prins de mână şi am mers împreună spre Lenobia şi spre Dragon. Pisicile se potoliseră şi stăteau amândouă lipite de Dragon. Chipul lui rănit şi plin de vânătăi era scăldat de lacrimi, dar acum nu mai plângea.

— Dragonule, am nevoie de Lenobia un pic. Nu vreau să te las singur aici, dar chiar trebuie să vorbesc cu ea.

M-a privit şi mi se părea că nu mai văzusem niciodată un om aşa de trist.

— N-am să fiu singur. Shadowfax şi Guinevere vor fi alături de mine, la fel şi zeiţa noastră, a spus, apoi privirea i s-a abătut din nou asupra rugului. Încă nu sunt pregătit să o părăsesc pe Anastasia.

Lenobia l-a bătut pe umăr.

— Am să mă întorc curând, prietene, a spus.

— Mă găseşti aici, i-a răspuns Dragonul.

— Rămân şi eu. Kramisha se descurcă fără mine, are deja destui novici cu care s-o facă pe şefa, mi-a spus Jack. El şi cu Damien ni se alăturaseră. Ducesa se oprise la câţiva metri distanţă şi stătea întinsă pe iarbă, cu botul sprijinit pe labe. Pisicile nici n-o băgau în seamă. Aş vrea să stau cu tine, dacă n-ai nimic împotrivă, a afirmat el, cu un glas şovăielnic, adresându-i-se Dragonului.

— Mulţumesc, Jack, i-a răspuns acesta, cu un suspin.

Jack a încuviinţat din cap, s-a şters la ochi şi, fără să mai spună o vorbă, s-a aşezat lângă Dragon şi a început s-o mângâie uşor pe Shadowfax.

— Bravo, i-am spus în şoaptă lui Jack.

— Sunt mândru de tine, i-a şoptit Damien şi l-a sărutat uşor pe obraz, ceea ce i-a smuls lui Jack un zâmbet, deşi încă avea ochii înlăcrimaţi.

— Bine, am zis. Acum haideţi la mine în cameră.

— Lenobia, Zoey trebuie să treacă prin bucătărie, a spus Stark brusc. Ne întâlnim în dormitor cât de repede posibil.

Lenobia a dat din cap cu un aer absent, în timp ce o pornea spre dormitoare împreună cu Damien, Erin şi Afrodita.

— De ce..., am început eu, dar Stark m-a întrerupt.

— Ai încredere în mine. De asta ai nevoie.

M-a luat de braţ şi m-a condus spre centrul clădirii, acolo unde holul de la intrare ducea spre cantină. Când am ajuns în dreptul uşilor, mi-a spus:

— Du-te la cantină. Merg să iau ceva, apoi vin la tine.

Eram prea obosită să pun întrebări, aşa că am intrat. Mi se părea ciudat să văd cât de pustiu era totul. Numai jumătate din felinarele care ardeau de obicei la ora asta din noapte luminau

acum holul. M-am uitat la ceas, abia trecuse de miezul nopţii. Ar fi trebuit să se ţină cursuri şi să fie plin de novici şi de profesori vampiri peste tot. Cât mi-aş fi dorit să fie lume şi agitaţie, să pot da timpul înapoi şi să fac să dispară tot ce s-a petrecut în ultimele două luni, iar singurele mele griji să fie nemernica de Afrodita şi intangibilul Erik.

Aş fi vrut să retrăiesc vremurile în care nu ştiam nimic despre Kalona sau despre A-ya, despre moarte şi nenorocire, îmi doream normalitate, şi mi-o doream aşa de mult, încât simţeam că mi se face rău.

Am pornit încet spre cantină, care era şi ea pustie şi mai întunecoasă chiar decât holul. Nu mirosea a mâncare delicioasă, nu erau nici grupurile de puşti care se bârfeau unii pe alţii, nici profesori care să le arunce priviri ucigătoare celor care şterpeleau pungile de tortilla.

M-am dus spre separeul pe care îl împărţeam de obicei cu prietenii mei, apoi am simţit că mi se înmoaie genunchii şi m-am prăbuşit pe banca din lemn lustruit. De ce-mi spusese Stark să vin aici? Avea de gând să-mi pregătească ceva de mâncare? Pentru o clipă l-am văzut cu un şorţ legat în jurul taliei şi imaginea mi s-a părut aproape amuzantă. Apoi mi-am dat seama de ce mă îndemnase să vin aici. Unul dintre frigiderele din uriaşa bucătărie a şcolii era plin cu punguţe de sânge uman. Chiar atunci probabil că înşfăca vreo câteva şi avea să mi le aducă să le beau ca pe nişte cutii de suc roşu şi vâscos.

Da, ştiu că sună scârbos, dar simţeam că-mi lasă gura apă.

Stark avea dreptate. Trebuia să îmi încarc bateriile, iar o punguţă (sau două) de sânge păreau cea mai bună metodă.

— Zo! Aici erai! Mi-a spus Stark că te găsesc aici.

Am clipit surprinsă şi, când m-am întors, l-am văzut pe Heath intrând singur în cantină.

În momentul ăla am înţeles că nu ghicisem chiar totul. Stark se dusese să-mi aducă sânge, dar sursa nu se găsea într-unul dintre frigiderele de oţel inoxidabil din bucătărie, ci era chiar drăguţul de Heath.

Fir-ar să fie!

Capitolul 25
Rephaim

Trezirea a fost dificilă. Chiar şi pe tărâmul acela delicat, dintre conştienţă şi inconştienţă, chiar şi înainte să simtă pe deplin durerea ce-i frământa trupul rănit, Rephaim era conştient de mirosul ei.

La început i s-a părut că era din nou în magazie şi că abia se iscase coşmarul, chiar după accident, când venise la el, nu să-l ucidă, ci ca să-i aducă apă şi să-i bandajeze rănile. Apoi şi-a dat seama că era prea cald să fie încă în magazie. S-a mişcat uşor, iar durerea care i-a săgetat corpul l-a făcut să-şi vină în simţuri. Atunci şi-a amintit.

Se afla sub pământ, în tunelurile acelea în care îl trimisese ea, şi ura lucrul ăsta.

Nu era genul de ură vecină cu paranoia, cum i se întâmpla tatălui său. Lui Rephaim pur şi simplu nu-i plăcea sentimentul de izolare pe care îl avea atunci când se afla sub pământ. Deasupra lui nu se zărea cerul, sub picioare nu simţea pământul înverzit şi nu vedea în jur natura plină de viaţă. Sub pământ nu putea zbura. Nu putea...

Brusc, gândurile Imitatorului de Corbi s-au schimbat.

Nu, nu avea să se gândească la aripa lui distrusă pentru totdeauna, nici la felul în care acest lucru îi afecta viaţa. Nu se putea gândi la asta, nu încă. Nu cât timp trupul îi era atât de slăbit.

În schimb, Rephaim s-a gândit la ea.

Nici nu era prea greu, fiind înconjurat de mirosul ei.

S-a mişcat din nou, de data asta mai atent la aripa distrusă. Cu braţul sănătos s-a acoperit cu pătura şi s-a ghemuit, ca într-un cuib, în patul cald. Patul ei.

Chiar şi acolo, sub pământ, se simţea cuprins de un sentiment ciudat şi inexplicabil de siguranţă, doar pentru că se afla într-un loc pe care fata îl numise al ei. Nu înţelegea de ce avea ea un efect atât de neobişnuit asupra lui. Rephaim ştia doar că înaintase urmând indicaţiile lui Stevie Rae, greoi, agonizând, istovit, până când şi-a dat seama că, de fapt, se lăsase călăuzit de mirosul Celei Roşii. Aceasta îl condusese prin tunelurile şerpuitoare, aparent părăsite. Se oprise la bucătărie şi se silise să mănânce şi să bea. Novicii lăsaseră în urmă frigidere pline cu mâncare. Frigidere! Acesta era imul dintre numeroasele miracole ale epocii modeme pe care le observase în anii lungi în

care fusese numai spirit. Petrecuse o veşnicie aproape privind şi aşteptând... visând la ziua în care avea să poată atinge, gusta şi trăi din nou cu adevărat.

Rephaim a conchis că îi plăceau frigiderele. Însă nu era deloc convins că-i plăcea lumea modernă. În scurta perioadă de când trupul îi fusese redat, înţelesese că majoritatea fiinţelor umane nu mai aveau niciun fel de respect pentru puterea străbunilor. Imitatorul de Corbi nu-i socotea şi pe vampiri ca făcând parte dintre străvechi. Nu erau nimic mai mult decât nişte jucării frumoase, cu care să te distrezi. Indiferent ce spunea părintele său, ei nu erau demni să domnească alături de el.

Oare de aceea îl lăsase Cea Roşie în viaţă? Pentru că era prea slabă şi prea ineficientă, prea modernă ca să facă ce trebuie şi să-l omoare.

Atunci s-a gândit la forţa de care dăduse ea dovadă, şi nu doar la cea fizică, deşi şi aceasta era de-a dreptul impresionantă. De asemenea, îi putea porunci pământului, iar acesta i se supunea până într-acolo încât s-a despicat în două pentru a-i împlini voia. Nu putea fi vorba de slăbiciune.

Chiar şi părintele său vorbise despre puterile Celei Roşii. Şi Neferet îi avertizase că cea care îi conducea pe vampirii cu semiluni roşii nu trebuia subestimată.

Şi iată-l acum, atras de mirosul ei în patul ei, unde aproape că-şi făcuse cuib.

Cu un strigăt dezgustat, s-a smuls din căldura şi din con fortul păturilor, pernelor şi saltelei groase şi s-a ridicat clătinându-se. Stătea în picioare, sprijinindu-se de noptiera de la capul patului, şi se străduia să se ţină drept şi să nu se lase înghiţit de bezna necruţătoare.

Avea să refacă drumul pană la bucătărie, ca să mai mănânce şi să mai bea ceva, să aprindă fiecare felinar pe care îl găsea în cale. Se va strădui să se vindece, apoi avea să părăsească mormântul acesta şi să se reîntoarcă la suprafaţă, să-şi găsească părintele, să-şi găsească locul în lume.

A dat la o parte pătura care ţinea loc de uşă la intrarea în camera lui Stevie Rae şi a pornit-o şontâcăind prin tunel. „Deja mă simt mai bine... mai puternic... N-am nevoie de baston ca să merg“, şi-a spus.

Întunericul era aproape deplin. Din loc în loc se zăreau felinare, deşi multe dintre ele abia mai pâlpâiau. Rephaim a iuţit

pasul. Avea să umple şi să reaprindă felinarele după ce mânca pe săturate. Avea să bea până şi pungile cu sânge pe care le găsise într-unul dintre frigidere, deşi nu îl atrăgeau în mod deosebit. Corpul lui avea nevoie de combustibil pentru a se vindeca, asemenea felinarelor pentru a arde.

Luptându-se cu durerea sfâşietoare pe care i-o pricinuia fiecare mişcare, a urmat cotul tunelului, intrând în sfârşit în bucătărie. A deschis primul frigider şi tocmai când scotea o pungă cu felii de şuncă, când a simţit lama rece a unui cuţit în şale.

— Numai o mişcare să faci, păsăroiule, şi iţi tai coloana vertebrală în două. Mori de la chestia asta, nu?

Rephaim a rămas perfect nemişcat şi a răspuns:

— Da, mor.

— Mie şi aşa mi se pare aproape mort, s-a auzit un alt glas de femeie.

— Da, aripa aia e făcută praf. Nu cred că are ce să ne facă, a spus o voce de bărbat, de data asta.

Cuţitul însă tot nu se clintise.

— De-aia am ajuns în situaţia asta, că ne-au subestimat alţii. Aşa că noi nu subestimăm pe nimeni. S-a înţeles? a spus cel care îi ţinea cuţitul în spate.

— Mda, scuze, Nicole.

— Am înţeles.

— Deci, păsăroiule, uite cum facem: eu mă dau înapoi, iar tu te întorci încet. Să nu faci pe deşteptu'. N-o să mai am eu cuţitul în spatele tău, dar Kurtis şi Starr au arme. O mişcare greşită şi tot o mierleşti, ca şi când ţi-aş fi tăiat eu coloana.

Vârful cuţitului apăsa atât de tare în carnea lui Rephaim încât i-a smuls o picătură de sânge.

— Miroase aiurea! s-a auzit glasul care îi aparţinea lui Kurtis. Nici măcar nu e bun de mâncat.

Nicole nu l-a băgat însă în seamă.

— M-ai înţeles, păsăroiule?

— Da.

Apoi n-a mai simţit apăsarea cuţitului şi a auzit zgomotul unor paşi care se îndepărtează.

— Întoarce-te.

Rephaim s-a executat şi s-a trezit cu trei novici înaintea lui. Judecând după semilunile roşii de pe frunte, erau din grupul

Celei Roşii. Dar imediat şi-a dat seama că, deşi erau şi ei tot roşii, păreau la fel de diferiţi de Stevie Rae precum luna şi soarele. Le-a aruncat o privire fugară lui Kurtis, un novice mascul imens, şi lui Starr, o fată obişnuită, cu părul deschis la culoare, deşi aceştia ţineau aţintite asupra lui arme de foc. Şi-a îndreptat atenţia asupra lui Nicole. Evident, ea era liderul lor şi cea care îi vărsase sângele, ceva ce Rephaim nu avea să uite niciodată.

Era o novice micuţă, cu părul lung şi brunet, cu ochii mari şi de un căprui atât de închis încât păreau aproape negri.

Rephaim a privit acei ochi şi pentru o clipă a fost profund uluit. A zărit-o acolo pe Neferet! În ochii acelei novice se desluşea bezna inconfundabilă şi inteligenţa pe care Rephaim le remarcase de atâtea ori în privirea lui Tsi Sgili. Constatarea aceasta l-a şocat aşa de tare pe Imitatorul de Corbi încât, pentru o clipă, nu a putut decât s-o privească cu ochii mari, şi să se gândească la un singur lucru: „Oare părintele meu ştie că a căpătat puterea de a se transpune?”

— Ia uite la el! Zici că l-a văzut pe necuratul, a spus Kurtis în timp ce-şi flutura pistolul prin aer şi chicotea.

— Parcă ziceai că nu cunoşti niciun Imitator de Corbi, a spus Starr, pe un ton evident suspicios.

Nicole a clipit, şi fantoma familiară a lui Neferet a dispărut, iar Rephaim se întreba acum dacă nu cumva prezenţa ei acolo fusese doar rodul imaginaţiei sale.

Nu, nu se petrecuse doar în închipuirea lui, Neferet pătrunsese, deşi pentru o clipă doar, în trupul novicei.

— N-am văzut în viaţa mea o asemenea creatură. Nicole s-a întors spre Starr, rămânând însă cu privirea aţintită asupra lui Rephaim. Mă faci mincinoasă?

Nicole nu ridicase glasul, dar Rephaim, care era obişnuit cu manifestările de forţă şi cu primejdiile, şi-a dat seama că în această novice clocotea o mânie pe care abia şi-o putea reţine. Fără îndoială că şi Starr şi-a dat seama de asta, fiindcă a bătut imediat în retragere.

— Nu, nu, nu. Nici vorbă. Mi s-a părut doar ciudat că s-a speriat când te-a văzut.

— Da, a fost ciudat, a spus Nicole calmă. Şi poate ar trebui să-l întrebăm care e motivul. Ia zi, păsăroiule, ce cauţi pe teritoriul nostru?

Rephaim a remarcat că Nicole nu-i adresase, de fapt, întrebarea pe care sugerase că ar avea de gând să i-o adreseze.

— Rephaim, a spus el, străduindu-se ca glasul să-i pară puternic. Mă numesc Rephaim.

Toţi cei trei novici au făcut ochii mari, de parcă s-ar fi mirat că are şi un nume.

— Pare aproape normal, a spus Starr.

— Numai normal nu e, şi nu care cumva să uitaţi chestia asta, a izbucnit Nicole. Răspunde-mi la întrebare, Rephaim.

M-am furişat în tuneluri după ce am fost rănit de un războinic din Casa Nopţii, a zis el, fără să mintă. Instinctul său, care nu-l înşelase de-a lungul secolelor, îi spunea să păstreze tăcerea asupra lui Stevie Rae, pentru că, deşi ei trebuie să fi fost novicii cu semiluni roşii pe care ea îi protejase, nu făceau totuşi parte din grupul ei şi nici nu i se supuneau.

— Tunelul care ne leagă de mănăstire s-a prăbuşit, a spus Nicole.

— Era deschis când am intrat eu.

Nicole s-a apropiat de el şi a adulmecat aerul.

— Miroşi a Stevie Rae.

Rephaim a schiţat un gest indiferent cu mâna sănătoasă.

— Am prins mirosul patului în care am dormit, a spus el, apoi şi-a lăsat capul într-o parte, nedumerit parcă de vorbele ei. Spui că miros a Stevie Rae. Nu cumva ea e Cea Roşie, Marea voastră Preoteasă?

— Stevie Rae e vampir cu semilună roşie, dar nu e Marea noastră Preoteasă! a mârâit Nicole, iar ochii i-au căpătat o tentă roşiatică.

— Nu e Marea voastră Preoteasă? a insistat Rephaim. Dar exista o preoteasă vampir cu semilună roşie pe nume Stevie Rae care, alături de un grup de novici, i s-a împotrivit părintelui meu şi reginei lui. Avea şi ea desene ca ale voastre. Nu este Marea voastră Preoteasă?

— În bătălia aia ai fost rănit? l-a întrebat Nicole, fără să se sinchisească să răspundă la întrebarea lui.

— Da.

— Ce s-a întâmplat? Unde e Neferet?

— A plecat, a spus Rephaim, fără să-şi ascundă amărăciunea din glas. A fugit împreună cu părintele meu şi cu fraţii mei care mai sunt în viaţă.

— Şi unde s-au dus? a întrebat Kurtis.

— Dacă aş şti, nu m-aş mai ascunde sub pământ ca un laş, ci aş fi alături de părintele meu, unde mi-e locul.

— Rephaim, a spus Nicole şi l-a privit îndelung, cu luare-aminte. Am mai auzit numele ăsta.

Imitatorul de Corbi a tăcut, conştient că era mai bine să îşi dea ea singură seama cine e, decât să-i spună el şi să pară că se laudă.

Când novicea a făcut ochii mari, şi-a dat seama că îşi amintise unde îi mai auzise numele.

— Ea a spus că eşti preferatul lui Kalona, fiul lui cel mai puternic.

— Da, eu sunt. Dar cea care a vorbit despre mine cine este?

Încă o dată, Nicole i-a ignorat întrebarea.

— Cu ce era acoperită uşa camerei în care ai dormit?

— Cu o pătură în carouri.

— E camera lui Stevie Rae, a spus Starr. De-aia miroase ca ea.

Nicole însă nici nu l-a băgat în seamă.

— Şi Kalona a luat-o din loc fără tine, deşi eşti preferatul lui.

— Aşşşa essste, a şuierat Rephaim mânios, când şi-a dat seama că era adevărat.

— Asta înseamnă că se întorc, vă daţi seama, le-a spus Nicole lui Kurtis şi lui Starr. Păsăroiul ăsta e preferatul lui Kalona, aşa că e exclus să-l lase aici. La fel cum şi noi suntem preferaţii ei. El o să se întoarcă după Rephaim, iar ea, după noi.

— Te referi la Cea Roşie, la Stevie Rae?

Cu o mişcare atât de rapidă încât, pentru o fracţiune de secundă, Rephaim i-a văzut corpul ca prin ceaţă, Nicole s-a apropiat de Imitatorul de Corbi, l-a apucat de umerii suferinzi şi, cu o mişcare lină, l-a ridicat în aer şi l-a trântit de peretele tunelului. Cu ochii scăpărând, roşietici, i-a spus, aruncându-i în faţă o răsuflare fetidă:

— Înţelege odată, păsăroiule. Stevie Rae, sau Cea Roşie, cum îi tot spui tu, nu e Marea noastră Preoteasă. Nu e şefa noastră. Nu e de-a noastră. Ea e în gaşcă cu Zoey şi cu adunătura aia, şi asta nu e deloc în regulă. Înţelegi? Noi nu avem o Mare Preoteasă, noi avem regină şi o cheamă Neferet. Ia zi, de ce eşti aşa de obsedat de Stevie Rae?

Rephaim a fost străpuns de durere. Aripa lui ruptă îi fusese

cuprinsă de flăcări, iar suferinţa îi sfâşia trupul. Nu îşi dorea din toată fiinţa lui decât să fie din nou sănătos, ca s-o poată strivi pe novicea asta arogantă dintr-o singură lovitură de plisc.

Dar nu era sănătos. Era slab, rănit şi părăsit.

— Părintele meu voia s-o captureze. Spunea că e periculoasă. Neferet nu avea încredere în ea. Nu sunt obsedat de ea, urmez doar dorinţa părintelui meu, a spus, cu răsuflarea întretăiată de durere.

— Ce-ar fi să vedem noi dacă spui adevărul? a spus Nicole.

Apoi l-a strâns şi mai tare de braţ, deşi îl ţinea deja ca într-o menghină, a închis ochii şi a plecat capul.

Incredibil, dar Rephaim a simţit cum palmele ei încep să ardă. Căldura i se răspândea prin tot corpul, urmând parcursul sângelui său, pulsând odată cu inima-i agitată, reverberând în interiorul său.

Nicole a fost scuturată de un fior, apoi a deschis ochii şi a ridicat capul cu un zâmbet şiret. L-a mai ţinut lipit de zid un minut, după care i-a dat drumul. L-a privit pe podea, unde căzuse grămadă, şi a spus:

— Te-a salvat.

— Ce dracu' spui acolo? a strigat Kurtis.

— Stevie Rae l-a salvat? s-a mirat şi Starr.

Nicole şi Rephaim s-au purtat de parcă nici nu i-ar fi auzit pe cei doi.

— Da, a spus Rephaim cu un icnet, în timp ce se străduia să-şi recapete suflul ca să nu leşine. Apoi nu a mai spus nimic, încerca doar să îşi dea seama ce se întâmplase şi respira greu, sfâşiat de durerea care îi străpungea aripa. Novicea cu semilună roşie îi făcuse ceva când îl atinsese - ceva care îi dăduse acces la mintea sa, poate chiar la sufletul său. Dar în acelaşi timp ştia şi că era diferit de orice fiinţă pe care o atinsese ea vreodată; gândurile lui aveau să fie dificil, dacă nu chiar imposibil de citit, indiferent cât de pricepută era novicea.

— De ce ar face Stevie Rae aşa ceva? l-a întrebat Nicole.

— Mi-ai citit gândurile. Ştii că nu am nici cea mai vagă idee de ce a făcut-o.

— Măcar atâta lucru e adevărat, a spus ea încet. Şi tot adevărat e că nu am simţit la tine niciun fel de resentimente faţă de ea. Cum explici chestia asta?

— Nu ştiu ce vrei să spui. Resentimente? Nu înţeleg nimic din

ce zici tu acolo.

— Nu înţelegi, a pufnit ea dispreţuitoare. Ce să înţelegi tu? Ai cea mai ciudată minte pe care am citit-o vreodată. Deci, păsăroiule, spui că încă mai faci ce ţi-a cerut tatăl tău. Asta ar trebui să însemne cel puţin că vrei s-o prinzi, poate chiar s-o omori.

— Părintele meu nu voia s-o omoare. Voia s-o prindă teafără şi nevătămată ca s-o poată studia sau chiar să se folosească de puterile ei, a spus Rephaim.

— Mă rog. Dar vezi tu, problema e că nu am găsit nimic în creierul ăla al tău de pasăre care să-mi spună că ai fi pe urmele ei.

— Dar cum să fiu pe urmele ei în momentul ăsta? Nu e aici.

Nicole a clătinat din cap şi a spus:

— Nu, vezi, aici e ciudăţenia. Dacă vrei s-o prinzi pe Stevie Rae, atunci înseamnă că asta vrei cu adevărat, s-o prinzi, fie că e aici, fie că nu.

— Nu e logic.

— Uite care e faza şi ce trebuie eu să aflu, a spus Nicole ţintuindu-l cu privirea. Eşti de partea noastră sau nu?

— De partea voastră?

— Da, de partea noastră. Avem de gând s-o omorâm pe Stevie Rae, a spus ea direct, apoi s-a apropiat cu o viteză supraomenească de el şi l-a prins de braţ cu o mână de fier. Rephaim a simţit pe loc că-i ia foc bicepsul, în timp ce Nicole îi răscolea gândurile. Zi, ce alegi? Eşti de partea noastră sau nu?

Rephaim ştia că trebuie să răspundă. Poate că Nicole nu reuşea să-i citească toate gândurile, dar avea cu siguranţă destulă putere încât să descopere lucruri pe care el ar fi preferat să le ţină ascunse. S-a hotărât repede, a privit-o fix în ochii ei purpurii pe novicea cu semilună roşie şi a răspuns cu sinceritate:

— Sunt fiul tatălui meu.

Nicole îl fixa cu privirea. Mâna ei îi ardea braţul, iar ochii îi străluceau roşiatici. Apoi i-a zâmbit din nou, cu şiretenie.

— Bun răspuns, păsăroiule, pen' că asta e cea mai importantă chestie pe care am găsit-o în căpăţâna ta de pasăre. Eşti categoric copilul lu' taică-tău, a spus şi i-a dat drumul. Bine ai venit în echipa mea. Şi nu-ţi face griji. Întrucât taică-tău nu e aici, nu cred că o să-i pese dacă Stevie Rae e vie sau moartă

când o prinzi.

— Şi e mai simplu dacă e moartă, a intervenit Kurtis.

— Absolut, a încuviinţat Starr.

Nicole a râs, amintind aşa de tare de Neferet, încât lui Rephaim i s-au ridicat fulgii pe ceafă. „Părinte! Ai grijă!”, a strigat în sinea lui. „Tsi Sgili este mai mult decât pare!”

Capitolul 26
Zoey

Heath, ce cauţi aici?

Heath şi-a dus mâna la piept de parcă l-ar fi împuşcat, s-a clătinat şi a scos nişte aşa-zise icnete.

— Răceala ta mă omoară, iubire!

— Prostovanule, a spus ea. Dacă te omoară ceva, e lipsa de creier. Zi, ce cauţi aici? Credeam că eşti şi tu acolo, să dai foc la păsări cu Darius şi cu Shaunee.

— Păi aşa aveam de gând, pentru că, evident, le-ar prinde bine superputerile mele omeneşti, a spus, a dat din sprâncene la Zoey şi şi-a încordat muşchii. Apoi s-a prăvălit pe bancă lângă ea. Da' a venit Stark şi mi-a zis că ai nevoie de mine, aşa că am venit.

— Stark s-a înşelat. Ar trebui să te duci înapoi şi să-l ajuţi pe Darius.

— Zo, arăţi rău, a spus, iar din glas i-a dispărut orice urmă de amuzament.

— Am trecut prin multe în ultima vreme, asta e, la fel ca toţi ceilalţi, i-am răspuns şi am oftat adânc.

— Te-ai obosit tare când i-ai ajutat pe puştii ăia răniţi.

— Mda, cam aşa e. Da' las' că-mi trece. Trebuie doar să scap de ziua asta şi să dorm, nimic mai mult.

Heath m-a privit un timp fără să vorbească, apoi a întins mâna spre mine. Din reflex, mi-am trecut degetele printre ale lui.

— Zo, încerc să nu-mi ies din minţi când mă gândesc că ai un fel de legătură specială cu Stark, ceva ce cu mine nu ai.

— E vorba de jurământul războinicului. Nu pot să am aşa ceva decât cu un vampir, am spus în chip de scuză şi îmi părea rău, tare rău că îl tot răneam pe băiatul ăsta pe care îl iubeam încă

din şcoala primară.

— Da, am auzit de chestia asta. În orice caz, ce vreau eu să zic e că încerc să accept chestia cu Stark, dar mi-e de două ori mai greu când tu mă ţii la distanţă.

Nu ziceam nimic pentru că ştiam exact la ce se referă. De-asta îl trimisese Stark aici. Heath voia să beau din el, şi numai când mă gândeam la asta îmi lăsa gura apă şi mi se accelera respiraţia.

— Ştiu că vrei, mi-a şoptit el.

Nu puteam să-l privesc în ochi, aşa că am lăsat capul în jos, uitându-mă la degetele noastre întrepătrunse. În lumina slabă din cantina pustie, desenele de pe palme deveniseră aproape invizibile, iar mâinile noastre păreau aşa de obişnuite, cum fuseseră atâţia ani la rând, încât m-a luat durerea de stomac.

— Ştii că şi eu vreau.

— Ştiu că vrei, dar pur şi simplu nu pot, Heath, am spus şi l-am privit în ochi.

Mă aşteptam să se inflameze, să-şi iasă din minţi, dar în schimb s-a bosumflat. A lăsat umerii în jos şi a clătinat din cap.

— De ce nu mă laşi să te ajut cu singurul lucru cu care pot într-adevăr să te ajut?

Am tras adânc aer în piept şi i-am spus adevărul gol-goluţ.

— Pentru că acum nu pot face faţă la partea cu sexul, pe care o implică.

— Ăsta e singurul motiv? a spus şi a clipit surprins la mine.

— Sexul e un motiv destul de important, am spus.

— Mda, nu că aş şti din proprie experienţă, dar totuşi înţeleg ce vrei să spui.

Am simţit că mi se aprind obrajii. Adică Heath era încă virgin? Eu mă gândeam că, după ce fusesem însemnată şi renunţasem la viaţa umană ca să vin în Casa Nopţii, fosta mea prietenă la cataramă sigur se dăduse la el. De fapt, ştiam că târfuliţa aia de Kayla se dăduse la el.

— Şi Kayla? Credeam că v-aţi combinat după ce am plecat eu.

A râs uşor, cu un aer trist:

— Ar fi vrut ea. Dar nu, nici gând. Nu am fost cu Kayla. Pentru mine nu există decât o singură fată. Tristeţea se dusese acum şi mi-a zâmbit. Şi chiar dacă acuma eşti o Mare Preoteasă şmecheră şi teoretic nu mai eşti o fată ca toate celelalte, tu tot rămâi fata mea.

Iar nu ştiam ce să spun. Întotdeauna crezusem că primul băiat cu care o să fac dragoste avea să fie Heath, dar apoi o dădusem rău de tot cu bâta în baltă şi îmi pierdusem virginitatea cu Loren Blake, chestie care era efectiv cea mai mare greşeală a vieţii mele. Încă mă simţeam vinovată şi mă lua cu greaţă numai când îmi aminteam de asta.

— Gata, nu te mai gândi la Blake. Nu mai poţi să schimbi ce s-a întâmplat cu el, aşa că hai să uităm de asta.

— Ce, mai nou citeşti gândurile?

— Întotdeauna am reuşit să-ţi citesc gândurile, Zo, a spus, iar zâmbetul i-a pălit. Hm, mă rog, în ultima vreme nu chiar aşa de bine...

— Îmi pare rău, Heath. Îmi pare rău că e un lucru dureros pentru tine.

— Nu mai sunt un puşti. Ştiam în ce mă bag când m-am suit în maşină şi am venit în Tulsa ca să te văd. Nu trebuie neapărat ca relaţia noastră să fie simplă, dar trebuie să fie sinceră.

— Bine. Şi eu vreau să fiu sinceră, şi sunt când îţi spun că nu pot să beau din tine. Nu pot, trebuie să mă gândesc la ce s-ar întâmpla între noi. Nu sunt pregătită să fac sex, nici dacă situaţia ar sta altfel, nici dacă lumea nu ar fi gata să se ducă pe apa sâmbetei.

— Pe apa sâmbetei. Vorbeşti ca bunica ta.

— Heath, n-am să mă răzgândesc doar pentru că schimbi subiectul. Nu fac sex cu tine, deci nu beau din tine.

— Dumnezeule, Zo, nu sunt tâmpit, am înţeles. Deci, nu facem sex. Ani de zile am fost împreună fără să facem sex, avem experienţă în domeniu.

— Nu e vorba doar de dorinţă aici. Ştii ce ni se întâmplă când suntem Impregnaţi. A fost destul de puternică legătura şi înainte, când eram aşa de rănită încât aproape c-am dat colţu'. Dacă aş bea din tine acum, ar fi de zece ori mai intensă.

Heath a înghiţit în sec şi şi-a trecut mâna prin păr.

— Mda, bine, ştiu asta. Dar uite ce zic eu. Impregnarea merge în ambele sensuri, corect? Cât timp îmi bei sângele, simţi ce simt eu, iar eu simt ce simţi tu.

— Mda, şi ce simţim are o mare legătură cu plăcerea şi cu sexul, am explicat.

— Bun, deci în loc să ne concentrăm pe partea cu sexul, ne concentrăm pe partea cu plăcerea.

— Eşti băiat, Heath, am spus şi am ridicat din sprâncene. De când nu te concentrezi tu pe partea cu sexul?

În loc de răspunsul glumeţ la care mă aşteptam, expresia lui a devenit extrem de serioasă.

— Am insistat eu vreodată să facem sex?

— O dată, în căsuţa din copac.

— Erai în clasa a patra, nu se pune. În plus, m-ai snopit în bătaie, a spus el fără să zâmbească, dar ochii îi scânteiau.

— Şi vara trecută, la lac, pe bancheta din spate a cami onetei?

— Nici asta nu se pune. Aveai pe tine bikinii ăia noi şi, de fapt, n-am insistat.

— Nu puteai să-ţi iei mâinile de pe mine.

— Păi aveai multe la vedere! A făcut o pauză şi şi-a coborât din nou glasul până la un nivel normal. Ce vreau să spun e că suntem de mult timp împreună. E clar că putem sta împreună fară să facem sex. Întrebare: vreau să fac sex cu tine? Da, cum naiba să nu vreau! Vreau să fac sex cu tine într-un moment în care eşti dată peste cap de Blake ăla, îţi faci griji pentru tot ce se întâmplă şi nu vrei să faci sex cu mine? Nici de-al naibii!

Mi-a ridicat uşor bărbia şi m-a făcut să-i privesc în ochi. Îţi promit că n-o să aibă legătură cu sexul, pentru că ce ne leagă pe noi e mai puternic decât sexul. Lasă-mă să te ajut, Zoey.

Am deschis gura şi, înainte să-i pun lacăt, m-am auzit şoptind:

— Bine.

A zâmbit de parcă tocmai ar fi câştigat campionatul de fotbal.

— Minunat!

— Dar fără sex, am spus.

— Absolut. Poţi să-mi zici Heath Asexuatu'. Ce să mai, poţi să mi-l treci chiar şi ca nume-n buletin.

— Heath, am spus şi i-am dus un deget la buze. Strici momentul.

— A, da, bine, a mormăit, cu degetul meu încă lipit de buze.

Atunci mi-a dat drumul la mână, şi-a dus-o pe a lui la blugi şi a scos un briceag. Şi-a dat jos haina şi a desfăcut briceagul. Lama părea ciudată, ca o jucărie de copil, în cantina întunecoasă.

— Stai aşa! mai că am ţipat când a vrut să-şi ducă cuţitul la gât.

— Ce e?

— Ăăă. Aici? Chiar facem treaba asta aici?

A ridicat din sprâncene, mirat.

— De ce nu? în fond, nu facem sex, ai uitat?

— Normal că n-am uitat, am spus. Numai că, mă rog, ar putea să vină cineva.

Păzeşte Stark uşa. Nu trece nimeni de el.

— Chestia asta mi-a luat piuitul. Ştiam, evident, că fusese ideea lui Stark, dar să păzească uşa ca să se asigure că Heath şi cu mine aveam destulă intimitate? Asta era deja...

Mirosul sângelui lui Heath m-a învăluit şi toate gândurile legate de Stark mi-au zburat din minte. Privirea mi-a căzut pe firicelul roşu care se întindea de-a lungul părţii moi prin care gâtul i se unea cu umărul. S-a ridicat, a pus cuţitul pe masă şi a întins braţul spre mine.

— Vino, Zo. Nu suntem decât noi doi aici, nu te mai gândi la altcineva. Nu-ţi mai face griji. Vino, a repetat.

M-am dus în braţele lui şi i-am inspirat adânc mirosul: Heath, sânge, dorinţă, căminul şi trecutul meu, toate împletite într-o îmbrăţişare puternică şi familiară. Când am atins cu limba dâra stacojie, l-am simţit tremurând şi ştiam că-şi înăbuşă un geamăt de dorinţă pură. Am ezitat, dar era prea târziu. Şuvoiul de sânge mi-a explodat în gură. Incapabilă să mă opresc, mi-am lipit buzele de pielea lui şi am băut. În momentul ăla nu-mi mai păsa că nu eram pregătită să fac sex sau că lumea din jurul meu era un mare haos, sau diiar că mă aflam în mijlocul cantinei în timp ce Stark păzea uşa, simţind probabil tot ce simţeam şi eu. Nu-mi mai păsa decât de Heath, de sângele lui, de trupul şi de atingerea lui.

— Şşş. Glasul lui Heath devenise adânc şi uşor gutural, dar ciudat de liniştitor. Nu-i nimic, Zo. Te face să te simţi bine, atâta tot. Gândeşte-te ce putere îţi dă. Trebuie să fii puternică, ştii asta, nu? Sunt o grămadă de oameni care contează pe tine. Eu contez pe tine, la fel şi Stevie Rae şi Afrodita, deşi eu cred că e cam afurisită tipa. Până şi Erik contează pe tine, nu că i-ar păsa cuiva de el...

Heath turuia întruna. Şi în timp ce vorbea, s-a întâmplat o chestie ciudată. Glasul lui nu mai era adânc şi răguşit, ci redevenise acelaşi pe care-l ştiam dintotdeauna, de parcă am fi stat amândoi de vorbă despre lucruri normale, iar eu nu i-aş fi supt sângele din gât. Apoi, fără să-mi dau seama, sentimentul

care m-a copleşit în timp ce beam din el nu mai avea de-a face cu sexualitatea pură, ci cu altceva. Ceva uşor de închipuit. Uşor de acceptat. Nu mă înţelegeţi greşit, încă îmi plăcea, rău, rău de tot. Dar plăcerea era temperată de ceva ce nu pot descrie decât ca fiind normal, iar normalitatea asta făcea situaţia abordabilă. Aşa că, atunci când am simţit că îmi recapăt puterile, chiar am reuşit să mă retrag. „Acum închide”, m-am gândit şi am lins dâra de sânge de pe gâtul lui Heath, schimbându-mi automat endorfinele din salivă în coagulanţi. M-am uitat cum se opreşte sângerarea şi rana îngustă se strânge, lăsând doar o urmă discretă, trandafirie, care trăda cele petrecute între noi.

Am ridicat capul şi l-am privit pe Heath în ochi.

— Mulţumesc, i-am spus.

— N-ai pentru ce, a venit răspunsul lui. Întotdeauna am să fiu alături de tine, Zo.

— E bine, pentru că întotdeauna o să am nevoie de tine să-mi aminteşti cine sunt cu adevărat.

Heath m-a sărutat. Era un sărut delicat, dar adânc şi intim, plin de o dorinţă pe care ştiam că şi-o reprima, aşteptând până când aveam să fiu pregătită să o accept. În schimb, eu m-am desprins din sărutare şi m-am ghemuit în braţele lui. L-am simţit că oftează, dar, fără să ezite, m-a strâns şi mai tare.

Scârţâitul uşii de la cantină ne-a făcut pe amândoi să tresărim.

— Zoey, chiar trebuie să te duci în dormitor. Te aşteaptă lumea, a spus Stark.

— Da, bine, vin, am zis, m-am desprins din braţele lui Heath şi l-am ajutat să-şi tragă haina pe el.

— Cred că ar fi bine să-i caut pe Darius şi pe ceilalţi şi să le dau şi eu o mâna de ajutor supraomenesc, a spus Heath.

Ne-am dus amândoi, cu nişte mutre de copii prinşi făcând boacăne, spre Stark, care ţinea uşa deschisă. Chipul îi era lipsit de orice expresie.

— Stark, a spus Heath şi a dat din cap spre el. Mersi că m-ai adus.

— E de datoria mea, i-a răspuns Stark tăios.

— Ei, atunci meriţi o mărire de salariu, i-a spus Heath şi i-a zâmbit, apoi s-a aplecat şi m-a sărutat iute, după care şi-a luat la revedere şi a pornit în grabă către uşa care ducea înspre partea centrală a campusului.

— Nu e o îndatorire care să-mi placă, l-am auzit pe Stark mormăind, în timp ce amândoi îl priveam pe Heath cum se face nevăzut.

Cum ziceai, ar trebui să mergem la ceilalţi, i-am spus şi am pomit-o în pas vioi pe holul care ducea către cea mai apropiată ieşire spre dormitoare. Stark m-a urmat, iar între noi s-a lăsat o linişte apăsătoare.

— Deci, a spus într-un târziu cu o voce încordată. A fost naşpa.

Atunci m-a luat gura pe dinainte, iar cuvintele alea stupide au părut să ţâşnească parcă din proprie voinţă.

— Da, cam aşa ceva, a fost naşpa-rliu, am spus şi, de necrezut aproape, m-a pufnit râsul.

Am însă o scuză. Trebuie să spun că mă simţeam nemaipomenit. Sângele lui Heath mă făcuse să mă simt mai bine decât oricând de la eliberarea lui Kalona din pământ, care semănase haosul în viaţa mea.

— Nu e amuzant, a spus Stark.

— Scuze, am făcut şi eu o glumiţă de prost gust, am spus, m-am hlizit iar, apoi am tăcut.

— Am să încerc din răsputeri să mă prefac că eşti pusă pe chicotit şi că eu n-am simţit tot ce ai simţit şi tu acolo, la can tină, a spus Stark, cu un glas chinuit.

În ciuda stării febrile care mă cuprinsese, am înţeles că trebuie să-i fi fost tare greu lui Stark să simtă plăcerea intensă pe care tocmai mi-o oferise un alt tip şi să îşi dea seama cât de apropiaţi eram, de fapt, eu şi cu Heath. L-am apucat de braţ. La început era rece şi încordat şi abia dacă a răspuns gestului meu, ca şi când aş fi încercat să mă agăţ de o statuie, dar, pe măsură ce mergeam, s-a mai detensionat şi am simţit cum se relaxează. Chiar înainte să deschid uşa de la dormitoarele fetelor, m-am uitat la el şi am spus:

— Îţi mulţumesc că eşti războinicul meu. Şi că ai avut grijă ca eu să-mi recapăt forţele, chiar dacă asta te-a făcut să suferi.

— Cu plăcere, domniţa mea, mi-a spus şi a zâmbit, dar părea bătrân şi foarte, foarte trist.

Capitolul 27
Zoey

— Vrei şi tu o cola? am strigat peste umăr la Stark, care mă aştepta nerăbdător în dormitorul principal, straniu şi cufundat în tăcere. Şi spun că era straniu tocmai pentru că era cufundat în tăcere, deşi o grămadă de novici, fete şi băieţi, stăteau unii lângă alţii pe scaune şi căscau gura la televizoarele cu ecran plat. Pe bune, altceva nu făceau. Nimeni nu vorbea, nimeni nu râdea, nimeni nu făcea nimic. Dar e adevărat că şi-au ridicat privirea când eu şi cu Stark am intrat în sală. De fapt, eram aproape sigură că unii dintre puşti ne-au aruncat priviri răutăcioase, dar tot n-au scos un sunet.

— Nu, mersi. Ia-ţi cola şi hai sus, mi-a zis, în timp ce se îndrepta deja spre casa scării.

— Bine, bine, vin. Doar că..., am spus şi am dat nas în nas cu o fată pe nume Becca. O, scuze! am zis şi m-am dat înapoi. Nu te-am văzut pentru că făceam...

— Mda, ştiu ce făceai. Cam ce faci de obicei. Te uitai după un tip.

La faza asta m-am încruntat. N-o cunoşteam prea bine pe Becca, ştiam doar că fusese topită după Erik. A, şi îl prinsesem pe Stark în timp ce o muşca şi încerca s-o violeze, asta înainte ca el să treacă de partea binelui şi să-mi ofere jurământul său de războinic. Desigur, Becca nu-şi amintea de faza cu violul, îşi amintea doar de plăcerea pe care i-o provocase muşcând-o, şi asta tot din pricina ticăloşiei de care dădea dovadă Stark pe vremea aia.

În orice caz, nimic nu-i dădea dreptul să-mi fluture mie pe la nas atitudinea asta ridicolă. Dar n-aveam timp să îi explic ce şi cum şi, sincer, chiar nu-mi păsa că se oftica şi crăpa de gelozie. Aşa că am împrumutat o pufhitură nesuferită de la Afrodita, după care am ocolit-o frumos, m-am dus la frigider, l-am deschis şi am început să caut o cola.

— Tu eşti de vină, nu-i aşa? Tu ai stricat totul.

Am oftat. După ce am găsit cutia de suc, m-am întors.

— Dacă te referi la faptul că eu am scăpat de Kalona, care să ştii că nu e Erebus pogorât pe pământ, ci un înger căzut diabolic, şi am alungat-o pe Neferet, care nu mai e Marea Preoteasă a lui Nyx, ci o Tsi Sgili malefică şi care vrea să pună stăpânire pe lume, atunci da. Cu ajutorul prietenilor mei, da, eu am făcut-o.

— De ce ai senzaţia că tu le ştii pe toate?

— Ba nu le ştiu deloc pe toate. Dacă ar fi aşa, aş şti şi de ce tu încă nu-ţi dai seama că Neferet, Kalona şi Imitatorii de Corbi sunt malefici. Nici măcar acum, după ce au omorât-o pe profa Anastasia.

Imitatorul de Corbi a omorât-o pentru că i-ai enervat tu când ai fugit şi apoi te-ai luptat cu Kalona, despre care mulţi dintre noi cred că e cu adevărat Erebus.

— Becca, pricepe odată. Kalona nu e Erebus. E tatăl Imitatorilor de Corbi, pe care i-a creat violând femeile cherokee. Erebus nu ar face aşa ceva. Asta aţi păţit cu toţii?

Dar ea a continuat să se poarte de parcă n-ar fi auzit o vorbă din ce spusesem.

— Totul a mers bine cât ai fost tu plecată. Acum iar ai venit şi iar s-a întors totul cu susul în jos. Ce n-aş da să pleci de tot şi să ne laşi pe noi, ceilalţi, să facem ce vrem.

— Pe voi, ceilalţi? Te referi la puştii din infirmerie pe care mai că i-au omorât amicii tăi înaripaţi? Sau la Dragon, care stă singur afară şi îşi jeleşte soţia?

— Toate astea s-au întâmplat din cauza ta. Nu a fost nimeni atacat înainte să pleci tu.

— Tu chiar nu auzi ce spun?

— Salut, Becca, a spus Stark, care se oprise în pragul uşii de la bucătărie, chiar în spatele Beccăi.

Fata a întors capul, şi-a dat părul pe spate şi i-a aruncat un zâmbet insinuant.

— Bună, Stark.

— Vezi că Erik a rămas singur, i-a trântit-o el.

Tipa a clipit şi părea un pic nedumerită.

— El şi cu Zoey s-au despărţit, a adăugat el.

Serios? a făcut ea, chipurile nonşalantă, deşi întreaga fiinţă îi trăda încântarea. S-a uitat iar la mine şi a spus: Era şi timpul să-ţi dea papucii.

— Ba a fost exact pe dos... scârbă ce eşti! am izbucnit.

Becca a făcut un pas spre mine şi a ridicat mâna de parcă ar fi vrut să mă lovească, ceea ce m-a şocat aşa de tare încât nici nu mi-a trecut prin cap să invoc vreunul dintre elemente ca să dau cu ea de pământ. Din fericire, Stark nu a fost aşa de şocat ca mine şi s-a aşezat repede între noi.

— Becca, ţi-am făcut destul rău. Nu vreau să te dau afară.

Pleacă de bună voie, a spus, cu un aer de războinic primejdios.

Becca s-a dat instantaneu înapoi.

— Mă rog. Nu îmi pasă atât de tare încât să-mi stric unghiile din cauza asta, a spus, s-a răsucit pe călcâie şi a ieşit ofensată.

Mi-am deschis cutia de cola şi am luat o înghiţitură zdravănă, apoi am spus:

— Neplăcută fază.

— Da, nu ştiu ce mi se întâmplă. În mod normal, nu m-aş fi băgat niciodată între două fete gata să se bată.

Mi-am dat ochii peste cap la el.

— Tipic pentru un băiat. Hai sus, acolo e mai puţină nebunie!

Am ieşit din bucătărie şi a trebuit să trecem prin dormitorul principal ca să ajungem la casa scării, ceea ce, pe scurt, însemna că trebuia să plonjăm într-un haos şi mai mare. Becca şuşotea cu grupul cel mai mare de puşti, deşi s-a oprit când am trecut prin dreptul lor ca să-mi arunce o privire scârboasă, ucigătoare, la fel ca toţi ceilalţi puşti.

Am iuţit pasul şi m-am năpustit efectiv în sus pe trepte.

— Te bagă în sperieţi, nu alta, a spus Stark în timp ce îna intam repede spre dormitorul meu.

M-am mulţumit să dau din cap. Mi-era greu să exprim în cuvinte potrivite ce simţeam văzând că aproape toată lumea din şcoală, care era căminul meu, mă ura, evident, de moarte. Am deschis uşa la camera mea şi am fost imediat asaltată de un ghem roşcovan de blană care mi s-a aruncat în braţe şi a scos un miorlăit mustrător, ca o bătrânică morocănoasă.

— Nala! Fără să-i bag în seamă iritarea, am sărutat-o pe năsuc, procopsindu-mă cu un strănut în faţă. Am râs şi mi-am trecut cola în mâna cealaltă, ca să nu i-o vărs pisicii în cap. Mi-a fost dor de tine, fetiţă. Mi-am afundat capul în blăniţa ei moale, ceea ce a făcut-o să uite de supărare şi să pornească motoraşul.

— Când termini giugiuleala cu pisica, poate discutăm şi noi nişte lucruri importante, a spus Afrodita.

— Nu mai fi aşa de odioasă, a apostrofat-o Damien.

— Odioasă e mă-ta, i-a răspuns Afrodita.

— Terminaţi! a intervenit Lenobia înainte să apuc eu să le spun să tacă din gură. Trupul bunei mele prietene încă mai mocneşte afară. Nu am chef să ascult mişto cărelile unor adolescenţi.

Afrodita şi Damien şi-au cerut jenaţi scuze, iar eu am profitat

de moment ca să iau cuvântul:

— Toţi puştii aia de jos mă urăsc de moarte.

— Serios? Când am intrat noi, se purtau ca nişte extratereştri, a zis Damien.

— Ce chestie, a spus Stark. Eu mai că a trebuit s-o smulg pe tipa aia, Becca, de pe Zoey.

Judecând după faţa Afroditei şi a lui Damien, am tras concluzia, că încă îşi mai aminteau trecutul de băiat rău al lui Stark. Însă niciunul dintre ei nu a spus nimic.

— Nu mă surprinde, a spus Lenobia. Am privit-o cu atenţie pe profa de echitaţie.

— Ce se întâmplă? Kalona a plecat hăt departe, probabil că nici măcar nu mai e în ţară. Cum se face că încă îi mai influenţează pe novici?

— Şi pe vampiri, a adăugat Damien. Niciun profesor în afară de tine nu a mai ieşit să stea cu Dragonul. Asta înseamnă că toţi ceilalţi sunt încă sub influenţa lui Kalona.

— Sau pur şi simplu se lasă învinşi de frică, a spus Lenobia. E greu de zis dacă le e teamă sau dacă lucrarea diavolului se continuă şi în absenţa lui.

— Nu e diavol, m-am trezit vorbind.

— De ce spui asta, Zoey? m-a întrebat Lenobia aruncându-mi o privire tăioasă.

Mă simţeam stânjenită sub privirea ei scrutătoare şi m-am dus să mă aşez la mine în pat, cu Nala ghemuită în poală.

— Pentru că ştiu câte ceva despre el, şi unul dintre lucrurile pe care le ştiu e că nu poate fi numit diavol.

— Ce contează cum îi spunem? a intervenit Erin.

— Hm, să ştiţi că numele adevărate au o putere aparte, a spus Damien. Se spune că invocarea numelui real al unei persoane într-o vrajă sau într-un ritual este mai eficientă decât energia trimisă în general sau chiar decât folosirea numelui mic al acestuia.

— Bună observaţie, Damien. Atunci nu-l mai numim pe Kalona diavol, a hotărât Lenobia.

— Şi nici nu vom uita că e rău, cum au uitat ceilalţi, a spus Erin.

— Dar nu toţi au uitat, am intervenit eu. Puştii din infirmerie nu au fost vrăjiţi de Kalona, nici Lenobia, nici Dragonul... şi nici Anastasia. Dar de ce? Ce aveţi voi şi ceilalţi, nu?

— Am conchis deja că Lenobia, Dragonul şi Anastasia aveau haruri de la Nyx, a spus Damien.

— Bun, dar ce au aşa deosebit puştii care s-au luptat cu Imitatorii de Corbi? a întrebat Afrodita.

— Hanna Honeyyeager poate face florile să înflorească, a spus Damien.

— Pe bune? am zis eu şi am făcut ochii mari la el.

— Mda, a spus Damien şi a ridicat din umeri. Se pricepe la plante.

— Ce altceva mai ştiţi despre puştii de la infirmerie? am întrebat cu un oftat.

— T. J. e un boxer demenţial, a explicat Erin.

— Iar Drew e un luptător tare de tot, am spus şi eu.

— Dar e vreuna dintre calităţile astea cu adevărat un har? a întrebat Lenobia. De regulă, vampirii sunt înzestraţi cu tot felul de talente, deci, până aici, nimic neobişnuit.

— Ştie cineva ceva despre puştiul ăla, Ian Bowser? m-am interesat. Eu l-am văzut la cursul de artă teatrală. Era îndrăgostit rău de profa Nolan.

— Îl ştiu eu, a spus Erin. E tare dulce.

— Bine, e dulce, am zis copleşită de inutilitatea sarcinii pe care ne-o asumasem. Puştii erau de treabă şi se pricepeau la diverse, dar asta nu era totuna cu a avea un har de la Nyx. Şi fata aia nouă, Roşcovana?

— Nimeni nu ştie nimic de ea. Damien s-a uitat la Lenobia. Tu o cunoşti?

Lenobia a clătinat din cap.

— Nu, ştiu doar că Anastasia îi era mentor şi că s-au apropiat suficient de mult în cele câteva zile încât să fie dispusă să-şi rişte viaţa pentru profesoara ei.

— Ceea ce nu înseamnă că ar fi ceva deosebit la ea, atât doar că a făcut ce trebuia şi...

Atunci m-am oprit, pentru că tocmai îmi dădusem seama cum stau lucrurile şi m-a pufnit râsul.

— Asta e!

Toată lumea se holba la mine.

— S-a tâmpit, a spus Afrodita. Trebuia să se întâmple mai devreme sau mai târziu.

— Nu, nu m-am tâmpit. Am aflat. Am aflat răspunsul. Zeiţă, e atât de evident. Puştii ăia nu sunt supertalentaţi, sunt doar puşti

care au făcut ce trebuie, au ales corect.

Timp de câteva secunde, nimeni n-a spus nimic, apoi Damien mi-a reluat şirul gândurilor.

— E exact ca-n viaţă. Nyx ne îngăduie să facem propriile alegeri.

I-am zâmbit larg şi am spus:

— Şi unii dintre noi aleg cu înţelepciune.

— În timp ce alţii o dau în bară, a completat Stark.

— Mărită zeiţă! Chiar că e evident, a spus Lenobia. Vraja pe care o răspândeşte Kalona nu are nimic misterios.

— E chestie de alegere, a spus Afrodita.

— Şi de adevăr, am adăugat.

— Chiar că are sens, a intervenit Damien în discuţie. Nu înţelegeam de ce numai trei dintre profesori îl vedeau pe Kalona aşa cum e de fapt. Întotdeauna am crezut că toţi vampirii de aici sunt deosebiţi şi cu har de la Nyx.

— Şi chiar sunt, a spus Lenobia.

— Dar fie că au vreun har, fie că nu, descoperirea adevărului şi urmarea căii drepte reprezintă alegerea fiecăruia, a spus Stark încet, în timp ce-mi surprindea privirea. Niciunul dintre noi n-ar trebui să uite asta.

— Şi iată care ar putea fi motivul pentru care Nyx ne-a adus aici. Ca să ne aducă aminte că toţi copiii ei au libertatea de a alege, a spus Lenobia.

„Asta e toată faza cu mine şi cu A-ya. Pot alege să nu-i urmez calea. Dar asta nu înseamnă, oare, că şi Kalona are liber-arbitru şi poate alege binele în locul răului?” Gândurile astea îmi tot dădeau târcoale, dar până la urmă am reuşit să le alung şi am spus:

— Deci, ştie cineva ce avem de făcut de aici înainte?

— Sigur. Pleci în căutarea lui Kalona şi noi venim cu tine, a spus Afrodita. Când a văzut că ne holbăm cu toţii la ea, a continuat: Uitaţi care e faza, Kalona a dovedit că e malefic, aşa că haideţi să facem alegerea de a-l distruge. Înainte să apuc să spun ceva, Afrodita a adăugat: Nu e imposibil. Într-una dintre viziunile mele, Zoey îl ucidea.

— Ce viziuni? a întrebat Lenobia.

Afrodita a povestit din nou pe scurt cele două viziuni pe care le avusese, dar a omis să spună că în cea „mai puţin pozitivă” eram de partea lui Kalona. Aşa că atunci când a terminat, mi-am

dres glasul, mi-am luat inima în dinţi, la figurat, desigur, şi am spus:

— În viziunea aia nasoală eram cu Kalona. Cu Kalona, dacă mă înţelegeţi. Eram amanţi.

— Dar în cealaltă viziune ai făcut ceva şi l-ai învins, a spus Lenobia.

— Asta era evident, chiar dacă în rest totul părea un haos, ne-a lămurit Afrodita. Deci, cum spuneam, trebuie să se ducă la el.

— Nu-mi place, a spus Stark.

— Nici mie, i-a dat dreptate Lenobia. Mi-ar plăcea să ştim mai multe, să avem mai multe detalii despre ce a cauzat fiecare viziune.

— Zeiţă! Ce proastă sunt, am spus şi am început să scotocesc prin buzunar după bucăţica de hârtie pe care o pusesem acolo. Am şi uitat de poemul Kramishei.

— Îhh, şi eu, a spus Afrodita. Urăsc poezia.

— Mă mir, frumoasa mea, a spus Darius pe când intra în cameră, urmat de Stevie Rae şi de Shaunee. Cineva atât de inteligent ca tine ar trebui să aprecieze poezia.

Afrodita i-a zâmbit dulce.

— Mi-ar plăcea dacă mi-ai citi tu. De fapt, mi-ar plăcea orice mi-ai citi tu.

— Vomitiv, a spus Shaunee şi s-a dus să se aşeze lângă Erin.

— Absolut, a confirmat Erin şi i-a zâmbit gemenei ei.

— Super. N-am pierdut faza cu poemul, a spus Stevie Rae, s-a trântit lângă mine pe pat şi s-a apucat s-o mângâie pe Nala. Chiar mă întrebam ce i-a mai trecut prin cap Kramishei.

— Bun, fiţi atenţi că citesc cu glas tare, i-am anunţat.

Sabie cu două tăişuri
Unul distruge
Celălalt eliberează
Îţi sunt nod gordian
Mă vei elibera sau mă vei distruge?
Urmează calea adevărului şi
Mă vei găsi în apă,
Mă vei căli prin foc
Nicicând nu voi mai fi prizonier al pământului
Aerul îţi va şopti
Ce spiritul ştie deja:

Chiar şi nimicit orice e posibil
E de-ajuns să crezi
Şi amândoi vom fi libert

— Îmi pare rău să-ţi spun, dar până şi eu îmi dau seama că e de la Kalona pentru tine, a rostit Afrodita în liniştea grea care s-a lăsat după ce am terminat de citit.

— Mda, aşa mi se pare şi mie, a spus Stevie Rae.

— Fir-ar, am mormăit eu.

Capitolul 28
Zoey

— Nu-mi place chestia asta, a spus Stark.

— Te repeţi, l-a avertizat Afrodita. Şi nimănui nu-i place, dar ce dacă? Poemul ăsta tâmpit tot n-o să dispară.

— E o profeţie, a corectat-o Damien. Poemele Kramishei sunt profetice prin natura lor.

— Ceea ce nu e neapărat un lucru rău, a spus Darius. Dacă avem o profeţie, înseamnă că avem şi un avertisment.

— Deci poemele astea, la care se adaugă viziunile Afroditei, ne oferă o armă redutabilă, a spus Lenobia.

— Asta dacă înţelegem ce vor să spună, le-am atras atenţia.

— Pe ultimul l-am înţeles, mi-a amintit Lenobia. O să-l descifrăm şi pe acesta.

— Indiferent de situaţie, cred că suntem cu toţii de acord că Zoey trebuie să-l urmeze pe Kalona, a spus Darius.

— Doar de-asta am fost creată, am zis, ceea ce a reţinut atenţia tuturor. Nu pot să sufăr că aşa stau lucrurile şi nici nu ştiu ce să fac. De cele mai multe ori mă simt ca un bulgăre uriaş de zăpadă care se prăvăleşte pe versantul unui munte în toiul iernii, dar nu pot să ignor adevărul. Mi-am amintit ce-mi şoptise Nyx şi am adăugat: Adevărul îţi dă putere, la fel cum se întâmplă şi cu alegerea corectă. Şi adevărul e că sunt legată de Kalona. Îmi aduc aminte de legătura mea cu el şi lucrul ăsta mă împiedică uneori să-l înfrunt, dar ceva din adâncul meu m-a ajutat o dată să-l înfrâng. Cred că trebuie să găsesc acel ceva şi să aleg să-l înfrâng din nou.

— De data asta poate definitiv? a întrebat Stevie Rae.

— Sincer, eu aşa sper, am spus.

— Ei bine, de data asta n-o să mai fii singură, m-a asigurat Stark.

— Aşa e, a spus şi Damien.

— Absolut, s-a prins şi Shaunee în horă.

— Dap, a sărit şi Erin.

— Toţi pentru unul şi unul pentru Zoey! a spus şi Stevie Rae.

M-am uitat la Afrodita care a oftat adânc, cu un aer teatral.

— Bine. Unde se duce gaşca de tocilari, merg şi eu.

Darius a cuprins-o cu braţul şi a spus:

— Nici tu nu o să fii singură, frumoasa mea.

Abia mai târziu mi-am dat seama că Stevie Rae nu spusese că ni s-ar alătura şi ea.

— Solidaritatea e un lucru bun, dar deocamdată nu putem acţiona pentru că nu ştim unde e Kalona, a spus Lenobia.

— Păi, în visul meu era pe o insulă. De fapt, într-un castel de pe o insulă, am specificat.

— Ţi s-a părut ceva cunoscut? s-a interesat Damien.

— Nu. Dar peisajul era foarte drăguţ. Apa era incredibil de albastră şi erau portocali peste tot.

— Asta nu elimină prea multe variante, a remarcat Afrodita. Peste tot sunt portocali, în Florida, în California, în zona mediteraneeană. Şi în toate locurile astea sunt insule.

— Nu e în America, am spus automat. Nu ştiu de ce, dar sunt sigură.

— Atunci o să luăm de bun lucrul ăsta, a zis Lenobia.

Încrederea ei în mine mă făcea să mă simt bine, dar şi emoţionată şi cam leşinată la stomac în acelaşi timp.

— Bun, a spus şi Stevie Rae. Poate că ştii mai multe despre locul în care se află, dar trebuie doar să nu te mai gândeşti un timp, ca să poţi să te gândeşti.

— Măi ţăranco, n-are niciun sens ce spui, i-a trântit-o Afrodita. Uite, am să traduc eu din oklahomeză în engleză, a spus ea şi s-a întors spre mine. Fără să te gândeşti la chestia asta, ai ştiut că el nu e în America. Poate că te străduieşti prea tare să afli. Poate trebuie să te liniştteşti şi o să-ţi dai seama pur şi simplu.

— Exact asta am spus şi eu, a bodogănit Stevie Rae.

— Parcă ar fi gemene fetele astea, a spus Shaunee.

— Te umflă râsul, i-a dat Erin dreptate.

— Ciocu' mic! au izbucnit Afrodita şi Stevie Rae în acelaşi

timp, lucru care le-a făcut pe gemene să se prăpădească de râs.

— Ce-i aşa de amuzant? a întrebat Jack, care tocmai intra în cameră. Am remarcat că încă avea urme de lacrimi pe obraji şi în ochii fantomatici.

S-a dus la Damien şi s-a aşezat lângă el.

— Nu e nimic amuzant. Gemenele nu se dezmint, atâta tot, i-a explicat el lui Jack.

— Gata, ajunge. Asta nu ne ajută absolut deloc să ne dăm seama unde ar putea fi Kalona, le-a tăiat Lenobia macaroana.

— Ştiu eu unde e Kalona, a spus Jack fără ocolişuri.

— Cum adică ştii unde e Kalona? a întrebat Damien şi cu am făcut ochii mari la Jack.

— El şi cu Neferet, adică. E simplu, a spus şi ne-a arătat iPhone-ul. Mi-au fost bombardate contul de Internet şi de Twitter. Peste tot se spune că Shekinah a murit subit şi misterios şi că Neferet a apărut la Veneţia, în cadrul Înaltului Consiliu, unde spune în stânga şi-n dreapta că ea e întruparea lui Nyx şi Kalona e Erebus coborât pe pământ, deci ea trebuie să fie următoarea Mare Preoteasă a vampirilor. - Ne holbam cu toţii la el şi mi-am dat seama că rămăsesem cu gura deschisă. - Jack s-a încruntat şi ne-a spus: Nu inventez nimic. Jur. Puteţi să vă uitaţi şi singuri. Ne-a întins din nou iPhone-ul, pe care l-a luat Darius. În timp ce el tasta pe ecran, Damien l-a luat în braţe pe Jack şi l-a sărutat fix pe gură.

— Eşti genial! i-a spus el iubitului său.

Jack a zâmbit şi toată lumea a început să vorbească în acelaşi timp.

Toată lumea, mai puţin eu şi Stark.

În plin haos, în cameră a intrat Heath. A ezitat pentru o clipă, apoi a ocolit patul şi s-a trântit şi el lângă mine, pe partea neocupată de Stevie Rae.

— Ce e, Zo?

— Jack a dat de Kalona şi de Neferet, l-a pus Stevie Rae la curent.

— E bine, a spus Heath. S-a uitat la mine şi a adăugat: A, da' stai aşa, că poate nu e bine.

— De ce n-ar fi bine? a întrebat Stevie Rae.

— Întreab-o pe Zoey, a spus Heath.

— Ce e, Zoey? a întrebat Damien, reducându-i pe toţi la tăcere.

— Nu era la Veneţia, am spus. Sunt sigură. În visul meu, Kalona nu era la Veneţia. Nu că aş fi fost vreodată acolo, dar am văzut fotografii şi, corectaţi-mă dacă greşesc, dar în Veneţia nu sunt munţi, nu?

— Deloc, a spus Lenobia. Am fost acolo de mai multe ori.

— Poate că nu e chiar aşa de rău că în vis nu ai fost acolo unde se află el de fapt. Poate asta înseamnă că visele tale nu sunt aşa de reale cum crezi tu, a spus Afrodita.

Poate.

— Nu-mi miroase a bine, a spus Stark.

M-am abţinut să nu pufnesc, pentru că, evident, trăsese cu urechea la gândurile mele.

Afrodita nu l-a băgat în seamă pe Stark şi a continuat să vorbească:

— Mai ştii că în viziuni i-am văzut pe Neferet şi pe Kalona în faţa unui grup de şapte femei vampir puternice?

Am dat din cap aprobator.

— Înaltul Consiliu Vampiresc! a exclamat Lenobia. Nu ştiu cum de nu m-am gândit imediat la asta, a continuat ea şi a clătinat din cap, evident nemulţumită de ea. Şi sunt de acord cu Afrodita. Zoey, poate că ai dat prea mare importanţă viselor ăstora. Kalona te manipulează, a spus ea cu blândeţe, de parcă s-ar fi aşteptat să intru în panică.

— Nu, ascultaţi-mă pe mine, vă zic că nu era la Veneţia, era... M-am oprit, pentru că tocmai atunci a ieşit la iveală o altă amintire şi mi-a venit să-mi trag una peste frunte. Rahat! Nu era la Veneţia în ultimul meu vis, dar chiar l-am visat acolo mai demult. Spunea că îi place locul ăsta, că simţea forţa lui..., am spus şi mi-am frecat fruntea cu un aer gânditor. Mi-a zis, ţin minte, că simţea un fel de putere străveche acolo şi că înţelegea de ce l-au ales.

— Probabil că se referea la noi, la vampiri, a spus Lenobia.

M-am gândit la vis şi m-am încruntat, nedumerită.

— Dar nu cred că în vis eram propriu-zis la Veneţia. Da, am văzut gondolele şi ceasul ăla mare, dar asta se zărea undeva în depărtare. Deci noi nu eram chiar acolo.

— Z, nu vreau să fiu răutăcioasă, dar tu nu-ţi faci chiar niciodată temele? a întrebat Stevie Rae.

— Ce? am făcut.

— Insula San Clemente, a explicat Lenobia.

— Ce? am repetat eu, cu un aer de-a dreptul genial.

— Ai pe aici, pe undeva Manualul novicelui, nivel iniţial? a întrebat Damien cu un oftat.

Am arătat cu capul spre birou.

— E acolo, cred.

— S-a ridicat, a scotocit prin mormanul de lucruri de pe biroul meu, de unde a scos până la urmă Manualul novicelui. L-a răsfoit vreo două secunde (oare băiatul ăsta chiar îl ştia pe de rost?), apoi mi-a întins cartea deschisă. Am clipit şocată când am recunoscut palatul frumos, de culoarea somonului, locul în care visasem odată că eram alături de Kalona.

— Aici mi-a apărut Kalona într-unul dintre vise, fără nicio îndoială. De fapt, eram chiar acolo, pe banca aia, am spus arătând spre imagine.

Afrodita s-a desprins deodată de lângă Darius şi a venit să arunce un ochi peste umărul meu.

— Fir-ar să fie! Ar fi trebuit să recunosc locul ăsta. Jur că m-am prostit de când am devenit umană.

— Ce e, Afrodita? a întrebat Stark şi s-a apropiat de mine.

— E palatul pe care l-a văzut în a doua viziune, în care muream, am răspuns eu în locul ei şi am oftat. Ştiu că sună tâmpit, dar până acum am uitat. Adică în vis ţin minte că ştiam asta, ştiam că ar putea fi locul pe care mi l-ai descris tu, cel în care mă înecam, dar când m-am trezit, ăăă... Am făcut o pauză şi l-am privit pe Stark în ochi.

— M-am trezit şi m-am luat cu alte treburi. Am citit în ochii lui că-şi dă seama că el fusese cel care mă trezise din vis - prima oară când dormise cu mine - atunci când abia se hotărâse să aleagă binele în locul răului. Pe lângă asta, am adăugat în grabă, m-ai văzut înecându-mă pentru că eram singură. Asta a fost când toată lumea era supărată pe mine. Acum nu mai sunt singură, aşa că viziunea asta n-o să se mai îndeplinească.

Mi-am mutat privirea de la Stark la Afrodita când am văzut că ea nu spune nimic şi mi-am dat seama că se uita fix la Stark.

— Nu erai complet singură în a doua viziune în care mureai, a spus Afrodita încet. L-am zărit şi pe Stark chiar înainte să mori. Era şi el acolo.

— Ce?! Pe dracu'! Niciodată n-aş lăsa să i se întâmple ceva, aproape că a zbierat Stark.

— N-am spus că tu erai de vină. Am spus doar că erai acolo, a

explicat Afrodita, cu răceală.

— Ce-ai mai văzut? a întrebat Heath, care se ridicase pe şezut şi arbora un aer de războinic, asemenea lui Stark.

— Afrodita a avut două viziuni în care Zoey murea, a spus Damien. Într-una era decapitată de un Imitator de Corbi.

— Chestia asta a fost cât pe ce să se întâmple! a izbucnit Heath. Eram şi eu de faţă. I-a şi rămas cicatrice.

— Ideea e că nu mi-a tăiat nimeni capul. Şi acum, că mi s-a mai limpezit mintea, o să avem grijă să nici nu mă înec. Iar Afrodita nu a văzut mare lucru în niciuna din cele două viziuni.

— Dar eşti sigură că a doua viziune avea loc pe insula San Clemente, unde îşi are sediul Înaltul Consiliu? a întrebat Lenobia.

Afrodita a arătat spre cartea care era încă deschisă la mine în poală.

— Uite. Ăsta e palatul pe care l-am văzut eu când murea.

— Bine, o să am mare grijă, am spus.

— Cu toţii trebuie să avem mare grijă de tine, a intervenit Lenobia.

Am rămas neclintită, încercând să nu arăt că deja mă simţeam sufocată. Oare asta însemna că nimeni nu avea să mă mai lase vreodată în pace?

Stark nu a spus nimic, dar nici nu era nevoie. Corpul lui îmi transmitea toată frustrarea pe care o resimţea.

— Staţi aşa. Tocmai mi-am dat seama de ceva. Damien mi-a luat Manualul novicelui din mână şi a dat pagina. Când s-a uitat la mine, avea un zâmbet victorios întipărit pe faţă. Ştiu unde e insula în care se află Kalona. Ai dreptate. Nu e la Veneţia. A întors cartea cu faţa spre mine şi m-a întrebat: Aici erai în vis?

Damien deschisese cartea la o pagină unde se găsea un text lung (pe care evident eu nu-i citisem) şi imaginea unui peisaj dintr-o insulă pitorească, deluroasă şi albăstruie, de la marea care o înconjura. În desen vedeam conturându-se silueta unui castel care-mi părea foarte cunoscut.

— Ăsta e, am spus cu un aer solemn. Acolo am fost în ultimul meu vis. Unde naiba e asta?

— În Italia, pe insula Capri, a răspuns Lenobia în locul lui. E vechiul sediu al Înaltului Consiliu Vampiresc. Apoi s-a mutat la Veneţia, începând din anul 79 d.Hr.

Spre bucuria mea, am zărit câteva feţe întrebătoare. Damien,

evident, nu se număra printre ele. Cu tonul lui didactic, a început să explice:

— Vampirii erau stăpânii oraşului Pompeii. Vezuviul a erupt în august 79 d.Hr. Cum toată lumea se holba prosteşte la el, Damien a tras adânc aer în piept, apoi a continuat: Capri e o insulă nu foarte departe de Pompeii.

— A, da, îmi amintesc că am citit ceva despre chestia asta în Capitolul de la istorie, a spus Stevie Rae.

Eu nu-mi aminteam, pentru că nu citisem niciodată Capitolul şi, judecând după stânjeneala vădită care se citea pe feţele lui Shaunee şi Erin, nu eram singura. Ce surpriză!

— Mda, foarte interesant, şi într-adevăr aşa e, asta e insula. Dar de ce să se fi dus Kalona acolo dacă Înaltul Consiliu şi-a schimbat sediul acum enşpe mii de ani? am întrebat.

— Vrea să reînvie obiceiurile străvechi, ne-a lămurit Stark. A spus-o de o mie de ori.

— Şi atunci e în palatul din San Clemente sau în Capri? am întrebat, nedumerită încă.

— Pe Twitter spune că s-a dus înaintea Înaltului Consiliu cu Neferet acum câteva ore. Deci momentan se află acolo, ne-a informat Jack.

— Dar pun pariu că îşi are cartierul general pe insula Capri, a spus Stark.

— Deci, se pare că o să călătorim în Italia, a conchis Damien.

— Gaşcă de ţărani, sper că aveţi paşapoartele valabile, s-a auzit Afrodita.

Capitolul 29
Zoey

— Hai, Afrodita, nu mai fi aşa de răutăcioasă, a spus Stevie Rae. Ştii doar că toţi novicii primesc paşapoarte imediat după ce sunt însemnaţi. Ţine de faza aia cu emanciparea adolescenţilor.

— Ce bine că am şi eu paşaport, s-a băgat Heath în vorbă. Deşi eu nu sunt însemnat.

Ca să nu strig la Heath: „Tu nu mergi! E moarte sigură!” şi să-l fac să se simtă prost, m-am concentrat pe partea de logistică:

— Ştie cineva cum ajungem în Italia?

— Cu clasa întâi, sper eu, a mormăit Afrodita.

— Partea asta e uşoară. O să luăm avionul Casei Nopţii, a spus Lenobia. Sau, mai degrabă, tu şi grupul tău. Eu am să autorizez călătoria, dar n-am să vin cu voi.

— Nu vii cu noi? am spus şi am simţit că mi se strânge stomacul. Lenobia era atât de înţeleaptă şi aşa de bine văzută în comunitatea vampirească, încât până şi Shekinah o respectase. Trebuia să meargă şi ea cu noi. Era musai să ne însoţească!

— Nu poate, a explicat Jack şi l-am privit cu toţii surprinşi. Trebuie să rămână aici cu Dragonul şi să aibă grijă ca şcoala să nu treacă de tot de partea întunecată, fiindcă indiferent ce influenţă are Kalona, încă mai recurge la ea, chiar dacă nu se află acum aici.

Lenobia i-a zâmbit lui Jack.

— Ai dreptate. Nu pot să părăsesc Casa Nopţii în momentul ăsta. Privirea i s-a rotit prin cameră, poposind asupra fiecăruia dintre noi şi ajungând în sfârşit la mine. Tu poţi să-i conduci. Ai mai făcut-o, aşa că mergi mai departe!

„Bine, da' am scrântit-o! De mai multe ori! Şi nici măcar nu ştiu dacă pot să am încredere în mine cât timp Kalona se află prin preajmă!” îmi venea să strig. În loc de asta însă, am încercat să-mi trag o voce de adult şi am spus:

— Dar cineva trebuie să înştiinţeze Înaltul Consiliu despre ce se întâmplă de fapt cu Neferet şi cu Kalona. Eu nu pot, sunt doar o novice.

— Nu, Zoey, eşti Marea noastră Preoteasă, prima Mare Preoteasă novice, şi te vor asculta pentru că Nyx e de partea ta. Mi-e limpede lucrul ăsta, aşa cum îi era şi lui Shekinah, şi le va fi şi lor.

Eu nu eram chiar aşa de sigură, dar toată lumea îmi zâmbea încurajator, deşi simţeam că-mi vine să vărs. Dar în loc să dau la boboci sau, a doua opţiune, să izbucnesc în lacrimi, am spus:

— Când plecăm?

— Cât mai repede, mi-a răspuns Lenobia. Nu ştim cât de mult rău face Kalona chiar acum, în timp ce noi vorbim. Gândeşte-te la dezastrul pe care l-a produs aici în doar câteva zile.

— În curând o să se crape de ziuă. Va trebui să aşteptăm apusul, a spus Stark, abia stăpânindu-şi frustrarea. Pentru că îmi închipui că acum că s-a oprit furtuna de gheaţă, chiar o să fie soare, ceea ce înseamnă că Stevie Rae şi cu mine ne-am prăji dacă ne-am urca atunci în avion.

— Plecaţi la apus, a confirmat Lenobia. Până atunci faceţi-vă bagajele, mâncaţi şi odihniţi-vă. Aranjez eu lucrurile.

— Eu nu cred că Zoey ar trebui să stea pe insula San Clemente, a spus Stark şi s-a întors spre Darius să-i ceară sprijinul. Nu eşti de acord cu mine că e o idee proastă să stea exact acolo unde a văzut-o Afrodita înecându-se?

— Stark, Afrodita m-a văzut şi decapitată, chiar aici, în Tulsa. Ceea ce nu s-a întâmplat, totuşi, pentru că prietenii mei nu mi-au întors spatele. Nu contează chiar aşa de tare unde sunt, atâta timp cât ştiu că mă aflu în pericol, dar că sunt înconjurată de oameni care-mi păzesc spatele.

— Da, dar m-a văzut cu tine! Dacă eu nu pot să te protejez, atunci cine?

— Eu, a spus Darius.

— Şi aerul, a completat Damien.

— Şi focul poate să tăbăcească ceva funduri, s-a oferit şi Shaunee.

— Iar eu stăpânesc apa şi nici de-a naibii n-o s-o las pe Zoey să se înece, a spus Erin indignată.

— Pământul întotdeauna o va proteja pe Zoey, a zis Stevie Rae, deşi privirea ei pătrunzătoare părea nespus de tristă.

— Oi fi eu enervant de umană, dar tot a naibii rămân. Dacă trece cineva de Darius, de tine şi de gaşca de tocilari, va trebui să treacă şi de mine, a hotărât Afrodita.

— Mai adaugă un tip enervant la adunătura asta de oameni, novici şi vampiri, a intervenit şi Heath.

— Vezi, i-am spus lui Stark şi am clipit des ca să-mi alung lacrimile care îmi podidiseră ochii. Nu eşti doar tu răspunzător, suntem cu toţii implicaţi.

Privirile ni s-au întâlnit şi îmi dădeam seama cât de mult suferea Stark. Era coşmarul oricărui războinic legat de Marea lui Preoteasă prin jurământ, ca aceasta să fie ucisă. Simplul fapt că Afrodita îl văzuse acolo şi că eu muream fusese de ajuns ca să îi zdruncine profund încrederea.

— O să fie bine, îţi promit, l-am încurajat.

A încuviinţat din cap, apoi s-a uitat într-o parte, ca şi când n-ar mai fi suportat să-mi întâlnească privirea.

— Bine. Hai să ne apucăm de treabă. Luaţi puţine bagaje. N-o să aveţi timp să căraţi după voi o grămadă de lucruri. Luaţi fiecare câte un rucsac cu strictul necesar, a spus Lenobia. Am

văzut-o pe Afrodita cum păleşte de groază şi a trebuit să tuşesc ca să-mi înăbuş un chicot. Ne întâlnim la cantină chiar la apus. A dat să plece, apoi s-a oprit în uşă. Zoey, ai grijă să nu dormi singură. Haide să-l ţinem pe Kalona cât mai departe de gândurile tale. Nu e bine să-şi dea seama că veniţi după el.

Am înghiţit în sec, dar am dat din cap aprobator şi am spus:

— Da, bine.

— Fiţi binecuvântaţi.

— Fii binecuvântată, i-am răspuns cu toţii-n cor, până şi Heath.

Lenobia a închis uşa şi nimeni nu a spus nimic timp de câteva secunde. Cred că eram cu toţii încă uimiţi şi încă nu ne intrase în cap ideea că ne duceam într-adevăr în Italia, ca să vorbim înaintea Înaltului Consiliu Vampiresc. Adică eu să vorbesc. La naiba! „Trebuia să vorbesc înaintea Înaltului Consiliu Vampiresc.” Sau poate când o să mă trezesc în faţa tuturor vampirilor ălora bătrâni şi puternici o să mă taie diareea şi o să mă scap pe mine. Mda. Cu siguranţă, chestia asta ar face impresie. „E unică fata asta”, sunt sigură că aşa ar zice.

Întrebarea lui Jack a pus capăt cvasiisteriei haotice din mintea mea:

— Ce facem cu Ducesa şi cu pisicile?

M-am uitat în jos, la Nala, care torcea la picioarele mele, şi am spus:

— Of!

— Nu putem să le luăm şi pe ele, a spus Stark. E imposibil. Apoi, începând să aducă mai mult cu Stark cel pe care îl ştiam eu, a adăugat: Deşi o să fie supărate când ne-om întoarce. Mai ales pisicile. Ştii, pisicile ţin duşmănie.

— Mie-mi spui? a pufnit Afrodita. Ai cunoscut-o pe a mea? Apropo, o să stau un pic şi cu ea cât timp mănânc ceva şi îmi fac bagajele, a spus şi i-a zâmbit timid lui Darius. Dacă vrei să vii şi tu cu noi, eşti invitat.

— Nu trebuie să-mi zici de două ori. Fii binecuvântată, Preoteasă, mi-a zis, apoi a luat-o pe Afrodita de mână şi au pornit spre camera ei, să facă ce numai zeiţa poate şti (nu că n-ar mai vrea şi altcineva).

— Ar fi bine să ne vedem şi noi de ale noastre, a spus Damien.

Nu pot să cred că avem voie să ne luăm doar un rucsac cu

haine. Unde îmi bag eu toţi pantofii? a întrebat Jack.

— Cred că ideea e să luăm o singură pereche de pantofi, i-a sărit Heath în ajutor.

Jack încă nu-şi revenise din şoc când a plecat împreună cu Damien.

Şi am rămas eu cu Stark, cu Heath şi cu Stevie Rae. Înainte ca lucrurile să devină super-mega-ciudate, Stark m-a surprins cu următoarele cuvinte:

— Heath, vrei să dormi tu cu Zoey?

— Frate, eu, unul, aş dormi mereu cu Zoey.

I-am dat un cot, dar tot rânjea ca un tembel.

— Ce ai de gând să faci? l-am întrebat pe Stark.

S-a ferit să mă privească în ochi.

— Vreau să verific perimetrul înainte să se lumineze de ziuă şi să văd dacă Lenobia n-are nevoie de ajutor cu pregătirile. Apoi mă duc să mănânc şi eu ceva.

— Şi unde dormi?

— În întuneric. S-a întors spre mine, s-a aplecat ceremonios, ducându-şi pumnul drept la piept. Fii binecuvântată, domniţa mea.

Înainte să apuc să mai spun ceva, a plecat.

Rămăsesem fără grai.

— E speriat din cauza viziunii Afroditei, ne-a lămurit Stevie Rae, în timp ce se dădea jos din patul meu şi se apuca să cotrobăie prin sertarele care fuseseră ale ei înainte să moară şi apoi să devină zombi. Mă bucuram că îi convinsesem pe Neferet şi pe vampiri să-mi dea înapoi câteva dintre lucrurile ei, iar acum avea prin ce scotoci.

— Zo, nu-l lăsa pe Stark să te rănească, a spus Heath. E ofticat pe el, nu pe tine.

— Heath, apreciez că vrei să mă faci să mă simt mai bine, dar e prea ciudat să-i iei tu apărarea lui Stark.

— Scumpo, eu sunt de partea ta! S-a împins cu umărul în mine, apoi s-a întins ostentativ, după care m-a cuprins cu braţul.

— Ăăă, Heath, îmi faci şi mie o mare favoare? a întrebat Stevie Rae.

— Sigur!

— Poţi să dai o fugă până în bucătărie? Treci prin cancelarie, faci dreapta şi ne aduci şi nouă ceva de mâncare? întotdeauna au o grămadă de chestii pentru sendvişuri în frigidere. Caută şi

nişte chipsuri, deşi probabil că n-ai să găseşti decât covrigei sau cartofi din ăia sănătoşi, copţi la cuptor.

— Iac, am făcut şi eu, şi Heath în acelaşi timp.

— Da? Te duci?

— Da, Stevie Rae, nicio problemă. Heath m-a strâns în braţe şi m-a sărutat rapid pe frunte, după care a sărit din pat. Ajuns la uşă, i-a zâmbit larg lui Stevie Rae şi a spus: Dar data viitoare, dacă mai vrei să stai singură de vorbă cu Zoey, spune direct. Oi fi eu om şi fotbalist pe deasupra, dar nu sunt prost.

— Am să ţin minte, i-a răspuns ea.

Mi-a făcut cu ochiul şi a plecat.

— Zeiţă, câtă energie are băiatul ăsta, am remarcat.

— Z, nu pot să merg cu voi în Italia, a izbucnit Stevie Rae fără niciun fel de introducere.

— Ce? Trebuie! Tu reprezinţi pământul. Am nevoie de tot cercul.

— Ai mai format cercul fără mine. Poate să intre Afrodita în locul meu, dacă o ajuţi tu.

— Nu poate să reprezinte ea pământul, pe ea o zguduie, am spus.

— Dar ştiu că i-ai mai trimis spiritul şi a mers foarte bine. Trimite-i-l iar.

— Stevie Rae, am nevoie de tine.

Cea mai bună prietenă a mea a lăsat capul jos, cu un aer înfrânt.

— Te rog, te rog, nu spune asta. Trebuie să rămân. Nu am de ales. Novicii cu semiluni roşii au mai multă nevoie de mine decât ai tu.

— Nu mai au, am spus gravă. Sunt aici, la şcoală, înconjuraţi de o grămadă de vampiri. Chiar dacă vampirii adulţi se poartă ciudat, prezenţa lor va fi suficientă pentru ca ei să nu respingă Transformarea.

— Nu e numai asta. Nu e vorba doar de ei.

— Nu! Stevie Rae, nu-mi spune că iar te gândeşti la novicii ăia răi.

— Sunt Marea lor Preoteasă, a spus încet şi mă implora din priviri s-o înţeleg. Eu răspund de ei. Cât timp ai să lipseşti tu, înainte să trebuiască să te duci acolo jos şi să le faci ceva îngrozitor, pot să mai încerc o dată să ajung la sufletul lor, să-i fac să se reîntoarcă la umanitate.

— Stevie Rae...

— Zoey! Ascultă-mă! E o alegere. Eu am făcut-o pe cea corectă, la fel şi Stark. Toţi puştii de aici sunt şi ei pe calea cea bună. Ştii că şi noi am fost răi. După cum ai spus şi tu, pentru noi a fost cumplit, dar lucrurile s-au schimbat. Acum suntem altfel pentru că alegem să fim altfel. Nu pot să nu mă gândesc că şi ceilalţi puşti ar putea alege binele. Lasă-mă numai să încerc.

— Ştiu şi eu... Şi dacă îţi fac ceva?

Stevie Rae a râs, iar cârlionţii ei blonzi şi scurţi i s-au agitat zburdalnici pe umeri.

— Ce naiba, măi Zoey! N-au ce să-mi facă. Sunt în subteran. Dacă încearcă ceva nasol, nu trebuie decât să-mi invoc elementul, şi ei ştiu foarte bine chestia asta.

— Poate că aşa le e dat, să moară, şi de-aia nu-şi pot recăpăta umanitatea, am spus în şoaptă.

— Nu pot să cred aşa ceva, cel puţin nu deocamdată. Stevie Rae s-a îndreptat către patul ei de pe vremuri şi s-a aşezat vizavi de mine, exact cum făcea înainte ca lumea să se prăbuşească în jurul nostru. Vreau să merg cu tine, sincer. Ce naiba, în fond pe tine te pândeşte un pericol mai mare decât pe mine! Dar trebuie să fac alegerea corectă, adică să încerc să-i conving pe puştii ceilalţi şi să le mai dau o şansă. Înţelegi?

— Da, înţeleg. Numai că mi-a fost foarte dor de tine şi mi-aş dori să vii şi tu cu mine.

Ochii lui Stevie Rae s-au umplut de lacrimi.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, Z. A fost oribil să ţin secrete faţă de tine. Mi-era aşa de teamă că n-o să înţelegi.

— Ştiu ce înseamnă să ai secrete. E nasol.

— Puţin spus, a decretat ea. Dar rămânem cele mai bune prietene, nu?

— Întotdeauna o să fim cele mai bune prietene, am liniştit-o eu.

S-a năpustit asupra mea şi m-a strâns în braţe aşa de tare încât a trezit-o pe Nala, care a mieunat urât la noi, ca o mamă care-şi ceartă odraslele neastâmpărate.

— Chiar atunci, Heath a dat buzna înapoi în cameră. Cu braţele pline de mâncare, s-a oprit şi a făcut ochii mari.

— Este! Am murit şi am ajuns în paradisul lesbienelor!

— O, zeiţă, ai milă! am exclamat.

— Heath, eşti scârbos ca un oposum storcit de o maşină în miezul verii.

— Îhh, ce scârbos, am spus.

— Ei bine, aşa e prietenul tău.

— Da' barem am adus de mâncare, s-a scuzat el.

— Bine, atunci eşti iertat, i-am zis.

— Auzi, îţi spun ca să ştii, eu dorm aici, în patul meu. Deci să nu vă prind cu pipăieli, că nu tolerez aşa ceva, i-a spus Stevie Rae lui Heath, dar am răspuns eu.

— Le-aş caracteriza în două cuvinte pe tipele care se giugiulesc cu prietenii lor de faţă cu colegele de cameră: Naşpa rău! Aşa că nu-ţi face griji că s-ar putea întâmpla aşa ceva aici, am spus şi am bătut cu palma în pat. Heath o să fie cuminte pentru că deja am stabilit că relaţia noastră se bazează pe ceva mai mult decât pe sex. Nu-i aşa, Heath?

Stevie Rae şi cu mine l-am ţintuit cu privirea.

— Aşa e. E trist şi tragic, dar adevărat, a recunoscut cam cu părere de rău.

— Bravo. Hai să mâncăm. Apoi o ajut pe Z să-şi facă bagajele şi dormim şi noi un pic. În sfârşit, a oftat Stevie Rae.

*

Tocmai mă lua somnul, ghemuită cum stăteam în îmbrăţişarea puternică şi familiară a lui Heath, când deodată m-a trăsnit un gând: „Heath nu poate să vină cu noi.“

— Heath, am zis în şoaptă. Trebuie să stăm de vorbă.

— Te-ai răzgândit la chestia cu pipăitul? a şoptit şi el, iar eu i-am tras un cot.

— Ah, ce e? a întrebat.

— Nu vreau să te superi, dar nu poţi să vii cu mine în Italia.

— Ba cum să nu pot?

— Nu te lasă ai tăi să lipseşti atâta de la şcoală.

— Suntem în vacanţa de iarnă.

— Ba nu, ai vacanţă pentru că e furtună de gheaţă. Dar acum se domoleşte şi în câteva zile te duci iar la şcoală, i-am retezat-o.

— Atunci iau temele de la cineva când vin.

Am luat-o altfel:

— Trebuie să rămâi acasă şi să te concentrezi pe note. E ultimul semestru înainte de facultate. Dacă o dai în bară acum,

ratezi bursa.

— Uite, e simplu. Liceul Broken Arrow are catalogul ăla online, mai ţii minte?

— Cum aş putea să uit ceva aşa de enervant ca faptul că ai mei puteau să-mi verifice notele şi temele în fiecare zi? În momentul ăla am tăcut chitic, pentru că mi-am dat seama ce spusesem.

— Ei vezi! Pot să-mi iau temele pe Internet. Aşa rămân la curent cu ce se întâmplă. Poţi să mă ajuţi şi tu. Sau, şi mai bine, Damien. Fără supărare, Zo, dar cred că e un elev mai bun decât tine.

— Cu siguranţă, dar n-are legătură cu discuţia. N-o să te lase ai tăi să pleci.

— N-au ce să-mi facă. Am optişpe ani.

— Heath, te rog. Deja mă simt ca naiba că ţi-am adus toate porcăriile astea pe cap. Nu vreau să fiu răspunzătoare şi pentru că îţi ratezi ultimul semestru de şcoală, eşti pedepsit până pleci la facultate şi îţi pui şi viaţa în pericol.

— Ţi-am mai spus, pot să-mi port şi singur grijă de mine, a replicat.

— Bine, hai să facem un compromis. Îi suni pe ai tăi când ne trezim şi îi întrebi dacă poţi să vii cu mine în Italia. Dacă zic da, atunci vii şi tu. Dacă zic nu, rămâi aici şi-ţi mişti fundul la şcoală.

— Trebuie să le spun şi despre Kalona şi toate cele?

— Nu cred că e o idee bună să afle toată lumea că un înger căzut şi o fostă Mare Preoteasă, actualmente nebună, încearcă să pună stăpânire pe lume. Aşa că mai bine sari peste partea asta.

— Bine, accept, a spus el, după un moment de ezitare.

— Promiţi?

— Promit.

— Bine, pentru că o să ascult şi eu toată discuţia, ca să nu poţi să-mi torni căcălică.

— Zo, ştii că nu există expresia asta, nu?

— Există, eu am inventat-o. Culcă-te, Heath.

M-a strâns tare în braţe.

— Te iubesc, Zo.

— Şi eu te iubesc.

— O să am grijă de tine.

Am adormit în braţele lui Heath, cu un zâmbet întipărit pe

faţă, iar ultimul meu gând conştient a fost că trebuia neapărat să-i spun cât apreciam felul în care se menţinea în formă.

Următorul meu gând nu a mai fost nici conştient, nici liniştitor: „Ce naiba caut iarăşi pe acoperişul castelului ăstuia?”

Capitolul 30
Zoey

Era acoperişul aceluiaşi castel, nu încăpea nicio îndoială. Portocalii erau încărcaţi de fructe rotunjoare, care umpleau de arome briza răcoroasă. În mijloc se găsea aceeaşi fântână în forma unui nud de femeie din mâinile căreia se revărsa apa. Văzând-o pentru a doua oară am înţeles de ce îmi părea aşa de cunoscută. Îmi amintea de Nyx sau cel puţin de una dintre întrupările zeiţei. Apoi mi-am amintit ce aflasem despre locul ăsta, că fusese primul sediu al Înaltului Consiliu Vampiresc, deci era firesc ca sculptura aceea să o înfăţişeze pe zeiţa noastră, îmi venea să mă aşez lângă ea şi să inspir adânc mirosul de citrice şi aerul mării. Nu voiam să mă întorc într-acolo unde mă îndemna instinctul şi să văd pe cine ştiam că se află în acel loc. Dar asemenea bulgărelui care se prăvăleşte de pe munte, nu păream să pot controla avalanşa care se producea înlăuntrul meu, aşa că m-am întors în direcţia în care mă trăgea sufletul.

Kalona stătea în genunchi, lângă marginea dinţată a aco perişului, cu spatele la mine. Era îmbrăcat la fel, mai bine zis, la fel de dezbrăcat, ca ultima oară când ne întâlniserăm în acelaşi loc. Avea pe el o pereche de blugi şi nimic altceva. Îşi ţinea aripile negre desfăcute în jos şi nu i se vedeau decât umerii bronzaţi. Stătea cu capul plecat şi nu părea să-şi dea seama că eram acolo. Neputând parcă să le opresc, picioarele mele au pomit-o spre el şi, când m-am apropiat, mi-am dat seama că stătea în genunchi, chiar în locul din care mă aruncasem de pe acoperiş.

Nu eram prea departe de el când i-am văzut umerii încordându-se. Aripile i-au fremătat, a ridicat capul şi a privit în spate.

Plângea. Lacrimile îi curgeau şiroaie pe faţă şi părea complet distrus, înfrânt, zdrobit. Însă în clipa în care m-a văzut, expresia s-a schimbat. Pe chip i s-a citit atunci o asemenea bucurie, încât

efectiv mi s-a tăiat respiraţia când am văzut cât este de frumos. S-a ridicat şi, cu un strigăt de exaltare, a venit spre mine cu paşi mari.

Am crezut că o să mă ia în braţe, dar în ultima clipă s-a stăpânit, a ridicat o singură mână, de parcă ar fi vrut să-mi atingă obrazul, iar degetele i s-au oprit foarte aproape de pielea mea, au şovăit preţ de o clipă, apoi, fără să mă atingă, mâna i-a căzut pe lângă corp.

— Te-ai întors.

— Visele nu sunt adevărate. N-am murit, am spus, deşi îmi venea greu să vorbesc.

— Tărâmul viselor face parte din lumea de dincolo; să nu subestimezi niciodată cele ce se petrec aici. Şi-a şters faţa cu dosul palmei, apoi m-a surprins din nou cu un hohot de râs stânjenit şi înfundat. Probabil că-ţi par naiv. Ştiam că nu ai murit, desigur. Dar totuşi simţeam că e atât de adevărat, atât de cumplit de familiar.

L-am privit fix, neştiind ce să spun. Habar n-aveam cum să reacţionez la această versiune nouă a lui Kalona, care se purta mai degrabă ca un înger decât ca un demon. Îmi amintea de acel Kalona care i se predase A-yei, lăsându-se de bunăvoie în capcana braţelor ei cu o vulnerabilitate care încă mă obseda. Părea atât de diferit faţă de ultima oară când fusesem aici şi jucase rolul seducătorului, atingându-mă şi...

Am făcut ochii mici la el şi i-am spus:

— Şi cum de e posibil să fiu aici din nou? Nu dorm singură, nici cu vreuna dintre prietenele mele. Cu o fată, adică, m-am corectat repede. Dorm în braţele unui tip de care sunt Impregnată. Noi doi suntem categoric mai mult decât prieteni. Nu ar trebui să poţi să ajunge aici, am spus, arătând spre capul meu.

— Nu sunt în mintea ta. Niciodată nu m-ai chemat în vis. Eu îţi atrag esenţa spre mine. Eu sunt cel care a dat buzna, nu m-ai invitat tu.

— Nu asta ai spus mai înainte.

— Te-am minţit. Acum îţi spun adevărul.

— De ce?

— Din acelaşi motiv pentru care am putut să te atrag aici în somn, chiar dacă eşti în braţele altuia. De data asta, pentru prima oară, motivele mele sunt curate. Nu încerc să te păcălesc,

nici să te seduc. Şi n-am să-ţi spun decât adevărul.

— Şi te aştepţi să te cred?

— Dacă mă crezi sau nu, asta nu schimbă natura adevărului. Eşti aici, Zoey, când n-ar trebui să fii. Nu este asta o dovadă suficient de convingătoare?

Mi-am muşcat buzele şi am spus:

— Nu ştiu. Nu cunosc regulile de aici.

— Dar cunoşti puterea adevărului. Mi-ai arătat asta la ultima ta vizită. Nu poţi să te foloseşti de puterea aceea ca să judeci veracitatea vorbelor mele?

Mulţumită lui Damien, ştiam că veracitate înseamnă ade văr, aşa că n-a trebuit să stau acolo muşcându-mi buzele şi arborând o mutră întrebătoare pentru că nu mă prindeam ce vrea să spună. Dar semnele de întrebare rămâneau, pentru că habar n-aveam ce să-i răspund. Kalona mă uimea de-a dreptul, într-un târziu am dat să spun că nu, nu puteam conta pe puterea adevărului, din moment ce n-aveam nici cea mai vagă idee în ce privinţă minţea, dar a ridicat o mână şi m-a oprit.

— M-ai întrebat mai demult dacă am fost întotdeauna cum sunt azi, dar n-am făcut decât să evit răspunsul şi să mint. Astăzi aş vrea să-ţi spun adevărul. Îmi dai voie, Zoey?

Iar mi-a zis Zoey! Nici măcar o dată nu-mi zisese A-ya, cum îi plăcea lui. Şi nici nu mă atinsese. Deloc.

— N... nu ştiu, m-am bâlbâit ca o fraieră şi am făcut un pas mic înapoi, pentru că mă aşteptam în orice clipă să dispară tipul de treabă şi în locul lui să-şi facă apariţia nemuritorul seducător. Cum vrei să-mi arăţi?

Ochii lui frumoşi, de culoarea ambrei, au fost întunecaţi de o umbră de tristeţe. A clătinat din cap.

— Nu, Zoey. Nu trebuie să-ţi fie teamă că am să încerc să fac dragoste cu tine. Dacă aş renunţa la adevăr în favoarea seducţiei, visul acesta s-ar spulbera şi tu te-ai trezi din nou în braţele altui bărbat. Ca să-ţi arăt, trebuie să mă iei de mână, a spus şi a întins spre mine mâna lui puternică.

Am ezitat.

— Jur că pielea mea nu te va arde cu flacăra rece a pasiunii pe care mi-o trezeşti. Ştiu că nu ai niciun motiv să te încrezi în mine, aşa că îţi cer doar să te încrezi în adevăr. Atinge-mă şi vei vedea că nu te mint.

„E doar un vis“, mi-am amintit. „Indiferent ce spune despre

lumea cealaltă, visul tot vis e. Nu e nimic real.“ Dar adevărul e real, fie în vis, fie în stare de trezie, şi tristul adevăr era că voiam să-l prind de mână, să văd ce are să-mi arate.

Aşa că am ridicat mâna şi mi-am lipit palma de a lui.

Spusese adevărul. Pentru prima oară, pielea lui nu mă îngheţa cu o pasiune şi o forţă pe care nu le puteam accepta, nici chiar atunci când nu reuşeam să le resping de tot.

— Vreau să-ţi arăt trecutul meu, a zis, iar mâna liberă i-a alunecat uşor înainte, de parcă ar fi şters un geam invizibil, o dată, de două ori, de trei ori. Apoi aerul s-a înfiorat şi, cu un pârâit cumplit, ceva s-a căscat înaintea noastră, sfâşiind parcă o parte din tărâmul visului:

— Acum priveşte adevărul!

La porunca lui, despicătura din cer a tremurat, apoi, ca şi când brusc cineva ar fi pornit un televizor, au început să se deruleze fragmente din trecutul lui Kalona.

Prima scenă pe care am văzut-o era de o asemenea frumuseţe, încât mi-a tăiat răsuflarea. Kalona era şi el acolo, îmbrăcat sumar, ca întotdeauna, dar de data asta ţinea în mână o sabie lungă, ameninţătoare, iar pe spate îi atârna o alta vârâtă în teacă, şi aripile îi erau de un alb pur! Stătea în faţa uşii magnifice a unui templu de marmură. Părea primejdios şi nobil, un adevărat războinic. În timp ce îl priveam, aerul lui hotărât s-a mai îmblânzit. O femeie urca treptele templului, iar el i-a zâmbit, cu o expresie vădită de adoraţie.

„Bucuroasă de întâlnire, Kalona, războinicul meu.“

Glasul ei răzbătea misterios din trecut şi atunci am tras un ţipăt scurt. Nu era nevoie să-i văd chipul, căci îi recunoscusem numaidecât glasul.

— Nyx! am strigat.

— Aşa este, a spus Kalona. Eram războinic în slujba lui Nyx.

În viziune, Kalona a urmat-o pe zeiţă în templul ei. Scena s-a schimbat, iar acum Kalona mânuia ambele săbii ca să se lupte cu ceva ce nu reuşeam prea bine să focalizez. Era o chestie neagră, care îşi tot schimba forma: ba era un şarpe uriaş, ba o gură deschisă plină de colţi scânteietori, ba o creatură hidoasă, ca un păianjen, cu gheare şi canini ameninţători.

— Ce e asta?

— Doar o întruchipare a răului, a spus Kalona încet, de parcă i-ar fi fost greu să rostească aceste cuvinte.

— Dar nu erai pe tărâmul lui Nyx? Cum putea răul să ajungă acolo?

— Răul e pretutindeni, asemenea binelui. Aşa au fost create atât lumea aceasta, cât şi cealaltă. Trebuie să existe echilibru, chiar şi pe tărâmul lui Nyx.

— De-asta avea nevoie de un războinic? am întrebat şi iar am văzut scena modificându-se. Acum, Kalona, cu aripile lui albe, strălucitoare, păşea în spatele lui Nyx, care se plimba pe o pajişte înfloritã. Ochii lui nu aveau astâmpăr, cerceta fără încetare zona din jurul şi din spatele zeiţei. Ţinea una dintre săbii în mână, iar cealaltă îşi aştepta rândul în teacă.

— Da, de aceea are nevoie de un războinic, a spus.

— Are nevoie, am subliniat şi am reuşit să-mi smulg privirea de la scenele cu Kalona din trecut şi să mi-o aţintesc asupra lui în prezent. Dacă încă mai are nevoie de un războinic, atunci de ce eşti aici în loc să fii acolo?

I s-au încleştat fălcile, ochii i-au fost copleşiţi de durere şi mi-a răspuns cu un glas frânt:

— Priveşte şi ai să vezi adevărul.

M-am concentrat din nou asupra scenelor care se derulau şi am văzut-o pe Nyx stând lângă Kalona. Acesta era îngenuncheat înaintea ei. Şi, exact ca la începutul visului, plângea. Am tresărit de mirare când mi-am dat seama că, în viziune, Nyx semăna izbitor cu statuia Fecioarei Maria din grota măicuţelor benedictine. Dar tot uitându-mă, am băgat de seamă că Nyx avea ceva ciudat. Spre deosebire de frumuseţea senină a Fecioarei călugăriţelor, expresia ei era dură şi părea, în chip straniu, mai împietrită decât cea a statuii.

„Te rog, nu face asta, zeiţa mea“, s-a înălţat spre noi, rugător, glasul lui Kalona.

„Nu fac nimic, Kalona. Poţi să alegi. Le dăruiesc până şi războinicilor mei liberul-arbitru, deşi nu le cer să-l folosească cu înţelepciune. Răceala lui Nyx mă uluia. Pentru o clipă, chiar mi-a amintit de felul în care se purta înainte Afrodita.

„Nu mă pot abţine. Mi-a dat să simt asta. Nu ţine de liberul-arbitru, ci de soartă.”

„Totuşi, fiindu-ţi zeiţă, îţi spun că ceea ce eşti tu nu ţine de soartă. Eşti rodul propriei voinţe.”

„Nu pot să nu simt ceea ce simt! Nu pot să nu fiu ceea ce sunt!”

„Greşeşti, războinice, şi trebuie să plăteşti pentru urmările greşelii tale.”

Nyx a ridicat unul dintre braţele ei desăvârşite şi a scuturat din degete spre Kalona. Războinicul a fost ridicat în aer, aruncat pe spate, gata să se prăbuşească.

Apoi Kalona a căzut.

L-am văzut.

L-am văzut cum ţipă şi se zvârcoleşte de durere şi cade, cade, parcă fără oprire. Şi când în sfârşit a ajuns pe pământ, nimicit, rănit şi plin de sânge, pe un câmp înverzit care îmi amintea de preria Tall Grass, din albe, aripile lui deveniseră negre ca pana corbului, aşa cum erau şi azi.

Cu un ţipăt de durere, Kalona a ridicat mâna şi a şters viziunea din trecut. Când aerul din jurul nostru a scânteiat, apoi am revenit în grădina de pe acoperişul castelului, mi-a dat drumul la mână şi s-a îndepărtat de mine ca să se aşeze pe o bancă de sub un portocal. Nu a spus nimic, stătea doar şi privea albastrul strălucitor al Mediteranei.

L-am urmat, dar nu m-am aşezat lângă el. Am stat în faţa lui şi l-am studiat de parcă aş fi putut, într-adevăr, să recunosc adevărul dintr-o privire.

— De ce te-a aruncat? Ce-ai făcut?

Mă ţintuia cu privirea.

— O iubeam prea mult, a spus, cu un glas aşa de lipsit de emoţie încât mi s-a părut că vorbesc cu o fantomă.

— Cum se poate să-ţi iubeşti prea mult zeiţa? am întrebat fără să stau pe gânduri, dar în acelaşi timp am ştiut răspunsul, care era, de altfel, evident. Existau feluri diferite de iubire, eram cât se poate de conştientă de asta. Evident, felul în care o iubea Kalona pe Nyx nu era cel potrivit.

— Eram gelos. Îl uram până şi pe Erebus.

Am clipit, şocată. Erebus era consortul lui Nyx, iubitul ei etern.

— Iubirea mea pentru ea m-a făcut să rup jurământul. Eram atât de obsedat de ea, încât n-am mai putut s-o apăr. Am dat greş ca războinic.

— E îngrozitor, am spus, cu gândul la Stark. Nu era în slujba mea decât de câteva zile şi deja ştiam că, dacă ar fi dat greş şi nu ar fi reuşit să mă apere, ceva în sufletul lui s-ar fi rupt. Cât timp fusese Kalona în slujba lui Nyx? Secole de-a rândul? Cât însemna o fărâmă de eternitate?

Nu-mi venea să cred că mi-era milă de Kalona. Nu putea să-mi fie milă de el! Desigur, avusese inima frântă şi căzuse de pe tărâmul zeiţei, dar apoi devenise malefic. Se lăsase cuprins de răul împotriva căruia luptase pe vremuri.

A dat din cap. Şi, de parcă mi-ar fi citit gândurile, a spus:

— Am făcut lucruri îngrozitoare. Căderea m-a schimbat. Apoi, mult timp m-am simţit pustiit. Am căutat şi am tot căutat secole de-a rândul, în încercarea de a găsi ceva sau pe cineva care să-mi vindece rana însângerată pe care mi-o lăsase Nyx în suflet, în inimă. Când am găsit-o pe ea, nu am ştiut că nu e adevărată, că e doar o plăsmuire menită să mă prindă în capcană. M-am dus de bunăvoie în braţele ei. Ştiai că a plâns atunci când a început să se preschimbe din nou în pumnul de ţărână din care fusese plăsmuită?

Am tresărit. Ştiam despre ce vorbeşte. Simţisem şi eu asta alături de ea.

— Da, am spus, iar glasul nu-mi era decât o şoaptă aspră, îmi amintesc.

A făcut ochii mari de uimire.

— Îţi aminteşti? Păstrezi amintirile A-yei?

Nu voiam să recunosc cât de mult îmi aminteam din ce trăise A-ya, dar ştiam că nu pot să mint, aşa că am luat o fărâmă de adevăr şi i-am servit-o, în cuvinte scurte şi rostite cu o voce încordată.

— Numai una. Îmi amintesc că m-am topit. Şi îmi amintesc că A-ya a plâns.

— Mă bucur că nu-ţi aminteşti nimic altceva, pentru că spiritul ei a rămas alături de mine, captiv în întuneric, mult timp. Nu o puteam atinge, dar îi simţeam prezenţa. Cred că e singurul lucru care m-a ţinut teafăr. A fost străbătut de un fior şi am văzut cum îşi înalţă mâinile, de parcă ar fi încercat, cu un gest, să alunge amintirea aceea. A rămas tăcut mult timp. Mă gândeam că poate sfârşise de depănat trecutul şi încercam, prin amestecul acela de uimire şi de neîncredere, să găsesc o întrebare pe care să i-o adresez, când a vorbit din nou.

— Atunci A-ya a dispărut şi am început să strig. Am şoptit lumii nevoia mea de libertate şi, într-un sfârşit, lumea m-a auzit.

— Nu cumva vrei să spui că Neferet te-a auzit?

— E adevărat că ea m-a auzit, dar nu numai Tsi Sgili a răs puns chemării mele.

Am clătinat din cap.

— Nu tu m-ai chemat în Casa Nopţii. Nyx m-a însemnat, şi de aceea sunt aici.

— Oare? Trebuie să spun doar adevărul, altfel visul nostru se destramă, deci nu voi încerca să te conving, pretinzând că ştiu mai mult decât ştiu în realitate. Voi spune doar ce cred eu, iar eu cred că m-ai auzit şi tu. Sau cel puţin acea parte din tine care a fost odinioară A-ya mi-a auzit şi mi-a recunoscut glasul. A ezitat, apoi a adăugat: Poate că mâna lui Nyx ţi-a călăuzit reîncarnarea. Poate că zeiţa te-a trimis să...

— Nu! Nu mai puteam asculta aşa ceva. Inima îmi bătea aşa de tare încât mă gândeam că avea să-mi izbucnească din piept. Nu Nyx m-a trimis la tine, la fel cum eu nu sunt cu adevărat A-ya. Nu contează că am câteva amintiri întâmplătoare care îi aparţin. În viaţa asta sunt o fată în came şi oase, care poate să gândească şi să aleagă singură.

Expresia i s-a schimbat din nou. Ochii i-au devenit mai blânzi când mi-a zâmbit tandru.

— Ştiu, Zoey, şi de aceea m-am luptat atât cu sentimentele pe care le am faţă de tine. M-am ridicat din ţărână dorind-o pe fecioara care m-a ţinut captiv şi m-am trezit cu o fată liberă să aleagă şi care luptă împotriva mea.

— De ce faci asta? De ce vorbeşti aşa? Tu nu eşti tipul ăla! am strigat la el, încercând astfel să-mi înăbuş felul deo potrivă cumplit şi minunat în care mă făceau să mă simt cuvintele lui.

— S-a întâmplat când te-ai aruncat tu. M-am văzut căzând din nou şi în viziunea aceea am simţit încă o dată cum mi se frânge inima. Nu puteam suporta. Mi-am jurat mie însumi că, dacă te mai pot atrage la mine încă o dată, îţi voi arăta adevărul.

— Dacă e adevărat, atunci trebuie să ştii că te-ai lăsat stăpânit de răul împotriva căruia ai luptat pe vremuri.

Şi-a ferit privirea, dar nu înainte să-i citesc în ochi ruşinea.

— Da, ştiu.

— Eu am ales o altă cale. Nu pot iubi răul. Şi ăsta este purul adevăr, am spus.

Ochii lui m-au fixat din nou.

— Şi dacă aleg să resping răul? Atunci ce faci?

Întrebarea lui m-a luat cu totul pe nepregătite, aşa că am spus primul lucru care mi-a trecut prin minte.

— Nu poţi respinge răul, nu atâta timp cât eşti cu Neferet.

— Şi dacă sunt malefic doar cu Neferet? Poate că, dacă aş fi cu tine, aş putea alege binele.

— Imposibil, am spus, clătinând din cap.

— De ce spui că e imposibil? S-a mai întâmplat. Ştii foarte bine, pentru că tu ai fost la originea alegerii binelui. Mărturie stă chiar războinicul care a intrat în slujba ta.

— Nu. Ăsta nu eşti tu! Tu nu eşti ca Stark, eşti un nemuritor căzut, amantul lui Neferet. Ai violat femei, ai înrobit oameni, ai ucis. Fiii tăi aproape că mi-au omorât bunica. Unul dintre ei a ucis-o chiar pe profesoara Anastasia! M-am agăţat de toate argumentele negative pe care le-am găsit şi i le-am aruncat în faţă. Novicii şi profesorii din Casa Nopţii au început să se îndoiască de Nyx din cauza ta. Încă se comportă greşit. Fie că e alegerea lor, fie că nu, sunt copleşiţi de frică, de ură şi de gelozie, aşa cum erai tu cu Nyx!

Se purta ca şi când nici nu m-ar fi văzut stând acolo şi stri gând la el. A spus, pur şi simplu:

— Pe Stark l-ai salvat. Nu mă poţi salva şi pe mine?

— Nu! am ţipat.

Şi am sărit drept în fund în pat.

— Zo, stai liniştită. Sunt aici.

Heath se afla lângă mine, se freca la ochi cu o mână, ca să-şi alunge somnul, şi cu cealaltă mă freca pe mine pe spate.

— O, zeiţă, am spus şi am oftat adânc.

— Ce e? Ai visat urât?

— Da, da. Am avut un vis urât şi ciudat. M-am uitat la patul din partea cealaltă a camerei. Stevie Rae nu se mişcase. Nala era ghemuită lângă umărul ei şi a strănutat la mine. Trădătoare mică, i-am spus şi m-am străduit să vorbesc iar pe un ton normal.

— Păi, atunci, culcă-te la loc. Văd că până la urmă merge treaba asta cu inversarea nopţii cu ziua şi nu vreau să-mi ies din mână, a spus Heath şi a deschis braţele ca să mă strecor iar acolo.

— Bine, scuze. M-am întins înapoi şi m-am ghemuit, aproape într-o poziţie fetală.

— Culcă-te la loc, a repetat Heath, cu un căscat uriaş. O să fie bine.

Am rămas acolo trează mult timp, dorindu-mi cu disperare să aibă dreptate.

Capitolul 31
Zoey

M-am trezit pe la apus şi, cum nu voiam să mă gândesc la Kalona şi la vis, l-am luat pe Heath în primire:

— Hai, e timpul să-i suni pe ai tăi ca să-ţi spună să te duci acasă.

— Z, te simţi bine? a întrebat Stevie Rae în timp ce-şi usca părul cu prosopul.

Amândouă ne îndesaserăm nişte lucruri în rucsac în timp ce Heath făcea duş, apoi ne-am apucat, pe rând, de pregătiri, întrebarea ei m-a făcut să-mi dau seama că în tot timpul ăsta nu dădusem decât nişte răspunsuri monosilabice la tot ce îmi spuseseră.

— Mda. Mi-e bine. Doar că o să-mi fie dor de Heath, atâta tot, am minţit eu. Mă rog, de fapt nu era chiar o minciună, pentru că avea să-mi fie, într-adevăr, dor de Heath în Italia, dar nu de asta n-aveam chef să vorbesc.

Kalona era motivul pentru care n-aveam chef de vorbă. Mi-era teamă că, dacă aş fi spus prea multe, m-aş fi trezit că povestesc visul de azi-noapte şi i-aş fi mărturisit, până la urmă, totul lui Stevie Rae, ceea ce nu voiam să fac de faţă cu Heath. Dar nu, era mai mult de atât. Nu voiam să spun nimănui despre noul Kalona pe care îl văzusem. Nu voiam să-mi spună cu toţii că sunt doar nişte închipuiri.

Îmbrăţişarea lui Heath m-a făcut să tresar.

— O, ce drăguţ, Zo, a spus, fără să-şi dea seama de gândurile înşelătoare care-mi treceau prin cap. Dar n-o să ai motive să-ţi fie dor de mine. Îmi pun mari speranţe în telefonul ăsta.

Am clătinat din cap.

— În niciun caz n-o te lase mama ta să mergi cu mine în Italia.

— Poate că nu cu tine. Dar cu şcoala e altă poveste.

Înainte să apuc să spun ceva, a format numărul şi a început partea lui de conversaţie:

— Salut, mamă, eu sunt. Da, sunt bine. Da, sunt încă cu Zoey. În momentul ăsta s-a oprit, apoi s-a uitat la mine şi a spus: Te salută mama.

— Salut-o şi tu din partea mea. Apoi i-am şoptit: Treci la

subiect!

A dat din cap şi a continuat:

— Auzi, mamă? Apropo de Zo, se duce cu alţi puşti din Casa Nopţii în Italia. De fapt, la Veneţia... mai bine zis, pe o insulă de lângă Veneţia. Ştii, îi zice San Cle... nu mai ştiu cum. Acolo unde se întruneşte Înaltul Consiliu Vampiresc. Voiam să te întreb dacă pot să merg şi eu cu ei.

Am auzit-o pe mama lui cum ridică tonul şi cu greu am izbutit să-mi reţin un zâmbet. Eram sigură c-o să-şi iasă din minţi.

Desigur, nu ştiusem ce as păstrează mincinosul de Heath în mânecă.

— Stai un pic, mamă. Nu e mare şmecherie. E ca vara trecută, când voiam să mă duc în excursie cu profa de spaniolă, dar n-am putut pentru că începeam antrenamentele la fotbal. Mai ştii? A încuviinţat din cap la ce-i spunea mama lui. Da, e o chestie cu şcoala. O să fim plecaţi opt zile, exact cât ar fi durat excursia aia cu profa de spaniolă. De fapt, pun pariu că o să-mi exersez şi spaniola, pentru că italiana şi spaniola sunt cam aceeaşi mâncare de peşte. A mai făcut o pauză, apoi a adăugat: Da, bine, e super.

— Zice că tre' să-l întrebe pe tata, mi-a şoptit, acoperind receptorul cu mâna.

Apoi am auzit un glas mai gros pe fir şi Heath a zis:

— Salut, tată. Da, sunt bine. A aşteptat cât a vorbit tatăl lui, apoi a continuat: Da, cam asta e ideea. E o excursie cu şcoala. Pot să-mi fac temele pe Internet. Heath a zâmbit drept ăspuns la ce spunea tatăl lui. Serios? Se întrerup cursurile toată săptămâna viitoare pentru că a căzut curentul în cartier? a spus şi a ridicat din sprâncene la mine. Ia uite ce bine pică excursia asta. Şi fii atent, tată, cum mergem cu avionul privat al Casei Nopţii şi stăm pe insula vampirilor, nu mă costă nimic.

Am scrâşnit din dinţi. Nu-mi venea să cred ce uşor îşi îmbrobodea părinţii. Desigur, era adevărat că, deşi Nancy şi Steve Luck erau oameni de treabă şi nişte părinţi buni, habar n-aveau de şmecheriile adolescenţilor. Pe bune. Heath băuse ani de zile şi ei nici nu remarcaseră, nici măcar atunci când venise acasă duhnind a vomă şi a bere. Îhh!

— Demenţial, tată! Mersi mult de tot! Când l-am văzut pe Heath atât de exuberant am lăsat baltă haosul din mintea mea m-am concentrat din nou asupra lui. Da, vă sun în fiecare zi. S-a

oprit cât a mai spus tatăl lui ceva. Aaa, era să uit. Păi, cât timp Zo şi restul puştilor se pregătesc, dau o fugă până acasă să-mi iau paşaportul şi ceva haine. Da' zi-i lu' mama că nu putem să luăm decât un rucsac cu lucruri fiecare, deci să nu se pună ca lumea pe făcut bagaje. Bine, ne vedem acasă! Pa! Cu un zâmbet larg, demn de un şcolar care tocmai căpătase încă o cutie cu lapte cu ciocolată în pauza de masă, a închis.

— Bine lucrat, a spus Stevie Rae.

— Uitasem de excursia aia cu profa de spaniolă, am intervenit eu.

— Eu nu. Se pare că tre' să dau o fugă până acasă să-mi iau paşaportul şi lucrurile. Ne vedem la aeroport. Să nu plecaţi fără mine! M-a sărutat repede, şi-a înşfăcat haina şi a dat buzna afară din cameră, de parcă ar fi vrut s-o şteargă înainte să apuc să-i spun o dată pentru totdeauna că, indiferent cum reuşise să-i îmbrobodească pe ai lui, în niciun caz nu avea să mă însoţească.

— Chiar îl iei cu tine? a întrebat Stevie Rae.

— Mda, am spus apatică. Aşa cred.

— Păi, mă bucur. Nu vreau să fiu răutăcioasă, dar eu cred că e o idee bună pentru faza cu sângele.

— Faza cu sângele?

— Z, e fiinţa umană de care eşti Impregnată. Sângele lui îţi prinde bine de tot. Te bagi într-o situaţie dificilă, o să te confrunţi cu Kalona, cu Neferet şi cu Înaltul Consiliu, aşa că s-ar putea să ai nevoie de sânge.

— Mda, presupun că ai dreptate.

— Bine, Z. Şi acu' ia spune, ce naiba se petrece?

— Ce vrei să spui? am întrebat în timp ce o priveam nedumerită.

— Vreau să spun că te porţi ca o zombi. Ia zi-mi de visul ăla „ciudat” din care te-ai trezit.

— Credeam că dormi.

— Mă prefăceam, în cazul în care te-apucai să te giugiuleşti cu Heath.

— Cu tine în cameră? Ce scârbos, am spus.

— E adevărat, dar totuşi încercam să fiu politicoasă.

— Dumnezeule! Chiar e scârbos. Pe bune, n-aş face aşa ceva.

— Iar eu pe bune că nu te las să schimbi subiectul. Te-am întrebat de vis. Zi.

Am oftat. Stevie Rae era cea mai bună prietenă a mea şi chiar

trebuia să vorbesc cu ea despre asta.

— L-am visat pe Kalona, mi-a scăpat.

— Ţi-a apărut în vis deşi ai dormit cu Heath?

— Nu, nu mi-a apărut în vis, am răspuns eu sincer, deşi cam evaziv. A fost mai degrabă o viziune decât un vis.

— O viziune despre ce?

— Despre trecutul lui. De demult. Dinainte de cădere.

— Ce cădere?

Am tras adânc aer în piept şi i-am spus adevărul.

— De pe tărâmul lui Nyx. Mai demult a fost războinicul ei.

— Dumnezeeeule! a exclamat şi s-a aşezat pe pat. Eşti sigură?

— Da... Nu... Habar n-am! Părea real, dar nu sunt sigură. Nu ştiu cum aş putea fi sigură. Apoi mi s-a tăiat răsuflarea. O, nu!

— Ce e?

— În amintirea A-yei, a spus că nu era menirea lui să umble pe acest pământ. Am înghiţit în sec şi mi-am împreunat mâinile ca să le opresc din tremurat. Şi a zis că e războinicul ei.

— Hmm... adică ea ştia că fusese războinicul lui Nyx înainte de cădere?

— Sfântă zeiţă, riu ştiu ce să mai cred. Dar, de fapt, ştiam, în sufletul meu, ştiam că A-ya încercase să-l aline pe Kalona, vorbindu-i despre ceva familiar lui. Fusese războinic pe vremuri şi probabil că ar fi vrut să redevină unul.

— Poate ar trebui să vorbeşti cu Lenobia despre..., a dat Stevie Rae să spună.

— Nu! Stevie Rae, promite-mi că nu sufli o vorbă nimănui. Ei ştiu deja că am avut o amintire în care A-ya era cu Kalona. Dacă la asta se mai adaugă şi viziunile Afroditei, s-ar speria şi ar crede că o să înnebunesc brusc şi o să mă duc iar la el... iar chestia asta nu o să se întâmple, am spus eu cu convingere şi chiar vorbisem serios.

Simţeam că mă ia cu rău de la stomac, dar nu conta. Nu puteam fi cu Kalona. După cum îi spusesem şi lui, era imposibil.

Dar nu trebuia să-mi fac griji că Stevie Rae avea să mă pârască. Dădea din cap la mine şi mă privea plină de înţelegere.

— Vrei să îţi dai singură seama cum e tipul, aşa e?

— Mda. Pare o tâmpenie, nu?

— Nu, a spus ea hotărâtă. Uneori chiar nu e treaba nimănui altcuiva. Şi unele lucruri care par cu totul imposibile, până la

urmă, se dovedesc a fi altfel de cum ne-am fi aşteptat.

— Crezi?

— Sper, a spus ea serioasă. Mi s-a părut că ar mai fi vrut să spună ceva, dar a fost întreruptă de o bătaie în uşă şi de glasul Afroditei care ne-a strigat:

— Vreţi să vă grăbiţi, totuşi, un pic? Toată lumea e deja la masă şi trebuie să prindem avionul.

— Suntem gata, i-a răspuns şi Stevie Rae, apoi mi-a aruncat rucsacul. Cred că ar trebui să-ţi urmezi instinctul, cum ne-a învăţat Nyx. Da, ai mai dat cu bâta în baltă până acum şi nici eu nu sunt mai brează. Dar amândouă am ales fără rezerve să fim de partea zeiţei, şi asta contează în final.

Am dat din cap şi am simţit dintr-odată că-mi vine greu să vorbesc.

Stevie Rae m-a luat în braţe şi mi-a spus:

— O să procedezi cum trebuie, ştiu eu sigur.

Am râs, dar a sunat mai degrabă a suspin şi am spus:

— Mda, dar după câte rateuri?

Mi-a zâmbit.

— Cam asta e ideea în viaţă, să mai dai şi rateuri. Şi încep să cred că nici n-ar mai fi aşa de interesantă dacă am fi perfecţi.

— N-aş zice nu la un pic de plictiseală în momentul de faţă, am spus.

Râdeam când am ieşit pe hol şi ne-am dus la Afrodita, care părea ofticată. Am remarcat că „rucsacul” ei era un troller Betsey Johnson, atât de plin, încât îi punea la grele încercări cusăturile şic.

— Asta se cheamă să trişezi, am spus şi am arătat spre gean ta ei.

— Ba nu trişez, improvizez.

— Drăguţă geantă. Mor după Betsey Johnson.

— Tu eşti prea de la ţară pentru Betsey, a spus Afrodita.

— Ba nu, a replicat Stevie Rae.

— Ba da, a insistat Afrodita, apoi şi-a lansat argumentele. Dovada de ţărănism numărul unu: blugii ăia oribili. Pe bune, blugi Roper porţi tu? Te-aş descrie în două cuvinte: de-păşită!

— Nu-mi spune că tocmai te-ai luat de blugii mei Roper...

Le-am lăsat să se dondănească în timp ce le urmam spre cantină. De fapt, abia dacă le auzeam, pentru că mintea-mi zbura la mii de kilometri distanţă, pe un acoperiş din vis.

*

Cantina era aglomerată, dar, în mod ciudat, mi se părea prea liniştită, în timp ce Afrodita, Stevie Rae şi cu mine ne-am alăturat gemenelor, lui Jack şi lui Damien, care deja înfulecau costiţă afumată şi ouă. Cum era de aşteptat, îmi atrăgeam o grămadă de priviri ucigătoare, mai ales dinspre separeurile înţesate de fete.

— Ignoră-le pe invidioasele astea, m-a sfătuit Afrodita.

— Ce ciudat cum încă mai reuşeşte să se joace Kalona cu minţile lor, a remarcat Stevie Rae în timp ce ne umpleam farfuriile şi tot aruncam priviri peste umăr la sala destul de tăcută, ba chiar mohorâtă.

— Şi pentru ei e o alegere, m-am trezit vorbind.

— Adică? s-a interesat Stevie Rae.

Am muşcat cu poftă dintr-un ou şi am spus:

— Mă refer la puşti. Am făcut o pauză şi am agitat furculiţa spre restul sălii, ca să-mi subliniez afirmaţia. Aceia care se uită urât la noi şi se poartă aşa de oribil aleg să fie în felul ăsta. Mă rog, Kalona a început, dar fiecare îşi alege calea.

Atunci Stevie Rae a spus, cu un glas blând, înţelegător, dar nu mai puţin hotărât:

— Se poate să fie adevărat, Z, dar nu uita că tot ce s-a întâmplat a fost din cauza lui, adică a lui şi a lui Neferet.

— Oricum ar fi, Kalona e un mare nemernic, iar Zoey trebuie să termine cu el o dată pentru totdeauna, a spus Afrodita.

Dintr-odată, ouăle din farfuria mea păreau mai puţin gustoase.

Stăteam cu toţii îngrămădiţi în separeu, mâncam şi încercam să ne prefacem că ceilalţi nu ne ucideau din priviri, când a venit şi Stark. Părea obosit şi, când privirile ni s-au întâlnit, am citit în ochii lui aceeaşi îngrijorare pe care o trădase şi Kalona când vorbise despre Nyx. „Stark crede că mi-a înşe lat aşteptările.”

I-am zâmbit, dornică să-i alung îngrijorarea de pe chip.

— Salut, am spus încet.

— Salut, mi-a răspuns el.

Apoi ne-am dat seama seama că toţi cei de la masa noastră, împreună cu restul sălii, se uitau la noi şi ne ascultau. Stark şi-a dres vocea, şi-a tras un scaun, a coborât glasul şi a spus:

— Darius şi Lenobia sunt deja la aeroport. Vă duc eu cu

Hummerul. Şi-a rotit privirea împrejur şi am văzut că încordarea de pe chip i s-a mai risipit. Bănuiesc că l-ai trimis pe Heath acasă, nu?

— Să-şi ia paşaportul, a anunţat Stevie Rae.

Fireşte, asta a stârnit o oarecare agitaţie la masa noastră. Am oftat şi am aşteptat să se liniştească spiritele. Când în sfârşit au tăcut cu toţii, am spus:

— Da, Heath vine cu noi. Am încheiat povestea.

Afrodita a ridicat din sprâncenele blonde şi a spus:

— Mda, presupun că are logică să iei cu tine punga de sânge ambulantă. Până şi arcaşul cu faţă rea trebuie să fie de acord cu chestia asta.

— Am spus că am încheiat povestea, cu alte cuvinte, n-am de gând să vorbesc despre asta. Şi nu-i mai zice lui Heath pungă de sânge ambulantă.

— Nu e politicos, a spus Stevie Rae.

— Nu mă mai tot muşca de fund, a replicat Afrodita, iar gemenele s-au pus instantaneu pe chicotit.

— Stevie Rae nu vine cu noi, am spus eu întrerupând hlizeala gemenelor. Asta înseamnă că, atunci când formăm cercul, Afrodita o să reprezinte spiritul.

Gemenele au tăcut chitic şi toată lumea a căscat ochii la Stevie Rae.

— E posibil să nu poată fi salvaţi, a spus Damien solemn.

— Ştiu, dar eu mai încerc o dată.

— Auzi, fă-mi o favoare, a spus Afrodita. Vrei să ai grijă să nu dai colţu' pe-acolo? Din nou. Pun pariu că ar fi tare neplăcut pentru mine.

— Nu dau colţu', a asigurat-o Stevie Rae.

— Promite-mi că nu te duci singură, a spus Jack.

— Da, trebuie să promiţi, i-a dat Stark dreptate.

Eu nu am spus nimic. Nu mai eram aşa de înfumurată încât să cred că sunt singura care ştie cum trebuie procedat.

Din fericire, tăcerea mea a trecut neobservată, pentru că, tocmai atunci, novicii cu semiluni roşii şi-au făcut apariţia şi toată lumea din cantină, care până atunci căscase gura la noi, a început să se holbeze la ei şi să şuşotească.

— Mă duc să văd dacă e totul în regulă, a spus Stevie Rae. S-a ridicat, apoi ne-a zâmbit. Haideţi, grăbiţi-vă şi rezolvaţi problema aia acolo, ca să vă întoarceţi cât mai repede acasă. M-

a strâns în braţe şi mi-a şoptit: Fii fără grijă, o să faci ce trebuie.

— Şi tu, i-am şoptit.

Apoi s-a îndepărtat de mine şi am privit-o ocupându-se de novicii cu semiluni roşii, care ne-au făcut cu mâna în timp ce stăteau la coadă. Stevie Rae se purta aşa de normal şi vorbea cu novicii ei de parcă aceştia n-ar fi intrat în cantină pentru prima oară de când muriseră. Prin urmare, puştii au început imediat să se relaxeze şi să ignore privirile şi şoaptele.

— E un bun lider, am gândit cu voce tare.

— Sper ca asta să nu-i atragă probleme, a spus Afrodita. Mi-am luat privirea de la Stevie Rae şi m-am uitat la Afrodita, care a ridicat din umeri. Unii oameni, mai ales ăia răi, morţi şi apoi înviaţi, sunt rebeli.

— O să facă ce trebuie, am repetat cuvintele lui Stevie Rae.

— Da, dar ei? a întrebat Afrodita.

Nu aveam replică la asta, aşa că m-am apucat să mănânc, fără poftă, din ouă.

— Sunteţi gata? a întrebat Stark într-un final.

— Eu da, am spus.

Toată lumea a dat din cap aprobator, ne-am luat rucsacurile şi am pornit spre uşă. Stark şi cu mine încheiam coloana.

— Salut, Zoey, m-a oprit în loc glasul lui Erik. Stark a rămas lângă mine, fixându-1 cu privirea pe fostul meu prieten.

— Salut, Erik, am spus eu, cu prudenţă.

— Succes, mi-a urat el.

— Mersi. Am fost plăcut surprinsă să-i văd expresia neutră şi să constat absenţa lipitorii ăleia de Venus. Rămâi la şcoală să predai iarăşi artă teatrală?

— Mda, dar numai până găsesc un nou profesor. Aşa că, dacă nu mai sunt aici când te întorci, voiam să-ţi spun, ăăă... S-a uitat mai întâi la Stark, apoi la mine şi în cele din urmă a încheiat: succes!

— Bine. Mersi încă o dată.

A dat din cap şi a ieşit repede din cantină înaintea noastră, mergând, am presupus eu, spre sala de mese a profilor.

— Hm. Ciudat, dar drăguţ din partea lui.

— Joacă prea mult teatru, a spus Stark în timp ce îmi ţinea uşa deschisă.

— Mda, aşa e, dar eu tot mă bucur că a spus ceva drăguţ înainte să plecăm. Nu pot să sufăr momentele jenante cu foştii

prieteni.

— Un motiv în plus să te bucuri că, teoretic, nu sunt prietenul tău, a spus Stark.

Restul găştii era la câţiva metri înaintea noastră, aşa că am rămas o vreme singuri. În timpul ăsta încercam să îmi dau seama dacă Stark fusese sau nu nesuferit cu comentariul ăla cum că el nu e prietenul meu, când deodată m-a întrebat:

— A fost totul în regulă noaptea trecută? M-ai trezit o dată.

— A fost bine.

A ezitat, apoi a spus:

— Nu l-ai mai muşcat pe Heath.

Nu fusese o întrebare, dar am răspuns oricum, deşi glasul mi-a sunat mai tăios decât voisem.

— Nu. Mă simţeam bine, aşa că n-a fost nevoie.

— Dar dacă o faci, să ştii că înţeleg, a spus.

— Am putea să nu vorbim despre asta acum?

— Da, bine.

Am mai mers câţiva metri şi când aproape ajunseserăm în parcare, a încetinit pasul ca să mai rămânem un pic singuri.

— Eşti supărată pe mine? a întrebat.

— De ce aş fi supărată pe tine?

A ridicat din umeri.

— Păi, mai întâi e faza cu viziunile Afroditei. A văzut că ai necazuri. Mari. Iar pe mine fie mă vede şi nu fac nimic, fie nu mă vede deloc. Iar acum mai vine şi Heath cu noi în Italia..., a spus, iar în glasul lui se simţea frustrarea.

— Stark, viziunea Afroditei se poate schimba. S-a mai întâmplat de câteva ori. O dată chiar în cazul meu. O s-o schimbăm şi pe aia în care mă înec. De fapt, probabil că tu o s-o schimbi. Nu o să laşi să mi se întâmple nimic rău.

— Chiar dacă am o problemă cu statul în soare?

Am înţeles pe loc de ce îl supăra aşa de tare ameninţarea care mă pândea. Simţea că poate n-o să reuşească să fie alături de mine când aveam nevoie de el.

— O să îţi dai tu seama cum să faci ca să fiu în siguranţă, chiar dacă n-ai să poţi fi propriu-zis lângă mine atunci.

— Tu chiar crezi asta?

— Din toată inima, am spus sincer. Nu există niciun alt vampir pe care să mi-l doresc vreodată ca războinic. Am încredere în tine. Mereu.

Lui Stark părea să i se fi luat o piatră de pe inimă.

— Mă bucur că spui asta.

M-am oprit şi m-am întors cu faţa la el.

— Ţi-aş fi spus mai devreme, dar credeam că ştii deja.

— Cred că ştiam. Aici, a spus Stark şi şi-a dus mâna la inimă. Dar trebuiau să audă şi urechile mele.

M-am apropiat de el şi mi-am lipit faţa de gâtul lui.

— Am încredere în tine. Mereu, am repetat.

— Mulţumesc, domniţa mea, a şoptit, iar braţele lui puternice m-au tras aproape de el.

M-am dat înapoi şi i-am zâmbit. Dintr-odată, Kalona părea foarte departe, pentru că prezenţa lui Stark în prezent era mult prea puternică.

— Le dăm noi de cap, şi în tot timpul ăsta o să fim împreună, un războinic şi domniţa lui.

— Asta vreau şi eu, a spus el cu tărie. Iar restul să se ducă naibii.

— Exact. Restul să se ducă naibii, am spus şi am refuzat să mă gândesc la Kalona, marele şi înfiorătorul semn de întrebare. Stark era certitudinea mea. L-am apucat de mână, l-am tras după mine... mereu cu mine... spre Hummer şi am spus: hai, războinice, hai în Italia.

Capitolul 32
Zoey

— Veneţia e cu şapte ore înaintea noastră, ne-a explicat Lenobia. Ne-a întâmpinat în afara punctului de control VIP. Când o să aterizaţi, acolo o să fie aproape seară. Încercaţi să dormiţi cât de mult puteţi în avion. Înaltul Consiliu se va întruni imediat după lăsarea amurgului şi sunteţi aşteptaţi să participaţi şi să fiţi atenţi.

— Şi Stark cum o să se descurce cu soarele? am întrebat.

— Am înştiinţat Înaltul Consiliu de situaţia lui Stark. Marile Preotese m-au asigurat că va fi pus la adăpost de soare. Să ştii că sunt nerăbdătoare să-l cunoască şi extrem de curioase în legătură cu acest tip nou de vampir.

— Adică vor să mă studieze ca pe un cobai? a întrebat Stark.

— Nu vom permite aşa ceva, a spus Darius.

— Nu trebuie să uitaţi că Înaltul Consiliu este format din şapte dintre cele mai înţelepte şi mai vârstnice Mari Preotese în viaţă. Nu sunt inumane şi nici nesăbuite, a precizat Lenobia.

— Deci sunt toate cam ca Shekinah? a întrebat Jack.

— Shekinah era Marea Preoteasă a vampirilor, deci ea era unică, însă fiecare membru al consiliului este ales de către corpul vampiresc pentru acest post, pe care îl ocupă timp de cincizeci de ani, după care este ales un nou membru. Niciuna dintre ele nu poate deţine mai multe mandate la rând. Membrele consiliului provin din întreaga lume şi sunt recunoscute pentru înţelepciunea lor.

— Ceea ce înseamnă că ar trebui să fie destul de deştepte încât să nu cadă în plasa lui Kalona şi a lui Neferet, am spus.

— Nu de deşteptăciune trebuie să ne facem noi griji, a spus Afrodita. Ci de ceea ce aleg. Sunt destui vampiri deştepţi în Casa Nopţii care au stat cu mâinile în sân şi i-au lăsat pe Kalona şi pe Neferet să-i calce în picioare.

— Are dreptate Afrodita, a intervenit şi Damien.

— Deci trebuie să fim pregătiţi pentru orice, a spus Darius.

— Aşa zic şi eu, i-a dat Stark dreptate.

Lenobia a aprobat solemn din cap.

— Nu uitaţi că rezultatul poate schimba radical lumea în care trăim.

— Ei, măcar e bine că nu există prea multă presiune pe capul nostru! a exclamat Afrodita.

Lenobia i-a aruncat o privire tăioasă, dar nu i-a zis nimic, în schimb, spre surprinderea mea, i-a spus lui Jack:

— Cred că tu ar trebui să rămâi aici.

— Nici gând! Mă duc unde se duce şi Damien, i-a răspuns Jack.

— E periculos unde se duce Damien, i-a explicat Lenobia.

— Atunci am un motiv în plus să merg cu el!

— Eu cred că ar trebui să vină. E şi el implicat în povestea asta. În plus, am continuat urmându-mi instinctul şi simţind că am dreptate, că Nyx voia ca toată lumea să audă asta, Jack are o afinitate.

— Poftim? Serios, chiar am?

I-am zâmbit.

— Eu aşa cred. Afinitatea ta este faţă de magica lume modernă, tehnologia.

Damien a zâmbit larg.

— Aşa e! Jack se pricepe la tot ce ţine de audiovizual şi de calculatoare. Eu credeam că e doar un geniu într-ale tehnologiei, dar de fapt e un geniu într-ale tehnologiei cu ceva har de la zeiţă.

— Dumnezeule! Ce tare sunt! a exclamat Jack.

— Atunci ai dreptate, Zoey. Ar trebui să meargă şi Jack cu voi. Nyx i-a dat acest har cu un scop, şi atunci se poate să vă fie de mare folos.

— Mda şi mai voiam să vă anunţ că...

Tocmai mă pregăteam să-i spun despre celălalt tovarăş de drum al nostru, când Heath şi-a făcut apariţia, sprinten, cu rucsacul pe umăr.

— Merge şi consortul tău? a terminat Lenobia în locul meu, ridicând din sprâncene la Heath.

— Exact! a exclamat Heath şi m-a cuprins cu braţul. Nu se ştie când o să simtă Zoey nevoia să mă muşte.

— Bine, Heath, toată lumea a înţeles treaba asta. Am simţit că roşesc şi special mi-am ferit privirea de Stark.

— În calitate de consort al unei Mari Preotese, vei avea voie în Sala de Consiliu, i-a spus Lenobia lui Heath. Dar nu vei putea lua cuvântul.

— Sunt o mulţime de reguli în privinţa comportamentului în Sala de Consiliu, nu? a întrebat Damien.

Am simţit că mi se face şi mai rău de la stomac.

— Reguli?

— Aşa e, a spus Lenobia. E un sistem străvechi, menit să prevină haosul, dar şi să le dea vorbitorilor dreptul de a fi ascultaţi. Trebuie să urmaţi întocmai regulile, altfel veţi fi poftiţi afară din sală.

— Da' eu nu ştiu regulile astea!

— De aceea te va întâmpina la aeroport prietena mea, Erce, instructoarea de echitaţie din San Clemente. Vă va conduce în camerele voastre de pe insulă şi vă va pune la curent cu uzanţele Consiliului.

— Şi eu nu pot să spun nimic?

— Tu eşti handicapat? i-a retezat-o Afrodita lui Heath. Adineauri ţi-a spus Lenobia chestia asta.

— Tu nu cred că o să ai voie să intri în Sala de Consiliu, i-a spus Lenobia Afroditei.

— Poftim? Da, da'..., a început ea să se bâlbâie. Adevărul e că, teoretic, Afrodita era o fiinţă umană. Anormală, e drept, dar totuşi...

— Erce va cere să fii şi tu prezentă, a continuat Lenobia. Vom vedea dacă te primesc sau nu.

— Ce-ar fi să urcaţi în avion? Eu trebuie să stau un pic de vorbă cu Lenobia.

— Plecaţi de la poarta 26, a explicat Lenobia. Fiţi binecuvântaţi şi fie ca Nyx să vă stea alături.

— Fii binecuvântată! au spus cu toţii, apoi s-au îndreptat spre coada sinuoasă de la punctul de control.

— Ce mai fac novicii răniţi? am întrebat.

— Mult mai bine. Mulţumesc pentru ce ai făcut pentru ei, a spus ea.

I-am alungat mulţumirile cu un gest şi am spus:

— Mă bucur că se simt mai bine. Şi Dragonul?

— Jeleşte încă.

— Îmi pare atât de rău, am spus.

— Înfrânge-l pe Kalona şi zădărniceşte-i planurile lui Neferet. Aşa ai să-i ajuţi pe Dragon.

Am ignorat fiorii de panică şi am schimbat subiectul.

— Ce o să faci cu novicii cu semiluni roşii?

— M-am gândit la asta şi cred că ar trebui să ţinem seama de voinţa Marii lor Preotese. Am să vorbesc cu Stevie Rae când am să mă întorc la şcoală şi împreună vom hotărî ce e mai bine pentru ai ei.

Mi se părea ciudat să o aud pe Lenobia numind-o pe Stevie Rae Mare Preoteasă, dar era ciudat într-un mod plăcut.

— Trebuie să ştii că mai sunt şi altfel de novici cu semiluni roşii decât cei care se află alături de Stevie Rae.

— Mi-a spus Darius, a explicat Lenobia încuviinţând din cap.

— Şi ce-ai de gând să faci în privinţa lor?

— Ca şi în cazul celorlalţi, decizia trebuie să îi aparţină şi lui Stevie Rae. E o situaţie dificilă. Nici măcar nu ştim ce au devenit sau ce n-au devenit, a spus Lenobia şi mi-a pus mâna pe umăr. Zoey, nu trebuie să te laşi distrasă de ce se poate întâmpla aici. Tu concentrează-te asupra lui Kalona, lui Neferet şi asupra Înaltului Consiliu. Ai încredere în mine, mă voi ocupa eu de Casa Nopţii.

— Bine, aşa am să fac, am spus eu şi am oftat. Sau cel puţin

am să încerc.

A zâmbit.

— Am informat Înaltul Consiliu că te considerăm Marea noastră Preotească.

Am tresărit, uimită.

— Serios?

— Serios. Şi chiar eşti, Zoey. Ţi-ai câştigat acest drept. Şi ai o legătură cu Nyx cum niciun alt novice sau vampir n-a mai avut vreodată. Urmează în continuare calea zeiţei şi fă-ne mândri de tine, a spus.

— O să mă străduiesc.

— Atât îţi cerem. Fii binecuvântată, Zoey Redbird.

— Fii binecuvântată, am spus. Apoi mi-am urmat gaşca la poarta 26, încercând să nu mă gândesc prea mult la faptul că o Mare Preotească a lui Nyx nu ar fi trebuit să viseze la fostul războinic al zeiţei ei.

*

— Sărut mâna, bunico! Cum te simţi?

— O, Pasăre Zoey! Mă simt mai bine azi. Cred că mi-a dat putere faptul că s-a oprit furtuna. Gheaţa e frumoasă, dar numai în doze mici, a spus bunica.

— Auzi, din asta să nu deduci că trebuie să te întorci prea repede pe plantaţia ta de levănţică. Te rog, promite-mi că o s-o laşi pe măicuţa Maria Angela să aibă grijă de tine o vreme.

— Nu-ţi fie teamă, u-we-tsi-a-ge-ya. E foarte plăcută compania bunei măicuţe. Ai să vii pe la mine diseară? Cum merge cu şcoala?

— Ăăă, bunico, de fapt de-asta te-am sunat. Mă pregătesc să mă urc în avionul şcolii ca să mergem la Veneţia. Kalona şi Neferet sunt acolo şi se pare că îi montează pe cei din Înaltul Consiliu împotriva noastră.

— E de rău, u-we-tsi-a-ge-ya. Nu te prinzi singură în lupta asta, nu?

— Nici gând, bunico. Toată gaşca e cu mine, inclusiv Heath.

— Bravo. Nu-ţi fie ruşine să foloseşti legătura pe care o ai cu el; e în ordinea firească a lucrurilor.

Am simţit că îmi dau lacrimile. Dragostea permanentă a bunicii, indiferent cât de monstruoasă, cât de ciudată părea să fi

devenit viaţa mea, era piatra de temelie a lumii mele.

— Te iubesc, bunico, am spus cu glas înăbuşit.

— Şi eu te iubesc, u-we-tsi-a-ge-ya. Nu-ţi face griji din pricina unei bătrâne ca mine. Tu concentrează-te la ce ai de făcut. Mă găseşti aici după ce câştigi bătălia.

— Pari aşa de sigură că o să câştig.

— Am încredere în tine, u-we-tsi-a-ge-ya şi ştiu că eşti în graţiile zeiţei tale.

— Bunico, am avut un vis ciudat rău cu Kalona, am spus pe un ton scăzut, deşi mă îndepărtasem de restul puştilor care aşteptau lângă poartă să înceapă îmbarcarea. Am văzut că nu a fost întotdeauna diabolic. A fost războinicul lui Nyx.

Bunica a rămas mult timp tăcută. Într-un final a spus:

— Pare mai degrabă o viziune decât un vis.

Îmi dădeam seama că are dreptate.

— O viziune! Asta înseamnă că e adevărat?

— Nu neapărat, deşi dă mai multă greutate lucrurilor pe care le-ai văzut decât dacă ar fi fost un simplu vis. Părea adevărat?

Mi-am muşcat buzele şi am recunoscut:

— Da, simţeam că e adevărat ce văd.

— Nu uita să laşi judecata să-ţi tempereze trăirile. Ascultă-ţi inima, mintea şi sufletul.

— Încerc.

— Analizează-ţi sentimentele cu logică şi raţiune. Tu nu eşti A-ya. Tu eşti Zoey Redbird şi poţi face propriile alegeri. Dacă te simţi copleşită, cere-le ajutorul prietenilor tăi, mai ales lui Heath şi lui Stark. Ei sunt legaţi de tine, de Zoey, nu de duhul unei străvechi fecioare cherokee.

— Ai dreptate, bunico, o să ţin minte. Eu sunt eu, iar asta nu o să se schimbe niciodată.

— Zo! Ne îmbarcăm! a strigat Heath.

— Trebuie să plec, bunico. Te iubesc!

— Dragostea mea te va însoţi, u-we-tsi-a-ge-ya.

Am urcat în avion, înviorată, parcă, de iubirea bunicii. Avea dreptate. Trebuia să pun în balanţă ce ştiam într-adevăr despre Kalona şi ce credeam că aş putea şti despre el.

Avionul super în care urma să zburăm m-a făcut să mă simt şi mai bine. Era ca la clasa întâi, cu scaune enorme de piele, care se lăsau mult pe spate şi cu transperante groase. Le-am lăsat pe toate în jos.

— Încă n-a ieşit soarele, fraiero, m-a apostrofat Afrodita.

— Fac treaba asta acum, în cazul în care uită vreunul dintre voi - am spus şi am schiţat în aer ghilimele pentru cuvântul „uită“ - să le lase mai târziu.

— Stai calmă că nu-ţi prăjesc războinicul, mi-a spus Afrodita. Ar avea al meu prea mult de lucru după aia.

— Niciodată n-o să fiu prea ocupat pentru tine, a spus Darius, aşezându-se lângă ea şi ridicând braţul, ca să se poate cuibări unul lângă altul.

— Stai aşa că-mi vine să vărs, a spus Erin.

— Noi ne ducem în spate ca să nu-i facem greaţă Afroditei, a spus Shaunee.

— Serveşte cineva băuturi în avion? s-a interesat Damien.

— Sper. Nu mi-ar prinde rău nişte cola, am spus, încântată că toţi păreau normali, aşa cum mă simţeam şi eu dintr-odată.

— Lenobia a spus că o să fim singuri în avion, dar pun pariu că dacă te apuci să cauţi bine pe aici după ce decolăm, o să găseşti ceva de băut, a spus Darius.

— Ştiu eu unde ţin cola, a spus Stark. Cu avionul ăsta am venit de la Chicago. Îţi aduc imediat după ce decolăm. Apoi mi-a făcut semn spre locul gol de lângă el. Stai lângă mine?

— Auzi, Zo? a strigat Heath, care se afla de mai în spatele avionului. Ţi-am păstrat un loc aici.

Am oftat.

— Ştiţi ce? Cred că am să stau singură şi o să încerc să dorm un pic. Decalajul ăsta orar e o mare porcărie, am spus şi mi-am ales un loc la jumătatea distanţei dintre Heath şi Stark.

— Eu iau un xanax. Mă pricep la călătoriile cu avionul, a spus Afrodita. O să fiu gata să dau iama prin magazine imediat ce ajungem în Veneţia.

— Magazine? a strigat Shaunee.

— Mergem la cumpărături? a întrebat şi Erin.

— Poate ar trebui să mergem şi noi în recunoaştere cu „Afrodica“, a spus Shaunee.

— Excelentă idee, geamăno, i-a confirmat Erin.

Mi-am zâmbit în barbă în timp ce gemenele se aşezau vizavi de Afrodita, care a pufnit batjocoritor, apoi s-a lansat rapid şi cu entuziasm în întocmirea unei liste cu magazine din Veneţia.

— Poftim, a spus Stark şi mi-a dat o pătură şi o pernă. Uneori se face răcoare în avion, mai ales când vrei să dormi.

— Mersi, am spus. Voiam să-i spun că mi-aş dori tare mult să mă ghemuiesc lângă el, dar că nu mi-ar plăcea felul cum s-ar simţi Heath (care acum dezbătea aprins cu Jack dacă PC-urile erau mai bune decât computerele Macintosh).

— Nu-i nimic, înţeleg, a spus Stark, în şoaptă.

— Eşti cel mai bun războinic din lume.

Mi-a zâmbit în felul ăla obraznic, care-mi plăcea atât de mult, şi m-a sărutat pe creştet.

— Culcă-te. O să trag cu urechea la ce-ţi trece prin minte. Dacă aud ceva ciudat, te trezesc.

— Contez pe tine, am spus.

M-am ghemuit pe pernă, m-am învelit cu pătura pe care mi-o dăduse războinicul meu şi am adormit aproape înainte să decolăm.

Nu-mi aduc aminte dacă am visat ceva.

Capitolul 33
Stevie Rae

— Tot nu sunt de acord cu tine, a spus Lenobia.

— Dar eu hotărăsc, nu? i-a răspuns Stevie Rae.

— Da. Numai că aş vrea să te mai gândeşti. Lasă-mă să vin cu tine. Sau măcar Dragonul - te-ar putea însoţi el.

— Dragonul e încă distrus după moartea Anastasiei şi tu eşti şefa aici. La cum merg treburile, nu cred că e o idee prea bună să pleci acum din şcoală, a spus Stevie Rae. Stai liniştită, nu păţesc nimic. Îi cunosc. N-o să-mi facă rău. Dar chiar dacă şi-au pierdut şi bruma de minte pe care o mai aveau şi se iau de mine, tot n-au ce să-mi facă. Invoc pământul şi îi scutur un pic, sau văd eu. Nu-ţi face griji. Am mai avut de-a face cu ei. De data asta sper să-i pot convinge să vină aici cu mine. Io cred că i-ar ajuta mult să se întoarcă la şcoală.

Lenobia a dat din cap.

— E posibil. Poate dacă îi vei aduce înapoi în ultimul loc în care s-au simţit normali, îşi vor recapăta acel sentiment.

— Cam aşa m-am gândit şi eu. Stevie Rae a făcut o pauză, apoi a adăugat cu un glas blând şi trist: Uneori tot mă mai frământ. Uneori am sentimentul că întunericul e aşa de aproape încât aş putea chiar să-l ating. Şi văd asta şi la puştii mei, la cei

care şi-au găsit umanitatea. Nici lor nu le e întotdeauna simplu.

— Poate că tu vei avea întotdeauna de ales. Poate că graniţa dintre bine şi rău vă este mai puţin evidentă ţie şi novicilor tăi cu semiluni roşii.

— Dar asta înseamnă că suntem răi? Sau inutili?

— Nu, sigur că nu.

— Atunci înţelegi de ce trebuie să mă duc înapoi la gară şi să vorbesc iar cu puştii ceilalţi. Nu pot să-i las baltă. Zoey nu l-a lăsat baltă pe Stark, nici după ce a tras în mine, chestie deloc drăguţă din partea lui, apropo, deşi până la urmă s-a terminat cu bine.

— Stevie Rae, vei fi o Mare Preoteasă pe cinste.

Stevie Rae s-a înroşit la racul.

— N-oi fi eu chiar Mare Preoteasă, dar numai pe mine mă au.

— Nu, eşti Mare Preoteasă. Să crezi lucrul ăsta şi să crezi în tine, a spus Lenobia şi i-a zâmbit lui Stevie Rae. Şi când te întorci la gară?

— Cred că mai întâi am să mă asigur că cei de aici sunt aranjaţi. Să aibă camerele pregătite, să le fac rost de haine şi ce le mai trebuie. Apoi să-i înscriu pe fiecare într-o clasă, o mare pacoste, căci clasele se schimbă în fiecare semestru. Dar tot aş vrea să mă duc în noaptea asta.

— În noaptea asta? Eşti sigură că nu ar trebui să aştepţi până mâine? Nu ar fi mai bine să te instalezi întâi aici?

— Hm, adevărul e că nu ştiu dacă putem să ne instalăm aici.

— Sigur că puteţi. Casa Nopţii e căminul vostru.

— A fost. Acum, ziua ne simţim mai bine în pământ, i-a spus Stevie Rae şi i-a adresat un zâmbet plin de nelinişte. Vorbesc de parcă aş fi dintr-un film de groază din ăla cretin, nu?

— Nu, de fapt e logic ce spui tu. Ai murit. Când ni se întâmplă asta oricăruia dintre noi, trupurile noastre se întorc în pământ. Deşi ai înviat, tu păstrezi o legătură cu pământul pe care noi n-o avem. Lenobia a ezitat, apoi a continuat: Există o pivniţă sub clădirea principală a Casei Nopţii. Se foloseşte pe post de depozit şi nu e tocmai locuibilă, dar cu puţină muncă...

— Poate, a spus Stevie Rae. Stai mai întâi să văd ce se întâmplă cu puştii din gară. Chiar ne plăcea acolo şi aranjaserăm tare frumos.

— Nu văd de ce nu i-am putea transporta pe novicii tăi dintr-o parte într-alta. Copiii din specia umană fac asta tot timpul.

— Da, limuzina mare şi galbenă! a spus Stevie Rae cu un rânjet, la care Lenobia a izbucnit în râs.

— Indiferent de situaţie, o să rezolvăm problema cu grupul tău. Sunteţi de-ai noştri şi ăsta e căminul vostru.

— Căminul nostru... Sună bine, a spus Stevie Rae. N-ar fi rău să mă pun pe treabă, ca să ajung înapoi la gară înainte să se crape de ziuă.

— Rezervă-ţi timp suficient. Nu vreau să rămâi blocată pe-acolo, iar la meteo au anunţat c-o să fie soare mai peste tot în Oklahoma. Travis Meyers a spus chiar că s-ar putea să fie peste zero grade suficient timp cât să se mai topească din gheaţa asta.

— Trav e preferatul meu de la meteo. Dar nu-ţi face griji, mă întorc până se luminează de ziuă.

— Minunat. Aşa ai timp să-mi povesteşti cum a mers.

— Vin direct aici. Stevie Rae a dat să se ridice, apoi s-a răzgândit. Simţea nevoia să întrebe. Lenobiei nu avea să i se pară o întrebare complet ciudată, şi, în plus, chiar trebuia să afle. Şi zici că au făcut mult rău Imitatorii de Corbi, nu?

Expresia senină a Lenobiei a fost înlocuită de un aer dezgustat.

— Mă rog la Nyx să fi fost alungaţi de pe pământul ăsta când tatăl lor a trebuit să fugă din Tulsa.

— Auziseşi de ei înainte? Adică ştiai de existenţa lor înainte să izbucnească din pământ?

Lenobia a clătinat din cap.

— Nu. Nu ştiam nimic. Nici măcar nu auzisem de legenda aia cherokee. Dar a fost un lucru pe care l-am recunoscut foarte uşor la ei.

— Serios? Ce anume?

— Răutatea. M-am mai luptat cu răul, iar ei erau, pur şi sim plu, o altă întrupare a lui.

— Dar crezi că erau pe de-a-ntregul răi? În fond, aveau şi o parte umană.

— Nu aveau o parte umană, ci nemuritoare.

— Da, asta am vrut şi eu să spun.

— Iar nemuritorul din care se trag este profund malefic.

— Dar dacă îngerul Kalona nu a fost întotdeauna cum este acum? A venit şi el de undeva. Poate că acolo a fost bun, şi atunci poate că păstrează şi Imitatorii de Corbi un strop de

bunătate în ei.

Lenobia a studiat-o pe Stevie Rae în tăcere înainte să răspundă. Apoi a vorbit cu calm, dar cu convingere:

— Preoteasă, nu lăsa compasiunea pe care o ai pentru novicii cu semiluni roşii să-ţi influenţeze percepţia asupra răului. El există şi-n lumea noastră, la fel ca şi pe lumea cealaltă. Este la fel de palpabil acolo cum este şi aici. Există o mare diferenţă între un copil distrus şi o creatură zămislită de o fiinţă malefică şi născută în urma unui viol.

— Cam asta zicea şi măicuţa Maria Angela.

— Călugăriţa este o femeie înţeleaptă, a spus Lenobia, apoi a continuat: Stevie Rae, ai simţit ceva ce ar trebui să ştiu şi eu?

— A, nu! s-a grăbit ea să răspundă. Mă gândeam şi eu, atâta tot. La bine, la rău, la alegerile pe care le facem... Şi mă gândeam că unii dintre Imitatorii de Corbi ar putea şi ei să aleagă.

— Dacă au avut vreodată capacitatea asta, atunci au ales răul cu mult timp în urmă, a spus Lenobia.

— Da, sunt convinsă că ai dreptate. Bine, atunci mă apuc de treabă. Mai trec pe la tine până să se lumineze de ziuă.

— Abia aştept să te văd. Fie ca Nyx să te însoţească, Preoteasă. Şi să fii binecuvântată.

— Să fii binecuvântată.

Stevie Rae s-a îndepărtat în grabă de grajduri, de parcă îndepărtându-se de cuvintele pe care le rostise s-ar fi putut îndepărta şi de propria-i vină. Ce fusese în capul ei când îi spusese Lenobiei lucrurile alea despre Rephaim? Trebuia să-şi ţină gura şi să uite de el.

Dar cum să uite de el când erau mari şanse să-l revadă la întoarcerea în tuneluri?

N-ar fi trebuit să-l trimită acolo. Ar fi trebuit să găsească o altă soluţie. Sau să-l toarne celorlalţi!

Nu. Nu, era prea târziu să se gândească la aşa ceva. Acum tot ce putea face Stevie Rae era să limiteze daunele produse. Mai întâi avea să ia legătura cu novicii cu semiluni roşii, apoi să se ocupe de problema cu Rephaim, din nou.

Desigur, se poate ca el să nu fie o problemă. Sau, cine ştie, poate că novicii nici n-au dat de el. Nu mirosea deloc apetisant şi nici nu era în stare să-i atace. Probabil că se ascundea în vreun tunel strâmt şi întunecos şi-şi lingea rănile. Sau poate că

murise. Cine ştie ce păţea un Imitator de Corbi dacă făcea vreo infecţie urâtă?

Stevie Rae a oftat şi şi-a scos telefonul din buzunarul hanoracului. Se ruga să fie acoperire în tuneluri şi i-a trimis lui Nicole următorul mesaj:

„Tre' sa ne vdm la noapte“

Nu a trebuit să aştepte prea mult un răspuns:

„Am treaba. Ma întorc de dimineatza“

S-a uitat încruntată la telefon şi a răspuns:

„Întoarce-te mai devreme“

Începuse să se plimbe de colo-colo, în aşteptarea mesajului lui Nicole.

„Vino la 6“

Lui Stevie Rae îi venea să scrâşnească din dinţi. Asta însemna cu numai o oră şi jumătate înainte de răsărit. Fir-ar să fie! Ce-o mai enerva Nicole asta! De fapt, ea era marea problemă. Restul puştilor nu făceau decât să o urmeze. Nici ei nu erau prea drăguţi, dar nu chiar ca Nicole. Stevie Rae îşi amintea de Nicole în dimineaţa dinaintea morţii lor. Fusese o fată rea, iar situaţia nu se schimbase cu nimic. Ba, de fapt, chiar se înrăutăţise. Deci, trebuia să se ducă la Nicole. Dacă o îndepărta pe ea de întuneric, atunci probabil că ceilalţi puşti aveau s-o urmeze.

„OK”

Apoi a adăugat:

„Se-ntâmplă ceva ciudat pe acolo?”

Aşteptă cu sufletul la gură s-audă soneria telefonului. Nicole i-ar spune dacă ar găsi un Imitator de Corbi. Probabil ar gândi că Rephaim e super. Sau poate l-ar omorî pe loc, fără să se gândească prea mult. În orice caz, i-ar spune lui Stevie Rae, aşa s-ar simţi mai puternică, mai stăpână.

„Mergem să căutăm hrană. Vie. Vii shi tu?“

Stevie Rae ştia că nu avea sens să-i amintească lui Nicole că nu e normal să mănânce oameni. Nu, nici măcar oameni ai străzii sau şoferi nepricepuţi, pe care le plăcea să-i urmărească şi apoi să-i înhaţe când ieşeau din maşină. I-a răspuns doar:

„Nu. Ne vdm la 6.

Hahahahahaha“

Stevie Rae şi-a vârât din nou telefonul în buzunar. Avea să fie o noapte lungă, ca să nu mai pomenească de răstimpul ăla de o oră şi jumătate, de la şase şi până se lumina de ziuă.

Rephaim

Deci ăsta e planul, păsăroiule. Eşti pregătit?

Neanunţată şi neinvitată, conducătoarea novicilor cu semiluni roşii, Nicole, dăduse buzna în camera lui Stevie Rae, pe care Rephaim şi-o revendicase, trăsese un picior în pat ca să-l trezească, apoi se apucase să-i expună planul ei de a o captura pe Stevie Rae pe acoperişul unei clădiri.

— Chiar dacă ai să poţi s-o ademeneşti pe Cea Roşie pe acoperişul unei clădiri spre răsărit, cum ai de gând s-o ţii acolo?

— Prima parte e simplă, pentru că nu vorbim de o clădire oarecare, ci chiar de asta. Sunt două turnuri acolo, cu zorzoane şi alte porcării din astea de pe vremea când clădirea însemna şi ea ceva. Fiind un acoperiş, am dat de un grilaj mare, metalic, pe care putem să-l legăm cu un lanţ deasupra unuia dintre turnuri. Aşa nu va putea să iasă. E puternică, dar nu poate să distrugă metalul. În plus, până acolo sus nu e nici o fărâmă de pământ. O să rămână prinsă în capcana asta şi, când răsare soarele, se prăjeşte ca un hamburger.

— Şi de ce ar merge ea pe acoperiş, chiar şi pe acoperişul clădirii ăsteia?

— Asta e şi mai simplu. O să urce acolo pentru că o s-o duci tu.

Rephaim a tăcut până când a simţit că poate să-şi stăpânească uimirea, apoi şi-a ales cu grijă cuvintele.

— Crezi că eu pot s-o conving pe Cea Roşie să urce pe acoperişul unei clădiri, aproape de răsărit? Căci altfel cum? Nu sunt destul de puternic s-o iau cu forţa şi s-o târăsc până acolo, a spus el, mai degrabă plictisit decât curios.

— N-o să fie nevoie. Te-a salvat. Şi trebuie s-o fi făcut fără să spună nimănui. Mie asta îmi dă de înţeles că însemni ceva pentru ea. Poate chiar mult de tot, a zis Nicole dispreţuitoare. Stevie Rae e o penibilă. Îşi tot închipuie că poate să salveze lumea şi alte tâmpenii din astea. De-aia e suficient de proastă încât să vină spre răsărit. Crede că poate să ne salveze. Ei bine, noi nu vrem să fim salvaţi! Nicole s-a pus pe râs şi, când deja hohotea, Rephaim a văzut umbra ca de cerneală a lui Neferet oglindită în ochii ei, iar Nicole părea în pragul isteriei.

— De ce ar vrea să vă salveze?

Nicole s-a oprit imediat din râs, de parcă Rephaim i-ar fi dat o palmă.

— Ce? Nu crezi că meritǎm să fim salvaţi? Iute ca un gând pizmaş, s-a dus la pat şi l-a apucat pe Imitatorul de Corbi de încheietura mâinii sănătoase. Hai să vedem ce gândeşti.

L-a privit fix în timp ce braţul îi ardea de fierbinţeala invaziei ei mentale şi, pe când căldura aceasta i se răspândea prin trup şi suflet, Rephaim se concentra asupra unui singur lucru: furia.

Nicole i-a dat drumul la încheietură şi a făcut un pas înapoi.

— Mamă! a strigat neliniştită. Eşti ofticat rău. Care-i faza?

— Sssunt rănit şi lăsssat la mâna unor copii puşşşi pe joacă!

Nicole s-a apropiat iarăşi de el şi a mârâit printre dinţi:

— Nu e nimic de joacă aici! Ne descotorosim de Stevie Rae ca să putem face ce avem de făcut, aşa cum i-am promis lui Neferet. Aşa că ai de gând să te porţi frumos şi să ne ajuţi s-o prindem sau te scoatem din ecuaţie şi trecem la planul B?

Rephaim nu a şovăit.

— Ce vrei să fac?

— Cu zâmbetul acela întipărit pe buze, Nicole îi amintea de o şopârlă.

— Îţi arătǎm treptele pe care ajungi în turn, cel aflat pe partea cealaltă a acoperişului, nu pe partea cu copacul ăla cretin. Nu vreau să risc să îl tragă spre ea ca s-o apere cât să scape cu viaţă. Aşa că te duci la tumul celălalt şi aştepţi. Să stai chircit de parcă te-am fi târât acolo după o bătaie zdravănă şi aproape că te-am uşurat de tot sângele din tine. Şi exact asta am să-i spun lui Stevie Rae că am făcut. Am să-i pomenesc însă că eşti încă în viaţă, deşi abia mai rezişti.

— O să urce acolo ca să mă salveze, a spus Rephaim, cu un glas complet lipsit de emoţie.

— Din nou. Mda. Pe asta mizăm. După ce urcă la tine în turn, tu să rămâi acolo, ghemuit. Noi tragem grilajul şi îl legăm cu lanţ. Când se ridică soarele, Stevie Rae o să se prăjească. Atunci îţi dăm drumul. Vezi? E simplu.

— O să meargă, a spus Rephaim.

— Mda şi fii atent ce-ţi zic. Dacă te hotărăşti în ultimul moment că, de fapt, nu eşti de partea noastră, Kurtis sau Starr te ciuruiesc de o să-ţi zboare toate penele şi, de aruncat, tot te aruncăm în turn. Şi varianta asta ne convine. Pen'că, înţelegi, tu

eşti şi planul A, şi planul B. Atât că în unul eşti mai mort decât în celălalt.

— După cum ţi-am mai spus, părintele meu mi-a poruncit să i-o aduc pe Cea Roşie.

— Aşa o fi, dar eu nu-l văd pe nicăieri pe taică-tu.

— Nu ştiu de ce continui să te joci aşa. Ştii şi tu, chiar ai spus-o, că el nu m-a părăsit, că o să se întoarcă după fiul lui preferat. Şi când o s-o facă, o să i-o pot oferi pe Cea Roşie.

— Şi nu te deranjează că o să fie carbonizată?

— Starea corpului ei nu mă preocupă, atâta timp cât e în posesia mea.

— Nicio problemă, ţi-l dau. Nu vreau s-o mănânc, aşa că n-am nevoie de corpul ei. Şi-a lăsat capul într-o parte şi i-a aruncat o privire iscoditoare. Am citit în creierul tău de păsăroi şi ştiu că eşti ofticat, dar mi-am dat seama şi că te simţi ca naiba de vinovat. Care-i treaba?

— Ar trebui să fiu lângă părintele meu. Orice altceva este inacceptabil.

Fata a râs, fără urmă de amuzament.

— Eşti copilul lui taică-tu, nu? S-a aplecat să iasă pe sub pătura atârnată pe post de uşă. În drum spre ieşire, a strigat: Culcă-te. Ai câteva ore înainte să ajungă. Dacă îţi trebuie ceva, te aşteaptă Kurtis cu puşcociul şi îţi face el rost. Stai aici până te chem eu. S-a înţeles?

— Sssigur.

Novicea cu semilună roşie a plecat, iar Rephaim s-a ghemuit din nou în patul lui Stevie Rae. Înainte să se afunde iarăşi în somnul tămăduitor, singurul lui gând a fost că îşi dorea ca Cea Roşie să-l fi lăsat să moară acolo, sub copacul acela.

Capitolul 34
Zoey

Când am aterizat pe aeroportul din Veneţia, mă trezisem abia de o milisecundă. Jur că dormisem tot drumul, şi în singurul vis pe care îl avusesem eram eu şi un castor uriaş dintr-o reclamă la somnifere. Jucam scrabble (deşi eu în realitate nu joc), iar eu

câştigam de la el cam enşpe mii de perechi de încălţări de marcă (iar el, săracul, nici măcar n-are picioare). Fusese ciudat visul, dar nevinovat, şi dormisem ca un copil în vacanţa de vară.

Toţi ceilalţi îşi ştergeau lacrimile şi îşi suflau nasul.

— Ce naiba au păţit cu toţii? l-am întrebat pe Stark în timp ce avionul rula spre poarta noastră.

În timpul zborului se mutase pe locul de vizavi.

A făcut un semn din cap spre cei din spatele nostru, inclusiv spre Heath, care avea ochii cami înceţoşaţi.

— Tocmai s-au uitat la Milk. Dacă n-au plâns cu toţii ca nişte bebeluşi!

— Să ştii că e un film super. Şi mai e şi trist rău, am spus.

— Mda, l-am văzut când a apărut, dar eu am vrut să-mi menţin calmul tipic masculin, aşa că am venit aici să citesc. A ridicat din poală cartea, intitulată Sezonul eşecului şi scrisă de un tip pe nume Pat Conroy.

— Tu chiar citeşti, nu?

— Dap. Chiar citesc.

— Sezonul eşecului? Cum se face că a scris despre aşa ceva?

— Chiar vrei să ştii?

— Da, cum să nu? am răspuns.

— A scris cartea asta ca să demonstreze că suferinţa poate fi o sursă de putere.

— Hm, am făcut, cu un aer teribil de inteligent şi de erudit.

— E scriitorul meu preferat, a spus Stark, uşor timid.

— O să-l caut şi eu.

— Nu scrie chick lit, a spus Stark.

— Nu-mi veni cu stereotipuri din astea, m-am pornit şi tocmai mă pregăteam să mă lansez într-o prelegere pe tema concepţiei misogine (cuvânt pe care îl învăţasem de la Damien în timp ce citeam Litera stacojie la ora de literatură) conform căreia romanele masculine sunt pentru băieţi, iar alea înzorzonate, inutile şi lipsite de substanţă sunt pentru fete, dar, chiar atunci, avionul s-a zgâlţâit uşor, apoi s-a oprit.

Ne-am uitat unii la alţii, nedumeriţi, dar în cel mult o secundă, uşa carlingii s-a deschis, iar copilotul vampir, o femeie, a ieşit zâmbind.

— Bun venit la Veneţia, ne-a urat ea. Ştiu că cel puţin unul dintre voi are nevoi speciale, aşa că am oprit direct în hangarul nostru privat. Le-am auzit pe gemene râzând pe înfundate de

Stark că are nevoi speciale, dar nici nu le-am băgat în seamă. Vă aşteaptă Erce. Ea vă va însoţi pe insula San Clemente. Aveţi grijă să vă luaţi toate bagajele de mână şi fiţi binecuvântaţi. Apoi a pornit spre uşa din faţă şi, după ce a răsucit de câteva mânere, a deschis uşa avionului. S-au auzit nişte zgomote, apoi a spus: Puteţi coborî.

— Lasă-mă pe mine prima, i-am spus lui Stark, care era deja în picioare, cu cartea în rucsac şi cu rucsacul pe umăr. Vreau să mă asigur că nu e soare ca să te prăjeşti.

Stark se pregătea să mă contrazică, dar Darius a trecut pe lângă amândoi şi ne-a aruncat scurt:

— Rămâneţi aici. Vă spun eu dacă e sigur.

— Acum face pe războinicul, a spus Afrodita, care o luase pe culoar înaintea tuturor, cu trollerul ei Betsey Johnson. Îmi place când musteşte de testosteron, dar aş prefera să văd că-şi aduce aminte să-mi care şi mie bagajul.

— Trebuie să aibă mâinile libere în cazul în care ar fi nevoie să te apere, i-a spus Stark, lăsând să se subînţeleagă partea cu „fraiero” din propoziţie.

Afrodita a făcut ochii mici la el, dar Darius a intrat înapoi în avion.

— E totul în regulă.

Aşa că am pomit-o ca oile, pe culoar, spre uşă.

Femeia vampir care stătea în dreptul scării avionului era înaltă, avea un aer princiar şi îmi amintea categoric de profa de echitaţie, cu toate că era tot atât de brunetă pe cât era Lenobia de blondă. Erce emana acelaşi calm ca Lenobia. Am tras concluzia că trebuie să aibă legătură cu afinitatea lor faţă de cai. Sunt calme şi înţelepte deoarece caii, cele mai mişto animale din lume, după pisici, îi aleg pe oamenii inteligenţi şi care inspiră linişte.

— Eu sunt Erce. Bucuroasă de întâlnire, Zoey. Ochii ei negri m-au reperat imediat, deşi coboram pe scări în urma lui Stark şi a lui Darius.

— Bucuroasă de întâlnire, i-am spus şi eu.

Apoi privirea l-a pornit spre Stark. Când i-a văzut desenul roşu cu săgeţile sofisticate ce se întindeau de o parte şi de alta a semilunii de pe frunte, a făcut ochii mari.

— El e Stark, am spus, pentru că simţeam nevoia să destram liniştea care devenise jenantă.

— Bucuroasă de întâlnire, Stark, a spus ea.

— Bucuros de întâlnire, i-a răspuns el automat, deşi cu un aer stânjenit.

Înţelegeam ce simte, însă eu una începeam să mă obişnuiesc cu vampirii şi novicii care căscau gura la desenele mele ciudate.

— Stark, m-am asigurat că vaporul nostru are perdelele trase şi geamuri fumurii, deşi peste o oră deja apune soarele şi a tot nins astăzi cu întreruperi, aşa că fărâma de soare care se mai vede e oricum foarte slab.

Avea glasul melodios şi aşa de plăcut auzului încât mi-a luat ceva timp să mă concentrez la ce spunea.

— Vapor? am întrebat. Şi cum ajunge el până la vapor?

— Păi e chiar acolo, Zo. Heath, care se bălăngănea pe scări cu picioarele în aer şi ţinându-se cu mâinile de balustrada rece şi lucioasă, a dat din cap spre marginea hangarului. În laterala clădirii era un intrând în podea, creându-se astfel un doc mare, dreptunghiular, cu o uşă largă care îmi amintea de un garaj închis la un capăt. În capătul celălalt se afla un vapor negru din lemn, lustruit. Partea de deasupra era din sticlă, şi acolo stăteau doi vampiri înalţi, la panoul de comandă. În spatele lor se zăreau nişte scări lucioase de lemn, care coborau spre zona pentru pasageri, am presupus eu. Spun că am presupus pentru că, deşi de-a lungul vaporului se vedeau mai multe ferestre, acestea erau, într-adevăr, complet acoperite.

— Dacă soarele e în nori, îl suport, a spus Stark.

— Aşadar e adevărat că lumina soarelui nu este doar neplăcută, ci poate efectiv să te ardă? I-am simţit curiozitatea din glas, dar nu păruse insistentă sau isterizată - ceva de genul „vai de mine, ce ciudat eşti!” -, ci păruse sincer îngrijorată.

— Soarele puternic poate să îmi cauzeze moartea, a spus Stark fără ocolişuri. Când e la apus sau nu bate direct pe mine, poate fi undeva între foarte periculos şi neplăcut.

— Interesant, a meditat ea.

— E un mod de a privi lucrurile. Eu, unul, cred că este ener vant şi incomod, a spus Stark.

— Avem timp de cumpărături înainte de întrunirea înaltului Consiliu? a întrebat Afrodita.

— A, tu trebuie să fii Afrodita.

— Da, mă rog, bucuroasă de întâlnire. Deci, putem să mergem la cumpărături?

— Mă tem că nu veţi avea timp. Durează o jumătate de oră până ajungem pe insulă, apoi vă ajut să vă instalaţi şi, lucrul cel mai important, vă pun la curent cu regulile Înaltului Consiliu. De fapt, trebuie să plecăm imediat, a spus şi ne-a condus spre vapor.

— Mă lasă şi pe mine să vorbesc sau nu sunt destul de bună acum, că sunt doar o fiinţă umană? a întrebat Afrodita.

— Regula cu privire la fiinţele umane nu presupune că acestea nu ar fi destul de bune încât să ia cuvântul Înaintea Consiliului, a explicat Erce în timp ce părăseam partea aceea a hangarului care semăna cu un debarcader, urcam în vapor şi coboram în cabina întunecoasă şi luxoasă. De mult timp, consorţii au voie să fie prezenţi în Sala de Consiliu, datorită importanţei pe care o au pentru vampirii lor. S-a oprit şi i-a zâmbit lui Heath, care se vedea de la două poştă că era uman. Însă nu au voie să vorbească înaintea Înaltului Consiliu pentru că nu au un cuvânt de spus în politica şi în problemele vampireşti.

Heath a oftat teatral, s-a înghesuit în mine şi, ignorându-l pe Stark care stătea de cealaltă parte a mea, şi-a trecut braţul pe după umerii mei, cu un gest posesiv.

— Îţi trag un cot de nu te vezi dacă nu iei mâna şi nu te porţi cum trebuie, i-am şoptit.

Heath mi-a zâmbit vinovat şi şi-a retras mâna, deşi nu s-a dezlipit de mine.

— Asta înseamnă că pot să asist la întrunirea Consiliului, dar trebuie să-mi ţin gura la fel ca donatorul ăsta de sânge? a întrebat Afrodita.

— În cazul tău s-a făcut o excepţie. Poţi să asişti şi poţi să iei cuvântul, dar va trebui să te supui tuturor celorlalte reguli ale Consiliului.

— Adică să nu mă duc acum la cumpărături, a conchis Afrodita.

— Exact, a încuviinţat Erce.

Eram impresionată de răbdarea ei. Probabil că Lenobia deja ar fi muştruluit-o bine pe Afrodita pentru tupeul de care dădea dovadă.

— Şi putem să venim şi noi ceilalţi la întrunire? A, salut şi bucuros de întâlnire, eu sunt Jack, a spus el.

— Sunteţi cu toţii invitaţi.

— Şi Neferet şi Kalona? Sunt şi ei acolo? am întrebat.

— Da, deşi acum Neferet pretinde că este întruchiparea lui Nyx, iar Kalona spune că, de fapt, numele lui este Erebus.

— Minte, am intervenit.

Erce a zâmbit posomorâtă.

— Mică şi ciudată novice, exact ăsta este motivul pentru care te afli aici.

Nu am mai vorbit aproape nimic altceva pe toată durata călătoriei. Motorul se pornise, era zgomot şi o atmosferă confuză pe vaporul cu ferestrele acoperite. Se hurducăia din greu, iar unica mea grijă era să nu-mi dau maţele afară.

Când viteza s-a mai redus, s-au mai potolit şi hurducăielile şi zdruncinăturile, semn că ajunseserăm pe insulă, a răzbătut deodată până la mine glasul lui Darius, acoperind zgomotul motorului:

— Zoey!

El şi cu Afrodita se aşezaseră cu două rânduri mai în spate şi a trebuit să mă răsucesc pe scaun ca să-i văd. Stark s-a întors odată cu mine şi am sărit amândoi în picioare în acelaşi timp.

— Afrodita! Ce-ai păţit? am spus şi m-am grăbit spre ea.

Îşi ţinea capul în mâini de parcă i-ar fi fost teamă că putea să-i explodeze în orice clipă. Darius părea neajutorat. O tot atingea pe umăr, îi şoptea lucruri pe care nu le auzeam şi încerca s-o facă să-l privească.

— Mărită zeiţă! Mă doare capul de mor. Ce dracu' mi se întâmplă?

— Are vreo viziune? a întrebat Erce, apropiindu-se prin spatele meu.

— Nu ştiu. Probabil, am spus. M-am aşezat în genunchi în faţa Afroditei şi am încercat s-o fac să mă privească în ochi. Afrodita, sunt eu, Zoey. Spune-mi ce vezi.

— Mi-e prea cald. Cald de mor! spunea Afrodita. Era aprinsă la faţă şi asudată, deşi pe vapor era chiar răcoare. A privit împrejur cu ochii măriţi, copleşiţi de spaimă, deşi eu bănuiam că nici nu vedea interiorul vaporaşului de lux.

— Afrodita, spune ceva! Ce vezi?

Atunci chiar m-a privit şi mi-am dat seama că ochii îi erau limpezi, nu injectaţi cum i se întâmpla ori de câte ori avea viziune.

— Nu văd nimic, a spus trăgând cu putere aer în piept şi

făcându-şi vânt cu mâna spre faţa transpirată. N-am nicio viziune. E vorba de Stevie Rae şi de porcăria aia de Impregnare. I se întâmplă ceva, nasol rău de tot.

Capitolul 36
Stevie Rae

Stevie Rae ştia că o să moară, de data asta pentru totdeauna, îi era teamă, chiar mai teamă decât atunci când sângerase în braţele lui Zoey, înconjurată de prietenii ei. De data asta era altfel. De data asta, la mijloc era un act de trădare, nu un fenomen biologic.

Durerea de cap era oribilă. A întins mâna şi şi-a pipăit cu grijă ceafa. A simţit-o plină de sânge. Era ameţită. Ce se întâmplase? Stevie Rae a încercat să se aşeze în fund, dar a cuprins-o o ameţeală cumplită şi, cu un geamăt, a vărsat, ţipând din cauza durerii pe care i-a pricinuit-o mişcarea. Atunci a căzut într-o parte şi s-a rostogolit de lângă balta de vomă. În momentul acela, privirea întunecată de lacrimi i s-a oprit asupra grilajului metalic de deasupra şi apoi asupra cerului, care se zărea printre gratii din ce în ce mai puţin cenuşiu şi mai albastru.

Atunci a început să-şi aducă aminte, şi spaima îi tăia răsuflarea. O prinseseră acolo, iar soarele se înălţa! Nici chiar atunci, când vedea grilajul de deasupra şi avea proaspătă în minte trădarea, Stevie Rae nu voia să creadă aşa ceva.

A cuprins-o un nou val de greaţă şi a închis ochii, încercând să-şi recapete echilibrul. Cât timp îşi ţinea ochii închişi, îşi putea controla ameţeala cumplită, iar gândurile au început să se limpezească.

Novicii cu semiluni roşii făcuseră lucrul acesta. Nicole ajunsese târziu la întâlnire. Nu că Stevie Rae ar fi fost surprinsă, dar se enervase, sătulă să tot aştepte, aşa că se pregătea să părăsească tunelurile pustii ca să se întoarcă în Casa Nopţii, când, în sfârşit, în subsol şi-au făcut apariţia Nicole şi Starr. Râdeau şi glumeau şi se vedea că tocmai se hrăniseră, pentru că aveau obrajii încă îmbujoraţi şi ochii lor păstrau acea sclipire roşiatică pe care le-o dădea sângele proaspăt. Stevie Rae

încercase să stea de vorbă cu ele. De fapt, încercase să le bage minţile în cap şi să le convingă să se întoarcă cu ea în Casa Nopţii.

Cele două novice cu semiluni roşii fuseseră sarcastice şi îi argumentaseră cu motive stupide de ce nu mergeau cu ea: „Nţ, vampirii nu ne lasă să mâncăm junkfood, iar nouă tare ne plac junkerii!“ Sau: „Un pic mai jos, pe Fifth Street, e liceul Will Rogers. Dacă vreau să mă duc la o şcoală, mă duc acolo, după ce se lasă întunericul, ca să iau masa.“

Însă ea încercase să rămână serioasă şi să le dea motive întemeiate pentru care să se întoarcă la şcoală, nu doar pentru că era casa lor, dar şi pentru că existau multe lucruri despre vampiri pe care ei nu le cunoşteau, pe care nici măcar Stevie Rae nu le cunoştea. Casa Nopţii le era necesară.

Râseseră de ea, îi spuseseră că e ca o babă şi că nu-i deranja deloc să rămână în gară, mai ales acum, că o aveau numai pentru ei.

Apoi Kurtis venise, cu paşi greoi, în subsol, cu respiraţia întretăiată şi debordând de entuziasm. Stevie Rae îşi amintea că avusese un sentiment neplăcut din clipa în care îl văzuse. Adevărul e că niciodată nu-i plăcuse tipul. Era un ţăran mare şi prost din nord-estul statului Oklahoma, iar în topul valorilor lui de ţăran, femeia era cu o treaptă mai jos decât porcul.

— Îhî, l-am găsit şi l-am muşcat! a strigat cu un aer triumfător.

— De chestia aia vorbeşti? Glumeşti. Miroase aiurea, i-a spus Nicole.

— Mda, şi cum l-ai convins să stea nemişcat cât timp ai mâncat din el? a întrebat Starr.

Kurtis s-a şters la gură cu mâneca. O picătură roşie i-a pătat cămaşa, iar mirosul acesteia a ajuns până la Stevie Rae, şocând-o complet. „Rephaim! Era sângele lui Rephaim.”

— Mai întâi l-am pocnit. Nici n-a fost greu, dacă avea aripa ruptă.

— Ce tot spui acolo? l-a apostrofat Stevie Rae pe Kurtis.

Acesta a clipit şi a privit-o cu o figură bovină. Se pregătea să-l apuce şi să-l scuture un pic, poate chiar să-i ceară pământului să se deschidă şi să-l înghită pe dobitoc, când, în sfârşit, acesta a răspuns:

— Vorbesc despre păsăroiul ăla. Cum le ziceţi voi? Imitatori de

Corbi? A apărut unul pe-aici. L-am alergat peste tot până-n gară. Nikki şi Starr s-au săturat să se tot joace cu el şi s-au dus la Taco Bell să se servească cu vreun mâncău întârziat, dar eu aveam poftă de pui. Aşa că m-am ţinut după el. A trebuit să-l înghesui pe acoperiş într-un turn d-ăla, ştiţi voi, ăla de mai încolo, departe de copac, a spus Kurtis şi a arătat în sus şi la stânga. Da' l-am prins pân' la urmă.

— Şi avea gustul la fel de nasol ca mirosul?

Uluiala şi repulsia lui Nicole erau la fel de evidente precum curiozitatea ei.

Kurtis a ridicat din umerii săi musculoşi.

— Io, unu', mănânc orice. Sau pe oricine.

Cu toţii au izbucnit în râs. Mai puţin Stevie Rae.

— Aveţi un Imitator de Corbi pe acoperiş?

— Mda. Nici măcar nu ştiu de ce naiba a venit. Mai ales în halul în care era de lovit şi de rănit, a spus Nicole şi a ridicat din sprâncene spre Stevie Rae. Parcă spuneai că nu e nicio problemă dacă mergem înapoi în Casa Nopţii pen' că Neferet şi Kalona au plecat. Se pare că au mai lăsat ceva rahat în urmă, nu? Poate că nici n-au plecat, de fapt.

— Au plecat, a spus Stevie Rae, care se îndrepta deja spre uşa subsolului. Deci nu vrea să vină nimeni cu mine înapoi la şcoală.

Trei capete s-au clătinat în tăcere, în vreme ce ochii lor roşii îi urmăreau lui Stevie Rae orice mişcare.

— Şi ceilalţi? Unde sunt?

Nicole a ridicat din umeri.

— Unde vrea muşchiu' lor. Când îi mai văd, o să le spun că, după părerea ta, ar fi bine să se întoarcă la şcoală.

Kurtis s-a pus pe râs.

— Asta e tare. Haideţi să ne întoarcem toţi la şcoală! Ne iei de fraieri.

— Uitaţi care-i faza, eu trebuie să plec. Mai e un pic şi răsare soarele. Da' n-am încheiat discuţia cu voi. Şi mai trebuie să ştiţi că e posibil să îi aduc înapoi pe ceilalţi novici cu semiluni roşii, deşi, oficial, o să aparţinem de Casa Nopţii. Şi dacă aşa se va întâmpla, fie sunteţi de partea noastră şi vă purtaţi cum trebuie, fie o ştergeţi.

— Ce-ar fi să facem în felul următor: tu îţi ţii novicii ăia fricoşi la şcoală, iar noi stăm aici, pentru că acum asta e casa noastră,

a spus Kurtis.

Stevie Rae s-a oprit din drumul ei spre ieşire. Şi, fără să facă nici cel mai mic efort, şi-a închipuit că este un copac cu rădăcinile înfipte adânc în pământul minunat, incredibil. „Pământule, te rog, vino la mine.“ în subsol, deja sub pământ şi înconjurată fiind de elementul ei, îi venea uşor să-şi tragă puterea în tot corpul. În timp ce vorbea, pământul bubuia şi se cutremura cu toată forţa mâniei ei.

— Mai spun o singură dată. Dacă îi aduc înapoi pe ceilalţi novici cu semiluni roşii, asta o să fie casa noastră. Dacă vă purtaţi cum trebuie, puteţi să rămâneţi şi voi. Dacă nu, plecaţi. A bătut din picior şi toată gara s-a cutremurat, iar din tavanul jos al subsolului s-au prăvălit bucăţi de tencuială. Apoi Stevie Rae a tras adânc aer în piept, s-a străduit să se calmeze şi şi-a imaginat că toată energia pe care o chemase la ea i se scurgea din corp şi intra din nou în pământ. Când a vorbit din nou, vocea îi era normală, iar pământul nu se mai cutremura.

— Aşa că hotărâţi-vă. Mă întorc mâine-noapte. Pa.

Fără să le mai arunce o privire, Stevie Rae a ieşit în grabă din subsol, a străbătut labirintul plin de moloz şi grilaje metalice aruncate la întâmplare peste tot pe jos, prin depou şi a luat-o spre treptele de piatră care duceau dinspre parcare, la nivelul şinelor de cale ferată, până la nivelul străzii, unde se afla fosta gară. Trebuia să aibă grijă în timp ce urca în grabă scările. Nu mai cădea lapoviţă, iar cu o zi în urmă chiar se arătase soarele, dar, odată cu căderea nopţii, temperatura scăzuse şi aproape tot ce se topise îngheţase din nou.

A ajuns la aleea circulară şi la intrarea acoperită sub care se fereau de vremea rea pasagerii. A privit în sus, sus de tot.

Clădirea asta îţi dădea fiori, nu alta. Lui Z îi plăcea să spună că seamănă cu Gotham City, casa lui Batman, însă lui Stevie Rae i se părea mai degrabă o combinaţie între Vânătorul de recompense şi Amityville Horror. Nu că nu i-ar fi fost dragi tunelurile de sub clădire, dar exteriorul de piatră, cu amestecul ciudat de Art Deco şi aspect industrial, avea ceva care o băga în sperieţi.

Desigur, în parte, sentimentul ciudat putea proveni din faptul că cerul întunecat deja căpăta nuanţe cenuşii, odată cu ivirea zorilor. Acum că se gândea, îşi dădea seama că lucrul acesta ar fi trebuit s-o oprească. Ar fi trebuit să se întoarcă, să coboare

scările, să se urce în maşina pe care o împrumutase de la şcoală şi să se ducă în Casa Nopţii.

În schimb, îşi luase soarta în piept şi, după cum ar fi spus Z, intrase în căcălică până peste cap.

Ştia că înăuntru, în partea centrală a gării, erau nişte scări circulare care duceau la fiecare încăpere din turn. Umblase mult în săptămânile în care locuise acolo. Dar nici de-a naibii n-avea de gând să intre înapoi în clădire şi să rişte să fie văzută de vreun novice cu semilună roşie întârziat, care să-i pună întrebări şi să afle adevărul.

Ca să pună în aplicare planul B, se dusese la un copac care pe vremuri fusese evident decorativ, dar care depăşise de mult cercul de ciment, iar acum rădăcinile sale spărseseră pavajul parcării, lăsând la vedere pământul îngheţat, ceea ce-i permisese să crească mai mare decât ar fi trebuit. Desfrunzit fiind, Stevie Rae nu-şi dădea seama ce copac e, ştia doar că era destul de înalt încât crengile lui să atingă acoperişul gării, în apropierea primului turn care dădea spre faţa clădirii, şi că era destul de înalt pentru ce voia ea să facă.

Stevie Rae s-a dus repede la copac şi a sărit ca să se agaţe de creanga cea mai apropiată de ea. A urcat pe creanga lucioasă şi golaşă, clătinându-se de-a lungul ei până la trunchiul copacului. De acolo a început să se caţere, mulţumindu-i în gând lui Nyx pentru forţa mai mare căpătată de când era vampir cu semilună roşie, căci, dacă ar fi fost o simplă novice obişnuită, sau chiar un vampir obişnuit nu ar fi reuşit niciodată să urce în felul acela.

Când a ajuns cât de sus se putea, Stevie Rae s-a concentrat şi a sărit pe acoperişul clădirii. Nu şi-a pierdut timpul uitându-se în primul turn. Dobitocul ăla spusese că Rephaim se afla în tumul cel mai îndepărtat de copac. A traversat cu paşi sprinteni acoperişul spre capătul celălalt al clădirii, apoi a urcat pe turn ca să privească în spaţiul circular.

Rephaim era acolo, ghemuit, nemişcat şi sângerând.

Fără să stea pe gânduri, Stevie Rae a sărit peste marginea de piatră şi s-a aruncat în patru labe în încăpere.

Stătea ghemuit şi cu braţul teafăr şi-l ţinea pe cel rănit într-un soi de bandaj murdar. Avea pielea de pe braţ sfâşiată, evident de unde îl muşcase Kurtis, deşi nu se deranjase să-i închidă rana, aşa că mirosul ciudat şi urât al sângelui său inuman invadase mica încăpere. Bandajul cu care avusese aripa

imobilizată se desfăcuse şi deja arăta ca o grămadă de prosoape zdrenţuite şi pline de sânge, care-i atârnau pe corp. Ţinea ochii închişi.

— Rephaim, mă auzi?

Când i-a auzit glasul, a deschis imediat ochii.

— Nu! a spus el chinuindu-se să se ridice. Fugi de aici. Vor să te prindă...

Atunci a simţit o durere cumplită în ceafă şi îşi amintea că o înghiţise întunericul.

— Stevie Rae, trebuie să te trezeşti. Mişcă-te.

În sfârşit a simţit mâna care o scutura de umăr şi i-a recunoscut vocea lui Rephaim. A deschis cu grijă ochii, iar lumea nu s-a învârtit cu ea, deşi îşi simţea în cap bătăile inimii.

— Rephaim, a spus ea cu un glas gâjâit. Ce s-a întâmplat?

— S-au folosit de mine ca să te prindă, a spus el.

— Şi tu ai vrut să mă prinzi? Îi mai trecuse greaţa, dar simţea că mintea îi merge cu încetinitorul.

— Nu. Eu nu voiam decât să mă lase în pace, să mă vindec şi să mă duc înapoi la părintele meu. Nu am avut de ales. S-a ridicat încordat şi a început să înainteze cocârjat, din cauza grilajului metalic care forma un soi de tavan fals, jos. Haide, nu mai ai mult timp, deja răsare soarele.

Stevie Rae şi-a înălţat privirea spre cer şi a văzut nuanţele pastelate şi delicate ale zorilor care se înfiripau, aşa de drăguţe pe vremuri. Acum însă cerul luminat o umplea de groază.

— Mărită zeiţă! Ajută-mă să mă ridic.

Rephaim a prins-o de mână şi a ridicat-o în picioare. A rămas clătinându-se lângă Imitatorul de Corbi, care stătea aplecat. A inspirat adânc, a prins cu mâinile metalul rece al grilajului şi a împins. Acesta a zăngănit un pic, dar aproape nici nu s-a clintit.

— Cum l-au fixat? a întrebat ea.

— Cu lanţuri. Au legat lanţuri de marginile grilajului şi le-au prins cu lacăt de ceva fixat de acoperiş.

Stevie Rae a împins iar de grilaj. Acesta a scârţâit din nou, dar a rămas nemişcat. Era captivă pe acoperiş şi soarele răsărea! Şi-a adunat toate forţele, a împins, a tras, agăţându-se de grilajul de metal, încercând să-l împingă într-o parte, poate aşa ar fi reuşit să se strecoare cumva. Cu fiecare secundă, cerul devenea din ce în ce mai strălucitor, iar pielea lui Stevie Rae fremăta ca cea a unui cal care încearcă să alunge o muscă.

— Distruge metalul, i-a spus Rephaim pe un ton presant. Ai forţa necesară.

— Aş putea dacă aş fi sub pământ sau măcar pe pământ, a spus printre icnete, în timp ce continua să se lupte zadarnic cu metalul care o ţinea prizonieră. Dar aici sus, într-o clădire enormă, departe de elementul meu, nu am destulă forţă. Şi-a luat privirea de la cer şi s-a uitat în ochii stacojii ai lui Rephaim. Cred că ar trebui să stai departe de mine. O să iau foc şi nu ştiu cât de mari o să fie flăcările, dar oricum o să se facă destul de cald aici.

L-a privit pe Rephaim cum se dă la o parte şi, din ce în ce mai disperată, a început să se lupte din nou cu metalul de neclintit. Degetele aproape că-i sfârâiau şi îşi muşca buzele ca să nu ţipe, să strige, să urle...

— Uite aici. Metalul e mai ruginit şi mai subţire, mai fragil.

Stevie Rae a lăsat mâinile în jos, şi le-a dus automat la subraţ şi şi-a luat avânt spre el. A văzut metalul ruginit şi l-a apucat cu amândouă mâinile, apoi a tras cu toată forţa. Acesta a cedat un pic, dar mâinile începuseră să-i fumege, la fel şi încheieturile.

— O, zeiţă! a icnit ea. Nu am să reuşesc. Dă-te înapoi, Rephaim, deja încep să...

În loc să fugă de lângă ea, Rephaim s-a apropiat cât de mult a putut, întinzându-şi aripa teafără ca să-i ofere un colţ de umbră. Apoi, cu braţul sănătos, a apucat grilajul ruginit.

— Gândeşte-te la pământ. Concentrează-te. Nu te gândi la soare şi la cer. Trage odată cu mine. Haide!

La adăpostul aripii lui Rephaim, Stevie Rae a apucat grilajul de o parte şi de cealaltă a mâinii acestuia. A închis ochii, nu s-a mai gândit la degetele-i arzânde şi la pielea sensibilă care o îndemna să fugă, să fugă oriunde, să plece din soare! În schimb, s-a gândit la ţărâna răcoroasă şi întunecată care o aştepta dedesubt, ca o mamă iubitoare, şi a tras.

Cu un declic, grilajul a cedat, lăsând o deschizătură suficient de mare încât să se strecoare o dată un om.

Rephaim s-a dat înapoi şi i-a spus:

— Du-te! Iute!

În clipa în care aripa lui a încetat s-o mai acopere, trupul lui Stevie Rae s-a aprins şi efectiv a început să fumege. S-a aruncat instinctiv la podea şi s-a făcut ghem, încercând să-şi acopere faţa cu braţele.

— Nu pot! a strigat, înmărmurită de durere şi de spaimă. O să iau foc.

— O să iei foc dacă rămâi aici, a spus el.

Apoi a ieşit prin deschizătură şi s-a făcut nevăzut. O părăsise. Stevie Rae ştia că el avea dreptate. Trebuia să plece de acolo, dar nu-şi putea învinge frica paralizantă. Era prea mare durerea. Se simţea de parcă i-ar fi dat sângele în clocot. Exact când se gândea că nu mai suportă, o umbră mică şi răcoroasă s-a abătut asupra ei.

— Ia-mă de mână!

Stevie Rae şi-a înălţat ochii mijiţi spre soarele necruţător. Rephaim era acolo sus, ghemuit pe grilaj, cu aripa teafără întinsă deasupra ei, ca s-o ferească pe cât posibil de soare, şi întinzându-i braţul sănătos.

— Haide, Stevie Rae. Mai repede!

I-a urmat glasul şi răcoarea aripii întunecate şi l-a apucat de mână. N-o putea trage singur în sus, era prea grea, iar el nu avea decât un braţ sănătos. Aşa că a întins ea cealaltă mână, a apucat grilajul şi s-a ridicat.

— Vino. Te apăr eu, a spus Rephaim şi şi-a desfăcut aripa.

Fără o clipă de ezitare, Stevie Rae s-a lipit de Rephaim, şi-a afundat capul în fulgii de pe pieptul acestuia şi l-a cuprins cu braţele. El a acoperit-o cu aripa şi a ridicat-o.

— Du-mă la copac!

Şi atunci Rephaim a început să fugă împleticindu-se, şchiopătând, traversând totuşi iute acoperişul. Dosul braţelor lui Stevie Rae era expus, la fel şi o parte din ceafă şi umeri, şi în timp ce Imitatorul de Corbi alerga, ea începuse să ia foc. Cu un sentiment de detaşare, de parcă propriul trup nu i-ar mai fi aparţinut, se întreba ce era zgomotul acela îngrozitor care îi răsuna în urechi. Şi-a dat seama că e ţipătul ei de durere, de groază şi de furie.

Ajuns la marginea acoperişului, i-a strigat:

— Ţine-te bine că sar în copac. Şi Imitatorul de Corbi a sărit. Corpul i s-a prăbuşit, coborând în spirală din cauza lipsei de echilibru, şi s-au izbit de copac.

Adrenalina a ajutat-o pe Stevie Rae să se ţină de Rephaim şi, recunoscătoare că acesta avea corpul aşa de uşor, l-a ridicat şi s-a aşezat între el şi copac. Lipită cu spatele de coaja copacului, i-a spus:

— Încearcă să te ţii de copac cât timp coborâm.

Şi şi-au reluat căderea, în timp ce coaja aspră a copacului îi rănea lui Stevie Rae spatele plin de băşici şi însângerat. A închis ochii şi a căutat să simtă pământul, găsindu-l într-un final, senin, aşteptând-o dedesubt.

— Pământule, vino la mine. Deschide-te şi apără-mă!

S-a auzit un pârâit puternic şi pământul de la baza copacului s-a crăpat la timp pentru ca Stevie Rae şi Rephaim să alunece într-un lăcaş răcoros şi întunecos dinăuntrul lui.

Capitolul 36
Zoey

Când Afrodita a început să ţipe, Zoey s-a gândit la un singur lucru.

— Spirite, vino la mine! a poruncit ea. Imediat, spiritul a învăluit-o cu prezenţa lui senină. Ajut-o pe Afrodita să se liniştească. A simţit că elementul pleacă de la ea şi, aproape instantaneu, ţipetele Afroditei s-au liniştit, reducându-se la icnete şi scâncete.

— Darius, am nevoie de numărul de mobil al Lenobiei. Imediat!

Darius o ţinea pe Afrodita în braţe, dar a ascultat-o pe Zoey, şi-a scos mobilul din buzunarul de la jeanşi şi i l-a aruncat.

— Îl găseşti în agendă.

S-a chinuit să-şi stăpânească tremurul mâinilor, a intrat în agendă şi a selectat numărul Lenobiei, care a răspuns de la primul apel.

— Darius?

— Sunt Zoey. Avem o problemă. Unde e Stevie Rae?

— S-a dus la gară, să încerce să-i convingă pe ceilalţi novici cu semiluni roşii. Dar ar fi trebuit să se întoarcă deja, pentru că s-a luminat de ziuă.

— Are probleme.

— Arde! a suspinat Afrodita. Arde!

— E pe undeva pe afară. Afrodita spune că arde.

— Mărită zeiţă! Poate să mai spună şi altceva?

Îmi dădeam seama după schimbarea din glasul Lenobiei că profa se pusese deja în mişcare.

— Afrodita, îţi dai seama unde e Stevie Rae?

— N...nu. Doar că e afară.

— Nu ştie unde e, ştie doar că e afară.

— O găsesc eu, a spus Lenobia. Sună-mă dacă Afrodita îşi mai dă seama de ceva.

— Să mă suni imediat ce Stevie Rae e în siguranţă, am spus, neputând să iau în seamă nicio altă variantă.

Lenobia a închis.

— Hai s-o ducem pe Afrodita înăuntru, ca s-o putem îngriji mai bine, a spus Erce. Ne-a condus de la Vapor într-o clădire împrejmuită, numai că aceasta nu mai semăna cu un hangar. Era o construcţie veche, din piatră. N-am avut timp decât să constat cu uşurare că Stark era ferit de soare în timp ce Darius o lua pe Afrodita de pe vapor şi o porneam cu toţii în grabă, alături de Erce, printr-un pasaj boltit.

Stark era alături de mine şi înaintam amândoi repede, ca să ţin pasul cu Erce.

— Afrodita e Impregnată de Stevie Rae, adică celălalt vampir cu semilună roşie, am explicat eu.

Erce a dat din cap, a ţinut deschisă o uşă uriaşă de lemn şi i-a făcut semn lui Darius s-o ducă pe Afrodita înăuntru.

— Mi-a pomenit Lenobia de Impregnarea lor.

— Cum poţi s-o ajuţi?

Am intrat într-un hol uriaş. Îmi dădea impresia unei uimitoare opulenţe: tavanele erau incredibil de înalte, iar din ele atârnau candelabre peste candelabre. Apoi Erce ne-a condus repede pe hol, spre un salon lateral.

— Aşaz-o pe şezlongul de acolo.

Ne-am îngrămădit cu toţii în jurul şezlongului, urmărind-o tăcuţi pe Afrodita. Erce s-a întors spre mine şi mi-a spus cu voce joasă:

— Nu se poate face nimic pentru o fiinţă umană dacă vampirul de care este Impregnată suferă. Va simţi durerea lui Stevie Rae până trece criza sau până moare.

— Până moare? am ţipat. Cine? Stevie Rae sau Afrodita?

— Fie una dintre ele, fie amândouă. Vampirii pot supravieţui unor situaţii la care uneori consortul lor nu face faţă.

— Rahat, a şoptit Heath.

— Îmi ard mâinile! a suspinat Afrodita.

Nu mai suportam şi m-am dus la ea. Darius o ţinea încă strâns

în braţe şi îi spunea vorbe duioase, însă era palid la faţă şi posomorât. Din priviri mă implora să o ajut. Am luat-o pe Afrodita de mână şi mi s-a părut extrem de fierbinte.

— Nu arzi. Uită-te la mine, Afrodita. Nu ţi se întâmplă ţie, ci lui Stevie Rae.

— Eu ştiu ce simţi, a spus Heath de lângă mine, unde stătea într-un genunchi şi o ţinea pe Afrodita de mâna cealaltă. E groaznic să fii Impregnat şi apoi să i se întâmple ceva rău vampirului tău. Dar nu ţi se întâmplă ţie. Aşa simţi, dar nu e adevărat.

— Nu e ca şi când ar face Stevie Rae prostii cu cineva, a spus Afrodita cu un glas ciudat de tremurător şi de slab.

Heath nu s-a lăsat cu una, cu două.

— Nu contează ce se întâmplă. Ce contează e că pe tine te doare. Dar nu trebuie să uiţi că tu nu eşti Stevie Rae, deşi simţi că îi eşti aşa de apropiată, încât mai că ai devenit o parte din ea.

Mesajul a părut să ajungă la Afrodita, care l-a privit fix.

— Dar eu nu am vrut să se întâmple, a spus şi a suspinat. Eu nu am vrut să fiu legată de Stevie Rae, aşa cum ai vrut tu să fii legat de Zoey.

Heath a prins-o de mână şi am văzut-o pe Afrodita strângându-l cu toată puterea care-i mai rămăsese. Se uitau cu toţii la ei, dar cred că eu eram singura care se simţea în plus.

— Fie că vrei, fie că nu, uneori e prea mult. Trebuie să înveţi să ţii în tine anumite lucruri. Trebuie să ştii că, de fapt, nu împărţiţi acelaşi suflet, indiferent ce-ţi spune Impregnarea.

— Aşa e! a exclamat Afrodita desprinzându-şi mâna de a mea şi acoperind-o pe-a lui Heath. Simt de parcă am împărţi acelaşi suflet. Şi nu pot să suport asta.

— Ba poţi. Nu uita că e doar o senzaţie, nu e ceva real.

M-am dat înapoi câţiva paşi.

— Afrodita, nu ţi se întâmplă nimic. Suntem cu toţii alături de tine, a spus Damien şi i-a pus mâna pe umăr.

— Da, e în regulă. Şi încă îţi stă bine părul, i-a spus Jack.

Am auzit-o pe Afrodita râzând, o mică oază de normalitate în mijlocul acelui haos dezlănţuit. Apoi a spus:

— Stai aşa, că parcă mi-e mai bine.

— Bravo, pen' că nu poţi să mori, a spus Shaunee.

— Da, avem nevoie de experienţa ta în shopping, a intervenit

şi Erin. Gemenele încercau să pară nonşalante şi indiferente, dar era evident că-şi făceau griji din pricina Afroditei.

— O să se facă bine, o să reziste, a spus Stark. Venise lângă mine, ca de obicei. Era o prezenţă constantă, vocea calmului în mijlocul furtunii.

— Dar ce i se întâmplă lui Stevie Rae? i-am şoptit.

M-a cuprins cu braţul şi m-a strâns.

O frumoasă femeie vampir, cu părul de un roşcat aprins, a intrat în încăpere cu o tavă pe care era un bol cu gheaţă, un pahar şi câteva prosoape ude şi împăturite. S-a dus direct la Erce, care stătea lângă şezlong. Aceasta i-a făcut semn să pună tava pe măsuţa cea mai apropiată. Am remarcat că femeia vampir abia sosită şi-a dus mâna la buzunar, a scos un flacon şi i l-a dat lui Erce, după care a ieşit din încăpere la fel de liniştită cum intrase.

Erce a scos o pilulă din flacon şi s-a apropiat de Afrodita. Am pornit spre ea înainte să-mi dau seama ce fac şi m-am trezit că o prind de încheietură.

— Ce-i dai?

Erce m-a privit.

— Ceva care s-o calmeze, să-i reducă anxietatea.

— Dar dacă pierde legătura cu Stevie Rae din cauza asta?

— Preferi să-ţi moară două prietene sau doar una? Alege, Mare Preoteasă.

Mi-am înăbuşit un ţipăt de mânie primitivă. Nu voiam să-mi pierd niciuna dintre prietene! Dar înţelegeam că mă despărţea de prietena mea un ocean şi jumătate de continent şi că moartea Afroditei ar fi fost absolut gratuită, aşa că i-am dat lui Erce drumul la încheietură.

— Ia, copilă. Ia asta. I-a dat Afroditei pilula şi l-a ajutat pe Darius să-i ducă paharul cu apă rece la gură. Afrodita a luat-o şi a băut din apă de parcă ar fi alergat la maraton.

— Mărită zeiţă, sper că e xanax, a spus cu glas tremurător.

Mie mi se părea că situaţia se mai îmbunătăţise. Afrodita se oprise din plâns, iar prietenii mei se împrăştiaseră care încotro şi se instalaseră pe scaunele tapiţate din încăpere. Nu însă şi Heath şi Stark. Stark era alături de mine, iar Heath încă o ţinea pe Afrodita de mână. El şi Darius îi vorbeau încetişor, în momentul ăla, Afrodita a ţipat, s-a tras de lângă Heath şi din braţele lui Darius şi s-a ghemuit pe podea.

— Ard!

Heath s-a uitat înapoi la mine.

— Nu poţi s-o ajuţi?

— Concentrez spiritul asupra ei, atât pot să fac. Stevie Rae e în Oklahoma, nu pot s-o ajut! Am ţipat efectiv la Heath, iar frustrarea mi se transformase în mânie.

Stark m-a cuprins cu braţul.

— Stai liniştită, o să fie bine.

— Nu ştiu dacă e posibil, am spus. Cum vor rezista amân două?

— Cum a fost posibil ca un băiat rău să devină războinicul unei Mari Preotese? a replicat şi mi-a zâmbit. Nyx le are pe amândouă în pază. Ai încredere în zeiţa ta.

Am rămas acolo, canalizând spiritul spre Afrodita care agoniza şi încrezându-mă în zeiţa mea.

Deodată Afrodita a ţipat, şi-a dus mâna la spate şi a stri gat:

— Deschide-te şi apără-mă!

Apoi s-a prăbuşit, scâncind de uşurare în braţele lui Darius.

M-am apropiat cu paşi şovăielnici de ea şi m-am aplecat să-i văd bine faţa.

— Te simţi bine? Stevie Rae trăieşte?

Afrodita şi-a ridicat spre mine chipul străbătut de lacrimi, ca să mă poată privi în ochi.

— S-a terminat. A reuşit să intre iarăşi în contact cu pământul. Trăieşte.

— O, slavă zeiţei! am exclamat şi am atins-o uşor pe umăr. Şi tu te simţi bine?

— Cred că da. Ba nu. Stai aşa, nu ştiu. Mă simt ciudat. De parcă aş avea ceva pe piele.

— Vampirul ei a avut de suferit, a spus Erce cu un glas abia şoptit. Poate că Stevie Rae este în siguranţă acum, dar ceva e în neregulă cu ea.

— Bea, iubito, i-a spus Darius, luând din nou paharul plin de la Erce şi ducându-i-l Afroditei la gură. O să-ţi facă bine.

Afrodita bău pe nerăsuflate. Tremura aşa de tare încât, dacă n-ar fi ajutat-o Darius să ţină paharul, l-ar fi vărsat. Apoi s-a lăsat pe spate, odihnindu-se în braţele lui, respirând superficial, ca şi când ar fi durut-o dacă ar fi respirat mai profund.

— Mă doare tot corpul, am auzit-o şoptindu-i lui Darius.

M-am dus la Erce, am luat-o de mână şi am tras-o departe de

Afrodita, ca să nu ne audă.

— Nu aveţi vreun vampir tămăduitor după care să trimiţi? am întrebat.

— Ea nu e vampir, Preoteasă, a spus Erce cu blândeţe. Nu ar putea-o ajuta tămăduitoarea noastră.

— Da, dar e în situaţia asta din cauza unui vampir.

— Acesta e riscul pe care şi-l asumă un consort. Soarta o leagă de vampirul ei. Cel mai adesea, un consort moare cu mult timp înaintea vampirului, şi chiar şi aşa este destul de greu. Situaţia aceasta apare mult mai rar.

— Stevie Rae nu e moartă, am şoptit hotărâtă.

— Încă nu, dar, după cum o văd pe consoarta ei, aş spune că e într-un mare pericol.

— A devenit consoartă din greşeală, am mormăit eu. Afrodita nu a vrut să se întâmple asta. Nici Stevie Rae.

— Intenţionat sau nu, tot sunt legate una de alta, a spus Erce.

— Zeiţă! a strigat Afrodita şi a sărit în sus, smulgându-se din braţele lui Darius. Faţa îi era ca o mască, copleşită de uluială, apoi pe ea i-am citit mai întâi durere, apoi neîncredere, după care a tresărit atât de puternic, încât am auzit-o clănţănind din dinţi, şi-a acoperit faţa cu mâinile şi a izbucnit într-un plâns sfâşietor.

Darius m-a privit rugător. M-am pregătit sufleteşte pentru vestea că Stevie Rae a murit, m-am dus la Afrodita şi m-am aşezat lângă ea pe şezlong.

— Afrodita, am spus eu, încercând zadarnic să-mi controlez glasul înecat de lacrimi. „Cum se poate să fi murit Stevie Rae? Şi eu ce aveam să mă fac acum, atât de departe de ea şi cu atâtea probleme pe cap?“ A murit Stevie Rae?

Le auzeam pe gemene plângând şi l-am văzut pe Damien cum îl lua pe Jack în braţe. Afrodita şi-a acoperit faţa cu palmele şi, spre surprinderea mea, printre lacrimi i-am zărit bine-cunoscutul rânjet sarcastic.

— Dacă a murit? A murit pe naiba! Atât că s-a Impregnat de altcineva!

Capitolul 37
Stevie Rae

Pământul a înghiţit-o şi, pentru o clipă, părea că totul avea să fie bine. Întunericul răcoros era o uşurare pentru pielea ei arsă şi a gemut uşor.

— Cea Roşie? Stevie Rae?

Până ca Rephaim să vorbească, Stevie Rae nici nu-şi dăduse seama că acesta o ţinea încă strâns în braţe. S-a desprins din braţele lui, s-a îndepărtat şi a ţipat când spatele i s-a lipit de peretele de ţărână al lăcaşului din pământ pe care îl crease elementul ei ca să o protejeze, iar apoi se închisese la loc.

— Te simţi bine? Nu... nu te văd, a spus Rephaim.

— Cred că da, a răspuns Stevie Rae, surprinsă de propriu-i glas. Sunase aşa de slab, aşa de nefiresc, încât pentru ea acela a fost primul indiciu că, deşi scăpase de soare, era posibil să nu fi scăpat şi de efectele lui.

— Nu văd nimic, a spus el.

— E din cauză că pământul ne-a ascuns înlăuntrul său ca să mă apere de soare.

— Suntem blocaţi aici? a întrebat el, nu tocmai panicat, dar nici calm.

— Nu. Putem ieşi de aici oricând, a explicat ea. Apoi s-a mai gândit un pic şi a adăugat: în plus, nu suntem la prea mare adâncime. Dacă dau colţu', poţi să ieşi şi singur destul de uşor. Tu cum te simţi? Cred că te doare rău de tot aripa...

— Simţi că eşti pe moarte? a zis el, ignorându-i întrebarea despre aripa lui rănită.

— Nu cred. De fapt, habar n-am. Mă simt cam ciudat.

— Ciudat? Ce vrei să spui?

— Ca şi când n-aş mai fi legată de corpul meu.

— Te doare trupul?

Stevie Rae s-a gândit un pic şi concluzia la care a ajuns a surprins-o.

— Nu, de fapt nu mă doare deloc.

Totuşi în mod era ciudat, glasul îi era din ce în ce mai slab.

Dintr-odată s-a trezit că Rephaim o mângâie pe faţă, apoi pe gât, pe braţ şi...

— Au, mă doare.

— Eşti arsă rău. Se simte. Ai nevoie de ajutor.

— Dacă plec de aici, chiar că o să ard de tot, a spus ea şi se întreba de ce i se părea că-i fuge pământul sub ea.

— Ce pot să fac să te ajut?

— Păi, ai putea să găseşti o prelată mare sau ceva asemănător, să mă acoperi cu ea şi să mă duci la banca de sânge din centru, în momentul ăsta, pare o idee excelentă.

În timp ce zăcea, Stevie Rae se gândea că niciodată nu-i mai fusese aşa de sete. Se întreba, curioasă şi detaşată, dacă avea cu adevărat să moară. Era păcat pentru că, în fond, Rephaim trecuse prin atâtea ca s-o ajute.

— De sânge ai nevoie?

— Da, numai de sânge am nevoie. Mă pune pe picioare. Sună scârbos rău, ştiu, dar ăsta-i adevărul. Să mor dacă te mint. A scos un chicotit uşor isteric, apoi a devenit serioasă: îmi retrag cuvintele, nu e amuzant.

— Şi dacă nu faci rost de sânge, mori?

— Se poate, a spus ea, prea sfârşită ca să-i mai pese.

— Dacă zici că sângele te va vindeca, bea de la mine. Îţi datorez viaţa. De aceea te-am salvat pe acoperiş, dar, dacă mori aici, mori fără ca eu să-mi fi plătit datoria. Aşa că dacă de sânge ai nevoie, bea de la mine, a repetat el.

— Da, da' tu nu miroşi cum trebuie, a spus ea pe negân dite.

Din întuneric a răzbătut glasul lui iritat şi ofensat.

— Asta au spus şi novicii cu semiluni roşii. Sângele meu nu vă miroase bine pentru că nu e menirea mea să vă fiu vouă pradă. Sunt fiul unui nemuritor, nu victima voastră.

— Să ştii că eu nu mai fac victime, a protestat ea fără vlagă.

— Chiar şi aşa e adevărat. Simţi că miros altfel pentru că sunt altfel. Nu am fost creat să fiu gustarea ta.

— Nici n-am spus asta. Îşi propusese să vorbească pe un ton răstit şi uşor defensiv, însă glasul îi sunase slab şi, ciudat, îşi simţea capul uriaş, de parcă i s-ar fi putut desprinde oricând de pe umeri, ieşind din pământ şi înălţându-se printre nori ca un balon uriaş.

— Fie că miroase bine, fie că nu, e sânge. Iar eu îţi datorez viaţa. Aşa că vei bea şi vei supravieţui.

Stevie Rae a ţipat când mâna lui Rephaim a atins-o din nou şi a tras-o înspre el. A simţit cum i se desprinde pielea arsă de pe braţe şi umeri şi i se amestecă cu pământul, iar în clipa următoare se odihnea pe fulgii lui moi. A oftat adânc. Nu era prea rău să moară acolo în pământ, într-un cuib din pene. Iar dacă rămânea neclintită, nici măcar nu o durea prea tare.

Însă l-a simţit pe Rephaim mişcându-se şi a înţeles că-şi

sfârtecase bicepsul cu ciocul, chiar în locul în care îl muşcase Kurtis. Sângerarea i se oprise, dar acum rana cea nouă începuse numaidecât să mustească, iar micul lăcaş în pământ se umpluse de izul stacojiu şi pătrunzător al sângelui său de nemuritor.

Apoi s-a mişcat din nou şi s-a trezit cu braţul lui Rephaim sângerând în dreptul buzelor.

— Bea, i-a spus cu asprime. Ajută-mă să-mi plătesc datoria.

La început a băut fără să-şi dea seama ce face. În fond, sângele lui era împuţit şi mirosea ciudat, ciudat de tot.

Apoi l-a atins cu limba şi şi-a dat seama că nu era nici pe departe aşa cum se aştepta. Nu semăna câtuşi de puţin cu mirosul lui. Era, de fapt, o mare surpriză, umplându-i gura şi sufletul de seva lui bogată diferită de tot ce simţise ea vreodată.

L-a auzit sâsâind, iar mâna pe care i-o pusese pe ceafă, ca s-o ţină aproape de braţul lui, a strâns-o şi mai tare. Stevie Rae a gemut. Faptul că bea din Imitatorul de Corbi nu era, propriu-zis, o experienţă sexuală, dar nici una lipsită de orice legătură cu sexul. Lui Stevie Rae i-a trecut prin minte, ca într-un vis, că şi-ar fi dorit şi ea să aibă o oarecare experienţă cu băieţii, alta decât giugiulelile cu Dallas pe întuneric, fiindcă acum nu ştia ce să creadă despre toate lucrurile care îi treceau prin cap şi îi stăpâneau corpul. Era o senzaţie plăcută, fierbinte, senzuală şi puternică, dar nu se compara deloc cu ce o făcuse Dallas să simtă.

Cu toate astea, îi plăcea. Şi atunci, pentru o clipă, Stevie Rae a uitat că Rephaim era un amestec între un nemuritor şi o fiară, o făptură născută din violenţă şi poftă trupească. În clipa aceea, nu mai cunoştea altceva decât plăcerea atingerii şi gustul puternic al sângelui său.

Şi atunci, Impregnarea ei de Afrodita s-a destrămat, iar Stevie Rae, primul vampir cu semilună roşie şi Mare Preoteasă a lui Nyx, s-a Impregnat de Rephaim, fiul preferat al unui nemuritor căzut.

Tot atunci, ea i-a luat mâna de pe ceafă şi s-a desprins de el. Niciunul dintre ei nu a spus nimic. Liniştea lăcaşului din ţărână nu era sfâşiată decât de icnetele lor pe când se străduiau să respire.

— Pământule, am din nou nevoie de tine, a răzbit prin întuneric glasul lui Stevie Rae, mult mai normal de data asta. În schimb, o durea tot corpul. Îşi simţea arsurile şi pielea sensibilă,

însă sângele lui Rephaim o ajutase să înceapă să se vindece şi înţelegea prea bine că fusese cât pe ce să moară.

Pământul a răspuns chemării ei, umplând spaţiul acela îngust cu aromele unei pajişti primăvăratice. Stevie Rae a întins mâna cât a putut de mult şi i-a făcut semn lui Rephaim.

— Fă o deschizătură acolo, suficient de mare cât să pătrundă lumina, dar să nu mă ardă.

Elementul s-a supus. Pământul de deasupra lor s-a cutremurat, stârnind o ploaie de ţărână pe când se crăpa, pentru ca, în sfârşit, să ajungă până la ei o geană de lumină.

Ochii lui Stevie Rae s-au adaptat aproape instantaneu şi l-a văzut pe Rephaim clipind surprins, în timp ce încerca să se obişnuiască cu lumina neaşteptată. Stătea aproape de ea şi arăta îngrozitor, plin de sânge şi de vânătăi. Aripa rănită îi ieşise de tot din prosoapele pe care i le prinsese pe post de bandaj şi îi atârna neajutorată pe spate. Şi-a dat seama imediat când i s-a limpezit vederea, pentru că ochii lui umani, stacojii, i-au întâlnit privirea.

— Iar ai aripa rănită, a remarcat Stevie Rae.

Rephaim a mormăit şi şi-a închipuit că era o modalitate tipic masculină de a-i da dreptate.

— Ar trebui să ţi-o bandajez la loc.

A dat să se ridice, dar el a ridicat mâna ca s-o oprească.

— N-ar trebui să te mişti. Ai face mai bine să te odihneşti la adăpostul pământului tău, ca să-ţi refaci forţele.

— Nu, e-n regulă. Nu mi-am revenit complet, dar mă simt mult mai bine. A şovăit, apoi a adăugat: Nu-ţi dai seama?

— De ce mi-aş..., a dat să spună Imitatorul de Corbi, dar vorbele i-au fost imediat curmate şi Stevie Rae a văzut cum ochii i se fac tot mai mari, semn că înţelegea. Cum e posibil? a întrebat.

— Habar n-am, a spus ea ridicându-se şi începând să deruleze fâşiile murdare de prosop din jurul lui. Nu m-aş fi gândit că e posibil. Dar, ce să mai zic, uite că se poate.

— Impregnare, a spus el.

— Între noi, a completat ea.

Apoi au tăcut amândoi.

După ce a aranjat bandajele încâlcite, i-a spus:

— Bun, acum o să-ţi duc aripa la spate, cum am mai făcut-o, şi am să ţi-o prind din nou. O să te doară. Îmi pare rău. Desigur,

de data asta o să mă doară şi pe mine.

— Serios? s-a mirat el.

— Mda. De fapt, eu cam ştiu cum merge treaba asta cu Impregnarea, dat fiind că sunt obişnuită să fiu Impregnată de o fiinţă umană. Ştia tot felul de lucruri despre mine. Acum, că m-am Impregnat de tine, e logic că o să ştiu tot felul de lucruri şi despre tine, inclusiv când ai dureri groaznice.

— Mai eşti Impregnată de ea?

Stevie Rae a clătinat din cap.

— Nţ, s-a dus, lucru care sunt sigură că o s-o aducă cu un picior în rai.

— Cu un picior în rai?

— E o expresie pe care o folosea mama. Înseamnă că o să se bucure nespus că nu mai suntem Impregnate.

— Şi tu? Ce simţi?

Stevie Rae l-a privit în ochi şi i-a răspuns cu sinceritate:

— Eu, una, sunt în ceaţă, dar nu-mi pare deloc rău că nu mai sunt Impregnată de Afrodita. Şi acum stai cuminte şi lasă-mă să termin aici.

Rephaim a rămas nemişcat cât timp Stevie Rae i-a aşezat aripa la loc. Ea a fost cea care a icnit şi a ţipat de durere, şi tot ea a rămas palidă la faţă şi tulburată peste măsură după ce a terminat.

— Fir-ar, ce tare poate să doară o aripă.

Rephaim a fixat-o cu privirea şi a clătinat din cap.

— Chiar ai simţit, nu?

— Da, din nefericire. Aproape că a fost mai nasol decât mai devreme, a spus şi l-a privit în ochi. O să fie bine?

— O să se vindece.

— Dar? a continuat ea simţind că la finalul propoziţiei plutea nerostit acest cuvânt.

— Dar nu cred că voi mai zbura vreodată.

Stevie îl ţintuia în continuare cu privirea.

— E de rău, nu?

— Da.

— Poate că o să se vindece mai bine decât îţi închipui tu. Dacă vii cu mine în Casa Nopţii, aş putea...

— Nu pot să mă întorc acolo. Nu ridicase vocea, dar tonul fusese extrem de hotărât.

Stevie Rae şi-a mai încercat o dată norocul.

— Aşa gândeam şi eu, dar apoi m-am dus înapoi şi m-au acceptat. Hm, cel puţin unii dintre ei.

— Pentru mine nu ar fi la fel, ştii foarte bine.

Stevie Rae şi-a coborât privirea în jos şi umerii i-au căzut.

— Ai omorât-o pe profa Anastasia. Era foarte de treabă. Partenerul ei, Dragonul, e distrus fără ea.

— Am făcut ce trebuia pentru părintele meu.

— Iar el te-a părăsit.

— L-am dezamăgit.

— Aproape ai murit!

— Chiar şi aşa, e părintele meu, a spus el încet.

— Rephaim, tu simţi ceva din cauza Impregnării? Sau doar la mine s-a petrecut schimbarea?

— Ce schimbare?

— Înainte nu simţeam că te doare, acum simt. Nu îmi dau seama ce gândeşti, dar simt ceva din ce simţi tu, de exemplu mi-aş da seama unde eşti şi ce ţi s-ar întâmpla, chiar dacă te-ai afla la mare distanţă de mine. E ciudat. E altfel decât cum era cu Afrodita, dar, fără îndoială, o diferenţă există. Tu simţi că ar fi ceva diferit la tine?

A rămas mult timp tăcut, iar când în sfârşit i-a răspuns, părea confuz.

— Simt nevoia să te protejez.

— Ei, a spus Stevie Rae şi a zâmbit. Ai avut grijă de mine şi înainte, nu m-ai lăsat să ard.

— Atunci îmi plăteam datoria. De data asta e ceva mai mult.

— Cum?

— Mi se face rău când mă gândesc cât de aproape ai fost de moarte, a recunoscut pe un ton defensiv şi iritat.

— Numai atât?

— Nu. Ba da. Nu ştiu! Nu sunt obişnuit cu aşa ceva, a spus şi s-a lovit cu pumnul în piept.

— Cu ce?

— Cu sentimentul ăsta pe care îl am faţă de tine. Nu ştiu cum să-l numesc.

— Poate prietenie?

— Imposibil.

Stevie Rae a râs.

— Hm, îi spuneam de curând lui Zoey că ceea ce nouă ni se părea odată imposibil ar putea să nu fie chiar aşa, în alb şi

negru.

— Alb şi negru, nu, dar bine şi rău, da. Noi doi suntem de o parte şi de alta a baricadei în lupta dintre bine şi rău.

— Nu cred că e chiar aşa de bătută în cuie chestia asta, a spus ea.

— Încă sunt fiul părintelui meu, a amintit el.

— Hm, mă întreb ce înseamnă asta pentru noi.

Înainte să apuce să-i răspundă, prin crăpătura micuţă din pământ au răzbătut până la ei strigăte înnebunite.

— Stevie Rae! Eşti aici?

— E Lenobia, a spus Stevie Rae,

— Stevie Rae! s-a mai unit încă un glas cu cel al stăpânei cailor.

— Rahat! Ăsta e Erik. El ştie să ajungă în tuneluri. Dacă intră acolo jos, se dezlănţuie iadul.

— Te vor feri de lumina soarelui?

— Mda, aşa îmi închipui. N-au niciun interes să iau foc.

— Atunci strigă-i. Ar trebui să pleci cu ei.

Stevie Rae s-a concentrat, a fluturat din mână, iar mica deschizătură din tavanul de pământ al ascunzătorii lor s-a cutremurat şi s-a lărgit, iar ea s-a lipit de pământul dur. Apoi şi-a dus mâinile pâlnie la gură şi a strigat:

— Lenobia! Erik! Sunt aici, jos!

S-a aplecat repede şi şi-a lipit palmele de pământ, de-o parte şi de alta a lui Rephaim.

— Ascunde-l, pământule. Să nu-i găsească.

Apoi a apăsat şi, asemenea unui şuvoi de apă care se prăvăleşte în canal, pământul din spatele lui s-a retras cu un freamăt, creând o despicătură de dimensiunile Imitatorului de Corbi, prin care acesta s-a strecurat şovăielnic.

— Stevie Rae, a răzbătut de sus, de lângă despicătură, glasul Lenobiei.

— Da, sunt aici, dar nu pot să ies dacă nu acoperiţi zona asta cu un cort, ceva.

— Ne ocupăm noi de asta. Tu rămâi acolo, la adăpost.

— Te simţi bine? Vrei să-ţi aducem ceva? a întrebat Erik.

Stevie Rae îşi închipuia că acel „ceva“ la care se referea Erik era o punguţă, sau poate zece, de sânge aflat în frigiderul din tuneluri, dar nici prin gând nu-i trecea să-i trimită acolo.

— Nu! Mă simt bine. Aduceţi ceva să mă feriţi de soare.

— Nicio problemă. Imediat ne întoarcem, a spus Erik.

— Nu plec nicăieri, le-a strigat ea, apoi i s-a adresat lui Rephaim: Şi tu ce faci?

— Eu rămân aici, ascuns în colţul ăsta. Dacă nu le spui că sunt aici, nu vor afla.

Stevie Rae a clătinat din cap.

— Nu mă refer la ce faci acum. Normal că nu le spun că eşti aici. Dar tu unde ai să te duci?

— În niciun caz înapoi în tuneluri, a spus el.

— Mda, categoric nu e o idee bună. Bun, stai să mă gândesc un pic. Imediat cum o şterg Lenobia şi Erik de aici, poţi să pleci foarte simplu. Novicii cu semiluni roşii nu pot să vină după tine în timpul zilei şi, cum e devreme rău, majoritatea oamenilor dorm încă. S-a gândit un pic la ce opţiuni avea. Voia să-l ţină cât mai aproape de ea şi nu doar pentru că-şi închipuia că trebuia să-l ajute să facă rost de mâncare şi pentru că avea bandajele murdare, iar rănile lui aveau neapărată nevoie de îngrijire. Stevie Rae îşi dădea seama că trebuia să fie cu ochii pe el. Avea să se facă bine, să devină mai puternic, exact cum fusese înainte. Şi atunci ce urma să facă?

Şi mai era şi detaliul legat de Impregnarea dintre ei, ceea ce însemna că nu i-ar fi fost prea plăcut să-l ştie departe. Ciudat că nu simţise asta cu Afrodita...

— Stevie Rae, îi aud, se întorc, a spus Rephaim. Unde să mă duc?

— Ah, rahat... ăăă... păi, pe undeva pe-aproape, unde să te poţi ascunde. Şi n-ar fi rău să nu aibă o reputaţie prea bună locul ăsta, ca să se ferească lumea de el, sau să nu li se pară neobişnuit dacă te înfiinţezi acolo. Apoi a făcut ochii mari şi i-a zâmbit larg. M-am prins! După Halloween, Z, cu mine şi cu gaşca am făcut un tur al oraşului în trenuleţul groazei, unul din alea super, de pe vremuri.

— Stevie Rae! Eşti bine? s-a auzit de deasupra glasul lui Erik.

— Da, sunt bine, a strigat şi ea.

— Instalăm un soi de cort deasupra despicăturii ăsteia şi în jurul copacului. Crezi că e suficient ca să poţi să ieşi?

— Voi acoperiţi o porţiune, că de partea cu ieşitul mă ocup eu.

— Bine, te anunţăm când suntem gata, a spus el.

Stevie Rae s-a întors iar spre Rephaim.

— Uite ce zic eu. Ultima oprire a trenuleţului a fost Muzeul

Gilcrease. E în nordul oraşului. O casă mare, nelocuită. Se tot vorbeşte de renovare, dar încă nu au banii necesari. Poţi să te ascunzi acolo.

— Şi nu mă văd oamenii?

— Da' de unde! Dacă stai în casă în timpul zilei, nu te vede nimeni. E dezastru acolo, ferestrele sunt bătute-n cuie, şi uşa, încuiată ca să nu intre turiştii. Şi fii atent care e partea cea mai tare: e bântuită la greu! De-aia făcea parte din turul groazei. Se pare că domnul Gilcrease, a doua lui soţie şi chiar şi fantomele unor copii bântuie pe acolo nestingherite, aşa că, dacă cineva vede sau aude ceva ciudat, adică pe tine, o să se sperie şi o să creadă că iar îşi fac de cap fantomele.

— Spiritele morţilor.

Stevie Rae a ridicat din sprâncene.

— Nu ţi-o fi frică de ele.

— Nu. Le înţeleg prea bine. Am fost şi eu spirit, de-a rândul secolelor.

— Fir-ar să fie. Scuze. Am uitat...

— Gata, Stevie Rae! Suntem gata, a strigat Lenobia.

— Bine, urc imediat. Dar daţi-vă înapoi, ca să nu cădeţi când lărgesc despicătură. S-a ridicat şi s-a apropiat mai mult de crăpătura de deasupra, prin care nu mai intra acum prea multă lumină. Eu am să plec acum cu ei. Tu ia-o de-a lungul şinelor. O să vezi autostrada 244 est. Urmeaz-o până dă în autostrada OK 51. O ţii spre nord până dai de indicatorul spre Muzeul Gilcrease. E pe dreapta. Apoi ia-o pe drumul ăla şi o să ajungi direct la muzeu. Acolo se termină partea complicată, pen' că sunt destui copaci şi alte chestii în care să te ascunzi pe drumul ăla. Pe autostradă o să fie mai problematic. Mişcă-te cât de repede poţi şi stai pe margine, în şanţ. Dacă te ghemuieşti acolo, cine te vede o să creadă că eşti o pasăre uriaşă.

Rephaim a scos un sunet de dezgust, pe care Stevie Rae nu l-a băgat în seamă.

— Casa e undeva la mijlocul complexului muzeal. Ascunde-te acolo şi mâine-noapte îţi aduc eu de mâncare şi ce-ţi mai trebuie.

Rephaim a rămas un timp pe gânduri, apoi a spus:

— Nu e înţelept să vii să mă vezi iar.

— Dacă stai să te gândeşti, nimic din ce-am făcut nu a fost prea înţelept, a spus ea.

— Atunci probabil că o să ne vedem mâine, pentru că se pare că niciunul dintre noi nu reuşeşte să fie înţelept când vine vorba de celălalt.

— Bine, atunci, pe mâine.

— Ai grijă de tine. Dacă nu... ă probabil că... ăăă... o să simt că nu mai eşti, a ezitat el, de parcă n-ar fi ştiut cum să spună lucrul ăsta.

— Da, e valabil şi pentru tine. Înainte să ridice braţele ca să despice pământul, a adăugat: Mersi că mi-ai salvat viaţa. Ţi-ai plătit pe de-a-ntregul datoria.

— E ciudat, dar nu simt că m-am eliberat de ea, a rostit el blând.

— Mda, i-a dat Stevie Rae dreptate. Te înţeleg.

Apoi, în timp ce Rephaim se ghemuia în lăcaşul din pământ, Stevie Rae şi-a invocat elementul, a deschis tavanul cămăruţei lor şi s-a lăsat trasă afară de Lenobia şi de Erik.

Nimănui nu i-a trecut prin cap să se uite în spatele ei. Nimeni nu a bănuit nimic. Şi nimeni nu a văzut creatura aceea pe jumătate corb, pe jumătate om, care o pornea şchiopătând spre Muzeul Gilcrease, ca să se ascundă printre duhurile trecutului.

Capitolul 38
Zoey

— Stevie Rae! Chiar eşti bine? am spus ţinând strâns în mână telefonul mobil.

Mi-aş fi dorit să mă pot teleporta în Tulsa, ca să văd cu ochii mei că cea mai bună prietenă a mea era vie şi nevătămată.

— Z! Ce îngrijorată pari! Nu mai fi! Mă simt bine, jur. A fost un accident stupid. Zeiţă, ce dobitoacă sunt!

— Ce s-a întâmplat?

— Ce să se întâmple, am plecat târziu din Casa Nopţii. Sunt aşa de fraieră. Ar fi trebuit să rămân acolo şi să aştept până mâine ca să mă întorc în tuneluri. Dar eu m-am dus şi aşa. Şi acolo, fii atentă fază, mi s-a părut că aud pe cineva sus pe acoperiş! Am urcat repede, pentru că stătea să se crape de ziuă şi m-am gândit că poate e vreun novice cu semilună roşie. Zeiţă, trebuie să-mi fac un control la urechi. Era o pisică. O pisică mare, grasă şi tărcată, care miorlăia pe acoperiş. Am dat

să plec şi, ca o împiedicată ce sunt, am căzut şi m-am lovit aşa de tare la cap încât am leşinat. Dacă ai şti cât sânge mi-a curs... Te lua cu frică.

— Te-ai lovit şi ai căzut pe acoperiş? Chiar înainte de răsărit? îmi venea să intru prin telefon şi s-o strâng de gât.

— Da, fată, ştiu. N-am fost prea deşteaptă la faza asta. Mai ales că m-am trezit direct cu soarele pe mine.

— Ai luat foc? am întrebat şi am simţit că mă ia cu rău de la stomac. Adică, acum... mai ai încă probleme de la chestia asta?

— Păi, da, am început să ard şi cred că de-aia m-am trezit, încă sunt prăjită. Da' se putea şi mai rău. Din fericire, am avut timp să fug la copacul ăla care e aproape de acoperiş, îl mai ştii?

Îl ştiam prea bine. În el se ascunsese creatura care mai că mă omorâse.

— Da, îmi aduc aminte.

— Aşa că am sărit în copac, am coborât pe el şi am făcut o despicătură în pământ ca să mă pot ascunde acolo. Ca atunci când stai într-un camping şi te prinde tornada.

— Acolo te-a găsit Lenobia?

— Da, Lenobia şi Erik. A fost foarte drăguţ, apropo. Nu că ar trebui să te combini iar cu el, dar mă gândesc că poate te interesează.

— Da, bine. Mă bucur că eşti bine, am spus şi am făcut o pauză, pentru că nu ştiam cum să spun ce urma. Ăăă, Stevie Rae, Afrodita a păţit-o urât de tot când s-a rupt Impregnarea dintre voi.

— Îmi pare rău dacă a suferit.

— A suferit! Puţin spus? Am zis că moare. Ardea odată cu tine, Stevie Rae.

— Dumnezeule! N-am ştiut.

— Stevie Rae, stai un pic. Le-am întors spatele tuturor celor care încercau să tragă cu urechea la conversaţia mea şi m-am dus pe holul incredibil de frumos. Candelabrele albe din fibră de sticlă, în care erau lumânări adevărate, aruncau o lumină caldă şi jucăuşă, nuanţele de bej şi de auriu ale tapiţeriilor dându-mi sentimentul că sunt Alice în Ţara Minunilor şi că vorbesc prin vizuina iepurelui unei lumi complet diferite. Bun, e mai bine acum. Mai puţine urechi la pândă, am continuat. Afrodita a spus că erai prizonieră şi era sigură de chestia asta.

— Z, m-am împiedicat şi m-am lovit la cap. Sunt convinsă că

Afrodita mi-a simţit panica. Când m-am trezit, ardeam. Mă mai şi împiedicasem de nişte metale de pe acoperiş şi mă şi încurcasem în chestiile alea. Ascultă ce-ţi spun, am făcut pe mine de frică. Asta trebuie să fi simţit şi ea.

— Deci nu te-a prins nimeni? Nu erai ţinută în niciun fel de cuşcă?

— Nu, Z, a zis ea râzând. Spui prostii. Deşi ar fi o poveste mai interesantă decât aia adevărată, în care m-am împiedicat ca fraiera.

Am clătinat din cap, pentru că încă nu puteam să-mi cred urechilor.

— Mi-a fost frică, Stevie Rae. Pentru o clipă am crezut că o să vă pierd pe amândouă.

— Totul e în regulă. Nu scapi aşa uşor tu de mine sau de stresanta de Afrodita. Deşi, îţi spun, sincer nu-mi pare rău că s-a destrămat Impregnarea dintre noi două.

— A, asta e o altă ciudăţenie. Cum s-a întâmplat? Nu s-a destrămat nici când a băut Darius din ea şi ştii că e chestia aia între ei...

— Singura explicaţie care îmi trece prin cap e că am fost mai aproape de moarte decât credeam. Asta trebuie să ne fi destrămat Impregnarea. Şi nici nu voiam să fim împreună. Poate chestia dintre ea şi Darius a mai slăbit Impregnarea dintre noi.

— Mie nu mi s-a părut prea slabă, am spus.

— Ideea e că s-a terminat şi, când a fost să se întâmple, s-a destrămat destul de uşor.

— Mie nu mi s-a părut deloc uşor.

— Da, adevărul e că nici mie nu mi s-a părut prea uşor, mai ales că eu eram aia care se prăjea.

Mi-a părut imediat rău pentru felul în care o bombardasem cu întrebări. Fusese cât pe ce să dea colţu' definitiv, iar eu o băteam la cap să-mi dea detalii.

— Iartă-mă, dar am fost atât de îngrijorată. Şi a fost îngrozitor s-o văd pe Afrodita cum resimţea toată durerea ta.

— Să vorbesc cu ea? m-a întrebat Stevie Rae.

— A, nu. Cel puţin, nu acum. Ultima oară când am văzut-o, o ducea Darius pe o scară incredibil de latră, spre un apartament de lux, cel puţin aşa mi s-a părut mie, ca să doarmă şi să scape de efectul medicamentelor pe care i le-au dat vampirii.

— Hm, bravo! I-au dat medicamente. Bucuria ei!

Am râs şi am simţit că lucrurile reveniseră la normal între noi.

— Zoey? Înaltul Consiliu declară deschisă şedinţa. Trebuie să te duci, m-a strigat Erce de pe hol.

— Te las acum, mă duc să rezolv treburile, i-am spus.

— Da, am auzit. Vreau să-ţi spun ceva ce n-ai voie să uiţi. Urmează-ţi inima, Z. Chiar dacă ai senzaţia că toată lumea e împotriva ta şi că se poate să o dai rău de tot în bară. Tu fă ce simţi. S-ar putea ca rezultatele să te surprindă, a spus Stevie Rae.

Am şovăit o clipă şi apoi am spus ce gândeam:

— Asta îţi poate salva viaţa?

— Da, a răspuns ea. Se prea poate.

— Trebuie să vorbim când ajung acasă.

— Aici mă găseşti, a spus ea. Să-i faci praf pe toţi, Z.

— O să încerc, am spus. Pa, pa, Stevie Rae. Mă bucur că n-ai murit. Din nou.

— Şi eu, tot din nou.

Am închis. Am inspirat adânc, mi-am luat inima-n dinţi şi m-am pregătit de confruntarea cu Înaltul Consiliu.

*

Înaltul Consiliu Vampiresc se reunea într-o catedrală foarte veche, situată chiar lângă superbul palat San Clemente. Era evident că pe vremuri fusese o biserică catolică şi mă întrebam ce ar fi avut de zis măicuţa Maria Angela de felul în care o modificaseră vampirii. Scoseseră totul, mai puţin corpurile de iluminat uriaşe, care atârnau de nişte lanţuri groase de bronz din tavan, trimiţându-te cu gândul la candelabrele magice din Hogwarts. Construiseră şiruri de bănci într-un stil despre care îmi aminteam că învăţaserăm la şcoală, când făcuserăm Medeea. Pe podeaua de granit erau şapte tronuri de marmură cu incrustaţii, unul lângă celălalt. Mi se păreau drăguţe, dar, cu siguranţă, genul de la care fie îţi amorţeşte, fie îţi îngheaţă fundul.

Scenele cu Iisus răstignit pe cruce şi armata de sfinţi catolici de pe vitraliile catedralei originare fuseseră înlocuite cu o reprezentare a lui Nyx cu braţele ridicate şi ţinând în palme o semilună. Lângă ea se afla o pentagramă strălucitoare. Vitraliile celorlalte ferestre reprezentau versiuni ale celor patru embleme

ale claselor, care simbolizau în ce an era fiecare novice din Casa Nopţii. Mă uitam prin catedrală şi mă gândeam ce frumoase erau ferestrele, când am remarcat scena pictată chiar deasupra imaginii lui Nyx şi am simţit că-mi îngheaţă sângele-n vine.

Era Kalona! Cu aripile întinse, cu trupul său gol musculos, bronzat şi puternic. Am simţit că încep să tremur.

Stark m-a prins de braţ şi mi l-a trecut pe după al lui, ca un adevărat gentleman, apoi m-a condus pe mine, domniţa lui, pe scările de piatră ale spaţiului asemănător cu un amfiteatru, către locurile noastre situate la nivelul podelei. Însă în atingerea lui se simţea forţă şi hotărâre şi a vorbit încet, să-l aud doar eu:

— Nu e el. E doar o străveche reprezentare a lui Erebus, la fel ca simbolul lui Nyx de acolo.

— Dar seamănă suficient de bine cu el încât lumea să creadă că îngerul Kalona chiar este Erebus, i-am şoptit la rândul meu, exasperată.

— Se poate. Dar de-asta suntem noi aici, mi-a şoptit Stark.

— Zoey şi Stark, acestea sunt locurile voastre, a spus Erce şi a arătat spre un şir de locuri aflate mai înainte şi un pic într-o parte faţă de cele şapte tronuri. Voi, ceilalţi, puteţi să ocupaţi rândul de acolo, din spate. I-a condus pe Damien, pe Jack şi pe gemene spre nişte locuri la câteva rânduri în spatele nostru şi a spus: Nu uita, poţi vorbi doar dacă te recunoaşte Înaltul Consiliu.

— Da, da, n-am să uit, am spus. Mă enerva ceva la femeia asta. Înţeleg, era prietena Lenobiei, aşa că voiam s-o plac, dar de când avusese Afrodita criza aia, se purta de parcă ar fi fost şefa mea şi a prietenilor mei. Insistasem ca Darius să rămână cu Afrodita, aşa că asistasem fără să spun mare lucru la peroraţiile lui Erce cu privire la regulile Înaltului Consiliu şi la interdicţii.

Serios acum, un nemuritor căzut şi o fostă Mare Preoteasă pusă pe ticăloşii încercau să manipuleze Înaltul Consiliu Vampiresc. Oare nu era mai important să le aducem asta la cunoştinţă decât să respectăm toate protocoalele?

Desigur, Damien, Jack şi gemenele încuviinţau totul intimidaţi.

— Eu stau aici în spate, lângă Damien şi Jack. Nu simt că am fi prea îndrăgite pe-aici noi, fiinţele umane, aşa că eu, unul, mă dau la fund, a spus Heath.

L-am văzut pe Stark făcând un schimb îndelungat de priviri cu el.

— Tu păzeşte-i spatele.

Heath a încuviinţat din cap.

— Întotdeauna am să-i păzesc spatele.

— Bravo. Eu sunt atent la restul, a spus Stark.

— S-a marcat, a răspuns Heath.

Şi chiar nu glumeau. Nu erau nici sarcastici, nici plini de testosteron, nici excesiv de posesivi, ci doar atât de îngrijoraţi, încât ajunseseră să lucreze în echipă.

Chestie care mă făcea să fiu supărător de paranoică.

Ştiu că pare ridicol şi imatur, dar mă apucase un dor nebun de bunica. Nu-mi mai doream nimic altceva decât să pot sta ghemuită la căldurică în cabana ei din Oklahoma, de pe plantaţia de levănţică, să mă umflu de floricele cu unt şi să mă uit la un maraton de musicaluri de Rodgers şi Hammerstein, iar cea mai mare grijă a mea să fie că sunt pe dinafară la geometrie.

— Înaltul Consiliu Vampiresc!

— Nu uita să te ridici în picioare! mi-a şoptit Erce peste umăr şi m-am abţinut cu greu să nu-mi dau ochii peste cap.

În încăpere s-a aşternut o tăcere deplină. M-am ridicat împreună cu toţi ceilalţi şi am căscat ochii în timp ce şapte dintre cele mai desăvârşite făpturi pe care le văzusem vreodată au păşit în încăpere.

Toţi membrii Înaltului Consiliu erau femei, dar atâta lucru ştiam până şi eu. Societatea noastră e matriarhală, deci era de aşteptat ca şi consiliul aflat la conducere să fie alcătuit din femei. Mă aşteptam să fie în vârstă, chiar şi pentru nişte vampiri, şi chiar aşa şi era. Desigur, nu-ţi puteai da seama de vârsta lor doar uitându-te la ele. Vedeai numai cât de incredibil de frumoase şi uluitor de puternice erau: Pe de o parte, mă încânta să văd cu ochii mei dovada faptului că, deşi vampirii chiar îmbătrâneau şi până la urmă mureau, nu ajungeau să arate scârbos şi plini de riduri ca un câine Shar-Pei. Pe de altă parte, forţa pe care o emanau era de-a dreptul intimidantă. Numai când mă gândeam să iau cuvântul în faţa lor, ca să nu-i mai pun la socoteală şi pe ceilalţi vampiri din catedrală, posomorâţi şi tăcuţi, mi se întorcea stomacul pe dos.

Stark m-a luat de mână şi mi-a strâns-o. M-am agăţat de el şi mi-am dorit să fiu mai mare, mai deşteaptă şi, sincer, mai tare la vorbitul în public.

Am auzit că a mai intrat cineva în încăpere şi, când m-am

uitat, i-am văzut pe Neferet şi pe Kalona cum coborau scările, afişând un aer încrezător, pentru ca apoi să ocupe două locuri libere de pe acelaşi şir pe care ne aflam şi noi, numai că ei doi s-au aşezat exact în faţa Înaltului Consiliu. De parcă i-ar fi aşteptat pe ei să ajungă, membrele Înaltului Consiliu s-au aşezat şi ne-au făcut şi nouă semn că putem lua loc.

Era greu să nu căşti gura la Neferet şi la Kalona. Neferet fusese mereu frumoasă, dar în cele câteva zile de când n-o mai văzusem, se schimbase. Aerul dimprejurul ei părea să vibreze de forţă. Purta o rochie care îmi amintea de Roma antică, asemănătoare cu o togă, ce îi dădea un aer de regină. Kalona arăta şi el senzaţional. Pare o tâmpenie să spun că era doar pe jumătate îmbrăcat: avea pe el o pereche de pantaloni negri, nu purta cămaşă, nici pantofi, dar nu era nimic ciudat în apariţia lui, ci părea un zeu care se hotărâse să coboare pe pământ. Îşi ţinea aripile în jurul trupului, ca pe o mantie. Ştiam că toată lumea era cu ochii pe el, dar când s-a uitat la mine şi privirile ni s-au întâlnit, lumea a dispărut din jurul nostru şi parcă nu mai existam decât eu şi Kalona.

Amintirea ultimului nostru vis s-a înfiripat între noi. Îl vedeam în el pe războinicul lui Nyx, făptura incredibilă care fusese alături de ea şi care apoi căzuse din pricină că o iubise prea mult. Iar în ochi i-am văzut vulnerabilitatea şi o întrebare clar conturată. Voia să ştie dacă l-aş fi putut crede vreodată. În minte îi auzeam cuvintele: „Şi dacă sunt malefic doar alături de Neferet? Dacă aş fi cu tine, poate că aş alege binele?”

Cuvintele mi-au răsunat în minte, dar le-am respins din nou. Însă altfel stăteau lucrurile în sufletul meu. Mi se strecurase în inimă şi, chiar dacă ştiam că trebuie să-l refuz, să mă prefac că nu mă convinsese, în momentul ăla voiam să-mi citească adevărul în privire. Aşa că i-am arătat ce se ascundea în inima mea şi i-am mărturisit din ochi ce ştiam că nu voi putea rosti niciodată.

Drept răspuns, Kalona mi-a zâmbit atât de tandru, încât a trebuit să-mi feresc imediat privirea.

— Zoey? mi-a şoptit Stark.

— E-n regulă, i-am răspuns şi eu mecanic.

— Ţine-te bine, nu-l lăsa să te influenţeze.

Am încuviinţat din cap. Simţeam că lumea se uita la mine cu mai multă curiozitate decât cea stârnită de obicei de desenele

mele. M-am uitat peste umăr şi i-am văzut pe Damien, pe Jack şi pe gemene căscând ochii la Kalona. Apoi i-am surprins privirea lui Heath. El nu se uita la Kalona, ci mă fixa pe mine, cu vădită îngrijorare. Am încercat să-i zâmbesc, dar expresia mea părea mai degrabă o grimasă de vinovăţie.

Atunci a luat cuvântul una dintre membrele Înaltului Consiliu şi, spre uşurarea mea, a trebuit să-mi concentrez atenţia asupra ei.

— Înaltul Consiliu s-a întrunit într-o şedinţă specială. Eu, Duantia, declar şedinţa deschisă. Înţelepciunea şi îndrumarea lui Nyx să se pogoare asupra noastră.

— Fie ca înţelepciunea lui Nyx să ne călăuzească, a intonat restul sălii.

În timpul şedinţei de informare, Erce ne spusese numele membrelor Consiliului şi ne-o descrisese pe fiecare în parte, aşa că de la ea ştiam că Duantia era veterana, fiind astfel de datoria ei să declare începutul şi sfârşitul şedinţelor. M-am uitat la ea. Era de necrezut că avea câteva sute de ani, căci cu excepţia siguranţei extraordinare şi a puterii pe care le transmitea, singurul semn exterior al vârstei sale era părul brunet şi bogat, străbătut de şuviţe argintii.

— Mai avem întrebări pentru Neferet şi pentru făptura care îşi spune Erebus.

Am văzut-o pe Neferet mijindu-şi uşor ochii verzi, deşi a dat din cap graţioasă spre Duantia. Kalona s-a ridicat şi a făcut o plecăciune în faţa Consiliului.

— Bucuros de reîntâlnire, a salutat-o el pe Duantia şi a dat din cap spre fiecare dintre celelalte şase membre ale Consiliului.

Câteva dintre ele i-au imitat gestul.

— Avem întrebări referitoare la originile tale, a spus Duantia.

— Este firesc, a răspuns Kalona, cu un glas adânc, pătrunzător. Părea umil, rezonabil şi foarte, foarte onest. Cred că şi eu, alături de aproape toţi ceilalţi prezenţi, voiam să-l ascult, fie că îl credeam, fie că nu.

Apoi am făcut un gest prostesc şi de-a dreptul infantil. Ca un copil mic, am închis ochii şi m-am rugat la Nyx cu mai multă stăruinţă decât mă rugasem vreodată în viaţa mea. ‚Ajută-l să spună numai adevărul. Dacă spune adevărul, poate mai există o speranţă pentru el.“

— Spui că eşti Erebus coborât pe pământ, a spus Duantia.

Am deschis ochii şi l-am văzut pe Kalona care răspundea zâmbind:

— Aşa este, sunt nemuritor.

— Eşti consortul lui Nyx, Erebus?

„Spune adevărul!” mi-am ţipat în minte. „Spune adevă rul!”

— Mai demult am fost alături de Nyx. Apoi am căzut, iar acum sunt aici...

— Aici, împreună cu reîntruparea zeiţei, l-a întrerupt Neferet.

— Neferet, ştim deja care este punctul tău de vedere în legătură cu acest nemuritor, a spus Duantia. Nu a ridicat tonul, dar vorbele ei erau tăioase şi transmiteau un avertisment limpede. Vrem să-l auzim pe el.

— Asemenea oricărui consort, mă plec în faţa voinţei stăpânei mele vampir, a spus Kalona, apoi a făcut o plecăciune uşoară în faţa lui Neferet. Aceasta i-a aruncat un zâmbet triumfător, ce m-a făcut să strâng din dinţi.

— Te aştepţi să credem că încarnarea lui Erebus pe pământ nu are voinţă proprie?

— Fie pe pământ, fie alături de Nyx, pe tărâmul zeiţei, Erebus îi este devotat stăpânei sale, iar dorinţele lui se supun vrerii ei. Vă pot spune că am trăit şi am cunoscut adevărul acestor vorbe, a spus Kalona.

— Şi nu minţea. Ca războinic al lui Nyx, văzuse cât de devotat îi era Erebus zeiţei. Desigur, judecând după felul în care răspunsese, părea că pretinde a fi Erebus, fără să spună, de fapt, vreun neadevăr.

„Dar nu asta m-am rugat eu să facă? Să spună numai adevărul?”

— De ce ai părăsit tărâmul lui Nyx? a întrebat o altă membră a Consiliului, una dintre acelea care nu-i uraseră bun venit printr-o plecăciune a capului.

— Am căzut. Kalona şi-a îndreptat privirea spre mine şi a început să-mi vorbească de parcă am fi fost singuri în încăpere.

— Am ales să plec pentru că nu mai credeam că-mi slujesc cum trebuie zeiţa. La început am simţit că am făcut o mare greşeală, apoi m-am ridicat din pământ ca să-mi găsesc un nou tărâm şi o nouă stăpână. În ultima vreme am început să cred că aş putea, într-adevăr, să-mi slujesc din nou zeiţa, dar numai cu ajutorul reprezentantei sale pe pământ.

Duantia a ridicat din sprâncenele ei frumos arcuite şi a făcut

ochii mari, pentru o clipă doar, când a văzut că privirea lui Kalona se opreşte asupra mea. Apoi a spus:

— Zoey Redbird, Consiliul te recunoaşte.

Capitolul 39
Zoey

Am simţit că mă ia cu frisoane. Mi-am luat privirea de la Kalona şi m-am întors cu faţa spre Înaltul Consiliu.

— Mulţumesc. Bucuroasă de întâlnire, am spus.

— Bucuroasă de întâlnire, mi-a răspuns Duantia, apoi a continuat cu un glas domol. Sora noastră, Lenobia, ne-a înştiinţat că, în absenţa lui Neferet din Casa Nopţii, tu ai fost numită Mare Preoteasă; prin urmare, reprezinţi voinţa celor de-acolo.

— Este cu totul nepotrivit ca o novice să fie numită Mare Preoteasă, a intervenit Neferet. Ştiam că e ofticată la culme, dar în loc s-o arate, mi-a zâmbit îngăduitoare, de parcă aş fi fost o fetiţă prinsă că face parada modei cu hainele mamei ei. Încă sunt Marea Preoteasă a Casei Nopţii din Tulsa.

— Nu şi dacă ai fost destituită de Consiliul Casei, a spus Duantia.

— Apariţia lui Erebus şi moartea lui Shekinah au tulburat peste măsură Casa Nopţii din Tulsa, mai ales la atât de puţin timp după morţile cumplite şi tragice ale celor doi profesori ucişi de către nişte localnici, fiinţe umane. Mă întristează s-o spun, dar membrii Consiliului Casei Nopţii din Tulsa nu judecă limpede.

— Nimeni nu contestă haosul care a cuprins Casa Nopţii din Tulsa. Cu toate acestea, le recunoaştem dreptul de a numi o nouă Mare Preoteasă, deşi este extrem de neobişnuit ca o novice să ocupe această poziţie, a spus Duantia.

— Dar ea este o novice extrem de neobişnuită, a intervenit Kalona şi am simţit un zâmbet în glasul lui, dar n-am putut să mă uit la el.

Atunci a luat cuvântul o altă membră a Consiliului. Ochii ei negri au scânteiat, iar glasul îi era tăios, aproape sarcastic. Mă gândeam că ar putea fi Thanatos, vampirul care-şi luase drept nume termenul grecesc pentru moarte.

— E interesant că îi iei apărarea, Erebus, pentru că, după cum ne-a spus Lenobia, Zoey este de părere că ai fi altcineva decât te pretinzi.

— Am spus că este neobişnuită, nu infailibilă, a zis Kalona. Mai mulţi membri ai Consiliului au chicotit, asemenea multora dintre vampirii din public, însă Thanatos nu părea deloc amuzată. L-am simţit pe Stark cum se crispează.

— Spune-ne, tânără şi neobişnuită Zoey Redbird, cine crezi că este nemuritorul nostru înaripat?

Aveam gura atât de uscată încât a trebuit să înghit de două ori în sec înainte să pot vorbi. Şi, atunci când în sfârşit mi-au ieşit vorbele, m-au surprins şi pe mine, de parcă inima mea le-ar fi rostit fără să ceară permisiunea minţii.

— Eu cred că a luat foarte multe înfăţişări. Cred că a fost apropiat de Nyx, deşi nu este Erebus.

— Şi dacă nu este Erebus, atunci cine e?

M-am concentrat asupra ochilor plini de înţelepciune ai Duantiei şi am încercat să nu mă las distrasă de altceva şi să le spun numai şi numai adevărul.

— Neamul bunicii mele este cherokee, iar ei au o legendă despre el. Îl numeau Kalona. A trăit alături de ei după ce a căzut de pe tărâmul lui Nyx. Nu cred că atunci era el cu adevărat. Le-a făcut lucruri îngrozitoare femeilor tribului. A dat naştere unor monştri. Bunica mi-a spus cum l-au prins în capcană. Exista chiar şi un cântec pe care oamenii îl cântau şi în care se spunea cum poate fi eliberat, instrucţiuni pe care Neferet le-a urmat. Aşa a ajuns el aici. Cred că este cu Neferet pentru că voia să fie consortul unei zeiţe, însă a făcut o alegere greşită. Neferet nu este o zeiţă. Nu mai este nici măcar o Mare Preoteasă.

Cuvintele mi-au fost întâmpinate de exclamaţii de revoltă şi neîncredere, iar cele mai puternice veneau chiar de la Neferet.

— Cum îndrăzneşti? De parcă ai putea să ştii tu, o novice, o copilă, ce sunt eu pentru Nyx.

— Nu, Neferet, am spus şi i-am aruncat o privire, peste membrii Consiliului. Nu mai ştiu cine eşti pentru Nyx. Nu reuşesc deloc să înţeleg ce ai devenit. Dar ştiu sigur ce nu eşti, nu eşti Marea Preoteasă a lui Nyx.

— Pentru că îţi închipui că mi-ai luat locul!

— Nu, pentru că ţi-ai întors faţa de la zeiţă. Nu are nicio legătură cu mine, am spus.

Neferet m-a ignorat şi s-a adresat Consiliului.

— E îndrăgostită de Erebus. De ce trebuie să suport vorbele defăimătoare ale acestei copile geloase?

— Neferet, ai dat limpede de înţeles că doreşti să devii noua Mare Preoteasă a vampirilor. Dacă vei căpăta acest tidu, trebuie să fii destul de înţeleaptă să faci faţă tuturor controverselor, chiar şi celor care te privesc pe tine, a spus Duantia mutându-şi privirea de la Neferet la Kalona. Ce ai de spus despre discursul lui Zoey?

Simţeam că se uită la mine, dar am continuat să-mi ţin privirea aţintită asupra Duantiei.

— Cred că îşi închipuie că spune adevărul. Şi recunosc că am avut un trecut dominat de violenţă. Nu am pretins nici eu că aş fi infailibil. De curând mi-am găsit calea, totuşi, iar această cale este cea a lui Nyx.

Era imposibil să nu simt adevărul care răzbătea din cuvintele lui. Nu m-am putut abţine să nu-l privesc.

— Experienţa pe care am trăit-o este motivul pentru care doresc cu tărie să reinstaurez vechile obiceiuri, să reînvii vremurile în care vampirii şi războinicii lor străbăteau pământul în lung şi-n lat, mândri şi puternici, în loc să se ascundă în şcoli şi să-i lase pe cei tineri să iasă pe porţi numai cu Semnele acoperite, de parcă semiluna zeiţei ar fi ceva ruşinos. Vampirii sunt copiii lui Nyx, iar zeiţa nu a vrut niciodată să vă ascundeţi, speriaţi, în întuneric. Haideţi să păşim împreună în lumină!

Era magnific. În timp ce vorbea, aripile începuseră să i se desfacă. Avea glasul plin de patimă şi toată lumea îl privea. Fascinaţi de frumuseţea şi de pasiunea lui, cu toţii voiam să credem în lumea aceasta pe care ne-o înfăţişa.

— Şi când veţi fi pregătiţi să vă lăsaţi conduşi de Nyx reîncarnată şi de consortul ei, Erebus, atunci vom readuce la viaţă vechiurile obiceiuri, ca să putem sta cu toţii mândri şi puternici, fără să ne plecăm în faţa muritorilor şi a prejudecăţilor lor, a spus Neferet, stând lângă Kalona cu o atitudine impozantă şi luându-l de braţ, cu un gest posesiv. Până atunci ascultaţi smiorcăielile unor copii, în timp ce Erebus şi cu mine recuperăm insula Capri de la cei care ne-au ocupat prea mult timp căminul străvechi.

— Neferet, Consiliul nu va încuviinţa pornirea unui război împotriva fiinţelor umane. Nu-i poţi alunga din casele lor de pe

insulă, a spus Duantia.

— Război? a spus Neferet şi a izbucnit în râs, deopotrivă uluită şi amuzată. Duantia, eu am cumpărat castelul lui Nyx de la omul acela vârstnic care îl lăsase pradă distrugerii. Dacă s-ar fi interesat de asta oricare dintre membrele Consiliului, ne- am fi putut recăpăta oricând în ultimele două decenii căminul străvechi. Ochii verzi ai lui Neferet au măsurat încăperea. Pasiunea îi dădea forţă şi charismă, captivând astfel publicul pe măsură ce vorbea. Acolo au fondat vampirii frumosul oraş Pompeii, de acolo au stăpânit vampirii coasta Amalfi, asigurând preţ de secole prosperitatea, graţie înţelepciunii şi mărinimiei lor. Acolo veţi găsi inima şi sufletul lui Nyx şi prosperitatea vieţii pe care o doreşte pentru poporul ei. Şi tot acolo mă veţi găsi şi pe mine şi pe Erebus. Alăturaţi-vă nouă dacă îndrăzniţi să reveniţi la viaţă!

S-a întors şi, într-un vârtej de mătase, a ieşit cu paşi lini din încăpere. Înainte s-o urmeze, Kalona s-a plecat respectuos în faţa Consiliului, cu mâna pumn la inimă. Apoi s-a uitat la mine şi a spus:

— Bucuros de întâlnire, trist de despărţire şi să ne revedem cu bine.

Când au ieşit din sală, s-a dezlănţuit iadul. Toată lumea a început să vorbească în acelaşi timp. Era clar că unii ar fi vrut să-i cheme înapoi pe Neferet şi pe Kalona, în vreme ce alţii erau indignaţi că plecaseră. Niciunul, nici măcar unul dintre vampiri nu i-a criticat. Şi ori de câte ori vorbeau de el, îl numeau Erebus.

— Îl cred, a spus Stark.

Am încuviinţat din cap.

Mi-a aruncat o privire pătrunzătoare şi m-a întrebat:

— Tu îl crezi?

Am dat din cap neştiind prea bine cum aveam să-i explic războinicul meu că nu-l credeam neapărat pe Kalona, dar că începeam să cred în ce fusese el mai demult şi în ce putea redeveni.

Glasul Duantiei a răsunat în sală, reducându-i pe toţi la tăcere.

— De ajuns! Imediat voi evacua sala. Nu vom permite să ne lăsam pradă haosului. Războinicii au părut să se materializeze din mulţime, iar, vampirii încă agitaţi, au început să părăsească sala.

— Zoey Redbird, vom sta de vorbă cu tine mâine. Adu-ţi cercul aici la amurg. Am înţeles că o profetesă novice devenită fiinţă umană a suferit astăzi trauma destrămării unei Impregnări. Dacă şi-a revenit îndeajuns, să se alăture şi ea grupului tău mâine.

— Da, doamnă, am spus.

Stark şi cu mine am ieşit în grabă. Damien ne-a făcut semn spre o mică grădină laterală, de lângă aleea principală, acolo unde ne aştepta şi restul găştii.

— Ce s-a întâmplat acolo? a trecut Damien direct la subiect. Ai părut să crezi că el a căzut, într-adevăr, de pe tărâmul lui Nyx.

A trebuit să le spun adevărul. Am tras adânc aer în piept şi le-am spus prietenilor mei şi restul poveştii. Kalona mi-a arătat o viziune din trecut şi în ea am văzut că a fost războinicul lui Nyx.

— Poftim? a izbucnit Stark. Războinicul lui Nyx? Asta e o nebunie! Am stat în preajma lui. Şi în prezenţa mea s-a purtat cum îi era firea. Am văzut cine e, şi cu siguranţă nu războinicul zeiţei noastre.

— Acum nu, am spus încercând să-mi menţin glasul calm, dar îmi venea să ţip şi eu la Stark. Nu el avusese viziunea. Cum putea judeca dacă era adevărată sau nu? A fost alegerea lui să plece de lângă Nyx. Şi, într-adevăr, a fost o greşeală şi a săvârşit nişte fapte îngrozitoare. Am spus toate lucrurile astea.

— Dar îl crezi, a spus Stark, iar buzele aproape că nici nu s-au mişcat.

— Nu! Nu cred că e Erebus, nu am spus niciodată aşa ceva.

— Nu, Zo, dar judecând după ce ai spus, păreai să fii de partea lui, dacă i-ar fi dat papucii lui Neferet, a spus Heath.

Mi se cam luase. Ca de obicei, indivizii ăştia îmi dădeau dureri de cap.

— Credeţi că aţi putea lăsa deoparte atitudinea asta de iubiţi? M-aţi putea scuti de gelozia şi de apucăturile posesive? Încercaţi să fiţi obiectivi în privinţa lui.

— Eu nu sunt gelos şi nici posesiv, dar tot cred că greşeşti dacă începi să crezi că e bun, a spus Damien.

— Z, te-a convins, a zis şi Shaunee.

— Trucurile lui te-au zăpăcit de tot, i-a dat Erin dreptate.

— Ba nu! Nu am trecut în gaşca lui Kalona! încerc doar să găsesc adevărul. Dacă a fost, într-adevăr, de partea binelui?

Poate că reuşeşte să aleagă din nou calea cea dreaptă.

Stark clătina din cap şi m-am luat de el:

— Şi cu tine s-a întâmplat aşa. De unde naiba ştii tu sigur că nu i se poate întâmpla şi lui?

— Se foloseşte de legătura ta cu A-ya ca să-ţi sucească minţile. Gândeşte-te bine, Zoey, a spus şi mă implora din priviri să-l ascult.

— Asta am încercat să fac, să mă gândesc bine şi să caut adevărul, fără să mă las influenţată de altcineva, nici măcar de A-ya. Exact aşa am făcut şi în cazul tău.

— Nu e acelaşi lucru! Eu nu am fost malefic secole la rând. Eu nu i-am înrobit pe bărbaţii unui trib întreg şi nu le-am violat femeile, a spus Stark.

— Ai fi violat-o pe Becca dacă nu te opream noi, Darius şi cu mine! am izbucnit fară să mă mai gândesc la ce spun.

— Stark a făcut un pas înapoi de parcă l-aş fi lovit.

— A reuşit. A pus stăpânire pe mintea ta şi nu mai este loc acolo pentru războinicul tău. Stark s-a întors şi s-a afundat în umbre.

Nu mi-am dat seama că plângeam, dar am simţit cum îmi alunecă lacrimile de pe bărbie pe cămaşă şi mi-am şters obrajii cu o mână tremurândă. Apoi m-am uitat la ceilalţi prieteni ai mei.

— Când a înviat Stevie Rae, era atât de înspăimântătoare încât aproape că nu am recunoscut-o. Era înfricoşătoare şi rea, cu adevărat rea. Dar nu i-am întors nici ei spatele. Am crezut în umanitatea ei şi, pentru că nu am renunţat la ea, şi-a recăpătat-o, am spus.

— Dar, Zoey, Stevie Rae a fost bună înainte să moară şi apoi să reînvie. Cu toţii ştim asta. Dacă adevărul e că îngerul Kalona nu a avut niciun strop de bunătate şi de umanitate pe care să le piardă? Dacă el a ales de la început răul? a întrebat Damien cu un glas domol. Dacă spui toate astea, înseamnă că ce ţi-a arătat părea adevărat, dar trebuie să ţii măcar seama că e posibil ca viziunea să nu fi fost nimic mai mult decât o iluzie. Poate că ţi-a arătat „adevărul”, dar unul cosmetizat, o versiune a lui.

— M-am gândit şi la asta.

— După cum a spus şi Stark, te-ai gândit că legătura pe care o ai cu A-ya şi faptul că ai avut amintirile ei ţi-ar putea întuneca judecata? a întrebat Erin.

Am încuviinţat din cap şi m-am pus mai tare pe plâns.

Heath m-a luat de mână.

— Zo, fiul lui preferat a ucis-o pe Anastasia şi a încercat să-i ucidă pe ceilalţi puşti care i s-au împotrivit.

— Ştiu, am spus printre suspine. „Dar dacă i-a lăsat să facă asta doar pentru că aşa a vrut Neferet?” Nu am spus-o cu voce tare, dar Heath a părut să-mi citească gândurile.

— Kalona încearcă să-ţi vină de hac pentru că tu eşti singura care a avut puterea să-i adune pe cei care l-au alungat din Tulsa, a adăugat Heath.

— Iar viziunea Afroditei arată că eşti singura care are puterea să-l învingă definitiv, a spus Damien.

— O parte din tine a fost menită să-l distrugă, a zis Shaunee.

— Şi aceeaşi parte a fost creată să-l iubească, a adăugat şi Erin.

— Să nu uiţi asta, Zo, a spus Heath.

— Cred că trebuie să stai de vorbă cu Afrodita, a spus Damien. Mă duc s-o trezesc şi îl caut şi pe Darius. Trebuie să discutăm lucrul ăsta. Trebuie să ne spui exact ce ţi-a arătat Kalona în viziune.

Am dat din cap, dar ştiam că nu pot să fac ce voiau ei. Nu puteam să stau de vorbă cu Afrodita şi cu Darius, nu acum când mă simţeam atât de rău.

— Bine, dar am nevoie de un moment de linişte. Mi-am şters faţa cu mâneca. Jack, care asistase la toată scena cu ochii mari, plini de îngrijorare, şi-a deschis geanta şi mi-a întins un pacheţel de batistuţe.

— Mersi, am spus trăgându-mi nasul.

— Ţine-l, probabil că o să mai plângi şi mai târziu, a spus şi m-a bătut pe umăr.

— Ce-ar fi să vă duceţi la Afrodita în cameră? îmi revin şi vin şi eu imediat.

— Să nu stai mult, da? a zis Damien.

Am dat din cap şi prietenii mei s-au îndepărtat uşor. M-am uitat la Heath şi i-am spus:

— Vreau să fiu singură.

— Mda, mi-am dat seama, dar voiam să-ţi spun ceva. M-a luat de ambii umeri şi m-a făcut să-i privesc în ochi. Trebuie să lupţi împotriva chestiei ăsteia pe care o simţi faţă de Kalona şi nu spun asta pentru că sunt gelos sau mai ştiu eu ce. Te iubesc din

copilărie. Nu am să te părăsesc. N-am să renunţ la tine indiferent ce spui sau ce faci, dar Kalona nu e ca Stevie Rae sau ca Stark. El e nemuritor. El e dintr-o cu totul altă lume, iar mie, Zo, îmi dă impresia că vrea să devină stăpânul lumii. Tu eşti singura care poate să-l împiedice, aşa că trebuie să te atragă de partea lui. Ajunge la tine în vis, la mintea ta, iar o parte din el e chiar legată de sufletul tău. Înţeleg lucrul ăsta pentru că şi eu sunt legat de sufletul tău.

Adevărul e că mă calma prezenţa lui Heath. Îmi era aşa de cunoscut. El era piatra mea de temelie, mereu alături de mine, mereu îndemnându-mă să aleg binele.

— Îmi pare rău că ţi-am zis că eşti gelos şi posesiv, i-am zis eu, apoi mi-am tras nasul şi mi l-am suflat.

— Sunt, oarecum, mi-a spus el zâmbind. Dar sunt tot timpul conştient că ce avem noi e deosebit, a spus el şi a făcut un semn din bărbie în direcţia în care plecase Stark. Nu am încredere în iubitul tău războinic.

— Mda, mă rog, el nu are aşa de multă experienţă la Capitolul Zoey ca tine.

A zâmbit şi mai larg.

— Nimeni nu are, iubire!

Am oftat, m-am dus în braţele lui şi m-a strâns tare.

— Tu însemni acasă pentru mine, Heath.

— Asta am să fiu mereu, Zo. S-a dat înapoi şi m-a sărutat cu delicateţe. Bine, te las acum singură pentru că văd că mai ai de dat ceva apă la şoricei. Şi cât timp tu te aranjezi, ce-ar fi să dau de Stark, să-i spun că e un dobitoc şi un gelos, poate chiar să-l dau un pumn?

— Să-i dai un pumn?

Heath a ridicat din umeri.

— Băieţii se simt mai bine când îşi împart câţiva pumni.

— Nu şi dacă iau în loc să dea, am spus.

— Bine. Atunci mă duc să-i găsesc pe altcineva pe care să-l ia la pumni, a spus şi a dat din sprâncene la mine. Pen' că mie văd că nu vrei să-mi vezi pocit mândrul chip.

— Dacă dai de el, îl duci la Afrodita în cameră?

— Asta am de gând, a spus, apoi mi-a ciufulit părul. Te iubesc, Zo.

— Şi eu te iubesc, dar nu pot să sufăr când îmi ciufuleşti părul, am spus.

Mi-a zâmbit peste umăr, mi-a făcut cu ochiul, apoi s-a dus după Stark.

— De fapt, chiar mă simţeam un pic mai bine. Am stat pe bancă, mi-am suflat din nou nasul, m-am şters la ochi şi am rămas cu privirea în gol. Atunci mi-am dat seama unde mă uitam şi pe ce stăteam.

Era banca dintr-unul din primele vise cu Kalona. Era aşezată pe un deluşor, aşa că de aici puteam să privesc pe deasupra zidului uriaş care împrejmuia insula şi să văd în depărtare Piaţa San Marco luminată, ca un magic tărâm al minunilor într-o noapte de iarnă. În spatele meu se zărea palatul San Clertiente, scăldat în lumină, scânteietor. În dreapta mea, după palat, era străvechea catedrală devenită Sala Înaltului Consiliu. Câtă frumuseţe, câtă forţă şi maiestuozitate, iar eu fusesem prea cufundată în gânduri să văd ceva din toate astea.

Poate că fusesem prea preocupată de mine şi îmi con centrasem toată atenţia asupra lui Kalona.

Ştiam ce urma să spună Afrodita, şi anume că făceam să se îndeplinească viziunea aia nasoală, şi poate avea dreptate.

Am ridicat capul şi am privit cerul nopţii, încercând să văd printre straturile de nori care ascundeau luna. Şi m-am rugat.

— Nyx, am nevoie de tine. Cred că m-am rătăcit. Te rog, ajută-mă. Te rog, arată-mi ceva care să lămurească lucrurile. Nu vreau s-o dau în bară... din nou...

Capitolul 40
Heath

Heath se întreba dacă Zo îşi dădea seama că îi frânge inima. Nu că ar fi vrut să fie departe de ea. Era ultimul lucru pe care şi-l dorea. De fapt, voia să o aibă mereu prin preajmă. Problema era că voia şi ce era mai bine pentru ea, ca întotdeauna. Încă din şcoala primară. Îşi amintea de ziua în care se îndrăgostise de ea. Mama ei îşi ieşise din minţi şi o dusese la o prietenă care lucra la un salon din ăla de înfrumuseţare pentru fete. Hotărâseră, mama lui Zo şi cu prietena ei, că ar fi drăguţ să-i taie tot părul acela negru şi lung. Aşa că a doua zi apăruse la şcoală cu părul tuns scurt de tot şi ţepos, haotic.

Copiii şuşoteau pe la colţuri şi râdeau de ea. Avea ochii mari

şi căprui, speriaţi, iar lui Heath i se părea că nu mai văzuse niciodată o fată aşa de frumoasă. Îi spusese că-i place cum îi stă părul de faţă cu toţi cei prezenţi în cantină la masa de prânz. Părea cât pe ce să izbucnească în plâns, aşa că îi luase el tava şi rămăsese împreună cu ea, deşi nu erai bine văzut dacă stăteai cu o fată la masă. Din ziua aceea nu-i mai ieşise din suflet.

Iar acum iată-l aici, se ducea să-l caute pe un tip care îi cucerise acesteia o părticică din inimă, pentru că aşa era cel mai bine pentru ea. Heath şi-a trecut o mână prin păr. Toate astea aveau să se termine într-o bună zi. Într-o bună zi, Zo avea să se întoarcă în Tulsa şi, deşi Casa Nopţii îi va ocupa o grămadă de timp, avea să fie cu el când putea. Aveau să meargă iar la cinema. Avea să vină să-l vadă jucând fotbal la Universitatea din Oklahoma şi, totul va reveni la normal.

Putea rezista până atunci. Când se rezolva toată porcăria asta cu Kalona, când Zo o rezolva, căci era sigur de asta, când tâmpenia asta era gata, avea să fie mai bine şi-o recupera pe Zo. Sau cel puţin atât cât îi putea oferi ea, şi tot avea să fie de ajuns.

Heath a urmat poteca ce pleca dinspre palat, continuând în direcţia în care plecase Stark. S-a uitat de jur împrejur, dar nu se vedea mare lucru în afară de zidul mare de piatră din stânga lui şi o zonă ca un parc plină de tufişuri, înalte aproape cât el, la dreapta. A studiat parcul în timp ce înainta şi şi-a dat seama că tufişurile creau un fel de model circular, întrepătruns. A tras concluzia că trebuie să fie un labirint din acela de pe vremuri şi în sfârşit şi-a amintit, era dintr-o poveste din mitologia greacă despre Minotaur, de pe insula unui rege bogat, al cărui nume era imposibil să şi-l amintească.

La naiba, nu-şi dăduse seama ce întuneric se făcuse până să se îndepărteze de luminile palatului. Şi aici era linişte, o linişte atât de profundă încât auzea valurile izbindu-se de partea cealaltă a zidului. Heath s-a întrebat dacă să-l strige pe Stark, dar apoi s-a hotărât că nu; asemenea lui Zo, nici lui nu i-ar fi stricat un pic de singurătate.

Toată faza asta cu vampirii era mult prea mult şi era normal să aibă nevoie de timp ca să mediteze la tot. Asta nu însemna că nu putea să le facă faţă lui Stark şi celorlalţi vampiri. La naiba, de fapt, îi cam plăceau unii dintre vampiri şi novici. Dacă era pe-aşa, chiar credea că Stark e un tip de treabă. Numai

scârba aia de Kalona dădea totul peste cap.

Atunci, de parcă gândurile lui Heath l-ar fi atras pe nemuritor la el, Heath i-a auzit glasul lui Kalona plutind prin noaptea pustie şi a încetinit, atent să nu strivească vreo piatră desprinsă de pe alee.

— Facem cum am plănuit, spunea Kalona.

— Nu îmi place subterfugiul acesta! Nu pot suporta faptul că, în faţa ei, te pretinzi a fi ceva ce nu eşti.

Heath i-a recunoscut glasul lui Neferet şi a înaintat puţin câte puţin. A rămas în umbrele cele mai profunde, lipit de zid, pe deplin tăcut. Glasurile răzbăteau dinspre parcul acela, dinainte şi din dreapta şi, pe măsură ce înainta, în tufişuri se crea o breşă, o ieşire pare-se, iar înaintea ochilor, în labirint, i-au apărut Kalona şi Neferet. Stăteau lângă o fântână. Heath a răsuflat uşurat. Probabil că sunetul apei care curgea îi disimulase paşii. Lipit de zidul rece de piatră, a privit şi a ascultat.

— Tu spui că e prefăcătorie, mie mi se pare un alt punct de vedere, a vorbit Kalona.

— Motiv pentru care poţi s-o minţi şi în acelaşi timp să pară că spui adevărul, a izbucnit Neferet.

— Zoey vrea să audă adevărul, aşa că îi ofer adevărul, a spus Kalona ridicând din umeri.

— O parte din adevăr.

— Desigur. Oare nu toţi muritorii, vampirii, oamenii şi novicii îşi aleg propriul adevăr?

— Muritorii. Vorbeşti de parcă tu ai fi atât de străin.

— Eu sunt nemuritor, ceea ce mă face să fiu diferit. Chiar şi faţă de tine, deşi puterile tale de Tsi Sgili te transformă în ceva ce seamănă cu un nemuritor.

— Da, dar Zoey nu e nici pe departe nemuritoare. Eu tot sunt de părere că ar trebui s-o omorâm.

— Eşti o făptură însetată de sânge, a spus Kalona râzând. Ce-ai vrea să faci, să-i tai capul şi să treci o suliţă prin ea, cum ai făcut cu ceilalţi doi care ţi-au stat în cale?

— Nu fi ridicol. Pe ea nu aş ucide-o cum am făcut cu ei. Ar fi prea evident. Pur şi simplu ar putea avea un accident nefericit într-una dintre zilele următoare, în timp ce vizitează Veneţia.

Lui Heath îi bătea aşa de tare inima încât era sigur că aveau să-l audă. Neferet îi ucisese pe cei doi profesori ai lui Zoey! Iar

Kalona ştia lucrul ăsta şi i se părea amuzant. Nu se putea ca Zoey să mai creadă că avea vreo fărâmă de bunătate în el după ce auzea povestea asta.

— Nu, a spus Kalona. Nu va fi nevoie s-o ucidem pe Zoey. În curând va veni de bună voie la mine, am plantat sămânţa. Trebuie doar să aştept să încolţească, iar apoi puterile ei, care sunt mari, deşi este muritoare, vor fi la dispoziţia mea.

— La dispoziţia noastră, l-a corectat Neferet.

Kalona şi-a întins una dintre aripile lui întunecate, a mân gâiat-o pe Neferet şi a făcut-o să alunece spre el.

— Desigur, regina mea, a şoptit el înainte s-o sărute.

Heath se simţea de parcă s-ar fi uitat la un film porno, dar nu avea cum să scape de acolo. Nu se putea mişca. Probabil că trebuia să rămână pe loc până când ei treceau la acţiune, ca apoi să se facă nevăzut, s-o caute pe Zoey şi să-i povestească tot ce auzise.

Însă, spre surprinderea lui, Neferet s-a desprins din îmbrăţişarea lui Kalona.

— Nu. Nu poţi să faci dragoste cu Zoey în vis, şi-apoi din priviri, de faţă cu toată lumea, după care să te aştepţi ca eu să mă ofer ţie. Nu voi fi a ta în seara asta. Zoey ne desparte prea mult, a spus Neferet şi s-a îndepărtat de Kalona.

Până şi Heath era cucerit de frumuseţea ei. Părul castaniu, bogat îi cădea sălbatic pe umeri. Chestia aia ca de mătase îi acoperea trupul precum o a doua piele şi sânii i se dezgoleau aproape în întregime în timp ce respira adânc şi rapid.

— Ştiu că nu sunt nemuritoare, şi nici Zoey Redbird, dar şi puterile mele sunt mari şi nu uita că l-am ucis pe ultimul bărbat care a încercat să pună stăpânire pe mine şi pe ea, a spus Neferet şi s-a răsucit pe călcâie. Cu un gest al mâinii, a străpuns tufişul din faţa ei şi a plecat. Rămas singur, Kalona a urmărit-o cu privirea din poiana întunecoasă.

Heath se pregătea să se retragă uşor cu spatele, când Kalona a întors capul, iar ochii lui căprui s-au îndreptat exact în direcţia lui.

— Carevasăzică, mică fiinţă umană, acum ai ce-i povesti lui Zoey a mea, a spus el.

Heath l-a privit în ochi pe nemuritor şi a înţeles pe deplin două lucruri. Primul era că această creatură avea să-l ucidă, iar al doilea, că trebuia să găsească o cale prin care să-i dezvăluie

lui Zoey adevărul înainte să moară. Nu a tresărit sub privirea creaturii. În schimb, şi-a concentrat întreaga tărie de caracter, pe care învăţase să şi-o stăpânească pe un alt câmp de luptă, terenul de fotbal, şi şi-a canalizat-o spre legătura de sânge creată de Impregnarea dintre ei, încercând să găsească elementul faţă de care Zoey avea cea mai mare afinitate, spiritul. Inima şi sufletul său au strigat în noapte: „Spirite, vino la mine! Ajută-mă să-i transmit mesajul lui Zo! Spune-i că trebuie să mă caute!" între timp, i-a spus calm lui Kalona:

— Nu e Zoey a ta.

— A, ba este, a spus Kalona.

„Zo! Vino la mine!", a strigat sufletul lui Heath.

— Nţ, n-o cunoşti tu pe fata mea.

— Sufletul fetei tale îmi aparţine şi nu-i voi permite nici lui Neferet, nici ţie, nimănui altcuiva să schimbe lucrul ăsta, a spus Kalona şi a început să se apropie de Heath.

„Zo! Suntem legaţi unul de altul, iubito! Vino la mine!"

— Cum e vorba aia pe care o folosesc vampirii? a spus Kalona. Cred că sună cam aşa: „Curioşii mor repede". Şi pare să se potrivească foarte bine acestei situaţii.

Stark

Ce dobitoc sunt, a mormăit Stark în timp ce trecea prin intrarea monumentală a palatului.

— Domnule, aveţi nevoie să vă îndrum? a întrebat un războinic dinăuntru.

— Da, vreau să ştiu unde este camera Afroditei. Ştiţi, este profetesă din specia umană care a venit astăzi cu noi. Eu sunt Stark, războinicul Marii Preotese Zoey Redbird.

— Ştim cine sunteţi, a spus vampirul şi ochii i s-au oprit asupra desenelor roşii ale lui Stark. E fascinant.

— Mă rog, eu nu aş folosi tocmai cuvântul „fascinant".

Războinicul a zâmbit şi a continuat:

— Nu aţi intrat de mult timp în slujba ei, nu?

— Nu. De numai câteva zile.

— O să fie mai bine... şi mai rău.

— Mulţumesc, presupun, a spus Stark şi a răsuflat cu putere.

Deşi Zoey îl înnebunea, ştia că nu avea să o mai poată părăsi

niciodată. Era războinicul ei, iar locul lui, oricât i-ar fi fost de dificil, era alături de ea.

Războinicul a început să râdă.

— Apartamentul pe care îl căutaţi este în aripa nordică a palatului, a spus el. Faceţi stânga aici şi luaţi-o pe primele scări de la dreapta. La etajul al doilea sunt toate camerele care au fost rezervate întregului grup. Acolo vă veţi găsi prietenii.

— Mulţumesc încă o dată, a spus Stark şi a pornit cu paşi sprinteni în direcţia indicată de războinic.

Avea un sentiment ciudat, care nu-i dădea pace. Nu putea să sufere sentimentul ăla. Însemna că ceva nu era în regulă, aşadar nu era momentul să fie supărat pe Zoey.

Era al naibii de greu. Simţea atracţia ei faţă de Kalona! De ce naiba nu vedea că tipul era rău? Nu mai exista nimic de salvat la el, probabil că niciodată nu fusese nimic demn de salvat.

Trebuia s-o convingă că avea dreptate. Şi, ca să facă lucrul ăsta, nu putea să lase sentimentele pe care le avea pentru ea să-i tulbure minţile. Zoey era o fată deşteaptă. Avea să stea de vorbă cu ea. Avea să-i vorbească cu calm, iar ea îl va asculta, încă de când se cunoscuseră, de dinainte să fie ceva între ei, îl ascultase şi ştia că avea s-o convingă să-i asculte şi de data asta.

Stark a urcat scările, câte trei trepte odată. Prima uşă din stânga era întredeschisă şi a observat o încăpere fastuoasă în care se găseau câteva canapele, din alea prea mici, şi o mulţime de scaune incomode, cu tapiţerii în nuanţe de auriu şi crem. De parcă astea n-aveau să se murdărească! A auzit şoapte şi tocmai deschidea şi mai mult uşa când sentimentele lui Zoey l-au lovit din plin.

„Teamă! Furie! Confuzie!”

Lucrurile care-i treceau prin minte erau atât de învălmăşite, încât Stark nu reuşea să discearnă nimic clar, doar sentimente primare.

— Stark, ce e? l-a întrebat Darius, care apăruse în faţa lui.

— Zoey! a reuşit să spună cu un glas aspru. Are necazuri!

În clipa aceea, forţa acelei senzaţii l-a făcut să se clatine de-a dreptul, şi ar fi căzut dacă nu-l prindea Darius.

— Revino-ţi! Unde e? a întrebat Darius ţinându-l de umeri şi zgâlţâindu-l.

Când Stark a ridicat ochii din pământ, chipurile îngrijorate ale

prietenilor lui Zoey îl scrutau cu privirea. A clătinat din cap, încercând să gândească, în ciuda groazei care îi cuprinsese mintea.

— Nu pot... eu...

— Trebuie! Nu încerca să te gândeşti, lasă-te în voia instinctelor libere. Un războinic îşi găseşte întotdeauna domniţa. Întotdeauna!

Cu toate că tremura din tot corpul, Stark a dat din cap, s-a întors, a inspirat adânc de trei ori, apoi a spus un singur cuvânt:

— Zoey!

Acest cuvânt a părut să răsune de jur împrejur. S-a concentrat asupra lui, lăsând la o parte haosul din propria minte. Nu gândea decât „Zoey Redbird, domniţa mea“.

Şi, de parcă aceste cuvinte ar fi devenit un colac de salvare, au început să-l tragă înainte.

Stark a luat-o la fugă, iar în urma lui îi simţea pe Darius şi pe ceilalţi. În treacăt, a văzut privirea mirată de pe chipul războinicului cu care vorbise mai înainte, dar a ignorat totul. Nu se gândea decât la Zoey şi se lăsa purtat spre ea de puterea jurământului său.

Se simţea de parcă ar fi zburat. Nu-şi amintea să fi găsit poteca ce înainta de-a lungul labirintului, dar mai târziu şi-a amintit de sunetul pietrelor strivite sub picioarele lui în timp ce se îndepărta până şi de Darius în viteza cu care îl purta jurământul.

Cu toate acestea, a ajuns prea târziu.

Nici dacă ar fi fost să trăiască cinci sute de ani, Stark n-ar fi uitat ce a văzut când a dat năvală pe după cotul potecii, în luminiş. Imaginea aceea avea să-i rămână pentru totdeauna întipărită în suflet.

Kalona şi Heath erau departe de el. Cei doi stăteau în faţa zidului exterior care împrejmuia insula şi o fereau de privirile veneţienilor.

Zoey era mai aproape de el, la câţiva metri distanţă, dar, ca şi el, alerga la rândul ei. Stark a văzut-o înălţându-şi mâinile, în acelaşi timp a poruncit:

— Spirite! Vino la mine!

Kalona a ridicat şi el braţele, cuprinzându-i lui Heath faţa cu mâinile, de parcă l-ar fi mângâiat.

Apoi, cu o mişcare rapidă, de neoprit, îngerul căzut i-a sucit

capul lui Heath, rupându-i gâtul şi ucigându-l pe loc.

Cu un glas rupt din adâncul sufletului şi încărcat de o asemenea suferinţă încât Stark abia dacă a recunoscut-o, Zoey a strigat: Nu! şi a aruncat sfera strălucitoare a spiritului spre Kalona.

Acesta i-a dat drumul lui Heath şi s-a întors spre ea, cu o expresie care-i trăda întreaga uimire. Forţa elementului l-a lovit, l-a aruncat în aer, peste zid, şi-apoi direct în ocean, de unde, cu un strigăt de disperare, aripile enorme l-au înălţat deasupra apei şi l-au purtat în noaptea rece.

Dar lui Stark puţin îi păsa de Kalona sau chiar de Heath. Spre Zoey alerga el. Ea zăcea grămadă pe pământ, nu departe de trupul lui Heath. Era cu faţa în jos, iar Stark a înţeles crudul adevăr înainte să ajungă la ea. Cu toate acestea, a căzut în genunchi şi a întors-o uşor. Avea ochii deschişi şi ficşi, dar goi.

Cu excepţia conturului safiriu al Semnului, ca al oricărui novice obişnuit, toate desenele îi dispăruseră.

Darius a fost primul care a ajuns la ei. S-a aşezat lângă Zoey, ca să-i ia pulsul.

— Trăieşte, a spus Darius. Apoi şi-a dat seama ce vedea în faţa lui şi a icnit: Zeiţă! Desenele! Nu înţeleg.

I-a atins uşor faţa, a clătinat din cap nedumerit, cu privirea aţintită asupra lui Heath.

— Băiatul a...

— A murit, a spus Stark, uimit că glasul îi părea aşa de normal, deşi toată fiinţa lui se revolta.

Afrodita şi Damien au venit şi ei în fugă.

— O, zeiţă! a exclamat Afrodita, ghemuindu-se la capul lui Zoey. Desenele!

— Zoey! a strigat Damien.

Stark i-a auzit sosind şi pe Jack împreună cu gemenele. Plângeau. Dar tot ce putea face era s-o strângă mai tare în braţe, mai aproape de el. Trebuia s-o protejeze, trebuia!

Până la urmă glasul Afroditei a pătruns prin valul de durere şi a ajuns la el.

— Stark! Trebuie s-o ducem pe Zoey înapoi în palat. Poate s-o ajute cineva de acolo. Trăieşte încă.

Stark a căutat privirea Afroditei.

— Corpul ei respiră deocamdată, dar atâta tot.

— Ce vrei să spui? Trăieşte încă, a repetat Afrodita cu

încăpăţânare.

— Zoey a văzut cum Kalona l-a ucis pe Heath şi a invocat spiritul ca să încerce să-l împiedice, dar era prea târziu.

„Aşa cum şi eu am ajuns prea târziu ca s-o mai pot salva”, i-a răsunat în minte lui Stark. Însă, cu glasul calm al unui necunoscut, a continuat să explice:

— Când a aruncat sfera spiritului înspre Kalona, Zoey ştia că ajunsese prea târziu, iar sufletul ei a fost zdrobit. Ştiu asta pentru că sunt legat de sufletul ei şi l-am simţit cum s-a zdrobit. Zoey nu mai e aici, acesta nu mai este decât un înveliş gol.

În momentul acela, James Stark, războinicul lui Zoey Redbird, şi-a plecat capul şi a început să plângă.

Epilog
Zoey

Am oftat prelung, fericită. Mă simţeam împăcată... pe bune, nu-mi aduc aminte să mă fi simţit vreodată aşa de lipsită de griji. Zeiţă, ce zi superbă! Soarele era dementţial, auriu şi strălucitor pe un cer de un albastru de peruzea, încât ar fi trebuit să mă doară ochii. Dar nu mă dureau.

Ceea ce era cam ciudat. Lumina strălucitoare a soarelui ar fi trebuit să-mi afecteze ochii.

Hm!

Ei, mă rog.

Pajiştea era superbă. Îmi amintea de ceva. Am încercat să-mi dau seama, dar am realizat că nu aveam chef să mă chinui aşa de tare. Era o zi prea frumoasă ca să-mi bat capul cu asemenea lucruri. Tot ce voiam era să inspir aerul dulce de vară şi să expir toată tensiunea aia cretină care îmi copleşise trupul.

Iarba îmi mângâia uşor picioarele, delicată ca un fulg.

Fulg.

La ce mă duceau cu gândul fulgii?

„Nţ. Gata cu gânditul.” Am zâmbit, căci cuvintele mi-au devenit vizibile, creând desene de un violet scânteietor prin aer.

Înaintea mea se întindea un şir de copaci încărcaţi de flori albe care îmi aminteau de fulgii de zăpadă. Vântul se strecura delicat printre crengile lor, creând o muzică pe care am început să dansez, sărind într-un picior şi făcând piruete prin pădurice,

inspirând adânc mirosul dulce al florilor.

Pentru o clipă m-am întrebat unde mă aflu, dar nu părea aşa de important. Sau cel puţin nu la fel de important ca liniştea, muzica şi dansul.

Apoi m-am întrebat cum ajunsesem acolo. Chestia asta m-a oprit pe loc. Mă rog, nu m-a oprit cu adevărat, doar m-a făcut să încetinesc pasul.

Şi-atunci am auzit zgomotul. Semăna cu un şuierat, un pleoscăit. Îmi părea familiar şi liniştitor, aşa că l-am urmat prin pădurice. O altă pată de albastru se zărea printre copaci, de data asta amintindu-mi de culoarea topazului sau a acvamarinului.

Apă.

Am tras un chiot de bucurie, am ieşit în fugă din crâng şi am ajuns pe malul unui lac uimitor de limpede.

Vâj! Pleosc!

Sunetul venea de după o cotitură făcută de malul lacului, aşa că l-am urmat, în timp ce fredonam piesa mea preferată din Intrigi de culise.

Docul înainta spre lac, un loc perfect pentru pescuit. Şi, ca să vezi, pe marginea lui stătea un tip care îşi lansa undiţa cu un vâjâit, pentru ca mai apoi să se audă un pleoscăit atunci când aceasta lovea apa.

Ciudată chestie. Nu ştiam cine e tipul, dar dintr-odată panica mi-a copleşit ziua cea minunată. Nu! Nu voiam să-l văd! Clătinam din cap şi am dat să mă retrag, dar am călcat pe o crenguţă, iar zgomotul l-a făcut să se întoarcă.

Când m-a văzut, zâmbetul larg de pe faţa frumoasă i-a dispărut.

— Zoey!

Era glasul lui Heath. Şi atunci m-au cotropit amintirile, iar tristeţea m-a făcut să îngenunchez. Se ridicase şi venea în fugă spre mine. M-a prins în braţe pe când cădeam.

— Locul tău nu e aici! Ai murit! am hohotit lipită de pieptul lui.

— Zo, iubito, asta e lumea de dincolo. Nu eu sunt cel care nu are ce căuta aici, ci tu.

Atunci amintirile m-au strivit, m-au copleşit cu disperarea, întunericul şi adevărul lor, întreg universul meu s-a spulberat şi peste toate s-a aşternut întunericul.